CURENȚII DIN ADÂNCURI

NORA ROBERTS

NORA ROBERTS

Curenții din adâncuri

Under Currents
Nora Roberts
Copyright © 2019 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Curenții din adâncuri
Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Curenții din adâncuri / Nora Roberts
trad. din lb. engleză: Diana Țuțuianu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5794-7

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111

NORA ROBERTS

Curenții din adâncuri

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

LITERA
București
2020

Partea întâi

Cruzimea minciunilor

Cruzimea și frica merg mână în mână.

HONORÉ DE BALZAC

Abuzurile asupra copiilor lasă urme adânci și pentru toată viața.

HERBERT WARD

capitolul 1

Văzută de afară, casa din Lakeview Terrace părea absolut perfectă. Cele trei etaje de cărămidă bej completau de minune întinderile vaste de sticlă ce reflectau priveliștea superbă creată de Reflection Lake și Blue Ridge Mountains. Două turnulețe decorative, acoperite cu alamă adăugau o notă aparte de farmec european și impresia discretă de bogăție.

Pajiștea din față, cu gazonul des, verde aprins, cobora ușor spre trei rânduri de trepte și o verandă lată, albă, mărginită de azalee ce primăvara înfloreau roșii ca focul.

În spate, o terasă generoasă, acoperită, permitea desfășurarea anumitor activități în aer liber, cu bucătăria sa de vară și priveliștea extraordinară a lacului.

Grădinița de trandafiri, bine îngrijită, adăuga un parfum dulce și sofisticat. În timpul sezonului, un iaht de aproape treisprezece metri se legăna ușurel prins de cheiul privat. Trandafiri cățărători îndulceau impresia lăsată de scândurile înalte și rigide ce alcătuiau gardul despărțitor. Garajul lipit de casă adăpostea un SUV și o berlină marca Mercedes, două biciclete de munte, echipament de schi și nici un fel de vechituri.

În interior, tavanul era foarte înalt. Și camera de zi, și salonul aveau același tip de șemineu, construit cu aceleași cărămizi maro-aurii ca și exteriorul. Mobilierul și decorațiunile, alese cu gust – deși poate unora li s-ar fi părut totul cam studiat – reflectau pe deplin viziunea cuplului proprietarilor. Culori pastelate, materiale ce mergeau bine unele cu altele, linii moderne fără a fi totuși prea formale.

Doctorul Graham Bigelow cumpărase totul intenționând să se lanseze în dezvoltarea Lakeview Terrace pe când fiul său avea cinci ani, iar fiica lui, doi.

Alesese proiectul pe care îl considerase cel mai potrivit pentru el și pentru familia lui, făcuse schimbările și adăugirile necesare, selectase finisajele, podelele, gresia, faianța, pavelele de afară, angajase un designer de interior.

Soția lui, Eliza, lăsă majoritatea deciziilor și alegerilor pe seama soțului ei, și-ncă cu mare bucurie. După părerea ei, gusturile lui erau absolut desăvârșite.

Dar în momentul când avea și ea o idee sau o sugestie, el o asculta. Și deși, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori, el îi demonstra de ce o astfel de idee ori sugestie nu se potrivea deloc cu ansamblul, ținea seama totuși - ocazional - și de ea.

La fel ca și Graham, Eliza căuta noutatea, prospețimea, statutul pe care îl oferea mica și rafinata comunitate din zona muntoasă din Carolina de Nord. Se născuse și crescuse într-o familie cu statut social înalt - dar genul acela de familie de modă veche, pe care îl vedea ca fiind depășit și plictisitor. La fel ca și casa în care crescuse, de partea cealaltă a lacului.

Fusese mulțumită să își vândă partea ei din casa aceea veche surorii ei și să folosească banii pentru a mobila - cu lucruri absolut noi! - casa din Lakeview Terrace. Îi dăduse cecul lui Graham - care se ocupa întotdeauna de tot - fără cea mai mică ezitare.

Și nu regreta câtuși de puțin.

Trăiseră acolo fericiți aproape nouă ani, crescând doi copii frumoși și deștepți, găzduind petreceri, cine festive, petreceri în aer liber. Slujba Elizei, în calitate de soție a șefului echipei de chirurgi rezidenți de la Mercy Hospital din orașul Asheville aflat în apropiere, era să fie frumoasă și stilată, să-și crească copiii bine, să aibă grijă de casă, să participe la petreceri și la întrunirile diferitelor comitete locale.

Cum avea o menajeră/bucătăreasă care venea de trei ori pe săptămână, un îngrijitor pentru exterior ce venea o dată pe săptămână și o soră care era mai mult decât bucuroasă să se ocupe de copii dacă ea și Graham

trebuiau să iasă la cină în vreo seară ori să plece într-o mică escapadă de weekend, avea o grămadă de timp să se concentreze asupra felului în care arăta și a garderobei sale.

Nu rata nici un fel de întâlnire de la școală și chiar fu președinta comitetului de părinți timp de doi ani. Participă la piesele puse în scenă de elevi împreună cu Graham dacă acesta nu era reținut la muncă. Se ocupă de strângerea de fonduri și pentru școală, și pentru spital. La fiecare recital de balet de când Britt împlinise patru ani, fusese acolo, așezată în mijlocul primului rând.

Mergea și la majoritatea meciurilor de baseball ale fiului ei, Zane. Iar dacă rata vreunul, se scuza cu argumente lesne de înțeles pentru oricine trebuia să treacă prin calvarul mamelor de băieți obligate să le înțeleagă pasiunea adolescentină pentru baseball.

Deși nu o recunoscuse niciodată, Eliza ținea mai mult la fiica ei. Ceea ce era și normal, de vreme ce Britt era o fetiță atât de frumoasă, cuminte și ascultătoare. Nu fusese niciodată nevoie să fie împinsă de la spate să-și facă temele ori să facă ordine în camera ei și era mereu cât se poate de politicoasă. În Zane, Eliza recunoștea pornirile surorii ei. Firea ei certăreață și morocănoasă, cheful de a pleca aiurea, după bunul plac.

Totuși, notele continuau să îi fie mari. Dacă băiatul voia să joace baseball, trebuia să fie și printre cei mai buni. Evident, ambiția de a ajunge să joace la profesioniști era doar o fantasmă de adolescent. Desigur, avea să se îndrepte spre medicină ca să ajungă medic exact ca tatăl său.

Doar că pentru moment baseballul servea drept motivație și stimulent pozitiv, de genul morcovului pentru măgar, asta ca să poată să le evite pe cele de natură negativă, de genul bățului.

Dacă Graham trebuia să scoată bățul însă și să pedepsească băiatul din când în când, asta era pentru binele lui. Astfel i se putea modela caracterul, i se impuneau limitele și era învățat ce însemna respectul față de ceilalți.

După cum îi plăcea lui Graham să spună, copilul era părintele bărbatului ce avea să fie, așa că trebuia să învețe să urmeze regulile.

Cu două zile înainte de Crăciun, în ultimul an al ei ce începea cu treizeci, Eliza se afla în mașină, pe străzile bine curățate de zăpadă din Lakeview, în drum spre casă.

Avusese parte de un prânz foarte plăcut, de sărbătoare – alături de prietenele ei –, și poate că băuse ceva mai multe guri de șampanie decât ar fi trebuit. Încercase să își revină făcând cumpărături. A doua zi de Crăciun, familia urma să plece în excursia anuală la schi. Sau, mă rog, Graham și copiii aveau să schieze, în timp ce ea se va delecta la spa. Acum avea încă o pereche de cizme noi, absolut fantastice, pe care să le împacheteze, împreună cu niște lenjerie intimă ce avea să-l încălzească pe Graham după ce se întorcea de pe pârtie.

Aruncă o privire în jur la celelalte case, la decorațiuni. Erau foarte drăguțe, se gândi – nici urmă de acei Moș Crăciuni gonflabili atât de ieftini în Lakeview Terrace, care fuseseră interzișii prin dispoziția asociației de proprietari.

Doar că, nu avea de ce să fie modestă, casa lor era de departe mai spectaculoasă decât celelalte. Graham îi lăsase mână liberă în ceea ce privea decorațiunile de Crăciun, și ea profitase din plin, cu gust și înțelepciune de asta.

Luminițele aveau să sclipească imediat ce se lăsa seara, se gândi ea. Delimitând perfect liniile aparte ale casei, răsucindu-se în jurul brazilor în ghivece uriașe de pe verandă. Scânteind în interiorul ghirlandelor gemene, de-a lungul panglicilor roșii și argintii, aflate pe ușile duble.

Și, desigur, mai erau și în bradul din camera de zi – în sus și-n jos și peste tot, cât era de înalt – trei metri jumătate – luminițe albe și decorațiuni argintii și roșii. În salon era același tipar, doar că acolo erau îngerași. Desigur, peste tot pe poliței de deasupra șemineurilor,

pe masa din sufragerie erau ornamente absolut perfecte așezate cu gust.

Și erau altele în fiecare an. Nu era nevoie să înceapă să le așeze în cutii și să caute spații de depozitare când se putea aranja cu o companie care închiria astfel de obiecte să vină și să le strângă pe toate după ce treceau sărbătorile.

Nu înțelesese niciodată plăcerea cu care părinții ei și Emily căutau pe cine știe unde și scoteau la iveală globuri străvechi ori Moși Crăciuni ieftini de lemn. Ar fi putut avea parte de asta când se duceau în vizită la vechea lor casă, la Emily. Desigur, în seara de Crăciun, veneau cu toții la ea la cină. Apoi, slavă Domnului, porneau înapoi spre Savannah și îndeletnicirile lor de pensionari.

Emily era preferata lor, se gândi ea apăsând pe telecomandă ca să deschidă ușa de la garaj. Nu era nici o îndoială în privința asta.

Îi sări inima când văzu că mașina lui Graham era deja în garaj și se uită la ceas. Lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Nu întârziase ea; venise el mai devreme acasă.

Încântată, trase mașina lângă cea a soțului ei și își adună pungile de cumpărături.

Trecu prin spălătorie, își agăță paltonul în cuier, își împături fularul și își scoase cizmele înainte de a-și pune balerinii Prada pe care îi purta în casă.

Când intră în bucătărie, Graham, îmbrăcat încă în costum și cu cravata la gât, stătea lângă insula din mijloc.

– Ce devreme ai venit azi! exclamă ea punându-și pungile pe servantă și apropiindu-se iute de el ca să-l sărute ușor.

– Unde ai fost?

– O, am fost să iau prânzul acela cu Miranda și Jody, acum că vin sărbătorile, știi? Făcu un gest vag înspre calendarul familiei agățat pe panoul cu activități. După care am fost puțin la cumpărături. În timp ce vorbea, se apropie de frigider să scoată o sticlă de Perrier. Nu-mi

vine să cred câtă lume nu a reușit încă să termine cu cumpărăturile de Crăciun. Inclusiv Jody, adăugă ea, scoțând niște cuburi de gheață din aparatul de gheață și turnând apă minerală peste ele. Pe bune, Graham, am impresia că niciodată nu e în stare să se organizeze cum trebuie să...

- Ai impresia că mă interesează cât de puțin Jody?

Vocea lui calmă, egală, aproape plăcută, îi declanșă toate semnalele de alarmă.

- Sigur că nu, dragule, spuneam și eu așa. Își păstră zâmbetul, doar că în ochi i se citea îngrijorarea. Ce-ar fi să te așezi jos și să te relaxezi? Îți mai torn eu un pahar și o să...

El aruncă brusc și cu putere paharul de cristal ce se făcu țăndări la picioarele ei. Un ciob lăsă pe glezna ei o urmă sângerie și o usturime teribilă mai ales că era amplificată și de tăria whisky-ului. Era de Baccarat, îi trecu ei prin minte involuntar, cutremurându-se.

- Mai toarnă acum! Vocea nu îi mai era deloc calmă ori egală și nici pe departe plăcută, iar vorbele o șfichiuiră ca un bici. Toată ziua stau cu mâinile în câte un trup de om, salvând vieți, și când vin acasă nu găsesc pe nimeni?

- Îmi pare rău. Eu...

- *Îți pare rău?* răcni el apucând-o de braț și răsucindu-i-l în timp ce o izbea cu spatele de blat. *Îți pare rău* că nu te-ai deranjat să fii acasă? *Îți pare rău* că ai risipit aiurea toată ziua și banii mei luând prânzul, făcând cumpărături și stând la bârfe cu târfele alea idioate în timp ce eu am stat șase ore în sala de operații?

Ea începu să respire întretăiat; inima începu să îi bată nebunește.

- Nu știam că vii mai devreme azi. Dacă m-ai fi sunat, aș fi venit direct acasă.

- Acum trebuie să-ți dau și raportul?

Ea abia dacă mai auzi restul vorbelor ce o izbiră ca un ciocan în moalele capului. *Nerecunoscătoare, respect, datorie.* Dar știa figura aceea, știa imaginea aceea de Înger

Răzbunător. Părul blond-închis, cu tunsoare perfectă, fața netedă, cu trăsături atrăgătoare, roșie ca focul din cauza mâniei. Furia ce ardea în ochii aceia albaștri strălucitori și reci, atât de reci.

Frisoanele fierbinți pe care le simțea se transformară în arcuri electrice parcă.

- Era în calendar! repetă ea cu vocea acum mai ascuțită. Și ți-am spus despre asta azi-dimineață.

- Crezi că eu am timp să mă uit la calendarul tău ridicol? Vei fi acasă de fiecare dată când eu intru pe ușa aia. Ai înțeles? urlă izbind-o din nou de blatul de bucătărie și trimițându-i un curent dureros de-a lungul șirei spinării. Tot ce ai, ai datorită mie! Casa asta, hainele de pe tine, mâncarea pe care o mănânci. Eu plătesc pe cineva care să gătească și să facă curățenie pentru ca tu să fii la dispoziția mea când am eu chef! Oricând am eu chef! Fir-ar al dracului! Așa că ai face bine să fii acasă când intru eu pe ușă! Ai face bine să-ți desfaci picioarele când vreau să ți-o trag.

Și ca să i-o dovedească își împinse șalele și membrul erect în ea.

Ea îl plesni. Chiar dacă știa ce se va întâmpla - poate tocmai pentru că știa ce se va întâmpla, ea îl plesni.

Iar furia din ochii lui se transformă din rece ca gheața în lavă incandescentă. Rânji dezvelindu-și dinții.

Și îi trase un pumn aprig în stomac.

Niciodată nu o lovea în față.

La cei paisprezece ani ai lui, inima și sufletul lui Zane Bigelow erau cu totul și cu totul axate pe baseball. Îi plăceau fetele - îi plăcuse să se uite la fete dezbrăcate odată ce tovarășul lui Micha îi arătase cum putea trece de setările de control parental de pe computerul lui. Doar că baseballul era în continuare primul în topul preferințelor sale.

Numero Uno.

Înalt pentru vârsta lui, deșirat, tânjea să treacă mai repede prin școală, să fie descoperit de un trimis al echipei

Baltimore Orioles – la urma urmei s-ar fi mulțumit cu orice echipă din campionatul american, dar aceasta era favorita lui numărul unu.

Absolut *numero uno*.

Avea să joace pe post de fundaș – uluitorul Cal Ripken avea să se retragă până atunci. În plus, Ironman Ripken era în spate, la a treia bază.

Cam astea erau toate ambițiile lui Zane. Și să vadă într-adevăr o fată dezbrăcată – cum ar veni – în carne și oase.

Nimeni în lume nu ar fi putut fi mai fericit decât Zane Bigelow când doamna Carter – mama lui Micha – culese toată gașca să-i aducă acasă în SUV-ul ei Lexus. Chiar dacă femeia pusese muzică cu Cher în mașină, ceva despre viața care exista după dragoste sau așa ceva.

Nu-l pasionau mașinile – încă – era vorba doar de cunoștințele pe care le avea orice tânăr de sex masculin. Și prefera rap (nu că ar fi putut pune genul acesta de muzică în casă.)

Dar chiar și cu vocea lui Cher pe fundal și sporovăiala surorii lui și a celorlalte două fete despre Crăciun și cu Micha cufundat în jocul lui Donkey Kong de pe consolă (cea mai fierbinte dorință a lui Micha pentru Crăciun era să primească noua consolă color Game Boy Color), Zane atinse culmea fericirii.

Nu mai mergea la școală timp de zece zile întregi! Chiar și gândul că avea să fie silit să se ducă la schi – nu era sportul lui favorit, mai ales de când tatăl lui îi atrăgea în permanență atenția că soră-sa lua virajele mult mai bine ca el – nu îi umbrea deloc mulțumirea. Fără matematică timp de zece zile. Ura matematica precum ura salata de spanac, ceea ce însemna enorm.

Doamna Carter trase pe dreapta ca să o lase să coboare pe Cecile Marlboro. Se auziră fojgăielile firești, coborârea rucsacului și chițăielile ascuțite obișnuite la fete.

Trebuiau toate să se îmbrățișeze ca să-și ia rămas-bun pentru vacanța de Crăciun. Uneori trebuiau să se îmbrățișeze pentru că era, cum ar veni, marți sau cine știe ce zi. Nu înțelegea niciodată chestiile astea. Toată lumea strigă „Crăciun fericit" – strigaseră „sărbători fericite" când îl lăsaseră să coboare pe Pete Greene, fiindcă era evreu.

Ajunsese la doi pași de casă, se gândi Zane, urmărind șirul de case ce rămâneau în urmă. Își spuse că-și va face un sendviș sau ceva – fără teme, fără nenorocita de matematică – și se va închide în cameră ca să se joace vreo oră Triple Play pe Play Station.

Știa că Lois – care era liberă până după excursia de schi – plănuise să facă lasagna înainte să plece să-și petreacă sărbătorile cu propria familie. Și lasagna pe care o făcea Lois era absolut genială. Sigur că mama avea să trebuiască să pornească cuptorul pentru a o încălzi, dar măcar atâta putea face.

Și mai bine de-atât, bunica și bunicul aveau să sosească de la Savannah a doua zi. Și-ar fi dorit să poată să stea aici, nu cu mătușa lor Emily, dar plănuia să se ducă cu bicicleta până la vechea casă de pe lac a doua zi după masă și să rămână acolo ceva vreme. Poate o conducea pe Emily să facă niște fursecuri – nici măcar nu ar fi trebuit să se străduiască din cale-afară pentru asta.

Și pe urmă aveau să vină ei la cina de Crăciun. Pentru care mama nu va avea nici măcar de pornit un cuptor. Totul era adus de o firmă de catering. După cină, Britt avea să cânte la pian – el cânta extrem de prost, ceea ce îi aducea la fel de multe critici din partea tatălui lui nemulțumit –, și apoi aveau să cânte cu toții. Ridicol, absolut ridicol, dar cumva îi plăcea asta. Plus că avea o voce frumoasă și din gură cânta destul de bine, deci nu se lua nimeni de el măcar pentru asta.

Când mașina încetini și trase lângă casa sa, Zane schimbă salutul obișnuit bătând pumnul cu Micha.

– Frate, hai să ai unul fericit!

– Frate, spuse Micha. Și tu!

În timp ce Britt și Chloe se îmbrățișară ca și cum nu aveau să se mai vadă timp de un an întreg, Zane coborî.

– Crăciun fericit, Chloe. Crăciun fericit, doamnă Carter, și vă mulțumesc pentru drum.

– Crăciun fericit, Zane, cu multă plăcere.

Îi zâmbi privindu-l în ochi pentru o clipă. Era foarte frumușică pentru o mamă.

– Mulțumim, doamnă Carter, și Crăciun fericit! îngână practic ca un fel de melodie Britt. Te sun, Chloe!

Zane își aruncă rucsacul pe un umăr în timp ce Britt coborî.

– De ce s-o suni? Ce ai mai putea avea de vorbit cu ea? Nu ați tăcut o clipă tot drumul înspre casă.

– Păi avem o mulțime de lucruri despre care să vorbim.

Britt, cu mai bine de un cap mai scundă ca el, avea aceleași culori. Părul negru – al lui Britt era lung aproape până la mijloc și prins de-o parte și de alta a capului cu niște agrafe cu reni – și aceiași ochi verzi pătrunzători. Avea însă fața încă rotundă, de bebeluș, în timp ce a lui deja devenise colțuroasă. Căci, așa cum spunea Em, era deja băiat mare. Nu că ar fi fost pe punctul de a începe să se bărbierească sau ceva de genul, deși avea grijă să verifice asta în fiecare zi. Cum fata era sora lui, consideră o datorie de onoare din partea lui să o necăjească.

– Dar nu vă spuneți niciodată nimic. Tot timpul o țineți cu: „Ooooof, Justin Timberlake!"

După care scoase niște zgomote de pupici din gură, făcând-o să se îmbujoreze. Știa că Timberlake era preferatul ei pentru care nutrea o iubire nu chiar secretă.

– Mai taci!

– Taci tu!

– Ba tu!

Se contraziseră așa până ajunseră pe verandă – și apoi tăcură mulțumindu-se doar să-și arunce priviri crunte știind bine că, dacă intrau în casă și-i auzea mama lor, avea să urmeze o predică fără sfârșit. Zane scoase cheia să descuie, căci la indicațiile exprese ale tatălui lui casa

trebuia să fie încuiată și dacă era, și dacă nu era nimeni înăuntru. În clipa când deschise ușa, auzi.

Privirea cruntă dispăru din ochii lui Britt. Aceștia se făcură mari și se umplură cu lacrimi fierbinți. Își acoperi urechile cu ambele palme.

– Du-te sus, îi spuse Zane. Du-te direct în camera ta! Stai acolo!

– Dar o bate din nou. O bate.

În loc să fugă în camera ei, Britt alergă înăuntru, alergă înspre salon și rămase acolo, în continuare apăsându-și mâinile pe urechi.

– Oprește-te! țipă ea. Oprește-te, oprește-te, oprește-te!

Zane văzu sânge pe podea și pe maică-sa chinuindu-se să se târască de acolo. Avea puloverul rupt și nu mai avea unul din pantofi.

– Du-te în camera ta! urlă Graham smucind-o pe Eliza în sus de păr. Nu e treaba ta.

Britt însă nu încetă să țipe și să țipe chiar și când Zane încercă să o tragă înapoi. Văzu ochii plini de ură ai lui taică-său trecând peste el și încleștându-se asupra surorii lui. Și o spaimă nouă îi răsări în suflet, arzând orice altceva era acolo. Nu se gândi, nu plănui nimic din ce ar fi putut face. O împinse pe soră-sa în spate și se băgă între ea și taică-său, un puști slăbănog care mai avea mult până să devină bărbat. Și încins de ceea ce ardea în sufletul lui, atacă.

– Las-o în pace, nemernicule!

Se repezi cu toată puterea la Graham. Surpriza mai mult decât puterea loviturii îl împinse pe Graham un pas înapoi.

– Pleacă dracului de aici!

Nu se așteptase la asta. Avea 14 ani, și singurele bătăi la care participase fuseseră niște mici îmbrânceli presărate cu insulte. Simțise și înainte pumnul tatălui lui – o lovitură în stomac, uneori în rinichi. Să nu lase urme. De data asta pumnii îl loviră drept în față și ceva în spatele ochilor lui explodă, încețoșându-i privirea. Mai simți încă două lovituri și se prăbuși,

durerea vie pe care o simți acoperind prin intensitate orice spaimă, orice furie. Lumea se făcu gri în jurul lui și văzu luminițe verzi.

Cu gustul sângelui în gură și țipetele surorii lui răsunându-i ca niște clopote în cap, leșină.

Se trezi că fusese ridicat de taică-său pe un umăr și că îl ducea în sus pe scări. Îi țiuiau urechile, dar o auzea pe Britt plângând și pe mama lui spunându-i să înceteze.

Taică-său nu îl puse pe pat, ci se scutură pur și simplu făcându-l să se prăbușească pe saltea. Fiecare centimetru din trupul lui îi zvâcni dureros, încă o dată, și mai rău.

– Dacă mai îndrăznești vreodată să fii obraznic față de mine, o să-ți fac mai mult decât să-ți sparg nasul sau să-ți înnegresc ochii. Nu ești nimic înainte să spun eu că ești. Tot ce ai, simplul fapt că respiri mi se datorează mie.

Se aplecă mult, până ajunse aproape de el și vorbi cu vocea aceea a lui calmă și egală. Zane îl vedea dublu, nici măcar nu putea să dea din cap. Începu din nou să tremure, cu dinții clănțănindu-i din cauza șocului.

– Nu ai voie să ieși din camera asta până spun eu. Nu ai voie să vorbești cu nimeni. Nu vei spune nimănui nimic din treburile ce privesc doar familia asta, altfel pedeapsa pe care m-ai silit să ți-o aplic astăzi ți se va părea floare la ureche. Nimeni nu te va crede. Tu ești un nimic. Eu sunt totul. Aș putea să te omor în somn și nimeni nu va observa. Adu-ți aminte de asta data viitoare când îți va trece prin minte să faci pe bărbatul.

Ieși și închise ușa în urma lui. Zane leșină din nou. Era mai ușor să-și piardă cunoștința decât să trebuiască să se gândească la vorbele pe care i le spusese tatăl lui și care îl loviseră mai tare decât pumnii lui.

Când își reveni din nou, lumina se schimbase. Nu era încă noapte, dar nu mai avea să dureze prea mult. Nu putea respira pe nas. Și-l simțea înfundat, ca din cauza unei răceli teribile. Genul acela de răceală care îl făcea să-i crape capul de durere și ochii să-i zvâcnească în orbite. Îl durea stomacul îngrozitor. Când încercă

să se ridice în capul oaselor, camera începu să se învârtească cu el și se temu că avea să vomite.

Când auzi ușa descuindu-se, începu să tremure din nou. Era gata să înceapă să se roage, să implore, să cerșească milă, orice care ar fi putut să împiedice pumnii aceia să se abată din nou asupra lui.

Intră maică-sa, aprinzând lumina. Lumina care îi făcu ochii să explodeze aproape de durere, așa că îi închise.

- Tatăl tău spune să te duci să te speli și pe urmă să îți pui punga asta cu gheață pe față.

Vocea ei, rece și reținută, tonul obișnuit îl răniră aproape la fel de rău ca și cea a tatălui lui.

- Mamă...

- Tatăl tău spune să stai cu capul sus. Poți să te dai jos din pat numai ca să te duci la baie. După cum vezi, tatăl tău ți-a luat computerul, consola de jos, televizorul, obiecte pe care el ți le-a dăruit cu atâta generozitate. Nu vei vedea și nici nu vei vorbi cu nimeni în afară de tatăl tău sau de mine. Nu vei lua parte la Ajunul Crăciunului și nici la masa de Crăciun.

- Dar...

- Ești bolnav, ai gripă.

El îi cercetă fața căutând o urmă de milă sau de recunoștință. O urmă de vreun simțământ.

- Dar încercam să îl împiedic să-ți mai facă rău. Am crezut că poate o va lovi și pe Britt. Am crezut că...

- Nu ți-am cerut eu vreun fel de ajutor și nici nu am avut nevoie de el. Vocea îi răsună rece, metalică, făcându-l să-l doară în piept. Ce este între mine și tatăl tău este între mine și tatăl tău. Ai la dispoziție următoarele două zile să te gândești la locul tău în familia asta și să-ți recâștigi pe cât se poate privilegiile de care aveai parte. Se întoarse spre ușă. Fă ce ți se spune.

Când ieși lăsându-l iar singur, băiatul reuși să se ridice în capul oaselor - trebui să închidă iar ochii ca să nu se mai învârtească totul în jurul lui și să respire doar. Apoi, se forță să se ridice în picioarele-i tremurânde, se duse împleticindu-se în baie, vomită, aproape leșină din nou.

Când reuși să se ridice din nou în picioare, se holbă la fața lui în oglindă, pe deasupra oglinzii.

Nu semăna cu fața lui, se gândi el, ciudat de detașat. Gura era umflată, buza de sus era spartă. Dumnezeule, nasul arăta ca un balon roșu. Amândoi ochii erau negri, unul umflat, pe jumătate închis. Sânge uscat peste tot.

Ridică o mână, își atinse nasul cu degetele, făcând durerea să explodeze din nou. Îi era frică să facă un duș - era încă amețit - așa că luă un prosopel și încercă să curețe sângele cât se putea. Trebui să scrâșnească din dinți, trebui să se țină strâns de chiuvetă cu o mână ca să poată sta în picioare, dar se temea mai puțin de durere decât să nu facă ceea ce i se spusese.

Izbucni în lacrimi fără să-i fie rușine. Nu îl vedea nimeni. Oricum nu i-ar fi păsat nimănui.

Încet, încet, se înapoie la loc în pat și răsuflă greoi în timp ce se apleca să își scoată pantofii, blugii. La fiecare minut sau așa ceva trebui să se oprească pentru a-și recăpăta răsuflarea și pentru a aștepta să-i treacă amețeala.

În chiloți și maiou, se târî înapoi în pat, luă punga de gheață pe care i-o lăsase mama lui și și-o puse cât putu de ușor pe nas. Îl duru prea mult, mult prea mult, așa că o ridică pe ochi. Și asta îi aduse puțină ușurare.

Rămase acolo, întins, acum în întunericul deplin, făcându-și planuri după planuri. Avea să fugă de-acasă. Imediat ce va fi în stare o să-și îndese niște haine în rucsac. Nu avea prea mulți bani, fiindcă taică-său îi ținea pe toți la el. Dar avea ceva, erau ascunși într-o pereche de șosete. Economiile lui pentru jocuri video.

Putea face autostopul - și gândul acesta îl făcu să freamăte ușor. Poate până la New York. Avea să scape din casa asta unde totul arăta atât de curat și frumos, dar care ascundea secrete urâte, foarte urâte, la fel cum ascunsese el banii pentru jocuri video. Avea să se angajeze undeva. Se putea angaja doar. Nu se va mai duce la școală, se gândi el în timp ce leșină din nou. Asta chiar era ceva.

Se trezi din nou, auzi din nou ușa și se prefăcu adormit. Doar că nu erau pașii lui taică-său, nici ai maică-sii. Deschise ochii tocmai când Britt aprinse o mică lanternă roz în ochii lui.

- Nu.

- Șșt, șopti ea. Nu pot să aprind lumina ca să nu se trezească ei și să vadă. Se așează pe marginea patului și îl mângâie pe braț. Ți-am adus un sendviș cu unt de arahide și jeleu. Nu am putut lua lasagna că și-ar fi dat seama că lipsește ceva din caserolă. Trebuie să mănânci.

- Nu mă simt bine de la stomac, Britt.

- Doar puțin. Încearcă puțin.

- Trebuie să pleci de aici. Dacă te prind...

- Dorm. M-am asigurat eu. O să stau cu tine. O să stau cu tine până ce vei putea mânca ceva. Îmi pare atât de rău, Zane.

- Nu plânge!

- Tu plângi.

Își lăsă lacrimile să-i curgă. Pur și simplu nu avea puterea de a le opri. Înghițindu-și propriile lacrimi, încercând să și le steargă, Britt se aplecă să-l mângâie pe braț.

- Ți-am adus și niște lapte. Nu au cum să observe că lipsește un pahar de lapte. Am curățat eu totul și, după ce termini, o să spăl și paharul.

Vorbeau în șoaptă - erau obișnuiți cu asta -, dar acum vocea ei răsună puțin mai tare.

- Te-a lovit atât de tare, Zane. Te-a lovit și te-a lovit iar și după aia, când ai căzut, ți-a tras niște șuturi în burtă. Am crezut că ai murit.

Își puse capul pe pieptul lui, cu umerii cutremurându-i-se. El o mângâie pe cap.

- Pe tine te-a lovit?

- Nu. M-a strâns de brațe și m-a scuturat, a urlat la mine să tac. Așa că am tăcut. Mi-a fost frică să nu o fac.

- Foarte bine. Ai făcut ce trebuia.

- Tu ai făcut, șopti ea înecându-se cu lacrimi. Tu ai încercat să faci ce trebuia. Ea nu a încercat să-l oprească, să nu te mai lovească. Nu a spus nimic. Și când a încetat,

el i-a spus să spele sângele de pe jos. Erau cioburi în bucătărie, să curețe totul și acolo, să se ducă să se spele și să pună cina pe masă până la ora șase.

Ea se ridică, îi ținu sendvișul pe care îl tăiase frumos în două. În momentul acela simți că o iubește atât de tare încât îl duru inima. Zane îl luă, încercă să ia o înghițitură și descoperi că nu mai are senzația aceea de vomă.

- Trebuie să le spunem lui Emily și bunicii, și bunicului că ești bolnav. Ai gripă și ești contagios. Trebuie să te odihnești, iar tata are grijă de tine. Nu îi va lăsa să urce să te vadă. Pe urmă va trebui să le spunem celor din stațiunea de schi că ai căzut de pe bicicletă. Toate astea ni le-a spus la cină. Și eu a trebuit să mănânc ca să nu se înfurie din nou. Pe urmă am vărsat când am ajuns sus, în camera mea.

El mai luă o înghițitură, apoi se întinse să o apuce de mână prin întuneric.

- Știu ce înseamnă asta.

- Când ne întoarcem, va trebui să spunem că ai avut un accident de schi. Că ai căzut. Tata a avut grijă de tine.

- Da, se auzi răspunsul amar. A avut grijă de mine.

- O să te bată iar dacă nu o facem. Poate și mai rău de-atât. Nu vreau să te mai bată, Zane. Încercai doar să-l oprești să nu o mai lovească pe mama. Mă apărai și pe mine. Ai crezut că mă va lovi. Așa cum am crezut și eu.

El o simți mișcându-se și, în lumina slabă a lanternei pe care o așezase pe pat, o văzu întorcându-se să privească înspre fereastră.

- Bănuiesc că într-o zi o va face.

- Ba nu, nu o va face. În interiorul lui, dincolo de durere, simți cum crește furia. Nu îi vei da nici un motiv să o facă. Iar eu nu o să-l las.

- Nu are nevoie de motiv. Nu trebuie să fii adult ca să înțelegi asta. Deși tonul era unul de om matur, lacrimi apărură din nou în ochii ei. Nu cred că ne iubesc. El nu ar avea cum să ne iubească și să ne lovească, să ne pună să mintim. Si ea nu ar avea cum să ne iubească si să lase

totuși să se întâmple asta iar și iar. Cred că nu ne iubesc și gata.

El știa că nu – devenise sigur de asta în momentul în care mama lui intrase în cameră și se uitase la el fără nici o emoție în ochi.

– Ne avem unul pe celălalt.

Și cum ea stătea acolo cu el, având grijă ca el să mănânce, băiatul își dădu seama că nu putea să fugă și să o lase acolo. Trebuia să rămână. Trebuia să devină mai puternic. Trebuia să devină suficient de puternic ca să i se poată opune, să se poată lupta cu el.

Nu ca să o apere pe mama lui, ci pe sora lui.

capitolul 2

Era Ajunul Crăciunului, iar Emily Walker mai avea încă vreo jumătate de duzină de lucruri de făcut și de șters de pe lista pe care și-o făcuse. Mereu scria liste, mereu stabilea programe. Și, invariabil, de fiecare dată, orice lucru pe care îl trecea pe listă – de când începuse să facă liste – îi lua mai mult decât crezuse.

La dracu', fix de fiecare dată.

Și mai era ceva în legătură cu listele alea, nu? Exista șansa foarte mare de altfel să apară alte și alte chestii pe neașteptate care consumau și mai mult timp decât anticipase și prin urmare nu îl pusese la socoteală.

Cum ar fi, de exemplu, astăzi. Pe lângă că trebuise să mai arunce un ochi prin casă să fie totul în regulă, să facă la cuptor cotletele favorite ale tatălui ei și cartofii pentru cina de ajun, să își facă o mască de față acasă de care avea nevoie de destulă vreme și să se ducă cu mașina până în Asheville ca să își ia părinții de la aeroport, mai adăugase și un drum scurt până la piață ca să ia un pui bun, de țară.

Bietul Zane avea gripă, așa că mai adăugă și faptul că trebuia să transforme puiul acela bun, de țară, într-o oală de supă fierbinte. Ceea ce însemna că trebuia

să mai adauge și drumul până acasă la sora ei peste lac, ca să ducă supa.

Ceea ce mai adăuga și corvoada de a fi drăguță și de a se purta frumos cu Eliza.

Și ceea ce era și mai rău, trebuia să fie drăguță și să se poarte frumos cu Eliza după ce Eliza decretase că cina de Crăciun trebuia să aibă loc la casa părintească.

Oh, nu trebuia să-și facă griji, spusese Eliza, îi trecu prin minte lui Emily în timp ce își punea pe ea niște haine curate. Trebuia să sară peste partea cu masca, indiferent dacă era sau nu nevoie de ea. Nu, nu trebuia să-și facă griji, fiindcă Eliza deja luase legătura cu firma de catering și modificase locul de desfășurare a evenimentului.

Pentru numele lui Dumnezeu, auzi, locul de desfășurare a evenimentului!

Și cine mama dracului angaja o firmă de catering ca să aducă mâncare la o cină de sărbători petrecută în sânul familiei?

Eliza Bot Walker Bigelow, exact ea!

Dar avea să fie drăguță, să se poarte frumos. La dracu', doar nu era să înceapă ceva cu Eliza în timpul vizitei părinților lor. Așa că avea să ia oala de supă care fierbea încă încet pe aragaz și să îi facă o mică vizită nepotului ei bolnav.

Și avea să-i strecoare pe furiș și cel mai recent roman din ciclul *Dark Tower* de vreme ce King și încă o grămadă de alți autori foarte tari nu intrau pe lista scriitorilor aprobați de Graham și Eliza.

Ceea ce nu știau nu putea să se întoarcă împotriva ei și să-i dea bătăi de cap. Zane se pricepea să păstreze secretele. Poate chiar prea bine, se gândi Emily în timp ce arunca iute niște urme de fard pe față. Poate că ea nu petrecea suficient timp cu copiii ăia, cât ar fi trebuit, dar de fiecare dată când o făcea avea o senzație... aparte. Senzația că exista ceva în legătură cu ei care nu era tocmai în regulă.

Probabil era vorba doar de imaginația ei, admise ea, trăgându-și cizmele în picioare. Mai degrabă era probabil vorba despre faptul că inconștient căuta ceva pentru care să o blameze pe sora ei, să-i vină de hac în sfârșit. Nu fuseseră apropiate în copilărie – nu era întotdeauna adevărat că firile opuse se atrăgeau și cei șase ani dintre ele probabil adăugaseră ceva la această incompatibilitate.

Nu se apropiaseră nici după ce deveniseră adulți. De fapt, deși de obicei se purtau politicos una cu cealaltă – de obicei – undeva la alt nivel se simțea ceva. Ceva aparte. O antipatie reciprocă și cât se poate de vie. De fapt, dacă nu ar fi fost părinții, nepoata și nepotul ei, Emily ar fi putut trăi foarte bine până la adânci bătrâneți fără a mai simți nevoia de a o vedea ori a vorbi cu Eliza vreodată.

– Groaznic, murmură ea în timp ce cobora în grabă scările. E absolut groaznic să simt ori să gândesc așa ceva.

Mai rău decât atât, se temea că parte din motivele pentru care gândea asta, simțea asta, erau pur și simplu resentimente din partea ei – ceea ce o făcea să îi fie și mai rușine.

Eliza era mai frumoasă și așa fusese mereu. Nu că ea nu ar fi fost suficient de drăguță, chiar și fără masca aia de față. Dar Eliza avea trăsăturile cel puțin de două ori mai frumoase ca ale ei, și mai avea și sânii mai mari. Și, desigur, dat fiind faptul că era cu șase ani mai mare, fusese prima care făcuse din toate.

Jucase în piese de teatru la școală, ajunsese șefa echipei de majorete, purtase coroana de Regina Balului la balul de absolvire. Iar când terminase facultatea nu fuseseră bunicii lor cei care îi dăruiseră un minunat BMW decapotabil argintiu?

Pe urmă, într-un fel sau altul, pusese mâna pe un doctor. Un chirurg – și încă unul frumos ca o vedetă de cinema. Avusese parte de o petrecere de logodnă de mari fițe la club, primise cu multă aroganță o mulțime de cadouri și i se organizase cea mai extravagantă și luxoasă nuntă posibil. Și arătase absolut fabulos, își aminti

Emily în timp ce stingea focul sub oala de supă. Ca o regină în rochia ei voluminoasă și imaculată.

În ziua aceea nu simțise nici un fel de invidie față de Eliza. Se bucurase mult pentru ea - chiar dacă fusese obligată să poarte rochia aceea oribilă, roz, cu umerii umflați, la fel ca toate celelalte domnișoare de onoare.

Dar după aceea, resentimentele îi reveniseră fix la aceeași intensitate.

- Nu te gândi acum la asta, își spuse hotărâtă, punându-și haina, căciula, mănușile. E Crăciunul doar. Și bietul Zane e bolnav.

Își luă geanta - în care îndesase deja romanul *Dark Tower* -, luă niște prosoape de bucătărie ca să ducă oala fierbinte până la camionetă și să o învelească până ajungea acasă la Eliza.

Se ocupase să îi fie spălată, ceruită și bibilită camioneta - o sarcină pe care reușise să o șteargă deja de pe listă -, așa că bordul nu mai era plin de hârtiuțe. Și verificase în amănunt bungalow-urile de închiriat, astfel încât când părinții ei aveau să întrebe - și sigur aveau să o facă - putea să-i asigure că Walker Lakeside Bungalows, mica afacere de familie, mergea cât se poate de bine.

Îi făcea plăcere să se ocupe de ea acum, că părinții ei se pensionaseră. Poate că nu îi plăcea deloc, poate chiar avea resentimente - uite, iar folosea cuvântul acesta - când tăia cecul cuvenit Elizei în fiecare trimestru, cu partea ei de profit. Eliza nu mișca un deget în privința asta, dar sângele apă nu se face, familia era familie, așa că primea o parte din ceea ce construiseră părinții ei, iar ea întreținea în momentul de față.

Măcar acum casa îi aparținea ei, era doar a ei, se gândi după ce puse oala cu supă pe podea în fața scaunului din dreapta și aruncă o privire în spate.

Iubea casa asta, iubea lemnul și piatra din care era construită, veranda care o înconjura, de jur împrejur, priveliștea lacului și a munților. Pentru ea acolo fusese acasă de când venise pe lume și intenționa să rămână căminul ei până la moarte. Cum nu avea copii, iar șansele

să aibă vreunul în curând păreau destul de mici, asta în cel mai bun caz, plănuia să le-o lase lui Zane și lui Britt când venea vremea.

Poate că unul dintre ei avea să dorească să stea acolo. Poate că urmau să o închirieze ori să o vândă. Ea, una, avea să fie moartă, deci nu mai conta.

– Ce gând vesel, fix în spiritul Crăciunului.

Râzând de sine însăși, se sui în camionetă, gândindu-se ce frumoasă urma să fie casa pe înserat atunci când toate luminițele multicolore aveau să se aprindă și bradul să se reflecte în fereastră. Exact așa cum se întâmplase la fiecare Crăciun din amintirile ei. Casa care mirosea a brad și a merișoare și a fursecuri calde, abia scoase din cuptor.

Ieși de pe aleea din față ca să o apuce pe șoseaua ce înconjura lacul și își suflă bretonul din ochi. Nu reușise să includă pe lista cu chestii de făcut înainte de Crăciun și aranjatul părului, așa că asta trebuia să mai aștepte.

În timp ce urmă drumul în jurul Reflection Lake, dădu drumul la radio, îl dădu mai tare și cântă alături de Springsteen trecând de bungalow-urile de închiriat, de chei, de celelalte case de pe lac și viră înspre orașul ce se profila pe fundalul munților cu vârfurile acoperite de zăpadă contrastând frumos cu albastrul palid al cerului senin de iarnă.

Drumul urca și cobora, trebuia să o facă și la stânga, și la dreapta – îl știa și cu ochii închiși. O apucă pe Main Street doar ca să vadă magazinele gătite toate de sărbătoare și steaua Crăciunului ce fusese înălțată mult deasupra hotelului Lakeview.

Dădu cu ochii de Cyrus Puffer care, trăgând după sine o geantă uriașă, se îndrepta spre camioneta lui parcată. Fusese măritată cu Cyrus aproape șase luni – Dumnezeule, deja trecuseră aproape zece ani de atunci, se gândi. Hotărâseră, destul de repede, că postura de prieteni care se culcau din când în când împreună le convenea amândurora mult mai mult decât aceea de soț și soție, așa că avusese parte, în opinia ei,

de singurul divorț absolut amiabil dintre toate divorțurile de pe pământ.

Trase pe dreapta ca să îl salute.

- Cumpărături de ultim moment?

- Nu. Sau da, mă rog, un fel de, spuse el zâmbindu-i. Era un tip roșcovan, cu părul foarte aprins la culoare și mereu binedispus. Marlene a vrut înghețată - și nu de oricare, a ținut morțiș să primească înghețată de mentă cu fulgi de ciocolată.

- Mda, se vede că ești un soț foarte bun.

A doua oară fusese cu noroc pentru el. Emily fusese de fapt cea care îi prezentase unul altuia și ajunsese în cele din urmă să îi fie alături, în mod excepțional pe post de cavaler de onoare, la nuntă.

- Mă străduiesc și eu, continuă el fără să-și piardă ceva din intensitatea zâmbetului. Oricum, mă consider norocos că nu m-a pus să mă duc și după murături ca să meargă cu înghețata aia.

- O, Doamne, Dumnezeule! exclamă ea apucându-i fața cu ambele mâini. Dumnezeule, Cy! O să fii tată!

- Abia ieri am aflat cu siguranță. Iar ea nu vrea să spună nimănui încă, în afară de părinții ei și ai mei, dar nu se va supăra că ți-am spus ție.

- Stai liniștit, eu nu voi spune nimic, dar, Dumnezeule, sunt atât de fericită pentru tine! Îl trase spre ea ca să-l sărute zgomotos și cu putere de la geamul deschis al mașinii. Ăsta-i cel mai tare cadou de Crăciun! Oh, Cy, spune-i din partea mea că-i transmit cele mai bune urări! Să aibă parte de cele mai frumoase sărbători! Iar când va vrea să vorbească despre asta, să mă sune doar.

- Așa o să fac. Em, sunt atât de fericit că mi-e teamă să nu plesnesc, pur și simplu. Trebuie să plec să-i duc înghețata mămicii.

- Să-i spui că vreau eu să-i organizez petrecerea pentru bebeluș.

- Pe bune?

- Sigur că pe bune. Crăciun fericit, Cy! Doamne sfinte!

Rămase cu zâmbetul acela uriaș pe buze tot drumul până la lac și apoi înspre Lakeview Terrace. Și când intră pe aleea din față se gândi așa cum se gândea întotdeauna: „M-aș sinucide dacă aș fi obligată să locuiesc aici".

Desigur, nu încăpea îndoială, casele erau mari și majoritatea frumoase. Și nu chiar toate la fel, căci din câte își aducea aminte, existaseră mai multe proiecte și planuri din care să aleagă. Și multe altele ce fuseseră adăugate ulterior, după construcție.

Dar, pentru ochiul ei, zona asta avea un aer ciudat, nenatural, chiar sumbru. Asta din cauza perfecțiunii prea „perfecte" ce caracteriza totul, până la trotuarele curate lună, aleile asfaltate ori cu pavele; parcările micuțe – doar pentru rezidenți și musafirii lor – cu pomii plantați cu grijă, băncile plasate exact unde trebuie și atenția la detalii de peste tot.

Dar surorii ei îi plăcea aici și, pe bună dreptate, căci rândurile perfecte de case cu gazonul din față tuns la milimetru i se potriveau Elizei sută la sută.

Amintindu-și că trebuie să fie drăguță, Emily parcă în fața casei. Luă oala cu supă și se duse spre ușă, apoi sună. Ca și când ar fi fost o străină, se gândi ea, nu un membru al familiei. Dar lor le plăcea să-și zăvorască cu trei lacăte palatul lor personal.

„Drăguță", își spuse din nou în sinea ei și zâmbi larg.

Își păstră zâmbetul când Eliza deschise ușa arătând atât de al dracului de mișto în pantalonii albi de stofă, puloverul de cașmir roșu și părul care îi cădea în bucle întunecate pe umeri. Iar în ochii care erau la fel de pătrunzători și de verzi ca și ai lui Emily, caracteristica principală a familiei Walker, nu se citea decât o enervare lejeră.

– Emily. Nu știam că vii.

Nu „Emily! Crăciun fericit! Bine ai venit!"

Dar Emily continuă să zâmbească.

– Am primit mesajul tău despre Zane și despre cina de mâine. Am încercat să te sun înapoi, dar...

– Am fost ocupați.

– Da, și eu la fel. Dar mi-a părut atât de rău pentru Zane că i-am pregătit faimosul remediu al mamei. Supă de pui cu tăieței. Cum se simte?

– Doarme.

– Liza, e frig. Nu mă lași să intru în casă?

– Cine e, iubito?

Graham, cu părul lui auriu, cât se poate de chipeș – îmbrăcat și el cu un pulover de cașmir, de data asta unul gri-argintiu – își făcu apariția în spatele Elizei. Zâmbi, dar la fel cum mai observase Emily de o mulțime de ori înainte, fără ca zâmbetul să i se citească și în ochi.

– Emily! Crăciun fericit! Ce surpriză!

– I-am făcut o supă lui Zane. Am vrut să i-o aduc, să îl văd înainte să mă duc după mama și tata la aeroport.

– Intră, intră! Dă-mi mie oala aia!

– E fierbinte. O să o duc eu în bucătărie dacă se poate.

– Desigur. Foarte drăguț din partea ta să faci supa asta. Sunt sigură că Zane va aprecia gestul.

Se duse spre bucătărie, cu Graham alături, trecând pe lângă decorațiunile așezate perfect precum într-un magazin de lux.

– Casa asta arată absolut fantastic, spuse ea punând oala pe aragaz. Mă duc sus să-i duc lui Zane un bol și să stau cu el câteva minute. Sunt sigură că i-ar plăcea să scape un pic de singurătate.

– Dar ți-am spus că doarme.

Emily aruncă o privire spre sora ei.

– Da, dar poate că...

– Și e și foarte contagios, spuse Graham, strecurându-și un braț pe după talia Elizei. Nu aș avea cum să-ți îngădui să te expui la așa ceva, mai ales că o să vii în contact cu persoane în vârstă.

Ea nu se gândea la părinții ei precum la niște „persoane în vârstă", așa că expresia o scoase din sărite.

– Dar suntem cu toții sănătoși precum niște cai și oricum va veni mâine la cină, așa că...

– Ba nu, nu se simte destul de bine pentru asta. Are nevoie de odihnă, spuse Graham – cu vocea aceea serioasă de medic.

– Dar dacă ați vrut să mutăm cina la mine acasă...

– E mai bine pentru toată lumea, spuse Graham vesel. O să trecem pe acolo, pentru ca părinții voștri să le poată vedea pe Eliza și Britt, dar nu vom sta prea mult.

Ea simți literalmente cum îi pica fața.

– Adică o să-l lăsați singur pe Zane? În ziua de Crăciun?

– Înțelege cum stau treburile și, oricum, cea mai mare parte din ziua de mâine o s-o petreacă dormind. Ne vom ocupa însă să adăugăm supa ta de pui la medicamentele pe care le ia deja, stai liniștită, asta pe lângă îngrijirile mele, continuă Graham. Doar nu sunt doar tatăl lui, sunt și doctorul lui.

Gândul, simplul gând că Zane avea să-și petreacă sărbătoarea Crăciunului singur cuc, bolnav în pat, o făcea să simtă junghiuri în inimă.

– Dar nu e în regulă! N-am putea să purtăm, nu știu, măști sau ceva? E doar un puști. Și e Crăciunul.

– Noi suntem părinții lui, rosti răspicat Eliza, evident enervată. Noi hotărâm. Când și dacă vei avea copii, vei hotărî tu ce e mai bine pentru ei.

– Unde e Britt? Măcar să...

– În camera ei. Face un proiect pentru Crăciun, spuse Graham ducându-și secretos degetul la buze. Se pare că nu trebuie să știe nimeni despre el. O să o vezi mâine. Încă o dată, îți mulțumim mult că te-ai gândit la Zack și ți-ai bătut capul să îi faci și o supă.

O ocoli pe Eliza, puse un braț ferm pe Emily și o răsuci îndreptând-o înapoi spre ușă până unde o conduse apoi cu niște pași ce îi părură adevărate salturi.

– Spune-le lui Quentin și Ellen că abia așteptăm să îi vedem mâine.

– Eu... eu aș putea să îi aduc cadourile lui în seara asta ca să le găsească mâine-dimineață.

– Nu e nevoie. Are 14 ani, Emily, nu patru. Ai grijă cum conduci.

Nu o împinse propriu-zis afară din casă, dar ea avu senzația că prin atitudine exact asta făcu. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi de furie și amărăciune în timp ce se înapoia la camionetă.

– Nu e bine, nu e bine, nu e bine.

Repetă propoziția asta iar și iar urcându-se la volan și demarând de pe alee.

Dar nu avea decât simpla calitate de mătușă. Nu putea face absolut nimic.

Ecranul ceasului deșteptător al lui Zane indica 6.45. Seara, măcar asta știa. Petrecuse peste douăzeci și patru de ore încuiat în camera lui, iar fața și stomacul îl dureau atât de tare, încât nu reușise decât să țipească puțin, când și când. Durerea nu voia să înceteze, iar foamea sălbatică o făcea și mai cumplită.

Mâncase doar cealaltă jumătate din sendvișul cu unt de arahide și jeleu la primele ore ale dimineții. Chiar după opt, mama lui îi adusese niște pâine prăjită și un urcior mic de apă, pe lângă încă o pungă de gheață.

Pâine cu apă. Mâncare pentru deținuți. Pentru că exact asta era.

Nu îi spusese nici un cuvânt, și nici el nu îi spusese nici un cuvânt ei.

Acum era aproape șapte seara și nu venise nimeni. Își făcea griji pentru Britt. Oare și ea era încuiată în camera ei? Uneori el – nu mai avea cum să se gândească la bărbatul acela ori să-l numească tată – îi încuia la ei în camere. Dar doar pentru câteva ore și le lăsa televizorul aprins ori jocuri, ori *ceva* de făcut.

Încercă să citească – nu îi luaseră și cărțile. Dar îl durea prea tare – cititul îi dădea dureri teribile de cap. Se târâse până la duș fiindcă durerea îl făcea să transpire și nu-și putea suporta mirosul teribil.

Cu apa curgându-i pe fața care-i zvâcnea, plânsese ca un copil mic.

Arăta precum Rocky după câteva runde cu Apollo Creed.

Trebuia să devină mai puternic. Tatăl lui Micha ridica greutăți. Avea o cameră întreagă la dispoziție acasă la ei unde își făcuse un fel de sală. Putea să îl roage pe domnul Carter să îl învețe și pe el. Putea să-i spună că vrea să pună ceva mușchi pe el înainte să înceapă sezonul de baseball.

Și peste trei ani jumătate, putea să plece la facultate. Dar cum naiba să plece la facultate și să o lase aici pe Britt?

Poate că ar fi trebuit să se ducă la poliție și să spună acolo tot. Dar șeful poliției juca golf cu tatăl lui. Toată lumea din Lakeview îl respecta pe doctorul Graham Bigelow.

Îi făcea rău să se gândească la asta, așa că se gândi la baseball. Avea o minge de baseball sub așternuturi și o mângâie, pipăindu-i cusăturile așa cum un copilaș își mângâie ursulețul de pluș ca să se liniștească.

Auzi declicul încuietorii și cu foamea rozându-i stomacul ca un șobolan, avu un sentiment de ușurare.

Până dădu cu ochii de taică-său. Îl văzu scăldat în lumina holului ce pătrunse înăuntru când deschise ușa. Înalt, musculos, cu o tavă într-o mână și geanta lui de medic în cealaltă.

Graham intră, puse tava pe băncuța de la picioarele patului. Se înapoie la ușă, aprinse luminile - Dumnezeule, ce îl dureau ochii de la ele - și închise ușa în urma lui.

- Ridică-te, spuse Graham răstit.

Tremurând din nou, Zane se împinse să se ridice în șezut.

- Ai amețeli?

„Ai grijă", se gândi Zane. „Fii respectuos."

- Puțin, da, domnule.

- Grețuri?

- Puțin. Nu atât de rău ca azi-noapte.

- Ai vomitat? întrebă Graham deschizându-și geanta.

- Nu, doar azi-noapte.

Graham scoase o lanternă de buzunar și o aprinse în ochii lui Zane.

- Urmărește-mi degetul cu privirea, doar cu ochii.

Îl durea, până și asta îl durea să facă, dar Zane făcu ce i se spuse.

- Dureri de cap?

- Da, domnule.

- Vezi dublu?

- Nu, acum nu mai văd dublu, domnule.

Graham îi verifică urechile, dinții.

- Sânge în urină?

- Nu. Nu, domnule.

- Ai o contuzie moderată. Te poți considera norocos, dat fiind comportamentul tău, că nu a fost mai rău. Lasă capul pe spate!

Când se conformă, Graham apăsă cu degetele de ambele părți ale nasului lui Zane. Durerea îi explodă în creier îngrozitoare, teribilă. Țipând, Zane încercă să împingă mâinile la o parte. Graham se întinse să ia ceva instrumente din geantă și Zane se simți inundat de o sudoare rece ca gheața de frică.

- Te rog. Te rog, nu! Mă doare! Tată, te rog!

- Lasă capul pe spate, spuse Graham punând mâna pe gâtul lui Zane și strângându-l ușor. Fii bărbat, ce dracu'!

El urlă. Nu se putu abține. Nu vedea ce făcea taică-său. Și chiar dacă ar fi deschis ochii, tot nu ar fi fost în stare să vadă ceva prin ceața sângerie. Lacrimile îi curgeau năvalnic pe obraji. Nu se putea abține nici în privința asta. Și când totul se termină, se lăsă moale pe pat și se ghemui ca o imensă bilă umană tremurândă.

- Poți să-mi mulțumești că nu vei avea deviație de sept. Poți să-mi *mulțumești*, repetă Graham.

Zane înghiți saliva amară ca fierea ce îi veni pe gât.

- Mulțumesc.

– Folosește gheață. Vei rămâne în camera ta până ce plecăm în stațiune a doua zi de Crăciun. Ai avut un accident de bicicletă. Ai fost neatent. În stațiune vei rămâne în camera ta din apartamentul de acolo. Când ne întoarcem acasă, vom spune că ai avut un accident la schi. Ai fost neatent, nu îți revenișesi complet după gripă, dar te-ai încăpățânat să mergi. Dacă te abați de la povestea asta cât de puțin, lucrurile se vor schimba în foarte rău pentru tine. Mă voi duce la tribunal și voi obține un ordin să te duc la balamuc și să te închid acolo alături de alți neadaptați. M-ai înțeles?

– Da.

Deși Zane avea în continuare ochii închiși, știa că Graham era aplecat asupra patului lui, înalt, blond și cu un mare rânjet pe buze.

– Săptămâna viitoare, le vei scrie bunicilor să le mulțumești pentru cadourile pe care din prostie ți le-au luat. Cadourile acelea vor fi donate la un orfelinat. Cadourile pe care eu și mama ta le-am ales pentru tine vor fi returnate. Nu meriți nimic, așa că nu vei primi nimic. Ai înțeles?

– Da.

„Nu contează, nu contează. Te rog, pleacă doar."

– Calculatorul îți va fi înapoiat, dar doar pentru teme. Îl voi verifica în fiecare seară. Dacă în decurs de o lună vei dovedi că te căiești suficient, dacă notele tale nu au de suferit și dacă ajung eu la concluzia că ai învățat o lecție valoroasă, ți se vor înapoia și restul lucrurilor. Dacă nu, și ele vor fi donate cuiva mai meritoriu. În plus, îmi voi retrage permisiunea să joci baseball, nu numai în sezonul care vine, ci pentru totdeauna. Ai înțeles?

Ură. Zane nu își închipuise că era în stare să simtă o ură atât de intensă.

– Da, domnule.

– O să caut printre academiile militare ca o alternativă pentru educația ta dacă nu te îndrepți. Mătușa

ta a trimis supa asta. Ai grijă să-i mulțumești pentru ea când – și dacă – o s-o mai vezi vreodată.

În sfârșit plecă, încuind ușa în urma lui.

Zane rămase acolo, așa cum era, până ce simți că poate e în stare să treacă peste valurile de durere ce îl copleșiseră. Știuse că tatăl lui putea fi rău, că putea fi josnic, că putea fi violent, că putea să-și pună masca aceea de soț, tată și vecin perfect peste toate acestea.

Dar nu știuse niciodată, ori nu acceptase până în momentul acela că tatăl lui era un monstru.

– Nu îi voi mai spune niciodată tată, murmură Zane. Niciodată.

Se chinui să se ridice, să se așeze pe băncuța de la picioarele patului. Luă bolul cu supă.

Era rece, observă el. Încă o dovadă de răutate crasă.

„Dar e prostia ta, nemernicule", se gândi el în timp ce mânca. „Nu am gustat nimic mai bun în toată viața mea."

Când se simți mai bine, mai făcu un duș, căci transpirase și-și udase fleașcă tricoul. Se chinui să se plimbe prin cameră, să meargă și să meargă mai departe. Chestia asta cu devenitul mai puternic trebuia să înceapă de undeva. Își dori să mai fi avut încă un bol de supă, dar se mulțumi doar să-și pună niște gheață pe față.

Auzi cântece de Crăciun ajungând până sus la el de jos și se apropie de fereastră. Privi peste lac, văzu luminițele scânteind de partea cealaltă. Își închipui cam pe unde se afla casa mătușii lui, și-o închipui alături de bunicii lui, sărbătorind Ajunul Crăciunului. Oare se gândeau la el?

Spera că da. Doar era bolnav de gripă și nu-i așa că era mare păcat?

Doar că ei nu știau, nu știau, nu știau. Și ce ar fi făcut, ce ar fi putut ei să facă dacă ar fi știut? Nimic, împotriva unui bărbat precum tatăl lui. Dacă doctorul Graham Bigelow spunea că fiul lui a căzut de pe bicicletă ori s-a lovit teribil când a fost la schi, toată lumea avea

să îl creadă. Nimeni nu ar fi putut să-și închipuie că un astfel de bărbat își bătea propriul copil.

Și dacă ar fi încercat el să-i facă să creadă, oricum ce ar fi putut ei să facă?

Nu putea să se ducă la școala militară. Nu putea suporta așa ceva. Nu putea să o părăsească pe Britt.

Așa că trebuia să se prefacă, la fel cum se prefăceau și părinții lui. Urma să pretindă că învățase o lecție valoroasă. Să spună doar „da, domnule". Să-și mențină notele la același nivel înalt. Să facă orice era nevoie să facă.

Iar într-o zi urma să devină suficient de puternic, ori suficient de mare, ori suficient de curajos încât să înceteze să se mai prefacă.

Totuși, cine avea să îl creadă? Poate că mătușa lui, da. Poate. Nu credea că îl plăcea prea tare pe taică-său – și nici pe maică-sa. Știa că ei nu o sufereau pe ea fiindcă spuneau o mulțime de lucruri despre ea tot timpul. Cum că nu era nimic de capul ei, cum că nu fusese în stare nici măcar să-și păstreze un amărât de soț. Și alte chestii.

Auzi pianul și se simți puțin ușurat. Britt era bine dacă era în stare să cânte la pian.

Poate că reușea să obțină dovezi. Putea să-l roage pe Micha să-i arate cum să monteze o cameră de luat vederi ascunsă sau ceva de genul ăsta. Ba nu, nu putea să-l bage pe Micha în asta. Dacă Micha le spunea părinților lui, era posibil să le spună aceștia ceva alor *lui*.

Se ducea pe apa sâmbetei baseballul, urmau școala militară și altă bătaie crâncenă. Nu era suficient de curajos.

Dar putea să scrie totul.

Plin de inspirație, se așeză la birou, găsi un caiet, pixuri și creioane. Nu încă, hotărî însă. Unul dintre ei era posibil să intre iar aici înainte să meargă la culcare. Și dacă îl prindeau îl nenoroceau.

Așa că așteptă, așteptă, cufundat în întuneric, cu mingea de baseball în mână să-i țină companie și să-l liniștească.

Îl auzi pe taică-său strigând:

- Vise plăcute în noaptea asta de Crăciun, Britt!

Și auzi și vocea ei răspunzând:

- Noapte bună! Câteva clipe mai încolo, o auzi șoptind lângă ușa lui. Nu m-am putut strecura la tine. Îmi pare rău. Te-am auzit țipând, dar...

- Nu-i nimic. N-am nimic. Du-te la culcare înainte să te prindă.

- Îmi pare rău, spuse ea încă o dată.

Auzi ușa închizându-se la camera ei. Un timp îl fură somnul. Îl trezi râsul mamei. Venind pe scări în sus, murmurând vorbe înăbușite în timp ce treceau pe lângă ușa lui. Rămase unde era, cu ochii închiși, respirând la fel de egal, căci nu putea să aibă încredere în ei.

Și se dovedi că avea dreptate când, câteva minute mai încolo, se auzi un clic, și ușa se descuie. Simți lumina din hol pe pleoapele închise. Le ținu la fel, închise, dar nu strâns - altfel s-ar fi prins că se preface.

Chiar după ce ușa se închise la loc și se auzi și cheia răsucindu-se în broască, mai așteptă. Un minut, două, cinci - numără el până la capăt.

Când se simți în siguranță, se târî până la birou, luă caietul și câteva stilouri. Asta în cazul în care era nevoie de ele. Mai luă și micuța lanternă pe care Britt i-o lăsase și se înapoie în pat.

Dacă auzea din nou cheia, avea destul timp să bage totul sub pătură și să se întindă la loc.

În micul fascicul de lumină, începu să scrie.

Poate că nimeni nu mă va crede. El spune că nu. El e prea important, prea deștept, așa că lumea nu mă va crede, dar profesoara mea de engleză spune că scrisul te poate ajuta să te gândești și să-ți aduci aminte diferite lucruri. Eu trebuie să-mi aduc aminte.

Pe 23 decembrie 1998, când eu și sora mea ne-am întors de la școală, mama era pe jos, pe podea, iar tata o lovea din nou și, când am încercat să îl opresc, m-a bătut și pe mine foarte rău.

Continuă să scrie mai bine de o oră.

Când obosi prea tare ca să mai scrie, scoase o monedă din pușculiță și o folosi ca să scoată șuruburile de la gura de ventilație pentru aerul condiționat. Ascunse caietul în interior. Puse stilourile la un loc, chiar dacă rămăsese fără cerneală la unul.

Pe urmă se târî la loc în pat și adormi.

capitolul 3

Zane urmă ordinele. Durerea scăzu în intensitate, vânătăile se estompară. Nimeni din stațiunea de vacanță montană nu puse la îndoială explicațiile doctorului Bigelow privitoare la accidentul cu bicicleta al fiului său și nici regimul de viață pe care îl prescrisese și care cerea ca Zane să rămână singur și nederanjat de nimeni în timpul șederii lor acolo. Nimeni din Lakeview nu puse la îndoială explicațiile doctorului Bigelow privind ghinionul pe care îl avusese la schi fiul lui.

Adică, Emily își cam puse întrebări, căci se gândise cum naiba de Zane fusese lăsat să schieze când de-abia își revenea după gripă, dar asta nu schimbă nimic.

Viața merse mai departe.

Iar dacă el învățase o lecție valoroasă, aceea era că trebuia să aibă grijă.

Își păstră camera într-o curățenie lună și se ocupă de tot fără să obiecteze, ba chiar își îndeplini îndatoririle în casă fără o vorbă chiar. Învăță, mai mult de frică decât că-l interesa ceva. Căci dacă lua note mai mici, avea să fie pedepsit. Dacă lua note mai mici, avea să piardă baseballul. Iar baseballul se transformă din unica lui pasiune în visul vieții lui, în posibilitatea lui viitoare de evadare. Căci atunci când avea să semneze pentru o echipă importantă, urma să plece din Lakeview și să nu mai privească înapoi.

Toată lumea se purta ca și cum data de 23 decembrie nu existase în calendar. Toată lumea care locuia în casa

din Lakeview Terrace trăia o minciună. Reuși să treacă testele tatălui lui - era suficient de isteț să le recunoască. Faptul că îl împingea așa, ca din întâmplare, sau îl plesnea fără nici un motiv - și mutra satisfăcută a lui taică-său când el își ținea în continuare capul plecat, ochii în pământ și nu spunea nimic -, toate astea îl făceau să-și dea seama că erau teste.

Noaptea, în liniștea camerei lui, scria adevărul.

12 ianuarie. Graham m-a împins într-un perete. A zis că am stat bosumflat în timpul cinei și nu mi-am arătat recunoștința. I-am spus tatălui lui Micha să nu pomenească nimănui faptul că mă învăța să ridic greutăți, că voiam să fie o surpriză pentru toți. Oricum, nu vorbește cu Graham. Nici nu cred că îl simpatizează pe Graham prea tare. Mi-a spus să nu-i mai spun „domnule" la fiecare cinci minute, fiindcă îl face să se simtă ca și cum ar fi din nou în armată și, de vreme ce ne antrenăm împreună, ar trebui să-i spun Dave. E de treabă.

2 martie. Sunt din ce în ce mai puternic!!! Pot să ridic greutăți de 7 kilograme în fiecare mână, douăsprezece reprize, trei seturi. Și astăzi, am reușit să ridic - culcat pe bancă - haltera de 34 de kilograme și am făcut și 36 de flotări. Am luat în greutate vreo două kilograme și jumătate. Dave spune că e masă musculară. Mâine avem primul meci de dinaintea începerii sezonului, și domnul antrenor mi-a spus că am o forță de rachetă în brat! Cred că și acolo e vorba de masă musculară. Am reușit să marchez dintr-o mișcare și din trei și am și dat două lovituri decisive. O să-i facem praf pe cei de la Eagles mâine! Eliza mi-a spus să scot vasele din mașina de spălat. I-am zis că sigur. Graham m-a plesnit. „Nu răspunzi «Sigur», răspunzi «Da, doamnă», vierme de doi bani ce ești." Pe urmă a plesnit-o și pe ea că nu m-a corectat și a făcut-o târfă proastă. Am văzut că Britt era gata să izbucnească

în plâns și m-am uitat la ea să nu o facă. Nu avea nici un rost să fie plesnită și ea.

Scria în fiecare noapte, detaliind tot ce se întâmpla la antrenamente, despre progresele pe care le făcea la sală, despre abuzurile tatălui său.

Scrise despre mândria și încântarea pe care le simți când Lakeview Wildcats câștigă campionatul. Despre cât de mândru se prefăcuse Graham că e în timpul meciului și cu câtă lejeritate criticase jocul lui Zane, maniera lui de a alerga, felul în care acoperise terenul în drum spre casă. Despre cum Dave Carter bătuse palma cu el și îl numise „campion".

Când veni ziua lui, în vară, când făcu 15 ani, ajunsese la înălțimea de 1,80 m și greutatea de 64 de kilograme. Când Dave îl numi o mașinărie gata de luptă, numai fibră, nici nu-i trecu prin cap că exact asta își dorise Zane.

În noaptea de 23 decembrie, se trezi dintr-un coșmar teribil, plin de sudoare. Visase că taică-său îi descoperise caietele și îl omorâse în bătaie.

Dar nu se întâmplă nimic, și sărbătorile veniră și se duseră.

Își făcu prima prietenă adevărată, Ashley Kinsdale, o blondă cu ochi veseli, foarte bună la fotbal și prima fată cu care ieși când o invită la balul de sfârșitul școlii în mai.

Cum era vorba de o întâlnire dublă cu Micha și prietena lui – o mare tocilară pasionată de aceleași jocuri pe calculator ca și el, Melissa – Mel – Riley –, Dave se oferi să îi ducă și să îi aducă cu mașina.

Trebui să-și ia un costum nou, ceea ce se prefăcu a fi o aiureală –, dar care de fapt îi făcu plăcere. Îi plăcea să se vadă așa, spilcuit, plus că mai crescuse vreo cinci centimetri și nu numai în înălțime, ci și ca număr la pantofi.

Își ura frizura – taică-său hotărâse să fie tuns foarte scurt, soldățește, amintindu-i în permanență că îl pândea

școala militară. Dar altfel, i se părea că arăta destul de tare. Spera să ajungă la 1,90 până termina liceul, și poate că era posibil. Asta l-ar fi făcut să fie exact de înălțimea lui Graham. Graham care îi spunea lui Ashley „târfa lui Zane" când ea nu era de față.

Îl durea încă stomacul de la pumnul pe care îl primise când făcuse greșeala de a se uita în sus la el ultima dată când Graham îl sâcâise cu chestia asta.

„Doi ani și două luni", își spuse în gând. Urma să împlinească 18 ani și va fi liber. Ei se gândeau că-l vor trimite la UNC la Chapel Hill, să studieze medicina. În nici un caz. Avea de gând să meargă la USC. Nu numai că erau fix în celălalt capăt al țării, dar aveau și un program de baseball foarte bine pus la punct.

Așa că voia să încerce să intre acolo și la California State Fullerton și la Arizona State. Hei, dacă Arizona State era suficient de bună pentru Barry Bonds, era suficient de bună și pentru Zane Bigelow.

Urma să se folosească de adresa lui Emily și, când se apropia mai tare timpul, avea să-i spună și ei. Iar ea sigur va păstra secretul – era destul de convins în privința asta. Nu voia să se facă doctor, ceea ce ea avea să înțeleagă. Dacă putea obține o bursă, se putea descurca. Căci Graham nu i-ar fi plătit în nici un caz școala în afara cazului în care i-ar fi urmat orbește toate ordinele.

Avea ceva șanse. Avea deja o medie de 4,2 GPA la cursurile importante și știa că antrenorul lui avea să-l susțină în ceea ce privea baseballul. Matematica și științele îl ucideau pur și simplu, dar reușea să-și păstreze notele mari.

Și îi rămânea dator lui Micha pentru tot restul vieții sale.

Obținuse 1200 la testele de evaluare națională. Doar 500 la matematică, iar punctajul acesta îi adusese o lovitură cu dosul palmei și un pumn în stomac. Trebuia să dea examenul din nou, în primăvara următoare, dar urma să fie mai bine pregătit.

Își spuse în cap că trebuia să înceteze să se mai gândească la toate astea. Avea o întâlnire doar!

Bătaia în ușă îi tensionă umerii, dar apoi își aminti că nici unul dintre părinții lui nu bătea vreodată la ușă. O deschise larg lăsând-o să intre pe Britt.

- Doamne, ia te uită cum arăți...

- Destul de tare, nu? În afară de frizura de tocilar.

- Măcar tu nu trebuie să-ți prinzi părul în coadă de cal în fiecare zi și nici să-l faci coc în vârful capului pentru ora de dans. Chloe a reușit să se tundă și să-și facă o coafură ca lumea, cu țepi. E așa de drăguță. Acum am și eu 13 ani și trebuie să mă port ca și cum aș avea opt.

- Micha și Mel au amândoi niște șuvițe albastre în păr, asortate perfect, pentru noaptea asta.

- Ce să zic, sunt ciudați. Se lăsă să cadă pe marginea patului lui. Deci... îl știi pe Major Lowery?

- Mda... E în clasa a noua, joacă baschet. E în echipa liceului. De ce?

Ea își încolăcea vârful cozii în jurul degetului.

- Fără nici un motiv. Mă întrebam, doar.

- Hai, mă lași? pufni Zane. E la liceu deja. Tu, nu.

- Dar o să fiu și eu la anul.

- Vaai, ți s-a pus pata pe Maj. Se strâmbă el la ea. Acum o să începi să exersezi sărutări în oglindă ca să poți să...

- Taci din gură!

Dar el, după cum era normal pentru un frate mai mare, începu să se prostească și să scoată zgomote ca și cum s-ar fi sărutat. Pe urmă se opri brusc și se răsuci pe călcâie.

- Dumnezeule, Britt, nu te băga în chestia asta!

- Nu e treaba ta.

Când ea dădu să se ridice ofuscată, el îi făcu semn să rămână pe loc.

- Major e de culoare.

Ochii ei începură să arunce scântei.

- Dacă ai de gând să-mi spui chestii rasiste, o să...

- Haide, Britt, știi la ce mă refer.

Bărbia pe care o împinsese deja în aer se ridică și mai îndărătnică.

- Credeam că da.

- N-ai auzit cum vorbește despre Ashley numai pentru că bunicii ei au venit din Irlanda? Gândește-te la asta, gândește-te ce ar spune, poate chiar ar face, dacă te-ar vedea umblând cu un puști negru.

Ea se lăsă din nou pe pat.

- Nu contează. Nu e ca și cum ar da doi bani pe mine.

Dacă lui Graham îi trecea măcar prin cap așa ceva...

- Trebuie să fii atentă. Deșteaptă și atentă. Încă cinci ani. Știu că ți se pare o viață, dar chiar nu este.

- Mama spune că trebuie să fac toate chestiile pe care le fac pentru a fi invitată la Balul debutantelor când împlinesc 16 ani. Baletul, notele, felul în care mă îmbrac, felul în care vorbesc. Măcar tu ai posibilitatea să joci baseball. Rochii albe și perle - îmi bag picioarele în rahaturile astea, Zane. Sări din nou în sus, gesticulând vehementă. Nu sunt pentru mine chestiile astea. Nici nu vreau să fie.

- Tu crezi că asta e pentru mine? Își duse degetul la părul scurt. Vreau să fii isteață, să ai grijă ce faci. Mai ales după ce voi pleca eu la facultate, continuă aruncând o privire spre ușă. M-am gândit să-i spun lui Emily înainte să plec.

- Nu poți să faci asta. Spaima i se citea limpede în ochi, în voce. El ar înnebuni pur și simplu să afle.

- Asta e. Oricum o să înnebunească atunci când va realiza că nu mă duc la Chapel Hill, când va realiza că o șterg de aici. Și s-ar putea să-și verse nervii ăia pe tine. Ai nevoie de cineva care să fie aici. Iar Emily te-ar ajuta.

- Păi ce-ar putea ea să facă?

- Habar nu am, dar ceva sigur ar face. Chestia asta îl frământa peste poate. Nu te las aici singură fără să fiu sigur că te va ajuta cineva.

- Nu mă poți proteja pentru totdeauna.

– Ba sigur că pot. Vorbim mai încolo despre asta – nu aici în casă. O să vorbim despre tot. Poate chiar și cu părinții lui Micha.

– Zane, nu poți face asta. Oricum nu ne-ar crede.

– Dave lucrează pe ambulanță. Îl cunoaște pe Graham și nu cred că-l simpatizează. Nu-mi spune asta, dar îmi dau seama. Hai că vorbim mai încolo, repetă el. Dar nu-l voi lăsa să-ți facă rău.

Ea dădu să spună ceva, apoi clătină din cap.

– Ce e?

– Nimic. Vorbim mai încolo. Dacă ne aud cumva...

El citise despre prizonierii de război, despre cum colaborau în secret pentru a încerca să evadeze. Își închipuia că el și Britt erau un fel de prizonieri în propria casă.

Dar timp de patru ore întregi reuși să se simtă un om liber. Din clipa în care se urcă în SUV-ul lui Carter până ce se dădu jos, totul fu normal. Relaxant și frumos.

Mda, trebuise să se ducă acasă la Ashley, să intre înăuntru și să se lase fotografiat alături de ea cam de un milion de ori. Până și bunicii ei erau acolo și făcuseră chiar *și mai multe* poze, vorbind întruna cu accentul lor foarte tare.

Iar Ashley arăta excelent, cu părul desfăcut pe spate și ondulat – îi spusese că mama ei i-l pusese pe moațe, ce-o mai fi însemnat și asta. Îi spusese că îi plăcea rochia ei și chiar așa era căci albastrul acela se potrivea perfect cu ochii ei.

Comitetul ce se ocupase de organizarea balului decorase sala de sport; tema era o petrecere pe plajă. „Urcați-vă pe val! E timpul pentru surfing!" Nu avea el prea multe în comun cu chestia asta, dar DJ-ul era foarte tare, și îi plăceau luminile.

Și de vreme ce Micha era cam unul dintre cei mai proști dansatori din istoria dansului, Zane știa că, prin comparație, propriile mișcări păreau destul de bune. Îi plăcură în mod deosebit dansurile lente, la care nu trebuia decât să se legene într-o parte și alta cu Ashley lipită de el.

Îl lăsase deja să îi atingă sânii – pe deasupra tricoului, adevărat, dar măcar pusese mâinile pe ei. Avea speranțe că îl va lăsa să o pipăie ca lumea și încă nu peste prea multă vreme.

Și după felul în care zâmbea în sus spre el, își spuse: „Poate".

Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îl trase ușor spre ea, ceea ce însemna că voia să fie sărutată. Avea gust de gumă de mestecat și mirosea a flori.

– Noaptea asta este cea mai frumoasă, murmură ea. Mai e o săptămână de școală, pe urmă vine vacanța de vară.

– Trei zile și jumătate, o corectă el.

– Chiar și mai bine. Dar... o să-mi fie atât de dor de tine când vei pleca în vacanță în Italia.

– Păi și tu pleci în Irlanda, spuse el trăgând-o și mai aproape, din nou. Mi-ar plăcea să plecăm în aceeași perioadă. Așa am fi amândoi în același timp în același colț de lume.

– Trebuie să-mi scrii. O să-ți scriu și eu. Mi-ar plăcea să ai telefonul tău. Cred că așa aș putea să-ți trimit mesaje.

– O să încerc să-mi iau un telefon. Părinții mei nu sunt de acord, dar cred că aș putea să o conving pe Emily să-mi ia unul pe numele ei și să-i dau banii înapoi în timp.

Și avea să-l ascundă foarte bine, la fel ca pe caietele lui.

– Ar fi absolut super! Nici nu-mi închipui cum te simți fără telefon. Probabil că ai senzația că ești desprins de tot și toate. La urma urmei toată lumea are telefon. Părinții tăi sunt atât de înfricoșător de severi.

„Habar nu ai."

– Da, sunt.

– Mă rog. Când melodia se termină, rămase în continuare lipită de el încă un moment. Anul care vine o să fim în clasa a unsprezecea. Practic aproape a douăsprezecea. Poate se mai înmoaie și ei.

– Da, poate. Vrei să mergem afară puțin ca să...

Ea îi zâmbi din nou. Știa ce însemna „ca să...".

– Da, hai!

Afară noaptea era răcoroasă, așa cum se întâmpla lângă lac chiar și în anotimpul cald. Alți tineri ieșiseră și ei să vorbească, să tragă un fum pe ascuns, de țigară sau de altceva. Sau să...

El se ținu departe de cei care fumau și la fel de cei care se drogau. Nu merita să riște să meargă la școala militară pentru asta. Și o conduse pe Ashley suficient de departe, într-un loc suficient de întunecat ca să poată să o sărute mai ca lumea, ca să poată să îi atingă sânii.

Și chiar când se gândi că poate, poate, ea se dădu înapoi.

– Trebuie s-o luăm mai încet.

Inima ei bătuse ca nebuna sub mâinile lui și avea respirația întretăiată. Lui îi trecu prin cap că ce bine ar fi fost să mai aibă măcar un minut la dispoziție, poate chiar treizeci de secunde doar.

– Nu vreau asta, spuse ea apucându-l de mână. Dar trebuie.

– Mie chiar îmi placi, Ashley.

– Și mie chiar îmi placi. Dar ar trebui să intrăm. Nu te supăra, te rog!

– Nu mă supăr. Era frustrat și avea o erecție atât de mare că nu era sigur că putea merge. Înțeleg. Doar că... mă gândesc la tine foarte mult. Și mă gândesc cum ar fi să fiu cu tine.

Ochii ei semănau cu lacul, se gândi el când ea îi ridică spre el, privindu-l lung. Atât de senini, atât de albaștri, aproape lichizi.

– Și eu mă gândesc la tine. De asta trebuie să intrăm. Bunica avea exact vârsta pe care o am eu acum când a rămas însărcinată cu tata.

– Dumnezeule!

– Știu. Așa că hai să ne întoarcem la dans!

El nu se gândise chiar să o facă – sau mai bine zis, nu se gândise încă să încadreze chestia asta la categoria „poate". Nu era sigur ce să creadă auzind că ei îi trecuse

deja prin cap. Și faptul că auzise că ei îi trecuse deja prin cap asta nu îl ajuta deloc în privința scăderii erecției.

– Știi, trebuie să...

Ea se uită în jos și zâmbi. Apa albastră a ochilor ei se clătină jucăușă.

– Oh. OK. Hai să vorbim despre matematică. Să facem niște calcule.

– Cred că e o soluție.

Se distră de minune. Când o conduse pe Ashley acasă, până la ușă, avu parte de un sărut foarte, foarte tare. Și iarăși trebui să se gândească la matematică pentru a se putea înapoia la mașină fără să se facă de râs complet.

Se gândi că urma să retrăiască toate momentele acestea minunate din nou când le va trece pe toate în jurnal. Plus că de data asta va scrie despre o zi întreagă în care nu se întâmplase nimic aiurea, în care nu trebuise să treacă nimic despre teste, teme ori porcăriile lui Graham.

– Mulțumesc că m-ai adus, prietene, îi spuse lui Dave, și bătu palma cu Micha.

Porni spre ușă dorindu-și pe undeva să poată să se mai plimbe prin cartier puțin ca să se gândească la Ashley și la acel ultim sărut. Dar asta însemna să depășească ora 23.30, când i se spusese să fie acasă.

Poate că va risca să-și pregătească ceva de mâncare – ceea ce era strict interzis după cină – de vreme ce după atâta dans i se făcuse o foame de lup. Se gândi să riște să-și facă un sendviș, dar nu ar fi fost complet imposibil ca Graham să numere feliile de șuncă.

Mai bine nu – era mai înțelept să-și vadă de treburi, decise el. Graham fusese foarte înțepat în ultimele zile. Nu îl plesnise și nici nu-l îmbrâncise, dar se uitase urât la el și mârâise întruna. Era ca un câine care lătra, pe punctul de a se arunca asupra prăzii.

Când Zane descuie ușa și intră, îi văzu dinții rânjiți.

– Ai întârziat peste ora stabilită.

Graham stătea în hol, cu un pahar de whisky în mână și privirea înghețată.

- Domnule, este 23.30.

- 23.34. Nu mai știi să citești ceasul?

- Ba da, domnule.

- Timpul este important. Respectarea regulilor este importantă. Să ieși din casa asta ca să te duci să te distrezi este un privilegiu de care ai parte în anumite condiții, nu un drept.

- Da, domnule.

„Doi ani și două luni", se gândi el, repetându-și vorbele în minte ca pe o mantra.

- Timpul *meu* este important. Crezi că n-am nimic mai bun de făcut decât să stau aici să-l aștept pe fiu-meu fiindcă nu se poate avea încredere în el că va respecta regulile?

Intuiția îl avertiză pe Zane să-și țină ochii în jos fiindcă ceva nu era în regulă. Poate că era vorba despre whisky, poate că era vorba de ceea ce simțise tot timpul acesta sub pojghița de aparentă normalitate.

- Îmi pare rău. Cred că a durat puțin mai mult să ducem fetele acasă înainte să...

Se așteptase să fie îmbrâncit, sau și mai rău, așa că nu se opuse forței ce îl împinse câțiva pași în spate.

- Crezi că eu vreau să aud scuze? Ar fi trebuit să fii suficient de responsabil ca să iei în considerație posibilele întârzieri, ar fi trebuit să respecți regulile. Dar, cum la fel ca de obicei ești și iresponsabil și lipsit de respect, ești pedepsit timp de două săptămâni. N-ai voie să folosești telefonul, n-ai voie să te joci, n-ai voie afară, și nici n-ai voie să te duci la baseball.

Acum capul lui Zane zvâcni involuntar în sus.

- Dar, domnule, mergem să jucăm în finală. O să câștigăm campionatul pentru a doua oară la rând. O să...

Peste rânjet sclipiră ochii plini de infatuare.

– Deci prin lipsa ta de responsabilitate ți-ai dezamăgit școala și colegii. Ceea ce înseamnă că nu vei avea parte de ziua cea mare. Ești un ratat, Zane, și așa ai fost mereu.

Zane își dădu seama acum, își dădu seama cât se poate de clar despre ce era vorba.

– Asta este? Nu vrei să joc, nu vrei să fac parte din echipa câștigătoare, poate nici măcar să ies în evidență în vreun fel. Așa că te folosești de orice pretext ca să îmi iei ocazia asta. Tu...

Nu se așteptase la dosul de palmă fiindcă se lăsase purtat de propriul val de furie.

– Încă două săptămâni de pedeapsă.

Aruncând paharul pe jos, Graham îl apucă pe Zane de cămașă și îl trânti cu spatele de ușă.

Și în momentul acela Zane își dădu seama că avea dreptate. Cele patru minute erau pretextul de a-l deposeda de ceva ce iubea. Pumnii i se încleștară involuntar.

– Ai băut?

– Nu.

Graham îl trânti din nou de ușă.

– Nu minți! Droguri?

– Nu.

– Te-ai strecurat prin boscheți și ți-ai vârât-o în târfa aia mică, nu?

– Nu! Ashley nu e o târfă.

– Ba e chiar o târfă la fel ca toate celelalte, iar tu ești prea prost să-ți dai seama că nu vrea altceva decât să-și înfigă ghearele în banii mei. Nu îndrăzni să apari înaintea mea atât de târziu și pe jumătate dezbrăcat și să-mi spui că nu i-ai tras-o.

Își scoase cravata și sacoul de la costum – la fel cum făcuseră toți băieții care dansaseră.

– Nu am consumat droguri sau alcool și nici nu am făcut sex. Am fost la un bal la școală.

Pumnul în stomac îl duru și îl făcu să se îndoaie, dar se încordase așteptându-l.

– Atunci nu e cine știe ce de capul tău dacă nu ai putut să i-o vâri în chiloți târfei ăleia mici, nu?

– Graham!

Nici măcar nu se întoarse să arunce o privire spre nevastă-sa care îl strigase precipitată.

– Taci dracului din gură! Am treabă.

– Îi este rău lui Britt. A vărsat peste tot pe podea.

– Ocupă-te!

– Graham, varsă încontinuu, e isterică. Fă ceva!

– Chiar că o să fac ceva.

Îl împinse pe Zane la o parte și o luă în sus pe scări.

El privi aproape fără nici un fel de trăire cum Graham trase câțiva pumni, cum Eliza țipă și încercă să îl lovească și ea. „Lasă-i să se facă bucăți", se gândi el, „ca niște animale". Nu trebuia decât să treacă de ei ca să ajungă la Britt.

Începu să urce treptele, calculându-și pașii, dar țipetele, pumnii, înjurăturile o făcuseră pe Britt să iasă în goană din cameră. Lividă ca o fantomă, își acoperise urechile și începu să țipe.

– Opriți-vă, opriți-vă! Vă rog, nu mai pot suporta! Pur și simplu nu mai pot suporta!

De data asta Britt avu parte de lovitura aceea cumplită cu dosul palmei. Iar când o auzi pe sora lui urlând, ceva se rupse în Zane. Se năpusti în sus pe scară ca o furie, arzând. Și când Graham se răsuci spre el, pumnii lui Zane loviră.

– Ce zici, îți place așa?

Mușchii pe care și-i antrenase vreme de mai bine de un an îi susținu loviturile și plăcerea întunecată pe care i-o provocă expresia șocată a lui Graham, sângele de pe fața lui îl îndemnă să continue.

Țipete, acum toată lumea țipa. Iar el nu avea să se oprească, nu ar fi putut să se oprească, oricum, înainte ca bărbatul care îi făcuse viața un iad să se prăbușească la pământ.

Undeva, la depărtare, o auzi pe Britt țipând după ajutor, țipând la el. Simți unghiile Elizei zgâriindu-i fața, dar nu se opri.

După care căzu, zburând prin aer, rostogolindu-se pe scări în jos. Cotul lui lovi muchea unei trepte precum un ciocan lovește un cui. Auzi o trosnitură, simți ceva rupându-se și simți o durere ascuțită în clipa în care capul i se lovi de muchea altei trepte.

Amețit, încercă să se ridice, reuși să se ridice în genunchi și duse la piept pumnii tremurând ca să se apere.

Dar Graham nu se grăbi să-l atace. În capul scării nu se afla nimeni. Iar Britt se oprise din țipat.

Înțelegând că era posibil ca asta să însemne ceva și mai groaznic, se împinse în sus, căzu din nou. Ceva se întâmplase cu glezna lui, realiză el și începu să se târască.

Ajunsese până la baza scărilor când Graham apăru târând-o pe Britt – de păr, pe podea. Avea geanta lui de medic în cealaltă mână.

Fata nu se lupta, nu țipa, nici măcar nu mișca și pentru prima oară Zane se temu pentru viața ei.

– Ia mâna de pe ea, nemernicule!

– Tu ai făcut asta. Vorbind calm și egal, Graham o luă în jos pe scări. Acum nu mai mergi la școala militară. O să-ți dorești să fi mers, dar e prea târziu. Se opri în picioare deasupra lui Zane și își înclină capul, studiindu-l. Semeni cu neamul maică-tii și la înfățișare, și la faptul că-ți lipsește ambiția și la atitudinea de rahat. Am dubii serioase până la urmă că ai fi al meu, biologic.

– Sper că ai dreptate.

Șutul pe care i-l trase lui Zane în stomac nu îi clinti nici un mușchi de pe față.

– Dar, din punct de vedere legal, sunt tatăl tău și un lider respectat al acestei comunități. Acțiunile au consecințe. Iar tu ești pe punctul de a plăti consecințele acțiunilor tale.

– Dracu' să te ia și pe tine, și consecințele tale. Ce i-ai făcut lui Britt, nenorocitule?

– O, nu, *fiule*, nimic. Tu i-ai făcut.

Sirene se auziră deodată. Zane se gândi „slavă Domnului, slavă Domnului". Britt chemase ajutoare. Probabil că sunase la 911.

- O să te închidă.

Graham chicoti, clătină din cap punându-și jos geanta și porni spre ușă.

- Nimeni care să fie atât de imbecil nu are cum să fie sânge din sângele meu. Eliza!

- Da. Da, Graham.

- Să faci și să spui exact ce ți-am spus. Deschise ușa, trase adânc aer în piept și ieși în goană afară. Aici! Aici!

Afară, Graham își flutură brațele ca să atragă atenția mașinii de poliție. Își prefăcu vocea tremurândă, se forță să verse niște lacrimi.

Nu îl mira să îl vadă pe șeful secției de poliție, Tom Bost, sărind din mașină. La urma urmei, îl cultivase ca pe un prieten. Asta pentru că îl considera un idiot util.

Nu avea nici un motiv să nu exagereze acum, se gândi Graham și se aplecă, apucându-se cu mâinile de genunchi, ca și cum ar fi încercat să-și recapete răsuflarea.

- Dumnezeule, Graham! Ce mama dracului s-a întâmplat aici? Familia ta...

- Tom, Doamne, Dumnezeule! Avem nevoie de o salvare.

- E pe drum.

- Zane... nu știu... nu pot să... A atacat-o pe maică-sa. A lovit-o, Tom, a lovit-o cu pumnii. Pe urmă pe micuța noastră Britt. Eu am încercat să urc, să îl opresc. Ne-am luptat. Ne-am luptat. El a căzut pe scări. A trebuit să îi dau un sedativ lui Britt. Fiul meu e rănit, Tom. E rănit. Și cred că și-a pierdut mințile.

- Stai puțin, stai așa...

Făcu semn unuia dintre agenții lui.

„Da, într-adevăr, un telefon la 911 de la familia Bigelow punea toată poliția pe jar", se gândi Graham clătinând din cap și urmându-l șchiopătând pe Tom spre casă.

- Tom, Tom!

În capul scărilor, Eliza ținea trupul inert al lui Britt în brațe.

– Avem nevoie de o salvare. Copilașul meu. Fetița mea!

– Vine acum. Dumnezeule, Zane! strigă Tom ghemuindu-se lângă el. Ce te-a apucat? Ai luat droguri?

– Nu. Nu. El a lovit-o iarăși și pe urmă s-a năpustit spre Britt. Am încercat să-l opresc.

– Cum poți spune așa ceva? Acum plângând, Eliza o legăna pe Britt. Graham n-a ridicat niciodată în viața lui mâna asupra mea sau asupra vreunuia dintre copii. O, Doamne sfinte, Zane, ce ai făcut?

Înmărmurit, Zane nu putu decât să se holbeze la ea.

– Minte. Minte ca să-l acopere.

– A venit acasă de la balul de la școală. Eu așteptasem sus – Britt se simțea rău, vomita. Încercam să am grijă de ea și i-am spus că nu pot sta de vorbă cu el chiar atunci. Și atunci... pur și simplu a izbucnit într-o criză. M-a lovit.

Își duse mâna tremurândă la față.

Încercând să-și protejeze brațul rănit cu celălalt, Zane simți cum ceva muri în sufletul lui.

– Cum poți fi așa? Ce fel de mamă ești tu?

– Mereu a fost gelos pe Britt, dar nici nu mi-a trecut prin cap că...

Eliza o trase pe Britt și mai aproape și începu să suspine.

Doi asistenți de pe salvare se năpustiră înăuntru.

– Ocupați-vă de ei mai întâi, arătă Tom în sus.

Graham își luă geanta medicală.

– Vreau să fie duși la spital.

– Și tu te duci cu ei, spuse Tom.

Graham dădu din cap.

– Trebuie să-ți spun ceva, Tom. Afară. Zice că nu a luat nici un fel de drog și nici nu a băut alcool, le spuse Graham asistenților. Nu pot fi sigur. A mai făcut-o și altă dată.

– Asta e o minciună.

– Ușurel, ușurel, Zane!

Zane recunoscu asistentul - era Nate, un prieten al lui Dave.

- Nu am făcut eu asta. Jur, pe Dumnezeul meu că nu am făcut eu asta!

- Bine, fiule, acum o să ne ocupăm noi de tine.

Zane închise ochii.

- Nu am făcut eu asta.

- Nu sunteți autorizați să administrați medicamente pentru durere, spuse Graham ieșind afară cu Tom. Trebuie să îi faceți un test pentru depistarea drogurilor. Nu se poate avea încredere în el.

- Nu iau droguri.

Zane nu mai plângea, se simțea pur și simplu sfârșit.

- Nu beau. Dacă bei sau dacă iei droguri ești exclus din echipă. O să mergem să jucăm finala.

Îl durea, acum îl durea din nou totul și se simțea ca și cum fusese transportat înapoi în timp până pe 23 decembrie. Dar simți o mică ușurare când îi imobilizară brațul și glezna.

Îl puseră pe targă și începură să-l împingă. Tom intră din nou în casă, negru la față.

- Trebuie să îi pun cătușele.

- Dumnezeule, domnule..., începu Nate punându-și mâna pe umărul neafectat al lui Zane. Are brațul rupt, cotul poate chiar țăndări. Glezna e posibil să fie fisurată. Și chiar dacă nu este, are o luxație majoră. Nu poate călca. E lovit tot și în stare de șoc. Unde dracu' poate să fugă?

- Așa e procedura, spuse Bost împingându-și bărbia în față. E acuzat de ultraj, de trei ori.

Zane se uită în ochii lui Tom în timp ce Tom îi prindea încheietura mâinii cu cătușe de targă. Și nu văzu nici urmă de milă în ei, nici umbră de îndoială. La fel cum îi spusese mereu taică-său că se va întâmpla.

Totuși, încercă.

- Nu eu am făcut asta.

- Zane, amândoi părinții tăi mi-au spus aceeași poveste. Sora ta e sedată, dar voi vorbi mâine cu ea.

Bost își puse mâna pe mâna lui Zane și o strânse ca și cum asta l-ar fi putut face să se liniștească.

- O să-ți oferim tot ajutorul de care ai nevoie.

Îl împinseră afară. Peste tot în jur erau vecinii - îi putea auzi. Cine l-ar fi crezut? Nici unul dintre ei. Absolut nimeni.

Privi în sus spre cer. Erau aceleași stele pe care le privise cu Ashley. Doar că nimic nu mai era la fel cum fusese atunci. Și nimic nu avea să mai fie vreodată la fel.

Auzi zgomot de pași alergând și se crispă. Era fără îndoială taică-său care se întorcea ca să-l termine. Și nimeni nu avea să-l împiedice.

Dar Dave fu cel care îl apucă de mână.

- Zane, totul va fi bine.

- Nu eu am lovit-o pe Britt. Nu eu am dat în mama.

- Sigur că nu. De ce dracu' e încătușat?

- Dă-te la o parte, Dave!

- Ce dracu', domnule șerif? Eu l-am adus pe puștiul ăsta acasă acum mai puțin de jumătate de oră. A fost cu fiu-meu la liceu, la bal. S-au distrat acolo. Cum ai ajuns în halul ăsta, Zane?

- O lovea din nou. A început să dea în mine când am ajuns, pe urmă a dat în ea. Și de data asta, a lovit-o și pe Britt. Nu puteam să-l las să facă asta. Am încercat să-l opresc.

În ochii lui Dave citi ceea ce nu văzuse în ochii șerifului Bost. Văzu o sclipire de încredere.

- Unde dracu' e Graham Bigelow?

- E în drum spre spital, împreună cu soția și fiica lui. Dave, nici mie nu-mi place chestia asta mai mult decât ție, dar Zane este acuzat de ultraj. O să primească îngrijiri medicale, după care va fi transferat la Buncombe.

- Sfinte Dumnezeule, Tom, dar îl cunoști pe puștiul acesta.

Bost rămase de neclintit.

- Și pe părinții lui îi cunosc și deja au dat declarații. Nu am de ales, Dave. Oamenii au depus plângere, iar

judecătorul Wallace a emis un mandat. Va trebui să te dai la o parte.

– Mă dau pe dracu'! Sunt asistent medical. Mă duc cu el. Cineva trebuie să-l apere pe băiatul ăsta, spuse Dave urcându-se în spatele ambulanței, și ridicând capătul târgii dinspre el. Spune-mi care e starea lui, Nate.

Zane pipăi disperat să ajungă la mâna lui Dave.

– E un monstru, reuși să spună când ușile se închiseră în urma lui.

– Cine, campionule?

– Graham Bigelow. E un monstru. Și la fel și Eliza. Monștri. Te rog, nu-i lăsa să-i facă rău surorii mele.

– Nu-ți face griji. Acum odihnește-te! Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de treburile astea.

– Emily.

Cineva îl credea totuși, se gândi Zane și închise ochii din nou. Exista cineva. Gândul acesta îi trezi o rază de speranță care îl duru aproape la fel de rău ca brațul rupt.

– Trebuie să îi spui lui Emily. Trebuie să o suni pe Emily și să îi spui ce s-a întâmplat. Te rog.

– Așa o să fac. Acum, te rog, nu-ți mai face griji.

– Trebuie să se ocupe de Britt. Acum nu voi mai putea să o apăr eu.

Simți lacrimi în ochi în momentul în care Dave îl mângâie pe cap, așa că întoarse capul într-o parte și se cufundă într-un leșin adânc.

capitolul 4

Totul în jur era în ceață. Sirene și lumini, voci.

Își ținu ochii închiși; cumva îl durea mai puțin când avea ochii închiși.

Alte voci vorbind precipitate, când îl scoaseră din ambulanță și îl transportară în camera de gardă. Auzi glasul lui Dave – Dave rămăsese cu el – încercând să-i ia tensiunea și alte chestii. Aproape că nu-i păsa ce se întâmpla cu el.

Dumnezeule ce frig îi era! Cum naiba se făcuse atât de frig? Voia doar să doarmă. Își dori să fi avut mingea lui de baseball. Ceva de care să se țină.

Oamenii aceia, propriii părinți, minţiseră, cei care se presupunea că îl iubesc, cei care trebuiau să aibă grijă de el, oamenii aceia minţiseră. Nici măcar nu știa unde se duseseră. Poate erau chiar aici, la spital - dar sigur nu erau încătușați de o targă.

Poate că veniseră aici pentru că pentru prima oară de când își amintea el, Graham o lovise pe Eliza în față. Iar Zane știa de ce. O lovise ca să lase urme pentru că avea de gând să mintă. Amândoi aveau de gând să mintă și să spună că el își lovise propria mamă. Și pe Britt.

Ochii i se deschiseră brusc. Cătușele îi zăngăniră când dădu să se ridice.

- Britt. A lovit-o pe Britt.

- Încet, încet, Zane.

Ca să-l liniștească, ca să îi simtă pulsul, Dave îi puse o mână pe încheietură.

- Trebuie să te ducem să-ți facem o radiografie.

- A lovit-o, a lovit-o. Ea a strigat după ajutor. Eu am auzit-o și am încercat să-l opresc. El m-a împins în jos pe scări și pe urmă a târât-o pe ea afară, i-a dat ceva. Trebuie să afli ce i-a făcut, cât de tare a rănit-o. Unde este?

- O să aflu, îi promise Dave. Am reușit să iau legătura cu Emily, am sunat-o în drum când veneam aici, așa cum m-ai rugat. Vine. Și am mai reușit ceva. O să se ocupe de tine doctorul Marshall, și de braț, și de gleznă. E o doctoriță excelentă, se pricepe bine la oase. E cea mai bună.

- Mergem în finală. El a spus că am întârziat patru minute când m-am întors de la bal. Pedepsit. Nu mai am voie să joc baseball.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Dave își frecă fața cu palmele, inspirând adânc. Trebuie să le povestești polițiștilor tot ce mi-ai spus mie.

– Am încercat. Nu mă cred. Exact așa cum mi-a spus el. El e important. Eu sunt un nimic.

– Nu vreau să mai aud prostiile astea din gura ta, spuse Dave aplecându-se spre el până când fețele li se apropiară. Nu te da bătut, Zane. Nu ceda. Uită-te la mine, uită-te în ochii mei. Eu te cred și voi face tot ce pot pentru tine. O să luăm lucrurile pe rând. O să te facem bine.

– Ei mă vor băga la închisoare. Trebuie să ai grijă de Britt. Ea nu va mai avea pe nimeni în afară de Emily. Și pe Emily nu o lasă să se apropie prea mult de noi.

– Mă ocup.

Zane aruncă o privire de jur împrejur, nu îi despărțea nimic mai mult decât o draperie albă de zgomotele din sala de gardă de dincolo de ea. Continuă să vorbească foarte încet:

– Trebuie să intri în casă la mine când nu sunt ei acolo. Ia cheia mea! E în buzunar.

– De ce?

– Am scris totul. De multă vreme am început să scriu ce se petrece. În niște jurnale. Sunt dincolo de grătarul ce acoperă gura de aerisire din camera mea, deasupra biroului. Poate că vor crede dacă văd totul scris negru pe alb.

– De cât timp... Dave se opri brusc căci draperia fu trasă într-o parte. Se pare că e timpul pentru poze.

Dar își strecură iute mâna în buzunarul pantalonilor lui Zane și palmă cheia.

Îl duseră la radiografie – împreună cu unul dintre agenți. După aceea, îl aduseră înapoi, dar de data asta într-o rezervă. Și cu un agent chiar în fața ușii.

Intră doctorița. Pe Zane îl duse cu gândul la un butoi – era mică și îndesată. Avea părul prins la spate într-o coadă împletită, cu destule fire cărunte.

– Bună, Zane. Sunt dr. Marshall. Luă fișa în mână. Hai să vedem cum stăm! Ochii ei, întunecați ca ai unei păsări de pradă, se îngustară, apoi se îndreptară

iute spre Dave. Știi de ce lui Zane nu i s-a dat nici un analgezic?

– Pentru că tatăl lui a spus că e posibil să fi luat droguri. Nu a luat, dar cei de aici nu au vrut să-i dea nimic până nu primesc rezultatele analizei toxicologice.

– Tocmai am văzut-o. E negativă. Fir-ar al dracului... îmi pare rău, băiete!

Deschise ușa dintr-o mișcare, strigă după o asistentă și începu să dea ordine răstite ca un general. Generalul Butoi. Și în câteva minute, totul deveni mai ușor și mai bine.

– Are degetele amorțite, murmură Dave. Și pielea cotului e rece.

– Mă uit la fișa de observații, Dave, chiar acum. OK, Zane, hai să-ți spun vestea bună. Glezna nu e ruptă. Ai o întindere urâtă și o ruptură de ligamente. Vom continua să-ți punem gheață, și tratamentul obișnuit cu odihnă, piciorul ridicat și o fașă pentru compresie. O să-ți dau o listă cu ce trebuie să faci și cum să faci. Iar în câteva zile vom începe niște sesiuni de recuperare.

Plutind pe un norișor parcă datorită analgezicelor, el îi zâmbi.

– Și vestea proastă?

– În braț ai trei oase și ai nimerit o lovitură triplă. Ai cotul rupt, pușiule. O să le pun la loc și asta îți va ușura durerea, odată ce va ajunge într-o poziție stabilă. O să-l ții ridicat deasupra poziției inimii cât poți de mult. În câteva zile, când se mai retrage umflătura, îl punem la ultrasunete și pe urmă îl băgăm și într-un ghips mișto. E posibil să ai nevoie și de niște șuruburi și piulițe la fel de mișto, dar mă mai uit o dată când te întorci.

Plutind, amețit, el îi zâmbi.

– Nu sună chiar atât de rău.

– Așa te vreau. Dacă ai nevoie de o operație în toată regula, să știi că mă pricep de minune la chestii de-astea. Plus că ești tânăr și chipeș și mai ai și niște mușchi frumos tonifiați. O să-ți reintri în formă. Ai priceput?

– Da, sigur. Dar o să mă lase să ies din închisoare ca să fac operația asta?

Zâmbetul din ochii ei păli.

– E recomandarea medicului. Mai întâi însă o să te examinez în întregime. Fața aia frumoasă a ta are nevoie și ea de ceva ajutor, nu?

– De data asta el nu mi-a mai spart nasul. Știu ce înseamnă asta.

Ochii aceia de pasăre de pradă deveniră brusc foarte strălucitori ca și cum, îi trecu lui Zane prin cap, un foc se aprinsese sălbatic în spatele lor.

– Asta e o veste bună. Deci ai momente în care vezi dublu? începu ea și mâinile ei, ușoare ca niște aripi de fluturi, îi atinseră fața.

Auzi strigăte – Emily – și încercă să se ridice.

– Rămâi acolo, îi spuse Dave ferm. Las-o pe doamna doctor să facă ce are de făcut! O să ies eu.

– Spune-i despre Britt. Deși ametit, acum îi reveniră brusc toate amintirile vii în minte. Trebuie să afli ce s-a întâmplat cu Britt. El a lovit-o. Am încercat să-l opresc. Acum sunt mai puternic decât obișnuiam să fiu în trecut, dar totuși tot el e mai tare.

– Cine a lovit-o?

În timp ce-și continua examinarea, dr. Marshall îi făcu semn lui Dave să iasă.

– Graham. Așa am început să-l numesc în minte. Din 23 decembrie. Nu de anul trecut, anul celălalt, când mi-a spart nasul și așa mai departe.

Dave ieși și o găsi pe Emily strigând la agentul de pază.

– Haide, Jim! O cunoști pe Emily, doar. E mătușa lui Zane.

– Eu nu fac decât să urmez niște ordine. Mi s-a spus să nu las pe nimeni înăuntru în afară de personalul medical. Ce pot să zic?

Dave clătină din cap și o apucă pe Emily de braț.

– Hai să vorbim!

– Ce mama dracului se petrece? Cât de grav e rănit Zane? Nici pe Britt nu m-au lăsat să o văd.

– O să-ți spun ce știu. O să-ți spun ce le-au spus polițiștilor soră-ta și cumnatu-tău și ce mi-a spus mie Zane. Și poți să fii sigură că eu îl cred pe Zane.

Ceea ce și făcu, fără nici un fel de menajamente și fără să ascundă nimic și o privi cum se lipește, lividă, de perete ca să se sprijine.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cum de nu mi-am dat seama? Dumnezeule, sunt doar niște copii. De cât timp se...

– Nu știu. Tu ai vreo îndoială în privința spuselor lui Zane?

Oricât de palidă îi era fața, privirea din ochii ei se transformă într-una feroce.

– Absolut nici una. În nici un caz!

– După ce își revine, va fi trimis la Buncombe, centrul de detenție de aici din Asheville.

– Nu se poate să... este vorba de Graham, se opri ea brusc, scrâșnind din dinți. El va face tot ce îi stă în putință să tragă niște sfori și să facă lucrurile astea să se întâmple. Pot să îl scot pe cauțiune?

– Nu știu. Em, Zane mi-a dat cheia lui de la casă. Mi-a cerut să intru în casă, să iau jurnalele pe care le-a ascuns. Din câte se pare, de ceva vreme a consemnat totul în niște caiete. Nu știu dacă îl va ajuta cu ceva, dar voi încerca să găsesc o cale să pun mâna pe ele.

– Chiar poți?... Știu că e o favoare foarte mare pe care ne-o faci.

– Păi el contează pe mine. E un puști ca lumea, Emily. E prietenul fiului meu și, din câte văd eu, a fost bătut și umilit de nemernicul ăla de ani buni.

Ea își șterse obrajii cu palmele și rămase cu ochii ațintiți asupra palmelor ude de lacrimi. Cum naiba era în stare să plângă dacă nu simțea altceva decât o furie imensă?

– Și Britt?

– Nu știu, dar impresia mea este că e posibil să fi fost prima dată când Graham a dat în ea.

– Nu mă lasă să o văd, nu mi se spune nimic, nici măcar numărul camerei unde se află. Cică e ordinul doctorului Bigelow. Nu sunt permiși vizitatorii.

– Are o contuzie ușoară, o vânătaie pe obraz, multe alte vânătăi peste tot. Îmi pare rău, spuse el când ochii lui Emily se umplură din nou de lacrimi. A sedat-o de acasă. Eu le cunosc pe multe dintre asistente și am aflat care e starea ei. Acum se odihnește. E bine. Doarme. Aruncă o privire în spate spre agent și o trase pe Emily câțiva pași mai încolo. O să mă duc să verific, să văd dacă Graham și Eliza sunt încă aici. Ea avea niște răni destul de serioase la față și la fel și el.

Emily își strânsese pumnii atât de puternic că avea încheieturile albe.

– Mi-ar plăcea să le mai fac și eu câteva.

– Te înțeleg. Se uită din nou înapoi. Nu am vrut să-l las pe Zane singur până nu ajungi tu aici. O să-i spun că ești aici, că Britt e bine și doarme. Pe urmă mă duc să iau caietele. O să-l ia, Em, și nu avem absolut nimic de făcut noi. Tu trebuie să te duci la polițiști și să le spui ce ți-am povestit eu. Eu mă întorc cu caietele. Le arătăm polițiștilor de aici, din Asheville. Nu celor din Lakeview.

– Ești un om bun, Dave.

– Sunt tată. Dumnezeu știe câtă nevoie are pușt iul ăla de unul. Încearcă să îl liniștești când vin să-l ia și să-l ducă la Buncombe.

Emily așteptă, făcând ture înainte și înapoi pe coridor și sună un vechi prieten din Raleigh trezindu-l la ora unu noaptea să-i ceară sfatul. Scrise numele a doi avocați specializați în drept penal pe care i le dădu el și îi acceptă în cele din urmă sfatul de a nu suna chiar atunci la unul din ei. Își făcu un plan în gând. Poliție, avocat, poate serviciul de asistență socială. Și, da, absolut, o discuție cu sora ei.

Când ieși doctorița, Emily aproape că sări pe ea.

– Cum e? Se simte bine? Sunt mătușa lui. Sunt Emily Walker, mătușa lui.

– Nu vă pot da detalii. E împotriva legii. Pot doar să vă spun că a fost tratat și se simte cât se poate de bine în condițiile date.

– Ăăă... doamnă doctor? se auzi Jim, ajutorul de șerif, dregându-și vocea. Trebuie să vă întreb dacă e în regulă acum să plece. Duba care așteaptă să-l transporte la Buncombe e deja afară.

Marshall își puse mâinile în șolduri.

– Și dacă spun că nu, că trebuie să rămână aici sub observație?

El se mișcă ușor în stânga și-n dreapta, privind în jos la picioare.

– Atunci trebuie să vă spun ce se va întâmpla, doamnă. Doctorul Bigelow a spus că va coborî el însuși să-i semneze fișa de ieșire. Uite ce e, nici mie nu-mi place, dar puștiul ăsta a atacat-o pe maică-sa, pe soră-sa mai mică!

– Asta e o minciună, o minciună oribilă!

Expresia lui Jim se înăspri, dar nu se uită în ochii lui Emily.

– Asta este... asta este declarația părinților săi. Iar legea spune că trebuie să meargă la Buncombe până la proces. Așa că, doamnă doctor, ori semnați acum ieșirea din spital, ori am primit ordin să îl anunț pe doctorul Bigelow. Oricum, finalul va fi același.

Zane se simțea mai bine. Poate că era vorba de medicamente ori de manevra ciudată pe care o făcuse doctorița punându-i la loc cotul, dar se simțea suficient de bine încât să aștipească pe targă.

Și se trezi când un asistent – bărbat de data asta – și unul dintre polițiști îl transferară pe un scaun cu rotile. Când îl împinseră afară, Emily se repezi spre el și se prăbuși practic lângă scaunul cu rotile.

– Of, Zane.

– Emily, nu ai voie să...

– Taci din gură, Jim, sau jur că te spun maică-tii cum te-ai purtat cu mine, se răsti înapoi spre el în timp ce atingea cu mâna fața lovită a lui Zane. Te știu de când erai în școala primară, James T. Jackson, și în viața mea nu mi-a fost mai rușine pentru tine.

– Nu eu am...

– Nici nu e nevoie să-mi spui asta, spuse Emily spre Zane, mângâindu-l în continuare, împiedicându-l să-și termine propoziția. Te cunosc, Zane.

– Trebuie să ai grijă de Britt.

– Voi avea.

– Trebuie să-mi promiți. Să nu îl lași să-i facă rău!

– Îți jur pe viața mea, ai înțeles? Nu îl voi lăsa să îi mai facă rău vreodată, indiferent ce va trebui să fac. Tu trebuie să te ții tare, băiete, să reziști. Îți iau un avocat. Eu și Dave, bunicii tăi și oamenii care te cunosc, cu toții vom face tot ce putem ca să te scoatem din locul acela.

– E doar o pușcărie. Acasă la mine am trăit ca într-o pușcărie de mult timp încoace.

– Trebuie să-l luăm de aici, Emily. Dă-te la o parte!

– Eu te cred, Zane, și cred în tine. Iar tu să mă crezi când îți promit, îți jur că voi rezolva totul.

Îl sărută pe obrazul vânăt, se sili să se ridice în picioare și să se dea înapoi.

Și după ce îl urmări cu privirea cum era împins până ce dădu colțul, se întoarse cu fața la perete și plânse amarnic. Și, plângând încă, se chinui să-și scoată cu degete tremurânde telefonul care îi suna în buzunar.

Britt se trezi în întuneric și gemând își ridică degetele la obrazul care îi zvâcnea. Lumina se deschise brusc și tatăl ei apăru lângă pat.

Spital, realiză ea. Fața lui taică-său era plină de vânătăi și avea și un ochi negru. Buza îi era umflată. Și privirea cu care o fixa era rece și rea.

– Uite ce e..., începu el. Dimineață când vine poliția să vorbească cu tine, le spui că frate-tău te-a lovit.

A lovit-o pe maică-ta până s-a prăbușit la pământ. Te-a lovit și pe tine. Nu-ți mai amintești prea multe după aceea. Mama ta a țipat după mine, dar tu ai început să vomiți și ai amețit. M-ai înțeles?

„Fii isteață", îi spusese întotdeauna Zane. „Fii isteață, ai grijă."

– Da, domnule.

– M-ai văzut cum mă lupt cu Zane, te-ai speriat. Ai alergat la telefon să chemi ajutoare. El a trecut de mine pentru o clipă și te-a lovit din nou. Asta e tot ce știi. E clar?

„El ți-a făcut asta la față. Mă bucur că el ți-a făcut asta la față."

– Da, domnule.

Se apropie de ea, și fata își simți inima zbătându-i-se ca o pasăre în piept, în gât.

– Știi ce se va întâmpla dacă spui cumva altceva? Crezi că acum te doare fața, crezi că te doare capul? Nu e nimic pe lângă ce va fi. Eu și mama ta le-am spus polițiștilor ce a făcut Zane. Desigur, ei ne-au crezut. Foarte curând Zane ar trebui să fie în drum spre închisoare.

– Nu, te rog...

El îi puse palma peste gură și apăsă.

– Fratele tău e pierdut pentru noi. Ceva e în neregulă cu el, are ceva la cap. Probabil că ia droguri. Și-a atacat familia și va rămâne la închisoare până ce va împlini 18 ani. I se va interzice să ia legătura cu tine sau tu cu el. Nu va mai fi primit niciodată în casa noastră. Ai înțeles? Dă din cap dacă da.

Ea dădu din cap.

– Lucruri foarte rele se pot întâmpla unei fete tinere care nu-și ascultă tatăl. Mai ales dacă tatăl este medic. Nu ți-ai dori să afli ce fel de lucruri și cât de rele. Îi dădu drumul, făcu un pas înapoi și îi zâmbi brusc. Hai, înveselește-te! O să fie ca și cum ai fi singură la părinți. O să ai parte de toată atenția, de toate privilegiile, numai tu. Gândește-te la asta. Se apropie de ușă. A, și vezi că mătușa ta nu va veni să te viziteze. Le-am spus

asistentelor să nu o lase aici. Mi-e teamă că a avut o influență proastă. De fapt, mă întreb dacă nu cumva Zane a luat obiceiul ăsta cu drogurile de la ea. Acum, odihnește-te. Vei putea să mergi acasă dimineață. Eu mă duc să stau cu maică-ta și să dorm și eu puțin.

Când el închise ușa, Britt rămase acolo, complet nemișcată. Își auzea respirația gâfâită și atât de rapidă că îi vâjâiau urechile. Trebuia să se liniștească. Mama lui Chloe mergea la yoga și mereu vorbea despre respirație. Britt încercă să treacă dincolo de vâjâiala aceea și să-și amintească ce spunea doamna Carter când ea și Chloe făceau yoga cu ea.

Pentru că trebuia să iasă, trebuia să plece de acolo. Nu se putea duce acasă, nu cu el. Nu putea fi singură, ca și cum ar fi fost singură la părinți.

Respirația i se acceleră din nou, și lacrimi amenințară să-i țâșnească din ochi, dar se străduí din toate puterile să nu le lase. El spusese că Zane va merge la închisoare. Trebuia să facă ceva. Dar dacă polițiștii îi crezuseră pe părinții ei, de ce ar fi crezut-o pe ea?

Și o durea fața. Ar fi vrut să închidă ochii și să doarmă până trecea totul. Doar că nu avea să treacă, nu avea să treacă deloc și ea nu putea adormi. Poate că poliția nu o va crede, dar Emily, da. Poate că doamna Carter, da. Poate.

Se ridică încet, păși cu grijă pipăind aproape drumul pe unde s-o ia prin cameră până găsi baia. Deschise lumina și închise ușa aproape complet, ca să poată vedea mai bine.

Nu își vedea hainele, nici pantofii. Nu exista telefon în cameră. El le luase. Sigur se gândise la asta. Normal, îl ducea capul.

Dar și pe ea o ducea, își spuse Britt. Și primul lucru care îi trecu prin minte fu: „Găsește un telefon".

Se duse la ușă și o deschise foarte puțin. Se văzu lumină și auzi ceva zgomote, dar nu cine știe ce. Era destul de liniște. Nu știa cât era ora – îi luase și ceasul – dar sigur era foarte târziu. Sau foarte devreme.

Cu inima bătându-i în piept ca un ciocan, se strecură afară din încăpere cu picioarele goale și îmbrăcată doar în cămașa de spital traversă iute holul și se strecură în alt salon.

Două paturi, dar o singură persoană. Un alt copil, realiză ea. Mai mic decât ea. Și un telefon pe noptiera de lângă patul unde acesta dormea. Luă telefonul și se îndepărtă cât putu de pat, se așeză pe podea și o sună pe Emily. Nu îi răspunse nimeni și îi veni din nou să plângă, când intră robotul.

Dar mai avea un număr în cap. Mobilul lui Emily. Dacă nu funcționa nici asta...

- Emily la telefon.

- Emily. Așa cum făcuse de nenumărate ori cu Zane, Britt șopti: Trebuie să ne ajuți.

- Britt! Doamne, Dumnezeule, Britt! Nu mă lasă să te văd! Ești bine?

- Nimic nu e bine. Trebuie să ne ajuți. Tata spune că Zane va merge la închisoare. A spus că nu am voie să povestesc ce s-a întâmplat, altfel va fi și mai rău de mine. Nu a fost Zane, a fost tata.

- Știu. Știu, iubito. Spune-mi numărul salonului. O să găsesc o cale să intru. Sunt aici. Acum sunt la camera de gardă.

- Ești... ești aici, suspină ea lăsându-și lacrimile să-i curgă în voie pe obraji, izbucnite dintr-o speranță nouă și extraordinară. Ești aici.

- Sunt aici. Vin după tine. Ce număr are salonul tău?

- Nu sunt acolo. El mi-a luat hainele și pantofii. Am intrat în alt salon unde doarme un copil. Nu veni sus! Toată lumea va face exact ce spune el. Pe tine o să te gonească și o să-l cheme pe el. Vin eu jos.

- Britt...

- Ajung la scări și o iau în jos.

- Care scări? Știi?

- Aceasta este încăperea... Întoarse telefonul puțin ca să lumineze numărul. ... 4612. Probabil la pediatrie, fiindcă e un copil.

– OK. Pornesc spre scări. Dacă nu cobori tu în cinci minute, urc eu.

– Cobor acum! Cobor acum!

Dădu să lase telefonul pe podea și să o ia la fugă, să alerge cât putea de repede, cât o țineau picioarele. Dar se opri brusc și se gândi mai bine. Dacă intra vreo asistentă, trebuia să găsească telefonul la locul lui. Și dacă o lua la fugă așa, ca nebuna... Putea fi prinsă.

Puse telefonul de unde îl luase și îngheță când băiețelul din pat se răsuci și gemu în somn. La ușă auzi zgomot de pași rapizi și așteptă, așteptă mai mult, până ce pașii se estompară în depărtare înainte de a crăpa ușa o idee.

Apoi o deschise și mai tare, suficient încât să se uite în sus și în jos pe coridor. Văzu indicatorul de scări – era atât de departe! Avea să o ia la fugă, trebuia să o ia la fugă. Dar fără să facă vreun zgomot.

Auzi o sonerie dintr-una dintre rezerve și, ca un atlet la zgomotul pistolului, porni în sprint pe coridor. I se păru că ușa cea grea de la scări o împinge înapoi, dar reuși să treacă de ea și-și continuă alergarea.

Putea veni cineva. Putea veni chiar el. Aveau să o ducă înapoi, aveau să-i spună lui. Iar el o va înțepa din nou cu seringa aia. Și o va lovi din nou.

Ajunse până jos, respirând greoi, dar Emily nu era acolo. Secătuită de puteri, disperată, se așeză tremurând pe trepte. Poate că o găsise pe Emily. Poate că îi făcuse rău. Poate că el...

Se deschise ușa; mâinile lui Britt practic îi zburară la gură ca să-și înăbușe un țipăt. Iar Emily se repezi spre ea și o ridică în brațe.

– Of, Britt, iubita mea! Se trase puțin înapoi și se uită la fața lui Britt, la ochiul ei înnegrit, la obrazul vânăt. Oh, ce nemernic! Nenorocitul dracului! Pune-ți ăsta pe tine.

Își scoase hanoracul de pe ea.

– Îmi place portocaliul. Ține-ți gluga pe cap. O să mergem – nu alergăm – mergem repede și hotărât direct

spre ieșire. Nu sunt foarte mulți oameni acolo acum, așa că o să mergem fără să privim în stânga sau în dreapta până la camioneta mea. Se află în parcarea de la primiri urgențe, dar odată ieșite, o să fim în regulă.

– Ai venit. Ai venit.

– Sigur că am venit. Trebuie să plecăm, ia-mă de mână și ține-ți capul plecat. Mergi, pur și simplu. Nu vorbi, nu te opri. Ești gata?

Dând din cap, Britt o apucă de mână.

Și porniră, Britt cu hanoracul portocaliu pe ea, desculță, în jos fluturându-i halatul de spital înflorat. Era ora unu dimineața însă, așa că nimeni nu se uită la ele.

Afară, Emily o apucă de mijloc pe Britt. Fata crescuse foarte mult, realiză ea; acum era aproape la fel de înaltă ca ea. Crescuse ca o plantă. O plantă pe care nu o mai văzuse de săptămâni bune.

– Ar fi trebuit să-ți dau pantofii mei.

– Nu-i nimic. Nu-i nimic. Mai avem mult de mers?

– Nu prea mult. Suntem OK. Suntem OK.

Dar vocea îi tremura puțin, iar Britt percepu asta.

– O să ne suim în camionetă și o să mergem la poliție.

– Nu! Pentru că poliția îl crede pe el. L-au băgat pe Zane la închisoare.

– Nu la poliția din Lakeview. La poliția din Asheville. Și o să-i facem să ne creadă, Britt. Dave... domnul Carter o să ne ajute.

Fata simți că i se înmoaie genunchii și se clătină puțin.

– Tatăl lui Chloe? El... el o să ne ajute?

– Exact. Îl voi suna când ne suim în camionetă și îi spun că ești cu mine. El s-a dus să ia caietele lui Zane.

– Ce caiete?

Făcând ce putea să se ferească de zonele luminate, Emily continuă să împingă fata de la spate.

– O să-ți explic.

– El e în stare gravă? L-a bătut rău? Pe Zane?

– Da. Dar se va face bine. Și nu vom îngădui să-l țină în pușcărie. Dimineață la prima oră îi angajez un avocat. Noi vom povesti la poliție absolut totul. Nimeni nu îți va mai face rău, iubito. Îți jur!

– Îmi e așa de frică...

– Și mie. Uite, acolo e camioneta mea.

Poate că mâinile îi tremurau când descuie mașina și o ajută pe Britt să urce. Dar mintea i se limpezise și era cât se poate de decisă. Graham Bigelow nu o va mai atinge pe nepoata ei niciodată, indiferent ce trebuia să facă în sensul acesta. Își scoase telefonul iute și se urcă la volan.

– Dave. Am luat-o pe Emily. O duc la poliția din Asheville.

– Ai... cum de ai reușit... nu contează. Eu am luat caietele. Ne întâlnim acolo.

Traficul nu era prea aglomerat, se gândi Emily având grijă să nu depășească viteza legală. Și probabil oricum încă nu pornise nimeni în căutarea lor.

O să fie bine. Totul o să fie bine. În afară de cazul în care o vor închide pe ea pentru răpire de minori. Se întinse să o apuce pe Britt de mână și să o strângă ușor, încercând la fel de tare să o liniștească și pe fată, dar și pe ea însăși.

– Nu îți voi pune nici o întrebare acum, căci vreau să spui totul la poliție. Ca să nu pară ca și cum noi două, nu știu, am inventat totul.

Sub gluga portocalie, fața vânătă a lui Emily părea atât de mică, atât de palidă...

– Și dacă nu ne ascultă?

– Îi vom face să ne asculte.

Trebuiau să le asculte.

Conduse direct până la secția de poliție și parcă. Nu mai era nimeni în parcarea pentru public, observă ea, fără să poată decide dacă ăsta era un noroc sau un ghinion.

– OK, Britt, nu trebuie să faci altceva decât să spui adevărul. Spui tot adevărul și totul va fi bine.

– Dar el ne-a pus să mințim tot timpul. A trebuit să te mințim și pe tine tot timpul.

Încă o dată, o luă de mână pe Britt și porniră spre clădirea poliției. Și-atunci ieși un bărbat de acolo. Mâna lui Britt o strânse puternic pe a ei.

Bărbatul părea epuizat, se gândi Britt, iar costumul de pe el arăta ca și cum dormise în el. Oboseala unei zile lungi de muncă i se imprimase pe față, dându-i un aspect dur. Se opri când le văzu venind – femeia încălțată cu teniși roșii, în blugi prespălați și cu părul ciufulit. Fata cu fața plină de vânătăi și în picioarele goale.

Ea nu îi putea vedea culoarea ochilor, dar își dădu seama că le studia cu atenție.

– Aveți nevoie de ajutor?

Britt vorbi înainte să apuce Emily să deschidă gura.

– Sunteți polițist?

– Da, sigur. Ați pățit ceva?

– Am pățit multe.

Căprui, observă Emily, ochii îi erau căprui, de aceeași nuanță ca și părul lui.

– Aveți o legitimație?

El ridică din sprâncene, dar băgă mâna în buzunarul hainei și își scoase insigna.

– Detectiv Lee Keller. Ce-ar fi să intrați și să-mi spuneți ce ați pățit?

Îi aruncă lui Britt o privire care o făcu pe Emily să se simtă însuflețită de o adiere de speranță.

– După cum arăți, cred că ți-ar prinde bine un suc. Hai să-ți dau unul!

capitolul 5

Detectivul Lee Keller presupuse că femeia extenuată era mama copilei. Dar se scutură imediat de ideea asta. Știa foarte bine că nu trebuia să facă presupuneri.

Pe de altă parte, spaima lor nu trebuia presupusă. Era cât se poate de evidentă, la amândouă. Nu era nevoie nici să presupună că cineva lovise copila de o băgase în spital. Îi vedea fața și halatul de pe ea.

Le conduse printr-un hol, trecu de un agent aflat la recepție făcându-i semn cu mâna să se abțină de la întrebări și merse mai departe. Se opri lângă un automat.

– De care vrei?

– Aș... s-ar putea un Sprite?

– Sigur. Aruncă o privire spre Emily. Și ție ți-ar trebui o cafea foarte tare sau o cola rece.

– Îmi iau o cola. Am mărunt.

– Nu e nevoie.

Bagă bancnotele în deschizătura îngustă, apoi ridică cutia de Sprite și cele două de cola.

Le conduse mai departe, pe un alt coridor și încă pe unul, până la o zonă unde stătea scris Divizia de Investigații Criminalistice. Trase două scaune de la alte birouri și se așeză și el.

– Luați loc. Haideți să începem cu numele voastre!

– Nu vreau să îi spun. Nu vreau să i-l spun încă.

Emily se trase mai aproape și își puse brațul pe umerii lui Britt.

– Iubita mea...

– E în regulă, decise Lee. Atunci să începem altfel. Cine te-a lovit?

– Tata.

– Te-a mai lovit și altă dată?

– Da.

– Of... Femeia o sărută pe creștet. Draga mea.

– Până acum nu au fost decât niște palme și m-a și tras de păr foarte tare. Nu i-am spus... fratelui meu. Nu i-am spus fiindcă, dacă ar fi încercat să-l oprească, ar fi fost bătut mult mai rău.

– Unde e fratele tău?

Când Britt clătină din cap, Emily o apucă blând de bărbie ca să o întoarcă cu fața spre ea.

– Detectivul Keller nu ne poate ajuta dacă nu vorbești cu el, dacă nu îi spui, înțelegi? Știi ce am zis, nu? Tot adevărul.

– Ai plecat de la spital fără pantofi, comentă Lee cu același ton egal, și fără haine. Ceea ce înseamnă că ți-a fost foarte frică.

– Am sunat la 911 și el mi-a smuls telefonul din mână și m-a lovit în față. Înainte mă lovise pentru că vomitasem. Îmi era frică, fiindcă el se înfuriase. Îl auzisem cum striga chestii despre Za... despre fratele meu. Era plecat la un bal la școală și nu știu ce l-a înfuriat pe tata atât de tare, dar chiar așa a fost. Mama s-a dus la culcare, dar el a rămas treaz. Și mi-am dat seama că o să-l bată când se va întoarce.

– Se întâmplă deseori chestia asta?

– O bate și pe mama, și pe fratele meu.

– Nu eu sunt mama ei, eu sunt mătușa ei, spuse Emily când văzu privirea lui Lee țintuind-o. N-am știut despre nimic din toate astea înainte de noaptea asta. Ar fi trebuit, dar... Clătină din cap. Povestește-i tot.

– Când fratele meu a ajuns acasă, el a început. A spus că întârziase. Patru minute, înțelegeți? continuă fata brusc însufletită. Patru minute doar, și el a început să urle ca și cum Zane făcuse o crimă. A zis că e pedepsit, că nu poate face sport, ceea ce însemna că nu poate participa la finală – la campionatul de baseball. A început să-l acuze că bea și se droghează. Dar nu e nimic adevărat! Și a spus niște lucruri oribile despre prietena lui Zane. Și ea e foarte drăguță, dar el a înjurat-o și a început să-l împingă pe Zane, să-l lovească în stomac. Apucă strâns cutia de suc. Lovește mai ales în locuri unde nu lasă urme vizibile. Nu știu de ce am alergat la mama. Știam că nu va folosi la nimic, dar am făcut-o totuși. Și mi s-a făcut rău, și ea s-a enervat și a strigat după tata, și s-a enervat și el. Și pe urmă el a urcat și m-a lovit.

Lângă ea, Emily stătea tăcută, cu umerii tremurându-i spasmodic, în timp ce lacrimi i se prelingeau pe obraji.

– Atunci Zane a venit în fugă pe scări și l-a lovit pe tata. A încercat să-l împiedice să mai dea în mine. Asta înseamnă că era în legitimă apărare, nu? Nu te duci la pușcărie pentru asta. Nu ar trebui să te duci la pușcărie pentru asta. Și s-au bătut îngrozitor, au dat și unul și altul, și mama l-a împins pe Zane și l-a zgâriat pe față, dar Zane nu s-a oprit. Și tata i-a tras mamei un pumn în față și eu am alergat la telefon și am sunat la 911 și l-am auzit pe Zane țipând și un zgomot teribil. Teribil. S-a rostogolit în jos pe scări, cred. Tata a venit iarăși sus și m-a mai lovit o dată și i-a spus mamei să-i aducă geanta – e doctor. I-a spus să mă țină, fiindcă încercam să mă lupt, să mă împotrivesc, și a scos o seringă și mi-a făcut o injecție. Acesta este adevărul. Asta s-a întâmplat.

Se lăsă ușor pe spătarul scaunului, închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise și se uită fix în ochii lui. Cu brațele încrucișate, îndârjită.

– OK. Atent, Lee dădu din cap fără alt comentariu. Apoi continuă: Poliția a venit?

– Probabil că da, dar el mi-a injectat substanța aia și, când m-am trezit la spital, era acolo, așteptând. Mi-a spus ce trebuia să spun. Nimeni nu mă va crede dacă voi povesti altceva, iar Zane era deja în drum spre închisoare. De-acum încolo să mă consider singură la părinți. A luat telefonul din încăpere și le-a spus asistentelor să nu lase pe nimeni să intre și s-a dus să se culce. Cred că pe mama au dus-o la spital.

Lee completă detaliile, inclusiv numele fratelui – Zane – faptul că tatăl era doctor. Fratele avea constituție atletică – fără îndoială, juca într-o echipă de baseball dacă mergea în finală. Și era la liceu, deci era fratele mai mare.

– Spune-mi despre mama ta.

– Nu o lovește niciodată astfel încât să lase urme vizibile, cel puțin până în noaptea asta. Uneori îl lovește și ea, dar e...

– Stai liniștită. Spune adevărul și nu se va întâmpla nimic.

– E ca și cum... cred că le face plăcere. De cele mai multe ori fac sex după aceea, și ea se poartă ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Se întoarse spre Emily și își îngropă fața în umărul ei. Nu ți-am putut spune. Mi-a fost frică să-ți spun, dar pe urmă m-am gândit că trebuie să-mi fie și mai frică să nu-ți spun. Pentru că Zane pleacă la facultate curând, și eu o să rămân singură. Tata l-a împins pe scări?

Emily încuviință din cap.

– Dar se va face bine. Băiatul nu a împlinit încă 16 ani, îi spuse lui Lee. Are o contuzie la cap, un cot făcut praf, o gleznă luxată rău. Doctorul voia să îl țină în spital peste noapte, dar... tatăl lor este chirurg acolo și poliția din localitatea unde locuim noi i-a crezut pe el și pe sora mea, plus că e prieten cu toți oamenii importanți. Cum ar fi judecătorii. Așa că l-au dus pe băiat la Buncombe. Are 15 ani. E rănit. Nu a făcut niciodată nimic, nu a fost implicat în nimic rău. Puteți vorbi cu oricine și vi se va confirma asta. Antrenorii, vecinii, profesorii lui.

– Și de ce medicul l-a lăsat să plece?

– Pentru că bărbatul care l-a băgat acolo a spus că, dacă doctorița nu-i va face ieșirea, i-o va face el. Puteți vorbi cu ea. Se numește doctor Marshall, de la spitalul Asheville.

Lee notă în agendă.

– L-a mai bătut vreodată pe fratele tău încât să ajungă la spital?

– Nu l-a mai lăsat până acum pe Zane să meargă la spital. L-a încuiat în camera lui. De Crăciun, Emily, mai ții minte? Nu cel de anul trecut. Celălalt, de dinainte.

– O, Doamne! Emily închise ochii. Zane nu a avut gripă și nici nu a avut un accident la schi când ați fost în stațiune.

– Ne-am întors de la școală. Era ultima zi, de dinainte de vacanța de Crăciun. Tata venise mai devreme și, când

am intrat noi în casă, am auzit-o pe mama țipând și tata urla la ea. Zane a încercat să mă oprească, dar eu am alergat în bucătărie și am văzut-o pe mama pe podea, și era sânge peste tot, și el o lovea, și eu am urlat la el să se oprească. Și Zane... Luă o înghițitură mare de Sprite. Alte dăți, mai înainte, mă punea să urc în cameră și venea și el să stea cu mine. Ori dacă se întâmpla când eram deja în camerele noastre, mă duceam la el și stăteam acolo până se termina. Dar de data asta a încercat să îl oprească să mai dea în ea, și tata... Eu am tot țipat la el să se oprească, și el... tata s-a întors și s-a uitat la mine ca și cum era gata să mă lovească. Și Zane m-a împins în spatele lui și a încercat să îl oprească. L-a bătut atât de rău, domnule Keller... L-a lovit cu pumnii și cu picioarele, și ea nu a făcut nimic, a stat acolo și s-a uitat la el! Și tata l-a ridicat apoi pe Zane, l-a pus pe umăr și l-a încuiat în camera lui. Ar fi trebuit să fac ceva, dar mi-a fost frică.

– Nu e vina ta. Chiar și mai palidă decât fusese până atunci, Emily duse pumnul încleștat al lui Britt la gură și îl sărută. Nimic din toate astea nu e din vina ta.

– I-a spart nasul lui Zane, și ochii îi erau umflați și negri, iar buza îi era spartă și umflată. M-am furișat la el când am putut, cu un sendviș cu unt de arahide și jeleu, dar abia, abia a putut să mănânce. A doua zi, l-am auzit pe tata intrând la el și pe urmă Zane a început din nou să țipe – să urle de-a dreptul – ca și cum îi făcea rău din nou. Și a spus – tata a spus – că Zane are gripă. Era contagios, și nimeni nu putea să îl vadă ca să nu se contamineze de virusul ăla. Chiar dacă veneau bunicul și bunica de Crăciun. Și când ajungeam în stațiune, trebuia să le spunem tuturor că se prostise cu bicicleta și căzuse zdravăn. A trebuit să stea în cameră când noi ne-am dus să schiem. Și când ne-am întors, a trebuit să spunem că avusese un accident la schi. Luă șervețelul pe care Emily i-l îndesă în mână. Puteți suna la stațiune dacă nu mă credeți. Puteți să îi sunați. Acolo mergem an de an. Vă vor spune că avea ochii vineți și așa mai departe când

am ajuns acolo. Și puteți discuta cu oamenii care ne cunosc, cu profesorii, și vă vor spune cum am povestit tuturor că a căzut la schi.

– În ce stațiune mergeți?

– High Resort and Spa. Mergem de pe 26 decembrie până pe 30. Mergem în fiecare an.

– Eu am fost să-l văd pe Zane în Ajunul Crăciunului, interveni Emily. M-a sunat sora mea, mi-a spus că e bolnav și că trebuie să mutăm cina de Crăciun acasă la mine din cauza gripei. Eu m-am dus să-i duc niște supă de pui și o carte pe care aveam de gând să i-o dau pe furiș – căci era pe lista lor de cărți interzise. Un roman din seria *Dark Tower*, atâta tot. Își simți gâtul arzând și luă o înghițitură de cola, expirând zgomotos, încercând să scape de furia neputincioasă ce o înăbușea. Nu au vrut să mă lase să urc la el și l-au lăsat singur de Crăciun când au venit la cină. În ultima vreme m-au îndepărtat aproape complet de copii. Nu prea am mai apucat să îi văd, de fiecare dată servindu-mi tot felul de pretexte.

– Nouă ne-au spus că tu nu mai vrei să petreci timp cu noi, că aveai alte lucruri de făcut. Sigur că nu i-am crezut, dar asta ne-au spus. Tata a zis că ești o târfă leneșă.

Emily reuși să zâmbească.

– Uneori mi-aș dori să fie așa. O sărută pe Britt pe obraz. Mai avem niște dovezi. Un prieten – tatăl celui mai bun prieten al nepotului meu – se află în drum spre noi chiar acum. E asistent pe salvare și, când a auzit că Zane a fost rănit, a stat cu el la spital. Zane i-a dat cheia lui de acasă și l-a pus să se ducă acolo și să aducă niște caiete pe care le ascunsese. A spus că scrisese totul în ele. Pe el l-au dus la închisoare, domnule detectiv Keller. A trebuit să îl ducă de-acolo cu un scaun cu rotile. Dacă motivul pentru care v-ați făcut polițist este acela de a ajuta oamenii, ajutați-ne pe noi.

– Cum îl cheamă pe prietenul care aduce caietele? Trebuie să îl anunț pe ofițerul de la recepție, spuse el când ambele ezitară să răspundă.

– Dave Carter.

– O secundă.

Trebuia să-și sune locotenentul, se gândi Lee. Serviciul de protecția copilului. Trebuia să sune la Buncombe și să afle numele complet al fratelui. Dar deocamdată va continua să le asculte.

Copila nu mințea.

Se întoarse și o găsi pe fată cu capul pe umărul mătușii. Părea atât de mică, de fragilă, atât de lovită.

– Cum ai plecat din spital?

– M-am strecurat în altă cameră, am găsit un telefon și am sunat-o pe Emily. Era deja acolo, dar nu voise nimeni să îi spună unde sunt, din cauză că tata le-a interzis să o facă. Am coborât pe scări și ea m-a așteptat. Pentru că ea mă crede, îl crede pe Zane, pentru că a spus că trebuie să povestim totul la poliție. Tata îi va face și ei rău dacă poate.

– Nu-ți face tu griji pentru asta, îi spuse Emily.

– Dacă vreți să vă ajut, o să am nevoie de numele voastre.

Sigur că i-ar fi luat mai puțin de două minute să îl găsească pe acest Zane dacă suna la Buncombe, dar voia ca fata, copila aceasta cu ochii verzi și obosiți să îi spună. Să aibă încredere în el.

– Mă credeți? O să mă credeți și când tata va spune că mint?

– Dacă nu te-aș fi crezut, aș fi dat deja niște telefoane. Sunt detectiv, doar, adăugă zâmbind. Aș putea ușor să aflu numele tău și al fratelui tău. Dar nu am făcut-o pentru că te cred și vreau să crezi și tu că te cred.

Britt se uită la Emily, și aceasta încuviință din cap.

– Ai încredere.

– Mă numesc Britt Bigelow. Pe fratele meu îl cheamă Zane. Părinții mei sunt doctorul Graham Bigelow și soția lui, doamna Eliza Bigelow. Locuim în Lakeview Terrace. Și cred că mă va ucide acum că am încetat să mai mint.

– Ba nu se va mai atinge nici de tine, nici de Zane vreodată. Nu ți-am spus că nu îl voi lăsa eu? Bigelow, cel care se află acum la închisoare, nu e cel care ar trebui să fie acolo, domnule detectiv. Iar eu sunt Emily Walker.

– A venit cel pe care îl așteptați, domnule detectiv.

Un agent în uniformă îl conduse pe Dave înăuntru.

– Bună, Britt, să mă uit puțin la tine, spuse Dave care intră cu o geantă pe umăr și se ghemui lângă scaunul ei. Te doare?

– Mă doare foarte rău capul și mă dor și obrajii. Și ochiul.

– Of, Britt, de ce n-ai spus nimic? La naiba, nici nu am întrebat, nu mi-a trecut asta prin minte. Sigur am la mine niște Advil sau așa ceva.

– Hai să nu-i dăm pastile, spuse Dave când Emily începu să caute prin geantă. Nu știu ce tratament i-au făcut la spital. Dar m-am oprit eu pe drum. Deschise geanta și scoase o pungă de mazăre înghețată. O să te simți mai bine imediat. Ține-o pe obraz, bine? Câte degete vezi?

Ridică două degete.

– Două. Mă simt bine, domnule Carter. M-am simțit mai bine de când am ajuns aici.

– Mă bucur să aud asta. Dave se ridică și întinse mâna spre Lee. Dave Carter.

– Detectiv Keller.

– Ei bine, domnule detectiv Keller, având cheia lui Zane și permisiunea lui, nu cred că pătrunderea în casa și în camera lui pot fi socotite drept spargere, dar îmi asum vina dacă e așa. Scoase din geantă mai multe caiete. Citiți măcar prima pagină din caietul pe care scrie *Numero uno*. Dacă puteți să o citiți și dumneavoastră și nu vă trece prin cap cum să-l scoateți pe Zane de unde e și să-l vârâți pe Graham Bigelow după gratii, nu sunteți om.

Lee deschise primul caiet și citi prima pagină.

„23 decembrie"

Când termină, citi altă pagină la întâmplare. Apoi deschise al doilea caiet și făcu același lucru.

– Ia zi, Britt, au venit bunicii tăi în vizită vara trecută?

– În august, după ce ne-am întors din vacanță. Au stat la Emily. Casa fusese a lor de fapt, dar ei i-au dat-o ei și mamei. Mama nu a vrut-o, așa că Emily a plătit partea ei. Au fost la noi în ultima zi la o petrecere pe iaht. Care a fost foarte drăguță. Asta până când... Se rezemă din nou de Emily și bău cu grijă puțin Sprite. Pe urmă, după ce a plecat toată lumea, tata s-a înfuriat. L-a lovit pe Zane în burtă – îi place să lovească în burtă fiindcă nu lasă urme. A zis că Zane l-a făcut de rușine fiindcă e un navigator foarte prost și că nu a făcut altceva decât să trăncănească cu bunicul despre baseball și a mâncat prea multă mâncare ca un porc lacom. Și nici măcar nu-mi amintesc ce altceva a mai spus.

– E suficient. Lee închise caietul. Dacă ar trebui să te duci în fața unui judecător să spui sub jurământ tot ce mi-ai spus și mie, ai face-o?

– Păi asta l-ar scăpa pe Zane din închisoare?

– O să mă ocup eu de asta. Domnule Carter, vă amintiți de un accident de schi pe care l-a avut Zane?

– Da, era de Crăciun, acum doi ani. A căzut chiar cu fața în jos, așa mi-a spus. O, la dracu', la dracu'! exclamă Dave apăsându-și degetele pe ochi. Nu a revenit pe la noi până după Anul Nou, iar el și Micha sunt tot timpul împreună, ca niște frați siamezi. Avea nasul spart, dar era pe cale să se vindece. N-am pus la îndoială explicația lui. Dar chiar după aceea m-a rugat să-l ajut să devină mai puternic. Să învețe să ridice greutăți. Din cauza baseballului, a spus el, iar eu nu am pus la îndoială nici asta.

– V-am spus.

– Da, dădu din cap Lee spre Britt. Mi-ai spus. Iar acum domnul Carter a susținut declarația ta și pe cea a mătușii tale. Și eu o să trezesc pe cineva din somn la High County Resort and Spa să mai strâng niște date.

– Am stat într-un hotel de lux. Acolo au serviciul de la recepție non-stop. Doar că nu știu numărul de telefon.

– Fac eu rost de el. Trebuie să vorbesc cu șeful poliției din Lakeview.

Britt clătină din cap și se lipi din nou toată de Emily.

– E prieten cu tata. O să...

– Poate că e prieten cu tatăl tău, Britt, dar e om al legii și am mai lucrat cu el de câteva ori. Nu o să aibă cum să evite chestiile astea. Va trebui să continui să ai încredere în mine, dar mai e un lucru pe care trebuie să-l fac și care ți se va părea dificil. Trebuie să iau legătura cu Serviciul de protecția copilului.

– Nu pot să o ia! strigă Emily îmbrățișând-o pe Britt cu ambele mâini. Sunt mătușa ei.

– O să fac tot ce-mi stă în putință să trag niște sfori pe acolo, dar dacă nu iau legătura cu ei îți va fi și mai greu. Ai luat un copil minor din spital, fiindcă te-ai temut pentru siguranța și integritatea lui, așa e?

– Da.

– Foarte bine. Atunci trebuie să mă lași să îmi fac treaba și trebuie să ai încredere în mine că mi-o voi face având ca prioritate siguranța și integritatea lui Britt.

– Zane?

– Și a lui la fel, copilă. O să vă arăt un loc unde puteți aștepta, poate să vă odihniți puțin. Dumneavoastră puteți aștepta aici, domnule Carter? Mai am câteva întrebări.

– Sigur.

– Încă ceva. Bunicii nu locuiesc aici?

– Nu mai locuiesc aici, răspunse Emily. Părinții mei s-au mutat în Savannah acum aproape zece ani. Vă gândiți la o alternativă privind rudele în cazul în care nu mă lasă pe mine să îi iau. Ar veni aici dacă e nevoie. Ar veni fără cea mai mică ezitare.

– OK. Să vă arăt unde puteți aștepta. După ce le duse acolo, se duse până în oficiu, luă cafea și îi aduse una și lui Dave.

– Dat fiind că sunteți asistent pe salvare îmi închipui că puteți face față cafelei la ora asta.

– Mulțumesc. Dumnezeule! Britt e foarte apropiată de fiica mea. Să văd ce a fost în stare să-i facă! Ce a fost în stare să-i facă lui Zane!

– Dumneavoastră ați răspuns la apelul la 911?

– Nu, nu eram de serviciu, dar vorba circulă repede. Iar copiii ăștia sunt ca și ai mei. Se așează și-și frecă ușor ceafa ca să ușureze puțin tensiunea pe care o simțea. M-am dus acolo să văd ce pot face, dacă pot să contribui cu ceva. Tocmai îl scoteau pe Zane. Și avea încheieturile încătușate, era legat de targă, la dracu', din cauza unor acuzații triple de ultraj. Dave dădu niște cafea pe gât fără să clipească. O porcărie mai mare nu am auzit în viața mea. Eu i-am dus pe el, pe fiul meu și pe prietenele lor la balul de la școală. Și ce să vezi, la zece minute după ce îl duc acasă se apucă să o atace pe maică-sa? În nici un caz nu le-ar fi lovit pe maică-sa și pe Britt. Era foarte fericit când l-am lăsat în fața casei, domnule detectiv. Se simțiseră foarte bine acolo.

– Băuse ceva?

– În nici un caz. E sportiv. E foarte serios în privința baseballului și este și foarte bun pe poziția lui. Nu ar fi riscat pentru nimic în lume să fie tras pe dreapta pentru o amărâtă de bere și cu siguranță nu înainte de marea finală. Dumnezeule, ați citit caietele doar!

– Am nevoie de detalii, domnule Carter.

Dave ridică o mână și mai sorbi din cafea.

– Îmi cer scuze. Sunt cam încordat acum. Zane era lucid, era fericit. Fusese prima lor întâlnire importantă, o întâlnire dublă, Zane și Micha, puștiul meu. Iar analiza toxicologică s-a dovedit a fi negativă. Eram acolo când a citit-o Elsa – doctorița Marshall, medicul ortoped care l-a tratat. E posibil să aibă nevoie de o operație la cot și nici nu ar fi trebuit lăsat să plece din spital, cu atât mai puțin trimis la Buncombe. Elsa nu a vrut să-i semneze ieșirea – ar fi trebuit să rămână peste noapte sub

observație. Dar Graham nu este numai tatăl lui, ci și chirurgul-șef din spitalul acela. Nu a avut de ales.

– Ați stat cu el?

– Am fost în ambulanță cu el, confirmă Dave, apoi în spital, am rămas lângă el. Nici unul dintre părinții lui nu a venit acolo. A venit Emily. Eu am sunat-o. Ei, nu.

– Spuneți-mi ce v-a povestit Zane.

Mai turnând niște cafea pe gât, Dave îi povesti tot ce își putu aminti, apoi reveni iar și mai adăugă niște amănunte.

– În regulă. E posibil să am nevoie să mai vorbesc o dată cu dumneavoastră, dar puteți pleca acasă.

– Le aștept pe Emily și Britt. Trebuie doar să o anunț pe soția mea.

Lee înclină capul într-o parte.

– Soția? Dumneavoastră și doamna Walker nu sunteți împreună?

– Poftim? Pentru prima oară Dave se lumină la față și izbucni în râs. Nu. Eu sunt căsătorit de șaptesprezece ani. Sau de optsprezece? Mă rog, așa ceva. Obișnuiam să lucrez pentru familia Walker când eram adolescent și pe urmă vara, după ce am împlinit 20 de ani. Le cunosc pe Emily și Eliza dintotdeauna. Eu și Emily – și Em, și soția mea – suntem cu toții prieteni buni.

– Nu și cu Eliza Bigelow?

Veselia din ochii lui Dave se stinse.

– Noi nu ne învârtim în aceleași cercuri ca Graham și Eliza. A fost în stare să permită ca așa ceva să li se întâmple copiilor ei. Poate că și ea este o victimă, dar a îngăduit să se întâmple asta copiilor ei. Iar fiul ei este rănit, îngrozit și în închisoare. Și asta a permis să se întâmple. Se ridică în picioare. O să aștept alături de ele.

Lee îi spuse pe unde să o ia, după care se așeză jos o clipă. De fapt, fusese pe punctul de a pleca acasă după o zi de muncă de șaisprezece ore. Gândindu-se că poate va bea și o bere înainte de culcare. Acum, din

câte se părea, va mai bea o cafea și va începe o nouă zi de muncă.

Deschise computerul și făcu o verificare cu privire la Zane Bigelow, părinții lui, mătușa lui, Dave Carter. Obținu numărul de telefon de la hotelul din stațiunea de schi și se apucă de treabă.

Când Zane își aminti peste ani despre cea mai oribilă noapte din viața lui, realiză că-i rămaseră în memorie micile detalii. Mirosul dubei - metalic, impregnat de miros de transpirație provocată de frică și disperare. Zgomotul roților pe șosea care cântau parcă nefericirea. Sentimentul incredibil de singurătate absolută.

Medicamentul pe care i-l dăduse doctorița Marshall pentru durere funcționa încă și o ținea sub control. Sigur că știa că e în continuare acolo, știa că va reveni, doar că era prea amorțit - în trup, minte și spirit - să îi pese.

Gardianul avea ochii ca marmura, duri și reci. Șoferul nu spuse nimic. El era singurul arestat. Avea să afle mai târziu că insistențele și influența tatălui lui fuseseră cele care îi grăbiseră transportarea, singur și la o asemenea oră târzie.

- Din câte se pare ai cam încasat-o binișor, nu? Așa și meriți după ce le-ai lovit pe maică-ta și pe surioara ta mai mică.

Zane nu răspunse - ce rost ar fi avut? Își ținu în continuare capul plecat.

Și mai târziu, la fel cum avea să afle mult mai multe lucruri, mai târziu, află și că ochii de marmură ai gardianului și dezgustul din voce se datorau, cel puțin în parte, faptului că doctorul Graham Bigelow îl operase pe fiul gardianului după un accident de mașină.

Nu știa de ce, dar nu simțea frică, nu putea nici măcar distinge o vagă îngrijorare prin amorțeala desăvârșită din sufletul lui.

Până ce muzica amară a roților se transformă într-un fel de hârjâit amenințător. Și când auzi porțile grele

închizându-se automat în spatele dubei. Panica îi apăru brusc în coșul pieptului și își întinse tentaculele peste tot. Și bolovani căzură peste ea, grei și ascuțiți. Simți lacrimi înțepătoare în ochi și un anumit instinct, atavic, animalic, dinlăuntrul lui îl avertiză că, dacă lăsa să îi scape vreuna, asta avea să-i aducă sfârșitul.

– Bine ai venit acasă, mizerabilule!

Gardianul trebui să-l ajute să coboare din dubă. Iar dacă nutrea vreo urmă de milă pentru băiatul tremurând care avea brațul prins în atele și piciorul în ghips, nu o arătă în nici un fel.

Trecu printr-un cadru de oțel, un detector de metale. Trebui să stea lipit de un perete, cu o lumină orbitoare în ochi și lăsându-și toată greutatea pe piciorul teafăr. Își spuse numele, data nașterii, adresa.

Îl duseră într-o încăpere și-i luară hainele. Nu se putu dezbrăca singur din cauza atelelor de pe braț, așa că suferi umilința de a fi dezbrăcat de altcineva și umilința inimaginabilă de a fi percheziționat în locurile intime.

Îi dădură haine. Tricou portocaliu, pantaloni portocalii, saboți portocalii – adică un sabot, din cauza ghipsului. Trebui să-l îmbrace altcineva.

Îl duseră într-o încăpere – pe care o numeau capsulă. Nu era o celulă așa cum și-o imaginase; nu avea gratii. Avea un pat, un vas de toaletă și o chiuvetă. Fără fereastră.

– O să te trezești când spunem noi. Îți faci patul și aștepți până te ducem noi la micul dejun. O să mănânci ce îți dăm noi. De vreme ce ești făcut praf, te vei duce pe la infirmerie să te vadă înainte să vorbești cu psihiatrul-șef care o să-ți pună întrebări despre ce rahat simți și așa mai departe. Vei face ce ți se spune, când ți se spune. Dacă îmi dai bătăi de cap în vreun fel, o să vezi ce pățești. Ochi de Marmură păși spre ușă. Tatăl tău e un mare om. Tu ești un nimic.

Ieși. Ușa se încuie în urma lui cu un declic ce răsună ca o explozie în urechile lui Zane.

Și luminile se stinseră.

Șchiopătând, se târî încet pipăind după un perete, lovindu-și puternic tibia de colțul patului. Se urcă cum putu și rămase acolo tremurând din toate încheieturile și gemând incontrolabil la fiecare respirație.

Încercă să se ghemuiască, doar ca să se simtă cât de cât protejat, dar nu reuși. Ar fi vrut să doarmă, doar să doarmă, să doarmă și să uite de tot, dar atunci durerea păru să se trezească brusc la viață.

Acum își lăsă lacrimile să curgă. Nu era nimeni care să le vadă, nimănui căruia să-i pese. Suspinele amare îl făcură să-l doară pieptul, să i se sfâșie inima, stomacul, gâtul. Dar când le epuiză și nu mai putu scoate nimic, panica dispăru și ea.

Rămase acolo, cu trupul zvâcnind și spiritul stins.

Cu câteva ore în urmă doar, câteva doar, sărutase o fată. Se uitase spre cerul plin de stele și dansase sub beculețele colorate. Acum viața lui se terminase.

Întunericul și singurătatea îi deveniră sprijin. Se agăță de ele, căci începu să se teamă de ce se va alege de viața lui odată ce ușa aceea era descuiată din nou.

capitolul 6

Lee funcționa după doar două ore de somn și cine mai știa câtă cafea fără zahăr. Își construise cazul și întocmise rapoarte pentru locotenentul lui, pentru procuror, pentru Protecția copilului și pentru judecătorul care semnase mandatul de arestare a lui Zane Bigelow.

Acum în Lakeview, se afla în biroul șefului poliției Tom Bost, un bărbat pe care îl cunoștea și pentru care până atunci nu avusese altceva decât respect.

– Nu e cazul tău, nu e cazul poliției din Asheville, nu e cazul Departamentului de Investigații Criminalistice. Este fix cazul meu.

– A fost, spuse Lee calm deocamdată. Acum nu mai este. L-ai aruncat pe pustiul ăla pe toboganul sistemului, Tom. Ai pendulat printre reguli, ai luat-o pe tot felul

de scurtături la limita legii și l-ai împins în prăpastie când era rănit. Te-ai folosit de relații și de influența personală, ai tras sfori ca să-l trimiți cât mai repede la Buncombe.

Pete roșii se aprinseră în obrajii lui Bost.

– *Puștiul* ăla i-a trimis pe maică-sa, soră-sa și taică-său în spital, la dracu'. Eu mi-am făcut doar meseria și să nu îndrăznești să vii tu în orașul meu să mă contrazici.

– Ba chiar te contrazic.

– O să te coste, Lee. Graham și Eliza aproape și-au ieșit din minți din pricina lui Britt. Nu știu ce mama dracului a apucat-o pe Emily Walker – credeam că o duce capul mai mult de atât. Dar o să trebuiască să răspundă acuzațiilor de răpire de copii. Și când Graham va avea câștig de cauză, tu o să-ți pierzi slujba pentru că ai fost parte din povestea asta.

Lee puse o copie a primei pagini din caietul lui Zane pe biroul lui Tom.

– Citește. A fost scris de Zane pe... vezi și singur data. Citește.

– Fiecare minut care trece fără ca fata aia să ajungă la părinții ei face lucrurile și mai grave. Dar smuci foaia de pe birou. Astea-s aiureli, Lee. Băiatul ăla e bolnav.

– Ba părinții lui sunt bolnavi. Am luat legătura cu hotelul din stațiunea unde a plecat întreaga familie pe 26 decembrie în anul acela. Am vorbit cu valetul lor, cu menajera și cu administratorul. Știi ce mi-au spus toți, Tom, toți până la unul? Că Zane căzuse de pe bicicletă, își spărsese nasul și se rănise foarte tare. Așa a venit. A trebuit să stea în camera lui – în plus, au primit ordin de la Graham Bigelow să nu-l deranjeze. Ție ce ți-a spus la momentul acela, Tom?

– Trebuie să fie o greșeală. Zane a căzut pe pârtie, la schi.

– Lui Emily și bunicilor le-au spus că Zane a avut gripă de Crăciunul acela. N-au lăsat pe nimeni să îl vadă – cică din cauza virusului, așa zicea Bigelow. Am și declarațiile lor.

Cu evident dezgust în mișcări, scoase hârtiile din dosarul pe care îl avea în mână și le aruncă pe biroul lui Bost.

– Nu-mi spune mie cum să-mi fac meseria, se răsti Bost înapoi spre el. Îi cunosc pe Graham și Eliza.

– Chiar îi cunoști, Tom?

Cu bărbia împinsă înainte, Bost ridică un deget amenințător spre Lee.

– Încerci să-mi spui că Graham își bate nevasta și copiii și cu toții mint ca să acopere povestea asta? Că nici măcar o dată în condițiile astea nu s-a dat un telefon la 911 până azi-noapte din casa aia?

– Exact. Zane a început să scrie despre tot în ziua aceea, pe care o ai descrisă pe foaia aia. Și a continuat să noteze totul. Pumnii, palmele, teama, amenințările. Iar mama a fost de acord cu totul. Fiica ei în vârstă de 13 ani mi-a povestit cum, după ce tatăl o pocnea pe maică-sa și o izbea de toți pereții, se duceau să facă sex. Și pe urmă îi cumpăra neveste-sii ceva special. Am văzut-o pe fetița aia cum m-a privit în ochi și mi-a spus că, după părerea ei, maică-sii îi plăcea asta.

– Britt e traumatizată. E...

– La dracu', sigur că e traumatizată! Gata cu tonul calm și atitudinea rezervată. Privește înapoi, pentru numele lui Dumnezeu. Fata sună după ajutor și, când ajungi acolo, o găsești fără cunoștință pentru că el i-a făcut o injecție să nu poți vorbi cu ea. Zane zace la baza scărilor, cu brațul rupt, cu o contuzie la cap și ligamente răsucite la gleznă. Dar tu nu asculți nimic. Bine, să zicem că ar fi OK. Dar nu-i iei o declarație băiatului? Nu-ți pui întrebarea cum de a reușit tatăl care a cerut arestarea fiului său să o obțină atât de repede? Cum *ai contribuit tu* la rapiditatea asta? Cum de nu a fost de acord ca puștiul să stea măcar o noapte la spital? Cum nu a aranjat să fie chemat cineva de la servicii sociale, un avocat, orice? Pur și simplu, să fie azvârlit în pușcărie și atât? A spus că probabil băiatul era drogat, dar s-a dovedit

că nu era. Te-ai deranjat măcar să te uiți la rezultatul testelor toxicologice?

Lee scoase încă o foaie din dosar și o aruncă pe birou.

– Negativ. Mai scoase o hârtie. Aici e declarația lui Britt cu privire la ce s-a întâmplat în noaptea aia. Citește-o! Pune dracului totul cap la cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îl cunosc pe Graham de peste douăzeci de ani. Pe Eliza de și mai mult timp. Am fost la cină acasă la ei. Am fost în casa aia, Lee, și n-am văzut niciodată nici cea mai mică urmă de așa ceva.

– Citește-o!

Tom se conformă, apoi se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre geam.

– Eu l-am crezut. Tu nu ai fost acolo, nu i-ai văzut. Eu l-am crezut. Dacă acum 24 de ore m-ai fi pus să vorbesc despre o familie perfectă din Lakeview, aș fi spus că familia Bigelow este aceea. Își trecu ambele mâini prin păr. Și majoritatea oamenilor ar fi jurat că e adevărat. Fir-ar al dracului, Lee, ar fi spus exact același lucru. Acum mă gândesc la lucrurile mărunte, Dumnezeule mare! La cum spusese o perioadă cât de mândru era de Zane și de la un moment dat încolo o lăsase mai moale. Cum începuse să pomenească despre cum trebuia să îl mențină preocupat de studii, fiindcă băiatul avea gărgăuni în cap și voia să devină jucător profesionist de baseball. Despre cum trebuia să îl cicălească ca să-și facă treburile prin casă ori cum îi răspundea obraznic mai-că-sii. Chestii mărunte – tu nu ai copii încă, Lee. Te aștepți la treburi de genul ăsta, mai ales dacă e vorba de adolescenți. Se întoarse. Eliza a fost președinta comitetului de părinți. A... Doamne, Dumnezeule!

– Sunt mai multe lucruri pe care trebuie să le citești. Îți las copii pentru dosarele tale, spuse Lee ridicându-se. Eu plec la Lakeview Terrace să-l arestez pe Graham Bigelow sub acuzația de abuz asupra copiilor și soției, de atac, ultraj și punerea în pericol a minorilor. O arestez pe Eliza Bigelow sub acuzația de abuz asupra copiilor

și punerea în pericol a minorilor. Am trecut pe aici doar ca să te anunț.

- Eu l-am crezut, continuă Tom pe un ton acum rugător. Am crezut că Zane reprezintă un pericol și pentru ei, și pentru el însuși.

- Te-ai înșelat. Zane va fi scos din închisoare și cazierul lui va fi complet curat. Emily Walker va primi custodia temporară a ambilor copii minori. Eu o să fac tot ce-mi stă în putere ca aranjamentul să devină permanent. Citește și restul, spuse el și ieși.

Zece minute mai târziu, însoțit de partenerul lui obișnuit și de patru agenți în uniformă, Lee sună la soneria reședinței din Lakeview Terrace.

Trecu imediat de tipul care răspunse și ridică mandatele.

- Poliția din Asheville.

- Eu sunt avocatul familiei Bigelow. Chiar acum dau telefon căpitanului dumneavoastră și primarului din Asheville. Țineți cu forța un copil minor acolo împotriva voinței părinților ei.

- Citește mandatul!

Lee trecu de el, traversă holul cu tavanul înalt și intră drept în sufragerie unde Graham Bigelow se ridică brusc în picioare.

- Graham Bigelow, ești arestat pentru abuz asupra copiilor și soției, punerea în pericol a minorilor, ultraj.

Vorbind, Lee se apropie de el și îl răsuci ca să îi pună cătușele. Graham se răsuci înapoi și îl împinse.

- La care se adaugă împotrivirea în momentul arestării și ultraj asupra unui ofițer de poliție. Ai dreptul să nu spui nimic.

- Graham, cooperează, spuse avocatul tare în timp ce Lee îi citea lui Graham drepturile. Nu spune nimic. O să mă ocup eu de chestia asta imediat.

Dar Graham îl ignoră și încercă să lovească cu pumnii în toate părțile, până ce apărură doi dintre agenți să-l imobilizeze.

– Nu puteți face asta!

Eliza, cu fața plină de vânătăi, își încleștă mâinile încrucișate sub sâni.

– E o nebunie. Zane...

– Povestea asta nu mai ține, doamnă Bigelow. Ești arestată pentru abuz asupra copiilor, punerea în pericol a minorilor, complicitate la ultraj și fals în declarații.

Ea încercă să-l împingă în timp ce bărbatul îi punea cătușele.

– Nu mă atinge! Graham!

– Eliza, încearcă să rămâi calmă, nu spune nimic. Nu e nevoie să o încătușați, insistă avocatul.

– Ba da, răspunse Lee și termină ce avea de făcut.

Îi făcu o plăcere imensă să o scoată afară din casă, să vadă vecinii care ieșiseră să se holbeze la ei, să îi pună mâna pe cap și să o împingă în mașină.

Pe Graham îl trimise cu o altă mașină. Nu mai era cazul să vorbească între ei sau să-și coordoneze versiunile.

Nu mai era cazul să facă un adevărat iad din viața propriilor copii.

– Chestia asta te va costa slujba să știi, îl avertiză avocatul. Va urma un proces în care vom da în judecată departamentul în întregime și vă vom îngropa. Iar pe tine, la propriu.

– Da, abia aștept.

– Nu încercați să vorbiți cu clienții mei. Nu au nimic de spus.

– Bine. Atunci pot rămâne într-o celulă până te lămurești tu cu ce ai de făcut. Eu oricum trebuie să mă duc în altă parte.

Zane nu trebui să-și facă patul când i se spuse să se scoale. Era așezat pe deasupra așternuturilor. Nu dormise.

Încercă să mănânce micul dejun fără să se gândească la asta, fără să privească spre nici un alt deținut. Unii dintre ei vorbeau, alții înjurau, alții înfulecau de parcă erau morți de foame, alții abia gustau.

Încăperea mare – ca o sufragerie uriașă, presupuse el, avea un ecou strașnic și se auzea constant zgomotul surd al furculițelor și al cuțitelor de plastic lovite de farfurii, hârșâitul scaunelor și murmurul vocilor.

Cineva îi fură biscuitul de pe farfurie. Se făcu că nu vede, iar lipsa oricărei obiecții din partea lui îi aduse un picior în ghipsul de pe gleznă pe sub masă și un râs batjocoritor.

După micul dejun, ieșiră în aceeași ordine în care intraseră. Pe el îl duseră la infirmerie.

Medicul de acolo citea o fișă. Se gândi că cineva trimisese fișa de la Urgențe. Medicul se încruntă de mai multe ori, apoi puse o mulțime de întrebări.

Vedere încețoșată?

Nu.

Durere de cap?

Da.

Se încruntă și mai tare când îi scoase tricoul lui Zane și văzu vânătăile pe care le avea pe abdomen, pe coaste.

Puse alte întrebări.

Scoase ghipsul și îi examină glezna. O ridică, puse niște gheață pe ea examinând-o cu atenție.

Alte întrebări.

Apăsă, cu blândețe, pe nasul lui Zane, îi pipăi obrajii sub ochi.

– Ai mai avut nasul spart?

– Da.

– Cum?

– Tata mi-a tras un pumn.

Medicul închisorii se uită drept în ochii lui Zane, pentru mult timp.

– Tatăl tău te bate?

– Da.

– Ai raportat bătăile astea autorităților?

– El este autoritatea supremă.

I se păru că auzi un oftat.

Un asistent îl spălă cu un burete fiindcă nu reuși să își facă singur duș.

– Ar fi trebuit să fii ținut în spital azi-noapte pentru monitorizarea durerilor. Voi recomanda să fii transferat înapoi în grija doctorului Marshall.

– Nu o vor face. Tatăl meu este chirurgul-șef de acolo. Și mă vrea aici.

Îi dădu lui Zane o cârjă – nu putea folosi decât una din pricina atelelor de la cot – dar îl ajuta. La fel și ceea ce îi dădu pentru durere.

– Te voi trimite înapoi în camera ta ca să te odihnești. Doctorul Loret, psihologul centrului, va veni să te vadă astăzi mai târziu. Ține-ți glezna și brațul ridicate.

Așa că se înapoie la solitudine, la tăcere. Prin ușă se auzeau zgomote. Voci, mișcări, ordine răstite, poate cineva care târa o găleată și un mop.

Ațipi puțin. Nu dormi, doar închise ochii și apoi îi deschise iar, de câteva ori.

Când auzi încuietoarea, închise ochii. Spera că psihologul va crede că e adormit și îl va lăsa în pace. Nu mai voia să vorbească despre asta. Epuizase deja tot ce avea de spus la infirmerie.

Dar simți cum patul se lasă sub greutatea cuiva. Deschise ochii.

Văzu un bărbat care părea la fel de obosit cum se simțea el, un bărbat care nu se răsese de câteva zile. Cu părul șaten, ochii căprui, costum și cravată.

– Zane, eu sunt detectivul Keller, de la Poliția din Asheville.

Un polițist, se gândi el. Încă un polițist. Și închise din nou ochii.

– Zane.

Simți o mână pe brațul lui – fără a-l strânge, fără a-l trage, pur și simplu pusă acolo ca o ușoară atingere.

– Am venit să te duc de aici.

– Să mă duceți? Unde?

– Afară. Zane, sora ta a venit la mine.

Deschise brusc ochii din nou.

– Britt? E bine? E...

– E bine. E foarte deșteaptă și foarte curajoasă. Mătușa ta a adus-o să vorbească cu mine azi-noapte.

– Emily. Britt a ajuns la Emily.

Acum închise ochii strâns ca să nu lase să-i curgă lacrimile pe obraji.

– Și au venit la mine. Zane, Dave mi-a adus caietele tale. Le-am citit. Am citit pagină cu pagină. Îmi pare rău că nu te-am putut scoate mai repede de aici. A durat ceva.

Și în ochii aceia căprui ai străinului, Zane văzu ceea ce văzuse și în ochii lui Dave.

Că îl credea.

– O să... o să ies pe cauțiune?

– Nu. Pur și simplu o să ieși. Acuzațiile au fost retrase. Vom vorbi mai încolo despre asta, bine? Hai să ieșim de aici! Am pregătit toate documentele necesare, așa că putem să ne ridicăm, te îmbraci și plecăm.

El începu să tremure incontrolabil.

– Pot să plec? Pot să plec de aici așa, pur și simplu?

– Încearcă să respiri adânc de câteva ori, îi spuse Lee și îl apucă de mână. Inspiră și expiră ușor. Nu ar fi trebuit să ajungi aici, Zane. Acum, ți-am adus niște haine. Emily ți-a adus, de fapt. Sunt noi – speră că mărimile corespund. S-a gândit că nu vei mai vrea să porți ce aveai pe tine când ai fost adus aici. Am ales niște bermude, continuă el vorbind pe un ton firesc și luând sacoșa de cumpărături de pe jos. Un tricou cu nasturi, boxeri, sandale.

– Nu înțeleg.

– Știu. Lasă-mă să te ridic, să te ajut să te schimbi.

Nu i se păru atât de jenant fiindcă polițistul continuă să vorbească în timp ce îi schimba pantalonii portocalii cu bermudele, tricoul portocaliu cu cel albastru și îi puse o sanda în piciorul teafăr.

– Pantalonii sunt cam scurți, dar merg.

– Mi s-a spus că trebuie să... că trebuie să...

– Nu trebuie să faci nimic. Haide!

Își puse un braț peste Zane, îl ajută să se ridice și să-și ia cârja. Ridică punga și îl conduse pe Zane spre ușă, apoi bătu de două ori.

Ușa se deschise, gardianul făcu un pas înapoi.

Mirosea a detergent de podele cu aromă de brad, poate a înălbitor de rufe. Simțea că tremură din nou, dar polițistul nu zise nimic.

– Cine sunteți dumneavoastră?

– Detectivul Keller. Lee. Spune-mi Lee.

– Graham te va opri. O să...

– N-o să facă nimic. L-am arestat și pe el, și pe mama ta.

Lui Zane i se înmuiară picioarele, și genunchii i se loviră unul de celălalt. Lee însă îl susținu și merse mai departe. Încet, dar merse cu el mai departe.

– Respiră, te rog. Respiră în continuare în același ritm, încet, calm. Nu o să-ți mai facă niciodată vreun rău. Nici ție, nici lui Britt. Ai fost foarte isteț să scrii toate lucrurile alea, Zane. Foarte isteț, într-adevăr!

Nu îi opri nimeni. Gardienii deschiseră ușile, îi lăsară să treacă fără vreo vorbă. Soarele le străluci drept în ochi. Și dincolo de poartă o văzu pe Britt, o văzu pe Emily. Îi veni să o ia la fugă, încercă să meargă mai repede.

– Ușurel. Vom ajunge imediat.

– A lovit-o! A lovit-o foarte tare! Fața ei...

– O să se facă bine. Are o poveste foarte interesantă să-ți spună. A fugit din spital. Ai o soră extraordinară. Hai să mai facem câțiva pași.

Îl strigară pe nume. Emily îl striga printre suspine. Dar Britt nu plângea, nu încă. Îi striga doar numele, încontinuu.

Porțile se deschiseră cu un zăngănit și, când trecu de ele, amândouă se repeziră la el.

– Of, dragul meu, of... Zane... Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău! spuse Emily ridicându-i ușurel fața, mângâindu-l cu degetele. Îmi pare atât de rău!

El clătină din cap doar și atunci ea îl îmbrățișă, îi îmbrățișă și pe el, și pe Britt cât se poate de strâns.

– Hai acasă, spuse ea.

– Nu mă pot întoarce acolo. Te rog, te rog! Nu mă pot întoarce acolo.

– Nu, iubitule, nu. La casa de pe lac. Bunicul și bunica ar trebui să fi ajuns deja acolo. Mergem acasă. De-acum înainte, casa noastră. O să am eu grijă de voi acum. Gata, tu și Britt urcați în spate. Eu voi sta în față, cu Lee. Lee căruia îi sunt datoare cu o mare și minunată masă cu mâncăruri de casă, o sticlă de vin foarte bun și, la dracu', orice fel de favoruri sexuale pe care le-ar dori.

El izbucni în râs și clătină din cap.

– Nu mi-am făcut decât meseria.

– Ei sunt viața mea acum. Mi-ai salvat viața.

Îl ajutară să urce și Britt se cuibări lângă el.

– Te doare?

El strânse ușor mâna ce i-o ținea pe a lui.

– Nu, acum, nu.

Lee ascultă discuția fraților, felul în care fiecare îi povesti celuilalt prin ce trecuse. „Rezistență, numele tău e tinerețe", se gândi el. Sigur că amândoi suferiseră traume fantastice, aveau nevoie de terapie psihologică, își închipuia. Dar aveau să se vindece.

Zane chiar râse în momentul când Britt îi povesti despre cum se strecurase afară din salonul de spital fără nimic în picioare. Lee observă că – pentru moment cel puțin – ea lăsă nespusă partea despre cum se trezise și dăduse cu ochii de tatăl ei și de amenințările acestuia.

La fel cum și Zane trecu sub tăcere anumite lucruri.

– A fost oribil acolo, în locul ăla?

– Nu, nu a fost chiar atât de rău. Pentru o clipă, ochii lui Zane îi întâlniră pe ai lui Lee în oglinda retrovizoare. N-a fost foarte diferit de cum a fost când am stat încuiat în camera mea, acasă.

– Pe noi Lee ne-a dus la un adăpost să dormim azi-noapte. Sau, mă rog, azi-dimineață de fapt. A fost trist, dar nu din cale-afară. O mulțime de femei și copii care erau bătuți acasă la ei. Ca și noi. Dar adăpostul

le oferea un loc sigur. Au fost foarte drăguți cu noi. Emily a spus că va face o donație, în numele nostru, al tuturor. În loc de mulțumiri.

- Bănuiesc că pe ei nu-i poate răsplăti cu favoruri sexuale.

Izbucnind într-un hohot zgomotos de râs, cu lacrimi strălucitoare în ochi, Emily se uită în spate, spre el.

- Deșteptule!

- Emily? Să nu-ți pară rău. Să nu-ți pară rău de nimic.

Ea întinse mâna în spate să i-o ia pe a lui.

- Nici ție.

Zane se lăsă pe spătarul banchetei, cu brațul bun pe umerii sorei lui. Simți că i se face rău când văzu lacul, dar se scutură de senzația asta, căci mașina nu o porni spre Lakeview Terrace, ci în partea opusă.

În partea unde avea să fie în siguranță.

Văzu apa, pădurea, cabanele, florile, bărcile. Și apoi mașina închiriată de pe aleea din fața casei lui Emily. Pe bunicii lui aflați pe verandă, la intrare, deja alergând spre mașina lor. Plângeau. Zane se gândi că toată lumea avea să izbucnească în lacrimi pentru o vreme, din când în când.

- Eu plec puțin cu Lee, îi spuse Emily. Mă întorc repede. Cu pizza. Cred că e o seară potrivită pentru pizza.

- Pot să... domnule detectiv Keller, pot să vă vorbesc mai întâi pentru o clipă?

- Desigur.

- Gata, toată lumea în casă, preluă bunica lor comanda. Hai să facem un picnic! Vino, iubito, spuse trăgând-o pe Britt care în mod evident nu voia să plece de acolo, spre casă.

- Nu mi-ați spus pentru ce i-ați arestat.

- Pentru ce ți-au făcut ție și surorii tale.

- Eliza nu ne-a lovit.

Prenumele, remarcă Lee. Nu îi spunea mama.

- Ea ți-a făcut șanțurile alea de pe față.

Zane își atinse zgârieturile cu degetele.

- Da, cred că da. E greu să-mi amintesc.

– A îngăduit să se petreacă toate lucrurile acelea, ceea ce o face complice. Te-a abuzat, Zane, la fel cum a făcut-o și Graham.

Zane voia să creadă. Dumnezeule, cât de mult își dorea să creadă că era posibil.

– El cunoaște o mulțime de oameni. Poate să facă rost de avocați foarte buni.

– Ai încredere în mine, spuse Lee uitându-se la el cu o privire fermă ce îi ușură lui Zane crampele pe care le simțea în stomac. Mă pricep binișor la ce fac. Emily merge cu mine fiindcă am impresia că se gândește că ar putea s-o convingă pe mama voastră să spună adevărul.

– Atunci nu va mai merge la închisoare. Dar...

– Va obține o sentință mai ușoară dacă spune adevărul, dacă e dispusă să coopereze cu noi. Dar nu va putea să vă ia de la Emily și de la bunicii voștri. Mai întâi, pentru că și tu și Britt sunteți destul de mari ca să alegeți unde vreți să rămâneți și apoi, oricum, vom dovedi că trebuie să fie decăzută din drepturile părintești. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

– O să vă întoarceți să-mi spuneți ce se petrece?

– Da. Ești pregătit să mergi la tribunal, să stai în fața unui judecător sau a unui complet de jurați și să povestești ce s-a întâmplat?

– Da. Și vreau asta, spuse el hotărât, brusc înviorat la gândul acesta. Vreau să îl privesc în ochi și să povestesc ce mi-a făcut. Chiar vreau să o fac.

– Bun, fiindcă vei avea ocazia. Acum trebuie să plec să mă ocup de asta.

– Domnule? Vă mulțumesc. Vă mulțumesc pentru că m-ați scos de acolo, pentru că ați avut grijă de Britt. Nu voi uita nicicând asta.

– Tu ai grijă de tine, Zane. Hai să te duc înăuntru ca să se poată agita bunicii tăi în jurul tău, să-ți facă toate voile.

– Păi chiar se pricep la asta. Uneori îmi imaginam cum ar fi să locuiesc aici, spuse el în timp ce Lee îl ajută

să urce pe verandă. După fiecare bătaie, mă gândeam cum ar fi să locuiesc aici.

– Acum chiar vei locui, zise Lee deschizând ușa de plasă. Poți merge singur mai departe?

– Da. Pot.

„Sunt absolut sigur că poți. Pun pariu că da", se gândi Lee.

– Spune-i lui Emily că trebuie să plecăm.

Discutară despre acest subiect din toate perspectivele pe drum spre secția de poliție din Asheville și, deși impresia lui Lee era că Emily era o femeie puternică și se putea descurca cu orice, ezită puțin în fața ușii de la camera de interogatorii.

– Sigur vrei să faci asta?

– Lee, spuse Emily, punând o mână pe brațul lui. O fac. Poate că nu-mi va folosi la nimic în afară de faptul că mă va scoate din minți, dar sunt hotărâtă să o fac.

– Când termini sau te-ai săturat pur și simplu, îmi bați în ușă.

– Am priceput.

El deschise ușa și îi făcu semn polițistei din încăpere să iasă. Emily intră și ușa se închise în urma ei.

Eliza stătea la o măsuță, cu spatele drept și mâinile încătușate încrucișate pe masă. Fața îi purta urmele violențelor de noaptea trecută, dar ochii, observă Emily, îi ardeau de furie și de mândrie rănită.

– Era și timpul.

Începu să o doară stomacul, remarcă Emily detașată, așezându-se în fața surorii.

– Chiar că era, nu?

– Sunt în cocina asta de porci *de ore întregi*. Mă tratează ca pe o infractoare și nu-mi spune nimeni unde e Graham ori ce se petrece. Trebuie să te duci tu să afli. Avocatul m-a asigurat că va respinge toate aceste acuzații cât se poate de repede și că oricum voi fi eliberată, în cel mai rău caz, pe cauțiune până ce vom reuși

să ne dovedim nevinovăția. Dar, între timp, am nevoie de niște lucruri de-ale mele. Îți dau o listă.

„Fascinant", se gândi Emily. Se comporta exact la fel cum se comportase dintotdeauna, era exact la fel. „Doar că eu nu mai sunt la fel."

– Ba nu, nu-mi dai nimic. Ai impresia greșită că mă aflu aici ca să te ajut. Nu e adevărat. Și faptul că n-ai întrebat nimic despre copii, nu face altceva decât să-mi întărească convingerea.

– Copiii mei – și în nici un caz nu se poate spune despre ei că sunt niște bebeluși neajutorați – au pus la cale o conspirație împotriva mea, împotriva lui Graham. Zane e periculos, Emily. Nu ai idee ce...

– Taci din gură!

Capul Elizei se trase brusc în spate când Emily se repezi spre ea rostind răstit cele trei cuvinte.

– Dacă mai spui o singură vorbă rea despre Zane, la dracu', fie și cea mai mică vorbă rea despre băiatul ăla, ies de aici imediat. Nu vei mai avea pe nimeni. Știu bine ce s-a întâmplat azi-noapte, știu bine ce s-a întâmplat de Crăciun, acum doi ani. Știu totul, așa că nu te deranja să faci spectacole în fața mea, Eliza. Ca să se controleze, cât de cât, Emily se rezemă de spătarul scaunului. Mi-au permis să vin să vorbesc cu tine. Suntem doar noi două aici. Nu ne aude nimeni. E împotriva legii să ne asculte. Trebuie să știu de ce. De ce ai fost în stare să le faci așa ceva lui Zane și Emily. De ce l-ai lăsat pe Graham să le facă așa ceva. Trebuie să știu de ce.

– Nu mai fi atât de idioată și fă ceva util o dată în viață! Am nevoie de cremele mele. Faptul că poți crede vorbele unor adolescenți recalcitranți mai degrabă decât pe cele ale propriei surori dovedește cât ești de proastă.

– Termină cu chestiile astea! Nu mă duc să-ți aduc nimic, nu fac nimic pentru tine. Îți faci griji pentru fața ta, Eliza, pentru ten, pentru pielea de sub ochiul negru și vânătăi? Gândește-te cum va arăta totul după câțiva ani petrecuți în închisoare.

– Nu mă duc la închisoare.

Buzele îi tremurau, totuși.

– Ba da și unde te duci și pentru cât timp depinde de ce faci și ce spui în momentul în care intră polițiștii aici.

– Avocatul nostru a...

– Încetează! spuse Emily și ridică un deget cu vehemență ca să-și sublinieze spusele. Asta e prima ta greșeală și încă una mare. Nu ești tâmpită, gândește-te o clipă la faptul că ai același avocat ca bărbatul care ți-a înnegrit ochiul ăla. Ai o șansă – dar nu pentru foarte mult timp. Ai face bine să-ți găsești propriul avocat și singurul lucru pe care ți-l voi da eu este o hârtie cu numele unor avocați în dreptul penal foarte buni pe care i-am găsit când credeam că voi avea nevoie de ajutor ca să-l ajut pe Zane. Acum nu va mai avea nevoie de ei.

– Zane trebuie închis. A... Nu!

Emily zvâcni în picioare și atunci, pentru prima oară, în vocea Elizei răsună panica.

– Nu mă lăsa aici!

– Atunci încetează cu prostiile astea!

– De unde știu că nu înregistrezi discuția asta?

Ridicându-se, Emily își scoase tricoul și dădu roată mesei.

– Tu și cu mine, Eliza. Graham îl plătește pe avocatul ăla și pe cine crezi că va reprezenta dacă va fi silit să aleagă? Eu zic să alegi tu mai întâi și când plec de aici o să sun pe cineva care să te reprezinte. Își puse tricoul la loc și se așeză din nou. Am fost crescute în aceeași casă, de aceiași oameni. Am fost crescute în ideea că trebuie să ne respectăm. De ce l-ai lăsat pe Graham să-ți abuzeze copiii? De ce nu ai venit la mine sau la oricine altcineva, după ajutor?

– Tu nu înțelegi nimic, și asta e treaba noastră. Căsnicia noastră. Ne iubim!

– Un bărbat care te lovește nu te iubește.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Eliza privind spre tavan. Mereu atât de *mediocră*. Mereu. Din nou plină de însuflețire, Eliza se aplecă spre sora ei.

Eu nu sunt mediocră. Eu și Graham suntem plini de patimă, de pasiune, ceea ce este încă un lucru pe care nu-l înțelegi. Tu te-ai măritat cu un ratat și nici măcar pe ăla nu ai fost capabilă să-l ții lângă tine.

– Așa-zisa lui pasiune te-a băgat în spital.

– Lucrurile au mers prea departe. Nu are voie să mă lovească în față, așa a fost înțelegerea.

Nici nu își imaginase că o mai putea șoca ceva. Ei bine, de fapt, iată că putea.

– Tu... tu ai o înțelegere cu el în legătură cu locul în care are voie să te lovească?

– Și când vom reuși să lăsăm toată nenorocirea asta în urmă, va trebui să se revanșeze față de mine pentru că a încălcat înțelegerea. Dar au existat circumstanțe agravante.

Chiar nu crezuse nici măcar în adâncul sufletului că lui Britt îi fusese rău de data aceea din toate dățile.

– Îți place chestia asta. Te excită.

– Nu mai fi atât de mironosiță! Noi simțim pasiune unul pentru celălalt, chiar și după aproape optsprezece ani simțim scânteia încă aprinsă. Cariera lui este foarte intensă, foarte solicitantă, așa că are nevoie de pasiune acasă. Crezi că mă poți judeca? Uită-te la ce am! Cea mai mare și cea mai frumoasă casă din Lakeview Terrace, vacanțe oriunde vreau să merg, un soț care-mi cumpără bijuterii minunate, o viață sexuală incitantă. Își ridică mâinile în aer și se uită la sora ei cu un fel de milă rece. Ce ai tu, Emily? O casă veche, niște bungalow-uri pe care trebuie să le închiriezi și nici un bărbat nu te vrea.

Erau acolo, așezate, se gândi Emily, discutând cu sora ei cea cu fața vânătă, aflată în arestul poliției, cu un paznic la ușă. Și totuși, Eliza se considera superioară în fața ei, din toate punctele de vedere. Și singurul lucru pe care într-adevăr Emily îl invidiase la Eliza nici nu fusese menționat în lista Elizei.

– Știi, Eliza, mai e ceva ce nu ai trecut pe lista aia. Doi copii.

– Eu nu i-am vrut niciodată, spuse ea scuturându-se ca și cum ar fi dat jos de pe ea un pulover vechi. Eu mi-am ținut doar partea mea de înțelegere. Doi copii. Și am făcut totul perfect. Au avut totul – haine frumoase, o școală bună. Lecții de dans pentru fată, de sport pentru băiat, ore de muzică pentru amândoi –, deși Zane e absolut patetic la asta. Hrană sănătoasă, disciplină, educație bună și suficient timp pentru recreere.

Da, da, da, putea fi încă șocată, realiză Emily.

– Sunt parte din înțelegere.

– Cum ar fi dat dacă nu aveam copii? Un bărbat cu poziția lui Graham are nevoie să aibă o imagine perfectă.

– Deci ei fac parte din imagine. Nu a contat pentru tine faptul că l-a lovit pe Zane?

– Un copil obraznic și neascultător merită pedepsit. Iar Zane e aproape adult, oricum.

– Adică tu ești pe cale să fi terminat cu el, oricum.

– Ar fi fost trimis la universitate, ar fi avut parte de toate șansele din lume. Ar fi studiat medicina ca să devină doctor. Iar acum? continuă ea scuturându-se încă o dată, încă un pulover vechi aruncat. Habar n-am ce va dori să facă Graham. Va trebui să discutăm despre asta.

– Tu și Graham nu veți mai avea nimic de spus în privința vreunui copil. Sunt cu mine acum.

– Da, sigur. Ca și cum tribunalul i-ar lua unor părinți ca noi, cu reputația și cu statutul nostru.

– Exact. Reputația și statutul vostru sunt praf în momentul de față. Polițiștii știu tot.

– Sunt vorbele unor adolescenți împotriva vorbelor noastre.

– Mai sunt și declarațiile angajaților de la hotelul din stațiunea unde l-ați dus pe Zane după ce l-a bătut Graham. La asta nu te-ai gândit, nu? adăugă ea când văzu tresărirea din ochii Elizei. Nu te-ai gândit că minciuna asta se va întoarce să te muște de fund într-o zi. Și mai sunt multe alte chestii, dar voi lăsa poliției

plăcerea de a te informa despre ele și avocatului pe care vei decide să-l alegi. S-ar putea să ai șansa de a face o înțelegere, de a se renunța la niște acuzații în ceea ce te privește. Oricum, când vei merge la tribunal pentru chestia asta, eu voi fi una dintre persoanele ce vor depune mărturie împotriva ta și a lui Graham.

Fața Elizei se făcu roșie ca focul pe sub vânătăi.

- Mereu ai fost o nemernică, mereu ai fost geloasă pe mine. De fapt despre asta e vorba în final. Mereu ai fost geloasă. Pentru că sunt mai drăguță, mai populară, pentru că m-am măritat cu un doctor.

- Ba nu, Eliza, de fapt n-am fost niciodată geloasă pe tine, iar acum nici măcar milă nu simt față de tine. Am venit aici să încerc să te conving să spui adevărul, să faci un fel de înțelegere ca să nu petreci decât câțiva ani în închisoare, nu zece ori chiar mai bine. Dar după toate astea? Nu-mi mai pasă deloc. Nu o să-ți urez noroc, Eliza, spuse ea ridicându-se, pentru că nu-mi mai pasă.

Citi frica zugrăvită clar pe fața surorii ei și își înclină capul.

- Mă întreb, tu și cu Graham aveți o înțelegere și despre ce ar trebui să faceți dacă ajungeți în situația asta? I-a trecut prin cap vreunuia dintre voi că s-ar putea duce totul de râpă și ce veți face când se va întâmpla asta? Acum ea fu cea care ridică din umeri. Pun pariu că la asta se gândește acum și el.

Se întoarse și ridică mâna ca să bată în ușă.

- Ia legătura cu avocatul.

Emily aruncă o privire înapoi.

- Cu care?

- Cu cel pe care îl ai. Vreau propriul meu avocat.

- Bine, o voi face. Voi face asta, Eliza. E ultimul lucru pe care îl voi face pentru tine.

Bătu în ușă și, când aceasta se deschise, ieși fără să se uite în urmă.

Dură ceva timp, dar pe Lee nu îl deranja să-l lase pe Graham să aștepte. Procurorul argumentase cu mult aplomb reținerea lui fără posibilitatea de a ieși pe cauțiune și se folosi de ideea celor doi minori serios răniți și în potențial pericol pentru a-și justifica spusele.

Nu ar fi stricat să vină și șeful poliției Bost să depună mărturie.

Așa că reuși să câștige ceva timp, suficient încât noul avocat al Elizei Bigelow să se pună la punct cu întreaga istorie și să încerce să obțină o înțelegere.

Când ajunse în sfârșit la partea cu interogatoriul, intuiția îi spunea deja că avea un caz cât se poate de solid. Și îi mai spunea și faptul că, cel mai probabil, Bigelow nu fusese complet deschis, ca să spunem așa, cu avocatul lui.

Apăsă tasta de înregistrare a reportofonului și se așeză pe scaun.

– Vă rog să-mi adresați mie întrebările, îi spuse avocatul lui Lee.

– Desigur. După cum știți foarte bine, doamna Bigelow are propriul avocat. Vin exact de la o discuție cu el și cu ea. Te-a făcut, Bigelow. A obținut o înțelegere.

– Este dreptul soților să ia legătura...

– Dreptul ăsta nu se aplică, îl întrerupse Lee, dacă actul de comunicare dintre soți are legătură cu plănuirea sau comiterea unei infracțiuni. Doamna Bigelow a optat pentru o reducere a gravității acuzațiilor ce i se aduc. Fapt pentru care nu o pot învinovăți deloc.

Graham se aplecă spre avocatul lui și murmură ceva.

– Domnul Bigelow vrea să vorbească cu soția sa.

– Va trebui să discutați despre asta cu avocatul ei și cu directorul de la Închisoarea de Femei din Carolina de Nord care o va adăposti pentru următorii cinci până la zece ani. A, și poate ar fi reușit chiar să obțină un termen și mai scurt, de trei până la cinci ani, dacă nu ar fi fost rolul pe care l-a jucat mințind cu privire la fiul

ei minor care a fost încuiat în camera lui când avea răni severe. Asta și faptul că și-a ținut fiica în timp ce soțul ei îi injecta un sedativ ca să nu poată vorbi după ce o pocnise de-o trântise la pământ. Chestiile astea au ridicat pedeapsa. Pe de altă parte..., continuă Lee deschizându-și dosarul, clientul dumneavoastră va avea parte de toate acuzațiile posibile.

– Vom susține că Eliza Bigelow a fost forțată să dea aceste declarații, și din cauza propriilor răni și lovituri făcute de fiul ei se afla într-o stare fizică și emoțională de incapacitate.

– Puteți încerca, dar psihiatrul și-a dat aviz favorabil. A, sigur că are niște probleme psihice, dar odată ce a hotărât să spună adevărul, au ieșit la iveală o mulțime de chestii. Una ar fi, spre exemplu, momentul când el și-a lovit fiul minor în stomac cu bâta de baseball după un meci la care clientul dumneavoastră i-a făcut marea favoare să participe și la care fiul său minor a avut neobrăzarea să nu prindă o minge. Copilul avea 11 ani. De aici acuzația de atac cu o armă letală.

– Clientul meu neagă toate acuzațiile. Am făcut cerere pentru o altă audiere în vederea ieșirii pe cauțiune.

– Da, am primit-o și eu. Înainte să ajungeți acolo, să mergem câțiva ani înapoi. Vreau să mă asigur că clientul dumneavoastră v-a informat pe deplin în legătură cu evenimentele care au avut loc între 23 decembrie și 3 ianuarie 1998. Lee scoase hârtiile din dosar în timp ce vorbea. Cum pe 23 decembrie în acel an, cei doi copii minori ai clientului dumneavoastră s-au întors de la școală și și-au găsit tatăl, pentru a câta oară, lovind-o pe mama lor. Cu această ocazie, fiul minor a încercat să oprească acest act de violență și a fost la rândul lui bătut până și-a pierdut cunoștința.

– Clientul meu respinge categoric aceste acuzații.

– Minorul, care avea 14 ani la momentul acela, a fost ulterior încuiat în camera lui și inițial i-a fost refuzat

orice tratament medicamentos pentru rănile suferite. Care constau în nasul spart, coastele fisurate, ochii înnegriți și o contuzie la cap. Nasul a fost reparat mai târziu de bunul doctor de aici, fără anestezie și fără nici un analgezic. Copilul nu a primit nici mâncare până a doua zi.

– Este evident faptul că Zane suferă de o problemă la cap, începu avocatul.

– Aveți copii, domnule avocat?

– Nu cred că este relevant în acest context.

– Vă rog, faceți-mi hatârul.

– Da, am doi băieți, de 18 și 20 de ani.

– Gândiți-vă la ei când citiți lucrurile astea. Din câte se pare, doctorul Bigelow nu a dorit să-și rateze vacanța anul acela, în ciuda stării fiului lui. Am declarații de la diferiți angajați ai High Country Resort and Spa unde a stat familia între 26 și 30 decembrie.

Cu ochii în ochii lui Graham, Lee le împinse peste masă.

– Se presupunea că puștiul avea gripă – asta a fost povestea ce a fost servită familiei când l-au ținut încuiat de Crăciun. Ceea ce citiți acum este povestea pe care le-a servit-o angajaților de la recepția hotelului.

Graham se plecă din nou ușor înspre el, dar avocatul ridică mâna să-l țină la distanță.

– Un băiat care se află în convalescență după o boală ar putea foarte ușor să cadă de pe bicicletă.

– Și aici aveți declarațiile vecinilor, profesorilor, șefului poliției din Lakeview și a mătușii copilului. Cum se poate ca un puști să facă gripă, să cadă de pe bicicletă, să fie izolat în camera lui de la hotel și să reușească să cadă și de pe schiuri? Lee mai împinse înainte încă niște hârtii. Apoi este declarația doamnei Bigelow care confirmă bătaia, izolarea și poveștile care se bat cap în cap. Și asta. Puse o copie a primei pagini din caietul lui Zane în fața avocatului. Scrisă de un puști de 14 ani care suferea îngrozitor din cauza spaimei și a durerii.

Detaliile se potrivesc întocmai. Aceea a fost noaptea când a început să noteze totul, *domnule doctor* Bigelow. Noaptea în care Zane a început să depună mărturie cu privire la abuzurile sistematice pe care le-ai făcut asupra lui.

– Trebuie să mă consult cu clientul meu. Această întâlnire s-a terminat.

– Puteți să vă consultați cu rahatul de client pe care îl aveți după pofta inimii. Eu mi-am fixat ca țel în viață demascarea lui și trimiterea la pușcărie unde să putrezească pentru perioada maximă prevăzută de lege. Este, la momentul acesta, cel mai mare țel al meu.

– O să te-ngrop. O să vă-ngrop pe toți.

– Taci din gură, Graham! Nu spune nimic.

– Le-ai furat copilăria, i-ai pus în pericol!

– Eu le-am dat viață!

– Nu le-ai dat decât teroare și durere.

– Mie îmi sunt datori cu fiecare respirație și e decizia mea și *numai a mea* cum îi cresc.

– Ei bine, acum nu mai este.

– Băiatul ăla are impresia că mă poate sfida pe mine? A avut noroc că nu l-am băgat în pământ.

– Graham, ajunge! Convorbirea asta s-a terminat, domnule detectiv.

– Avocatul tău va încerca să se gândească la o variantă de a ieși din mizeria asta, o variantă prin care să poată justifica faptele tale. Nici o șansă! strigă Lee arătând spre copia primei pagini a jurnalului lui Zane. E țelul meu în viață.

– O să-ți pierzi slujba pentru chestia asta! N-o să mai poți lucra nici ca paznic la un nenorocit de mall când voi termina cu tine!

– Da, da, da...

Lee închise reportofonul și ieși.

Dură ceva – justiția de obicei durează –, dar în mai puțin de un an, ajunse să ridice o bere închinând în aer și spunându-și: misiune îndeplinită.

capitolul 7

Lee conducea pe drumul de lângă lac, într-o zi frumoasă de primăvară în care munții erau înverziți, florile erau înmugurite, iar dispoziția lui dintre cele mai bune. Avea destule pe cap, decizii pe care să le ia, mișcări pe care să le facă - sau nu -, dar dat fiind lacul în care se oglindea albastrul senin al cerului, bărcuțele albe, norii bătuți de briza de deasupra, nu ar fi putut să se simtă altfel decât optimist.

Binele nu învingea mereu, dreptatea nu triumfa întotdeauna - era polițist de destulă vreme ca să știe asta. Așa că atunci când se întâmpla, te bucurai cum se cuvine de toată treaba.

Făcu virajul pentru a o lua spre casa de pe lac și opri pe aleea din față a lui Emily, chiar atunci când ea se dădea jos din camioneta ei. Chiar și această sincronizare era un motiv de bucurie.

Era îmbrăcată cu niște blugi rupți în ambii genunchi și un tricou de aceeași culoare veselă ca și cerul. Plus hanoracul acela portocaliu, cu glugă, pe care îl pusese pe Britt pe scările spitalului cu un an în urmă. O auzise pe Emily denumindu-l hanoracul ei norocos. Părul îi flutura, negru ca noaptea, în coada de cal pe care o scosese prin deschizătura de la spate a unei șepci de baseball.

El se gândi, brusc și mai însuflețit de plăcere, că arăta absolut uluitor.

Emily își scoase ochelarii de soare și rămase pe loc așteptând ca el să coboare din mașină, studiindu-i expresia feței.

- Ai vești bune. Îmi dau seama după fața ta. Totuși, ridică mâna și își frecă ușor sternul. Dar, te rog, spune repede, cum ai face-o dacă ar fi vești proaste.

- Între cincisprezece și douăzeci. Este dus la Închisoarea Centrală din Raleigh.

Ea își încleștă mâna pe marginea camionetei și răsuflă profund, a ușurare, ridicând apoi cealaltă mână.

– Stai așa puțin.

Se îndepărtă de camionetă și se apropie de lac. Își cuprinse mijlocul cu brațele și privi spre apă, spre oglinda aceea azurie. Simți briza și parfumul ei ușor mângâindu-i fața. Și mai răsuflă o dată la fel de adânc, când îl simți pe el apropiindu-se până în spatele ei.

– Voiam să vin și eu să asist la pronunțarea sentinței în dimineața asta, chiar dacă tu ai spus nu. Pe de-o parte nu voiam să-l văd, dar mi-am spus că, dacă îi văd fața în momentul în care juriul se întoarce cu verdictul vinovat, îmi va fi de ajuns. Și totuși, după ce copiii au plecat la școală, am început să mă îmbrac să vin.

– Și de ce n-ai venit?

– Lanny – menajera-șefă – n-a putut veni la muncă. Are copilul bolnav. Nici înlocuitoarea mea n-a putut veni. A trebuit să se ducă la dentist pentru o intervenție de urgență pe canal. Lois – o știi pe Lois, cea la care apelez în cazuri de avarie, avea o altă curățenie la care trebuia să se ducă. Am avut două plecări, curățenia zilnică și gata – am fost ocupate până peste cap. Marcie nu a putut să se ocupe singură de tot, așa că... Respiră din nou, adânc, dar de data asta mai calmă și întinse mâna în spate până ce i-o apucă el, și păși alături de ea. Eu am luat-o ca pe un semn. Probabil că nu trebuia să mă duc acolo și să îl mai privesc o dată, pentru ultima oară, când judecătorul avea să-i citească sentința. Chiar am încetat să mă gândesc la asta odată ce m-am apucat să spăl băi și să schimb lenjeria de pe paturi.

Dădu din cap, privind în continuare peste apă. Soarele îi strălucea în păr făcându-l vag roșiatic. Mirosea a portocale.

– Douăzeci de ani, murmură ea. Copiii o să fie mai bătrâni decât sunt eu acum. Poate ieși după ispășirea unei părți din pedeapsă?

– După cel puțin cincisprezece ani. Nu va avea parte prea ușor de eliberare condiționată, Emily, și în nici un caz la primele cereri. Nu te mai gândi la asta,

o sfătui Lee. E după gratii, așa cum merită. Copiii sunt în siguranță.

– Ai dreptate și pot să le și spun asta când ajung acasă. Peste vreo două ore. Sau ceva mai mult, adăugă ea aruncând o privire spre ceas. Tu trebuie să te întorci în Asheville?

– Azi, nu.

– E abia ora unu, dar... la dracu'. Hai să bem o bere!

El intră în urma ei. Îi plăcea casa aceea unde niciodată nu era ordine desăvârșită. Era luminoasă și plină de viață. Niște perne pe jos fiindcă cineva stătuse cuibărit pe canapea. O pereche rătăcită de pantofi – ai lui Britt, își dădu el seama.

În spate, în bucătărie, un bol cu fructe sau ce mai rămăsese din ele – nu prea mult – o vază cu narcise – deja aproape uscate –, o jachetă aruncată pe un scaun, filtrul de cafea la care nu fusese curățat zațul rămas de dimineață.

– E posibil să mai am niște chipsuri rămase. Sau biscuiți, habar n-am.

– Nu-ți face griji.

După ce-și scoase șapca – și tot părul acela întunecat păru să se ridice în aer pentru ca apoi să îi fluture pe umeri –, o aruncă pe blat, împreună cu ochelarii de soare.

– Trebuie să dau o fugă până la magazin iar. Dumnezeule, cât mănâncă puștii ăștia! Tot nu m-am obișnuit încă. Scoase două sticle de Heineken din frigider și le desfăcu. A fost un an al naibii de interesant, domnule detectiv Lee Keller. Al naibii de interesant. Își înclină capul într-o parte după ce ciocniră sticlele. Și mai e ceva. Dădu din deget înspre el înainte ca bărbatul să poată nega. Un an al naibii, repetă ea. Cu prea multe suișuri și coborâșuri să le pot număra, iar tu ai fost aici, alături de noi, Lee, la bine și la greu și așa mai departe. Am ajuns să te cunosc – până și fața aia a ta de polițist, când

te frământă ceva. Nu te mai preface. Îmi dau seama că... și trebuie să știu dacă...

– Nu are nimic de-a face cu familia Bigelow.

– OK. Bine. Ce-ar fi atunci să ieșim cu sticlele astea pe veranda din față și să ne bucurăm de priveliște în timp ce tu îmi spui cu ce are de-a face. Fiindcă în anul ăsta al naibii de interesant nu prea a existat subiect cu care să nu-ți bat capul. Acum e rândul tău.

– De fapt, da, cam aș vrea să-ți vorbesc despre ceva.

Se așezară pe verandă pe două scaune pe care ea spunea de mult că le va da cu șmirghel și le va revopsi într-o bună zi. Briza făcea să se clatine clopoțeii de vânt pe care Britt i-i dăduse cadou de ziua ei. Gazonul pe care Zane îl tunsese sâmbătă mirosea a iarbă proaspătă.

– Locul ăsta e minunat, Emily. L-ai transformat într-un cămin în toată puterea cuvântului.

– Sper. Eu...

– Nu e nevoie să speri. V-am urmărit pe tine și pe copii de-a lungul acestui an de coșmar, i-am văzut schimbându-se, i-am văzut cum s-au relaxat, încet, încet. Cum le-a pierit privirea aia de victimă din ochi. Ceea ce a fost greu de făcut, mai ales dat fiind procesul și faptul că au trebuit să-i facă față.

– Consilierea psihologică și-a spus cuvântul. Și și-l spune în continuare.

– Tu ai făcut tot ce trebuia, le-ai oferit un loc sigur, unul în care pot să înțeleagă ce înseamnă un cămin adevărat.

– Nu am făcut-o de una singură, asta e sigur. Părinții mei, Dumnezeule, sunt puternici ca niște stejari. Și ca să spun că nu le-a fost ușor mi se pare că nu exprim nici pe departe realitatea. Și ea e fiica lor, știi, Lee. Eliza e copilul lor. Dar au fost în stare să se ridice. Mama... Emily închise ochii și clătină din cap. O singură dată a izbucnit, și asta a fost când eram numai noi două.

– Păi așa ești și tu, cu inimă și coloană vertebrală. Stejari, le-ai găsit bine termenul de comparație. Familia Walker sunt ca niște stejari cu rădăcini bune și zdravene.

– Așa cred și eu. Zane și Britt merg înainte cu procesul de schimbare legală a numelui. Vor să îi cheme Walker, și așa îi va chema.

– Cred că e absolut normal.

– Și eu. Știi, Lee, prietenii și vecinii noștri, și ei cu toții ne-au ținut partea. Altfel nu am fi putut rămâne în Lakeview.

– E un loc frumos, Emily.

– Da, este.

Și brusc își dădu seama că va fi de-a pururi recunoscătoare pentru posibilitatea de a sta acolo și de a privi lacul și dealurile știind asta.

– Familia Carter – mai ales copiii au avut nevoie de ei. Eu am avut nevoie de ei. Sunt mereu aici. Și tu, Lee. Își puse mâna cealaltă peste a lui. Mai ales tu. Jur că nu știu ce ne-am fi făcut fără tine. Mă bucur că nici nu a trebuit să aflăm. Acum..., continuă ea zâmbind și se întoarse cu fața spre el. Spune-mi ce te frământă ca să mă revanșez pe cât se poate.

– OK. M-am întâlnit cu șeriful Bost. De fapt, am avut mai multe întâlniri, dar ne-am văzut astăzi din nou după pronunțarea sentinței. Eu, Bost și încă niște oameni.

Zâmbetul ei începu să pălească.

– Ai zis că nu are legătură cu Graham.

– Nici nu are, sau, mă rog, să spunem că ai putea zice că e un efect secundar al poveștii. Bost își predă mandatul.

– Mandatul?

– Pleacă, explică Lee. Demisionează. A vrut să ducă lucrurile până la capăt în istoria asta și le-a dus, acum s-a terminat totul. El și familia lui se mută la Wilmington după încheierea anului școlar. Este exact ceea ce îi trebuie acum.

Ea se legănă ușor, ca și cum încuviința cu toată ființa ei.

- Din punctul meu de vedere asta e o chestie bună. Am avut destule sentimente negative la adresa lui. A recunoscut că s-a înșelat, și-a cerut scuze în fața lui Zane, în fața noastră, a tuturor. Dar eu tot am rămas cu resentimente în privința lui. Nu o să-mi pară rău că Zane nu va mai trebui să îl vadă pe-aici.

- Funcția lui rămâne vacantă. Și mi-a fost oferită mie.

- Ție? Se răsuci complet înspre el zâmbindu-i și privindu-l fix în ochi. Ei bine, asta, da, surpriză într-o zi de primăvară. Nu că vreau să zic că nu am fi foarte norocoși să te avem aici, dar mi se pare o schimbare serioasă în ceea ce te privește. Doar ești detectiv de oraș, te-ai ocupat de infracțiuni majore. Ți-ar plăcea să fii șeful poliției dintr-o mică localitate înconjurată de dealuri?

- Depinde, spuse el dregându-și vocea și mișcându-se ușor într-o parte. Îmi place orășelul, îmi plac oamenii de aici. După cum am spus, e un loc frumos. Se poate și să fiu pregătit pentru o schimbare. Nu aș vrea să pun presiune pe tine în privința asta sau, mă rog, în nici o privință.

- Pe mine?

- E doar că... Simțea nevoia să tragă un gât de bere. Am puțin timp la dispoziție să mă gândesc la asta, să-mi dau seama dacă e cel mai bun lucru per total. Sau nu. Dacă ar fi cumva aiurea.

Ea se întrebă dacă îl mai văzuse vreodată fâstâcit sau emoționat și nu-i veni în minte nici măcar o singură situație.

- Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

- Pentru că nu vorbesc cum trebuie. Hai să o luăm de la capăt! Vrei să luăm cina?

- Sigur. Trebuie doar să dau o fugă până la magazine, după cum spuneam...

Vorbele îi înghețară pe buze când îl văzu crispându-se ușor.

– Vrei să spui ca la un fel de întâlnire? Tu și cu mine? Trebuie să-mi pun berea undeva.

Așeză sticla, se ridică în picioare și se apropie de marginea verandei.

– Nu am vrut să... adică, putem merge cu toții.

Ea se întoarse cu fața spre el. Nu numai că era emoționat, realiză ea, dar în clipa aceasta părea de-a dreptul rușinat. Nu era oare de-a dreptul minunat?

– Ba exact asta ai vrut să spui, iar în momentul acesta fac ceea ce Britt numește a procesa chestia asta. A trecut un an, Lee, mai sunt doar câteva săptămâni și se împlinește exact un an de când eu și cu Britt am venit la secția ta de poliție, și nu ai făcut nici o mișcare de genul ăsta. Nici măcar vreo aluzie sau vreo chestie mai pe furiș, așa.

– Sigur că nu. Doar nu era să pun în vreun fel în pericol cazul, procesul sau să vă dau peste cap pe tine și pe copii făcându-ți avansuri, pentru numele lui Dumnezeu!

– Dar ai fi vrut.

– Eu... Mai bău o gură de bere. Ei bine, da. Ce, sunt orb, surd, idiot? Ești frumoasă și deșteaptă. Ești cea mai puternică femeie pe care am întâlnit-o vreodată și ai și cea mai mare inimă din lume, după părerea mea.

Ea se lăsă ușor pe spate, rezemându-se de un stâlp, simțind cum încet, încet se umpleau toate bucățile din ea pe care se resemnase să le știe goale. Și asta o făcea să îi fie puțin cald și să-i vină să tremure.

– Dar niciodată nu am perceput vibrația aceasta dinspre tine, domnule detectiv Lee Keller, nici măcar o singură dată.

– Ai avut destule la care să te gândești, destule chestii de rezolvat. Și copiii. Ultimul lucru care le trebuia lor era să vină cineva să se apuce să se dea la mătușa lor când ei înșiși aveau nevoie de ea ca de un punct fix în lumea asta mare.

– Îți sunt atât de recunoscătoare...

El puse jos berea, puțin mai brusc decât intenționase, și se ridică în picioare.

– Exact chestia asta nu mi-o doream, iar asta este exact direcția în care nu vom merge. Nu o să îngădui să te simți obligată să-mi acorzi o șansă. Nu mă pot mulțumi cu așa ceva, și nici tu nu ar trebui să o faci.

– Absolut! Ai dreptate!

– Putem să fim foarte bine prieteni și cu asta, basta. Dacă nu te interesează să...

Ea îl apucă de cravată, îl trase spre ea și îl făcu să tacă.

„Fix așa cum trebuie", se gândi. „Fix așa cum trebuie, Dumnezeule!" Iar când își ridică mâna de la cravată și îi mângâie fața, îi zâmbi.

– Ești detectiv. Ce poți deduce despre interesul meu?

– Mi se pare provocator și provocat!

Ea izbucni în râs și îl îmbrățișă.

– M-am gândit la tine, m-am gândit la chestia asta. „Nu fi ridicolă, Emily, nu te băga pe el doar pentru că ți se pare perfect." Așa că nu am făcut nici eu nici o mișcare.

El o lipi de stâlp ca să o poată săruta din nou, să se lase învăluit cu totul în sărutul acesta, în parfumul de portocale, în senzația delicioasă pe care i-o dădea trupul ei lipit de al lui.

– Deci să înțeleg că asta înseamnă că ieșim la cină?

– O să gătesc eu în seara asta, iar tu o să rămâi. Copiii vor avea nevoie de asta când le vom spune despre Graham. Sâmbătă seara însă o să vreau să ieșim la o întâlnire adevărată.

– Perfect! Închise ochii și rămase așa, cu ea în brațe. Mi-a fost teamă că vei începe să ieși cu altcineva înainte ca toate astea să se termine.

– Și mie la fel... în ceea ce te privește pe tine.

Se trase înapoi și îl apucă iar de cravată.

– Hai cu mine!

– Eu... acum? Chiar acum? spuse el în timp ce îl trăgea spre ușă și apoi înăuntru.

– Mai e ceva vreme până vin copiii. În loc să mergem la magazin, putem să încercăm să ne descurcăm cu ce avem în cămară. E timpul, domnule detectiv Lee Keller, ca amândoi să facem ce trebuie făcut.

– Poți să-mi spui mai bine șerif Keller, zise el în timp ce urca scările spre dormitor alături de ea. O să accept slujba.

Și nu numai că acceptă slujba, dar până în iunie deja se și mută în casa de pe lac. În câteva luni, cu munții împodobiți în culorile toamnei și lacul scânteind în lumina soarelui, se căsătoriră.

Când Zane începu clasa a douăsprezecea la Lakeview High, fu trecut în catalog drept Zane Walker. Ceea ce nu avea cum să șteargă toți anii în care se numise Bigelow, dar măcar îl făcea să se simtă mai bine.

Își păstră notele bune și camera curată – și din obișnuință și dintr-o teamă ce avea să dăinuie în sufletul lui timp de ani întregi. Umblă de colo, colo cu Micha, făcu sport alături de Dave, își tachină sora.

Făcu partea lui de treburi în casă, ajută familia, se gândi la fete.

Se duse la ședințele de terapie.

Iar dacă se trezea uneori leoarcă de o transpirație rece, nu făcu altceva decât să se ridice și să se ducă la geam. Și să-și amintească de ce parte a lacului trăia acum. Acum își putea aminti că nu mai era nimeni în camera de mai încolo, pe hol, care să se năpustească înăuntru și să-l ia la pumni.

Toate astea se sfârșiseră.

La fel însă și visul lui cel mai de preț.

Zane Walker nu avea să joace niciodată baseball profesionist. Nu avea să fie văzut și chemat de nici un antrenor de mare echipă. Putea să joace, putea alege meciuri, putea intra în echipe la nivelul orașelor, daca voia.

Dar brațul lui nu mai era ca o rachetă și nu mai avea să fie vreodată.

Căci în noaptea aceea când căzuse pe scări, nu numai cotul i se făcuse bucăți. Visurile lui, toate care contau cu adevărat, toate se făcuseră bucăți odată cu el.

Nu renunțase la ele, cel puțin nu imediat. Trecuse prin operații, prin perioada de recuperare, prin cea de terapie. Când primi undă verde de la doctorița Marshall, se apucă din nou de ridicat greutăți.

Își reconstrui masa musculară, dar nu reuși să-și recapete pe deplin și ușurința de mișcare. Nu într-atât încât să poată arunca o minge de la un capăt la celălalt al terenului, nu într-atât încât să poată juca în liga întâi. Nici măcar, trebui să accepte, în liga universitară.

Tot ce-și dorise vreodată, de când ținea minte – singurul lucru la care se pricepea cu adevărat și pe care îl iubea până în măduva oaselor –, era dus. Terminat.

Izbucnise chiar în plâns la o ședință de terapie din pricina asta – ceea ce fusese foarte jenant. Dar doctorul Demar înțelesese, sau cel puțin așa păruse. Nu trebuia să treacă peste chestia asta așa, dintr-odată, ceea ce era foarte bine. I se îngăduia să fie trist, să fie furios.

Cum simțea deja și un sentiment și celălalt, nu avea nevoie de nici o îngăduință. Dar îl făcu să se simtă mai bine că o primi. Îl făcu să se simtă mai bine faptul că Emily nu îl cicălise să nu mai stea tot timpul botos ori să nu mai răspundă atât de cinic. Și Dave îl lăsă să-și spună păsul și în general să facă ce vrea. Și Lee – cine s-ar fi gândit că Lee și Emily vor ajunge să... Lee era pasionat de baseball aproape la fel de mult ca și Zane, era în stare să discute despre statistici și avea el însuși un braț destul de puternic. Jucase mijlocaș dreapta în echipa poliției din Asheville.

Reuși să depășească întru câtva perioada asta, deși adesea se întindea pe pat cu o minge în mână, mângâindu-i cusăturile.

Știa că avea nevoie de un plan nou, dar îi era greu să vadă dincolo de oglinda făcută țăndări a vechiului său

vis. Totuși, trebuia să se gândească la opțiunile pe care le avea, acum că facultatea pândea imediat după colț, cum se zice.

Facultatea, care la un moment dat simboliza însăși ideea de libertate, se contura acum vag, prin ceață parcă, la fel ca o potecă de munte pierdută în aburi și plină de gropi.

Medicină, în nici un caz. Deși îl admira pe Dave și munca pe care o făcea el ca asistent pe salvare, nu ar fi putut în ruptul capului să devină medic.

Notele lui aveau să-l ajute să intre la o școală bună. Poate că în parte motivul pentru care se străduia atâta să le obțină era urma aceea de spaimă ce îi rămăsese undeva în adâncul sufletului, dar notele și mediile lui constant bune erau un mare avantaj. Când se gândea la chestia asta i se părea că cel mai mult îi plăceau orele de literatură și de istorie. Dar ce putea să facă cu ele?

Nu voia să devină profesor. Bleah! Se pricepea destul de bine la scris, dar nici scriitor nu se vedea. Școala militară? În nici un caz. Deja se simțea că-și trăise toată viața de până acum înregimentat, mereu la ordin, mereu într-o nenorocită de uniformă.

Mângâia ușor cu degetul mare și arătătorul cusătura de pe minge, firul roșu ceruit.

Se gândi că ar putea fi tare să se facă polițist. Lee era foarte tare și îi plăcea cu ce se ocupa, adică să bage nemernicii la închisoare. Fără Lee, cine știe dacă Graham ar fi ajuns în spatele gratiilor. I-ar fi plăcut să bage oamenii precum Graham în spatele gratiilor.

Deci... poate.

Se apucă să citească diferite cărți despre dreptul penal și proceduri și așa mai departe ca să înțeleagă cum funcționa totul. Avea parte de destulă experiență la prima mână în sensul acesta. Și cu cât citea mai mult, cu atât se gândea mai mult la asta întinzându-se pe pat și mângâindu-și mingea de baseball și cu atât mai clară începu să i se pară poteca din fața lui – parcă nu mai era atât de învăluită în ceață și nici atât de plină de gropi.

Nu era doar o potecă, se hotărî el. Era un drum, un țel.

Petrecu o grămadă de vreme gândindu-se la cea mai bună modalitate de a avansa pe poteca aceasta, de a-și atinge țelul. Ar fi vrut o hartă cu toate suișurile, coborâșurile, virajele și posibilele capcane înainte de a vorbi despre asta.

Să vorbească despre asta însemna să transforme visul în realitate. Iar dacă făcea din asta speranța lui – nu visul, gata cu visatul –, ci speranța, poate că reușea să o scoată la capăt. Căci dacă și speranța asta se năruia, nu știa ce mama dracului ar mai fi putut face.

Se gândi să riște, își adună toate forțele și coborî să vorbească despre speranța lui. Britt trebuia să se ducă nu știu unde după școală, iar Lee avea să o aștepte când ieșea din tură. Așa că, pentru moment, nu era decât Emily acasă și fix în felul acesta intenționa să înceapă.

Femeia pusese ceva pe foc care mirosea delicios într-o seară ploioasă ca aceasta. Și în timp ce aburii din cratiță se răspândeau ușor încălzind atmosfera, iar ploaia se auzea răpăind afară, se așezase în fața laptopului pe care îl pusese pe blat.

Părea atât de fericită. Fericirea plutea parcă fizic în jurul ei învăluind-o ca într-o aură. Probabil că datorită lui Lee, se gândi el, căci se potriveau perfect, la fel cum fusese de la început. Nu știa ce să creadă despre asta. Și părinții lui se potriviseră – cioburile alea murdare, zimțate, tăioase ale sufletelor lor întunecate se potriviseră la țanc. Dar mătușa lui și Lee? Potriveala dintre ei era ușoară și blândă și datorită ei toată atmosfera din casă era precum tocănița de pe foc. Delicioasă.

Avea să le rămână dator pentru totdeauna.

Ea ridică privirea când intră el, fără ca aura aceea de lumină să se diminueze. Îi zâmbi înroșindu-se ușor și închise laptopul într-o manieră pe care o recunoscu.

Secrete.

– Salut, prietene, ce faci?

– Bine. Ce bine miroase aici!

– Tocăniță de pui. O să fac și niște găluște să pun pe deasupra. Mi-a fost poftă.

– Ai nevoie de ajutor?

– Încă nu, dar poate când e să fac găluștele. Mi se pare că ai ceva pe suflet. Stai jos și dă-i drumul! Zi-mi ce te frământă!

Știa că vorbea serios, că voia să afle cu adevărat, că era oricând acolo pentru el, dispusă să-l asculte. Și totuși simțea fiori în stomac și pe șira spinării.

– Mda... bine. Uite ce e, începu el așezându-se pe scaun și uitându-și din start introducerea pe care și-o pregătise. M-am tot gândit la facultate.

Oare ce citi pe fața ei era un zâmbet de ușurare? Oare când îl prinse de mână și i-o strânse ușor simți sprijin în ceea ce voia să facă?

– Foarte bine, Zane. Și la ce te-ai gândit?

– Am note bune.

– Sunt ceva mai mult decât bune, aș zice. Sunt absolut spectaculoase!

Când el ezită din nou, ea îi mai strânse mâna ușurel, încă o dată.

– Hai să spunem lucrurilor pe nume. Îmi dau seama cât de greu este pentru tine că trebuie să renunți la visul de a deveni jucător profesionist de baseball. Doctorița a spus că ai putea încerca să joci în echipa vreunei facultăți, așa că...

– Oricum nu aș fi decât rezervă.

– Of, Zane, ești atât de dur cu tine însuți.

– Nu aș avea cum să fiu vreodată suficient de bun și asta este. Însă nu aș suporta să nu fiu suficient de bun. Îl durea, mai mult decât îi putea spune ei, chiar și să se gândească la asta. Trebuie să-mi scot asta din minte. Așa că m-am gândit la altceva. Știi că ei se așteptau din partea mea să mă fac medic.

– Ce se așteptau ei din partea ta nu mai contează și nici nu va mai conta vreodată. E vorba despre ce vrei tu. Și ceea ce vrei tu, Zane, voi vrea și eu pentru tine.

– Nu vreau să mă fac medic. M-am gândit și la alte opțiuni, dar nimic nu mi s-a părut destul de tare.

– Nici nu trebuie să decizi acum. Facultatea poate să însemne și explorarea propriilor capacități.

– Dar... m-am decis totuși. Vreau... vreau să merg la Facultatea de Drept. Mai întâi trebuie să-mi iau licența și asta durează între doi ani jumătate și patru ani și după aia trebuie să fac stagiatura și studiile aprofundate, și asta înseamnă încă trei ani.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului, studiindu-l cu multă atenție.

– Vrei să studiezi Dreptul, să te faci avocat?

– Da. Și acum că reușii să spună asta, totul i se păru cât se poate de palpabil. Vreau să încerc. Oricum, materiile mele favorite sunt engleza și istoria, ceea ce mi se pare un punct de plecare bun. Am făcut cursul ăla de Științe politice și m-am descurcat bine. UVA – Universitatea Virginia – se află în Charlottesville. Sunt numai cinci sute de kilometri până acolo, așa că aș putea veni acasă din când în când. Și e o școală bună pentru a servi drept bază de plecare în cariera asta. Dacă pot să intru.

– Te-ai gândit ceva la chestia asta, murmură ea.

– Trebuie să aflu dacă pot.

– Mai întâi de toate, spuse ea ridicând un deget și arătându-i ce era numărul unu. Uită-te aici! Asta este ceea ce vrei? Nu te interesează nimic altceva în afară de asta. Deci asta vrei tu?

Dumnezeule, ce mult o iubea, dat fiind că – în câteva cuvinte – exact asta o interesa pe ea. Ce voia el.

– Da, chiar asta este. Adică, asta vreau să încerc. Vreau să devin procuror, poate. M-am gândit mai întâi să mă fac polițist, dar nu mi s-a părut cel mai potrivit pentru mine. În schimb, asta, da.

– Zane, mi se pare excelent.

O privi în ochi și văzu lacrimi scânteind în ei.

– O să fii excelent. Avocat! Bunicul meu a fost avocat. Avocatul orașului, chiar aici în Lakeview.

– Da, cred că știam povestea asta. Sunt o mulțime de burse pentru care pot candida și mai pot și să mă angajez cu jumătate de normă ca să încep să pun bani deoparte. Pe urmă există împrumuturile pentru studii și așa mai departe. Și pot lucra și pe perioada facultății. Uneori e posibil să prinzi o slujbă de asistent – la o firmă de avocatură ori pe lângă vreun judecător – și dacă reușesc să lucrez pe perioada verii, poate pot să reduc stagiatura cu un an. Totuși...

– Stai puțin, să o luăm cu începutul.

Aplecându-se înainte, îl mângâie ușor pe părul pe care el și-l lăsase să crească. Era negru ca al ei și ușor ondulat la capete, încadrându-i fața și lăsându-i-se puțin peste guler.

– Tu ai impresia că trebuie să-ți plătești studiile?

– Păi nu am cum să obțin de la ei fondul rezervat pentru facultate și oricum nu vreau banii lor, chiar dacă am putea să-i obligăm. Și nici de la tine nu sunt dispus să accept bani. În nici un caz.

Acum ea se lăsă complet pe spătar și își încrucișă brațele.

– Ai senzația că mă poți împiedica să te ajut?

– Mă ajuți în fiecare zi.

Ea își desfăcu brațele și îi luă fața în mâini.

– Trebuie să încetezi să-ți mai faci griji în privința asta. Bunicii tăi deja și-au propus să plătească facultatea și pentru tine, și pentru Britt. Ridică amenințătoare un deget spre el înainte ca băiatul să apuce să obiecteze. Pentru asta există familia. Nu ți-am spus asta până acum, fiindcă nu am vrut să ai senzația că te presăm. Dacă hotărai să nu mergi la facultate sau să-ți iei un an liber, sau să mergi la vreo școală de meserii. Acum te-ai decis ce vrei. Îi suni și le spui. Și le mulțumești. Acum. Se lăsă din nou pe spate. Ceea ce nu înseamnă că nu ar trebui să lucrezi, ca să-ți acoperi o parte din cheltuieli. Asta înseamnă responsabilitate. Poți lucra pentru mine, cum ai făcut astă-vară sau poți să faci altceva. Câtă vreme nu interferează cu școala.

– Ar putea să dureze mai mulți ani. Și ar putea să coste...

Ea îi puse ușurel degetul pe buze.

– Terminã. E un gest foarte frumos și generos din partea lor și îi vei ține minte pentru asta. Nu își permit să facă asta, dar există o parte din ei care tocmai de asta are nevoie. Dacă îi lași să o facă, le dai voie să aibă parte de ce-și doresc. Izbucni în râs. Zane Walker, doctor în Drept. Îmi place la nebunie. Îl îmbrățișă voioasă. Hai să facem găluște!

Dădu să sară în sus, se clătină, apoi trebui să se apuce de blat, palidă la față și nesigură pe picioare. Atunci sări Zane în sus.

– Stai jos! Te simți bine? Dumnezeule, Emily!

– Sunt bine, sunt bine. M-am ridicat doar prea iute. Uf!

Se așeză jos și se aplecă, punându-și capul între genunchi.

– Ceva nu e în regulă, zise el bătând-o ușurel pe spate, apoi repezindu-se să îi aducă un pahar cu apă. Ți-e rău! Îl sun pe Lee.

– Nu mi-e rău, spuse ea, dar vocea îi sună slabă, înăbușită. Lasă-mă o clipă doar!

El puse apa lângă ea, o mângâie pe spate, apoi pe păr.

– Îl sun pe Lee.

– Lee știe deja.

Simțind că lumea se prăbușește în jurul lui, băiatul dădu să se ghemuiască lângă ea, doar că ea își îndreptă spatele – încet, încet. Culoarea îi revenise în obraji, slavă Domnului! Expiră zgomotos o dată, apoi încă o dată și ridică paharul ca să ia câteva înghițituri.

– E mai bine acum. OK, tu mi-ai spus noutățile tale, acum o să ți le spun și eu pe ale mele.

El își luă inima în dinți pregătindu-se pentru ce era mai rău, chiar ce era cel mai rău, când ea deschise laptopul și apăsă pe buton. Întoarse ecranul spre el.

– Nouă săptămâni... Însărcinată? *Însărcinată.*

Ea izbucni într-un râs zgomotos când privirea lui se îndreptă automat spre abdomenul ei.

– Nu se vede încă. Dar am cam început să mă forțez să-mi închei nasturii la blugi.

– Ești însărcinată.

Nu putea să asimileze informația asta.

– Voiam să mai așteptăm vreo două săptămâni înainte de a vă spune ție și lui Britt, dar, hei, m-ai prins! Am aflat cam cu o lună înainte de nuntă. Surpriză! țipă ea râzând iar. Voiam să încercăm, știi, dar nu ne-am așteptat niciodată că va merge atât de repede.

– Ești fericită, ești chiar foarte fericită.

– Glumești? Suntem amândoi în al nouălea cer! A fost foarte greu să ne abținem să vă spunem – să le spunem tuturor. Prieteni, vecini, străini de pe stradă. Dar am vrut să vă dăm ție și lui Britt încă puțin timp să vă obișnuiți cu noutățile, dat fiind că a început școala și așa mai departe. Își puse mâna pe abdomen. Am ceva amețeli – ceea ce e normal. Nu am grețuri matinale, ceea ce e foarte tare. Tu ce părere ai? Crezi că o să te împaci cu ideea?

El trebui să se așeze.

– Eu și Britt putem începe să facem mai multe pe-aici. Și în casă, și în bungalow-uri. Iar tu poți să stai chiar aici, așa, și să-mi spui cum se fac găluștele. Să stai lângă mine în timp ce le fac. Uite ce e, acolo e verișorul meu. O să îl aduci pe lume pe verișorul meu!

– Încă o chestie perfect normală, spuse ea în timp ce lacrimi i se prelingeau pe obraji. Am izbucnit pur și simplu în lacrimi de dimineață când Lee a zis că se duce el să o ia pe Britt de la repetiția pentru piesă.

– Îl iubești cu adevărat.

– Chiar îl iubesc, da.

– Lee și Dave? Știi, ei sunt cei mai cumsecade oameni pe care îi cunosc.

– Oh, iar încep. De data asta caută în buzunar după batistă. Uite ce e, înainte de găluște, ce-ar fi să îi sunăm pe bunica și bunicul? Așa le dăm două vești

bune - a ta și a mea. Iar eu pot să trag o partidă zdravănă de plâns înainte să mă apuc să-ți arăt cum se fac găluștile în casa asta.

- Foarte tare! Emily? adăugă el și zâmbetul i se întinse de la o ureche la alta. Mi se pare absolut super!

Când veni primăvara, Emily aduse pe lume un băiețel sănătos cu o coamă de păr negru și o pereche de plămâni care l-ar fi făcut mândru până și pe Pavarotti. Îi puseră numele Gabriel.

Iar în acea primăvară plină de minunății, Zane se duse la bal cu o blondă frumușică pe nume Orchid - căci relația cu Ashley se răcise - și avu parte de prima experiență sexuală în toată puterea cuvântului din viața lui.

Și decise că sexul, adică sexul-sex, rivaliza cu basebalul ca trăire.

Britt primi rolul lui Rizzo în spectacolul de musical *Grease* pus în scenă de liceu și se îndrăgosti nebunește, deși relația nu dură mult, de un puști de a zecea înalt și zvelt care îi oferi prilejul de a suferi pentru prima oară din dragoste.

Zane primi scrisoarea de confirmare de la UVA și răsuflă ușurat, acum abia așteptând să înceapă studiile.

Termină cu bine liceul, iar la absolvire i se păru că întreaga ceremonie era în același timp un sfârșit și un nou început. Privi în jur și văzu tot ce avea nevoie să vadă.

Pe Micha care își aștepta rândul să traverseze scena. Dave care îi făcu semnul victoriei. Bunicii lui cu ochii aburiți de lacrimi. Sora lui cu zâmbetul până la urechi. Lee cu bebelușul în brațe pentru ca Emily să poată sări în picioare aplaudând.

Lumea lui. Adevărata fundație pe care putea construi. Trebuia să ridice ceva, pe fundația aceasta, ceva care să conteze.

Partea a doua

Din nou acasă

Acasă este punctul de început al fiecărui om.

T.S. ELIOT

Nu trebuie să te străduiești peste măsură să ajungi pe terenul propriu cu mingea.

Dacă te sincronizezi ca lumea, îți va ieși din prima.

YOGI BERRA

capitolul 8

Februarie, 2019

Darby nu înfipsese la întâmplare un bold într-o hartă ca să aleagă Lakeview, Carolina de Nord. Avusese un raționament.

Voia undeva în sud, dar nu chiar în sud de tot. Voia aproape de apă, dar nu la ocean. Nu voia un oraș mare, dar nici vreo simplă așezare rurală. Și voia să se poată uita pe fereastră, oriunde s-ar fi aflat, în orice moment, și să vadă cum crește verdeața în jur – copacii, iarba, grădinile.

La un moment dat avea să înceapă să-și facă relații, să-și facă prieteni, dar nu era nici o grabă.

Și voia timp. Avea nevoie de timp. Și își îngădui chestia asta – indiferent ce alegere făcea, avea să stea acolo cel puțin două săptămâni înainte de a decide să plece mai departe, dacă descoperea că nu i se potrivește. Dar dacă i se potrivea, urma să se mute acolo cu totul.

Căci îi trebuia un loc, un scop, ceva care să o țintuiască locului. Pentru mult prea mult timp se simțise ca o frunză în vânt, ca un balon care, odată dezlegat, putea pluti până cine știe unde. Nu voia să plutească. Voia să-i crească rădăcini.

Așa că studiase hărți și cercetase o mulțime de informații pe net.

Carolina de Nord părea să-i satisfacă toate criteriile. Era un loc bun în care să crească, dar și să se odihnească. Iar zona muntoasă – cu care nu avusese aproape deloc de-a face în toată viața ei de dinainte să se apuce de căutat pe net – îi făcea cu ochiul.

Nu se gândise la munți, dar acum îi trecu prin minte că i-ar plăcea să îi contemple de aproape.

Iar Lakeview chiar că i se păru perfect. Acolo putea avea parte de apa pe care și-o dorea, munții aceia pe care nici nu știuse că și-i dorește în preajmă și o distanță rezonabilă față de orașele mai mari, astfel încât să poată ajunge repede când i-ar fi trebuit ori ar fi vrut ceea ce ofereau ele.

Și dacă nu funcționa, ei bine, putea oricând să caute altceva.

Cu locul acesta în minte, se apucă să studieze grafice privind clima, temperaturile, sezonul agricol, plantele specifice, cifra de afaceri și genul de afaceri locale, diversele activități.

Unde mergeau oamenii la cumpărături, unde mâncau, ce făceau în timpul liber? Trecu apoi la hoteluri, moteluri, pensiuni, locuințe de închiriat. Apoi apăsă pe link-ul ce o duse spre pagina de web a Walker Lakeside Bungalows.

Îi plăcu înfățișarea lui Emily Walker Keller, îi plăcu să citească despre faptul că bungalow-urile și afacerea aceasta se aflaseră în familia ei de trei generații. Și îi plăcu și cum arătau. Locuințe separate, unde exista intimitate, dar fără a da impresia de izolare ori că sunt prea departe de civilizație. O mulțime de copaci. Chiar o pădure, ceea ce îi trezi încă un interes pe care nu îl mai explorase până atunci.

Avea să înfigă boldul acela imaginar chiar în acel loc, își va asuma riscul de a face o rezervare on-line. Pentru o lună. Iar dacă primele două săptămâni se dovedeau de ajuns, avea să acopere pur și simplu și restul costurilor și să plece mai departe.

Pornea într-o aventură, își spuse în timp ce împacheta tot ce își păstrase. Căci majoritatea lucrurilor le vânduse ori le donase. Voia să nu aibă prea mult de cărat, se gândi, și, pentru că nu mai era nimic care să o lege de casa aceea – care nu mai era a ei, din frumoasa zonă din suburbiile orașului Baltimore –, își încărcă totul în mașină.

Se mai întoarse o dată ca să se uite la minunata casă de cărămidă, cu grădinile adormite sub un strat proaspăt

de zăpadă de februarie. Noii proprietari îi îngăduiseră să rămână acolo în după-amiaza de după vânzarea încheiată dimineața ca să, mă rog, să-și ia rămas-bun, iar ea le era recunoscătoare.

Așa cum aveau să îi fie și ei pentru grădini, pentru legănarea ușoară a crengilor perilor înfloriți la primăvară. Aveau să tundă gazonul, să stea la masă în bucătărie, să doarmă în dormitoare. Casa aceea avea să trăiască din nou.

Ceea ce nu se mai întâmplase de aproape un an. De aproape un an era practic adormită. La fel ca și ea. Merita să adăpostească din nou o familie, și acum, că așa avea să se întâmple, putea și ea să o părăsească fără regrete.

Se urcă în mașină, își puse ochelarii ca să nu o deranjeze strălucirea rece a soarelui, porni radioul tare.

Și porni mai departe.

Ruta cea mai scurtă avea să îi ia cam opt ore. Darby făcu o săptămână pe drum. Călătoria, în opinia ei, avea legătură cu explorarea, cu aventura și, nu în ultimul rând, cu senzația de libertate. Pe drum putea fi oricine își dorea să fie, se putea duce oriunde avea chef la un moment dat.

Din când în când, se gândi ea, era în regulă să mănânce niște chipsuri cu sare și oțet și să bea cola la micul dejun.

Stătu să se uite cum ninge de la fereastra ei din Motelul Six din Shenandoah Valley, undeva prin Virginia de Vest, căci de ce n-ar fi făcut-o? O apucă pe drumuri ocolite, urcă pe munți, coborî din nou. Și o luă din nou spre est.

Charlottesville îi luă o zi întreagă. Un tur de Monticello, niște ore bune petrecute plimbându-se prin galeriile de artă și un castron mare de rizoto uimitor cu un pinot *griggio* sec la sfârșitul zilei.

Ieșind din Charlottesville, drumurile lăturalnice o duseră peste câmpii, printre dealuri cu viță-de-vie, orășele, pe lângă case vechi și clădiri recent ridicate.

Adia a primăvară, câte un petic verde ici, colo, ca o promisiune și aerul călduț ca un oftat.

Cum voia să-și înceapă ziua trecând în Carolina de Nord, Darby alese un motel aproape de graniță, mâncă niște pui fript specific în zona de sud într-un mic restaurant unde o servi o chelneriță veselă pe nume Mae care n-o scoase din „drăguță".

Sau, cu accentul ei tărăgănat, „dă'guță".

Mae avea părul ca un norișor înfoiat de șuvițe galbene, vii și strălucitoare față de rădăcinile mult mai închise la culoare, un piept generos și un zâmbet la fel de plăcut ca porția de piure cu sos de pe farfuria lui Darby.

Ea își petrecuse ultima noapte a călătoriei ascultând cum în camera de motel alăturată o pereche făcuse sex cu mult entuziasm și foarte vocal. Ceea ce, în comparație cu cele auzite în alt motel de pe drum, o făcuse pe Darby să decidă că „O, Doamne, Susie!" Și „Jack, Jack, *Jack!*" meritau de departe premiul întâi.

Iar când ceasul ei intern o trezise de dimineață, chiar înainte să se crape de ziuă, auzi iar chicoteli, gemete și lovituri ritmice în tăblia patului. Așa că se dăduse urgent jos din pat și se dusese să facă un duș. După ce-și studiase fața în oglindă, ajunsese la concluzia că, de vreme ce avea să-și facă apariția în Lakeview mai târziu în cursul acelei zile, nu strica să se machieze puțin.

Își pusese blugii, un tricou, un hanorac, își legase șireturile de la vechile ei ghete Wolverines pe care le iubea din toată inima, și trimisese un sărut imaginar spre Susie și Jack – care își vedeau de treabă în continuare –, după care își pusese rucsacul pe umăr și ieșise.

Luă de la un automat un pachet de biscuiți Oreo și o cola și se așeză pe o bancă pentru o clipă privind orizontul cum se trezește la viață luminându-se în toate nuanțele acelea de roz și bleu.

Se urcă în mașină și porni spre sud, traversând granița Carolinei de Nord odată cu soarele.

Conduse prin liniștea dimineții lăsându-și gândurile să zboare. Nu era momentul acum, nu încă, cel puțin,

să se gândească la lucruri practice, la ce avea să se întâmple în continuare.

Liniștea aceasta se întindea parcă peste tot și simți că putea să o apuce pe orice drum, putea să se întoarcă, să ocolească, să meargă din nou spre nord ori spre est. Putea alege să rateze prima ori primele zile ale rezervării ori putea chiar să o anuleze cu totul. Soarta îi stătea în propriile mâini și ale nimănui altcuiva.

Dar o luă totuși spre vest, văzu munții. La început ca niște umbre în soare, apoi luând forme și contururi reale. Merse mai departe ca trasă de o ață invizibilă. Era timpul să vadă, își spuse. Era timpul să încerce.

Prima dată dădu cu ochii de Lakeview când soarele strălucea deasupra lui cu toată puterea. Coborând parcă, în raze lichide, pe povârnișuri, ascunzându-se în văi, sclipind pe dealuri. Și prăvălind diamante pe lacul albastru. Primăvara nu era pregătită să danseze aici, la înălțime, dar din câte se vedea începuse să bată ușor din picioruș imprimând ritmul ei vesel.

Se gândi să se ducă mai întâi să vadă orașul. Sigur că peisajul din jur era foarte atrăgător, dar indiferent ce decidea să facă în continuare, avea nevoie de chestiile alea practice, cum ar fi o bază din care să-și facă o clientelă, o cerere pentru oferta ei.

Își dădu repede seama că lacul însuși reprezenta centrul principal de atracție - după cum era și normal. Cheiuri, un mic port, magazine care vindeau exact lucrurile trebuincioase celor ce veneau la lac - să meargă cu barca, cu caiacul, pur și simplu să înoate, ori să se cocoațe pe micile limbi de pământ ca să pescuiască.

Magazine oferind echipamente pentru activități în aer liber, pentru drumeții, pentru diverse sporturi. Magazine de artă, magazine de suvenire și cadouri, restaurante, vreo două hoteluri drăguțe.

Afacerile, observă ea, păreau destul de înfloritoare.

Pe trotuare se vedeau oameni plimbându-se ori mergând iute care încotro. Alții hoinăreau pe chei. Câteva bărci pluteau pe lacul albastru.

Se mai vedeau case, probabil ale celor care locuiau exact în centru. Altele, mai încolo, pentru cei care voiau probabil să stea la ceva distanță față de locul unde lucrau. Case cu curți, case pe dealuri pline de copaci și tufișuri ornamentale strânse mănunchi și așteptând, pur și simplu așteptând să danseze în aerul primăverii.

Era un loc liniștit, desigur, în comparație cu cel unde locuise toată viața, dar fără să fie adormit. Lacul, dealurile, munții aceia, pădurile aveau să atragă turiști și asta era foarte bine. Dar nu turiștii erau ținta ei.

Parcurse încet meandrele unui complex rezidențial - Lakeview Terrace. Case mari, case moderne, cea mai mare și mai modernă dintre ele având în spate priveliștea extraordinară a lacului înspre care dădea curtea lor generoasă.

Grădina arăta precum un mic parc și mai exista și un loc de joacă.

Merse mai departe, ieșind din complex și o luă pe lângă apă înaintând pe șoseaua ce ocolea lacul.

Case - dintre care unele se vedea clar că își începuseră existența drept case de vacanță. Bănuia că în continuare unele dintre ele erau în picioare așteptându-și turiștii sau pe cei care veneau aici să-și petreacă verile. Iar altele păreau încastrate chiar în coasta dealului - construite cu multă sticlă, pentru a putea admira priveliștea și terase de lemn înguste pentru a sta afară în zilele și nopțile frumoase.

Ce ar fi fost ea în stare să facă dacă i se dădea mână liberă din teritoriul acela denivelat, plin de urcușuri și coborâșuri și stânci!

Traficul era cât de cât consistent, dar fără a fi prea aglomerat ori format din șoferi prea nerăbdători, și asta era încă o chestie bună. Văzu un bărbat cu o șapcă roșie pescuind la capătul unei pasarele. Sau era un ponton? Măcar exista o diferență între astea două?

O femeie cu un bebeluș într-un portbebe la piept - cu niște picioruțe grăsuțe legănându-i-se de o parte și de alta. Plimba un câine mare și negru în lesă. Darby mai

aruncă o privire spre ei în oglinda retrovizoare și văzu femeia dând drumul lesei.

Câinele uriaș se năpusti ca o săgeată spre lac, sări în sus și se cufundă cu zgomot împrăștiind apă în jur. Fermecată, pur și simplu, încetini ca să poată privi câinele înotând iute precum o vidră, aproape că ratâ indicatorul pe care scria Recepție – Walker Lakeside Bungalows.

Drumul se îngustă după ce vira la dreapta, asfaltul fu înlocuit de pietriș, iar pădurea păru dintr-odată mai aproape. Avu o clipă răgaz să se gândească că locul părea un tărâm absolut magic – fie asta, fie decorul clasic al unui film polițist cu ucigași în serie – și imediat se trezi în fața unui bungalow drăguț care avea la intrare o firmă cu Lakeside – Recepție.

Avea o verandă cu două balansoare, o masă între ele, o cărare care traversa în față un petic de curte plină de iarbă, sau mai degrabă buruieni, dar îngrijit tunse. Văzu lumină în spatele geamurilor și fum ieșind ușor pe horn.

– Să-i dăm drumul, murmură ea, își luă geanta și coborî din mașină.

Porni pe poteca acoperită cu pietriș – ardezie, se gândi ea, acolo trebuiau să fie bucățele de ardezie printre care să crească mușchi irlandez – până la verandă, unde își imagină ghivece cu azalee roz – o imagine absolut tradițională – care să îndulcească priveliștea, și alte ghivece de-o parte și de alta a ușii, cu plante de sezon.

Dădu să ciocăne, dar văzu semnul pe care scria: „Intră fără să bați", așa că se conformă.

O femeie stătea la o masă lungă, lucioasă, lucrând la un computer, în timp ce focul ardea vesel în căminul de piatră din spatele ei. Avea părul negru, tuns frumos, în trepte, până la umeri. Emily Walker Keller semăna mult cu poza de pe site.

Era frumușică, se gândi Darby, probabil la patruzeci și ceva, cincizeci de ani, îmbrăcată în blugi, un pulover bleumarin și ghete frumoase în picioare.

Își înălță capul când Darby închise ușa. Câinele mare, maroniu, care dormea sub masă, deschise ochii de culoarea chihlimbarului și începu să bată din coadă vesel.

– Bună! Darby McCray?

– Da.

– Emily Keller. Bine ai venit la Lakeside!

Se ridică și se apropie de ea cu mâna întinsă. Ochii ei verzi și pătrunzători ca ai unei pisici îi transmiseră bun venit și o și măsurară scurt.

– Cum a fost călătoria?

– O... o revelație absolută!

Cum câinele se apropie să îi miroasă ghetele, dând în continuare din coadă, Darby se aplecă să-l mângâie pe cap.

– Rufus face parte din comitetul de întâmpinare.

– E frumos.

– E un băiat bun. Vrei o cafea, un ceai sau un suc înainte să ne apucăm de acte?

– Un suc ar fi foarte bine. Cola sau Pepsi dacă ai.

– Da, fac rost. Stai jos, bine? Mă întorc imediat.

– Știi, am tot stat jos. Pot să mă plimb pe-aici să văd una, alta?

– Desigur. Poți și să vii cu mine, dacă vrei.

Un hol ducea înapoi de la biroul din față înspre o cameră de depozitare unde se vedeau aliniate cearșafuri, prosoape, pături. Oliviere, recipiente cu sare și piper, ceainice, filtre de cafea, toastere, blendere, pahare, farfurii, platouri. În altă încăpere se aflau produse și ustensile de curățat – găleți, mopuri, mături, aspiratoare, recipiente mari de plastic cu detergenți și un teanc de cârpe frumos aranjate.

– Ești foarte organizată, remarcă Darby.

– Altfel ar fi un mare haos aici. Și nu ne dorim asta pentru musafirii noștri.

Porni înaintea ei, spre bucătărie. Era destul de mică, dar complet echipată și adăpostind încă o masă lungă.

– Aceasta este camera noastră de relaxare/camera de ședințe.

În timp ce vorbea, Emily scoase pahare dintr-un dulap și le umplu cu gheață de la o mașinărie aflată sub blat.

– Menajera ta se va ocupa de bungalow între nouă și unsprezece în fiecare dimineață. Dacă preferi mai devreme sau mai târziu, te rog să ne anunți.

– Nu, e bine așa.

– Am făcut aprovizionarea bungalow-ului – toate produsele pe care ni le-ai solicitat. Putem oricând reînnoi stocurile, trebuie doar să plasezi comanda online și să ne anunți cu trei ore înainte. În dosarul pe care îl vei găsi pe masă, vei primi informații și despre magazinele alimentare, restaurante, activități și trasee de drumeție pe care le poți face aici.

Darby se apropie de fereastra care da spre o terasă de beton în timp ce Emily turnă cola peste gheață. Ardezie, se gândi ea din nou. Trebuia să fie din plăcuțe de ardezie, chituite pe margine.

– De vreme ce vei sta aici o lună, îmi închipui că vei vrea să explorezi.

Darby se întoarse și luă băutura oferită.

– Mulțumesc. Da, o să explorez. Am văzut o femeie cu un bebeluș într-o chestie de-alea... Făcu semn cu mâna în față. Și un câine mare și negru. A sărit drept în apă și a început să înoate. Era așa de încântat!

– Ia te uită, ce chestie! Ai văzut-o pe nepoata mea, Britt, și pe bebelușa noastră Audra și peștele lor în haine de câine, Molly.

– Deci și familia ta locuiește aici?

– Exact. Britt și soțul ei Silas, plus copilașul. Iar nepotul meu vine și el acasă. De când a terminat facultatea, Zane a locuit și a muncit în Raleigh. Mă bucur mult pentru sosirea lui. Și am și eu doi băieți – adolescenți, continuă dându-și ochii peste cap.

– Ce drăguț! Strângerea de inimă pe care o simți Darby nu o mai duru atât de tare ca pe vremuri. E foarte frumos să ai o familie.

– Da, este, chiar dacă uneori eu și soțul meu ne ducem la culcare șocați de toane adolescentine. Și tu... ești din Baltimore. Familia ta e acolo?

– Nu, eram doar eu cu mama. A murit anul trecut.

– Oh, îmi pare foarte rău.

– Da, și mie. E frumos aici. Am citit din scoarță în scoarță broșura voastră și am și văzut tot ce era de văzut pe internet, dar tot nu știi la ce să te aștepți. E minunat.

– Absolut de acord cu tine. O să te simți bine aici, îți garantez asta.

„Ce drăguță e", se gândi Emily, luând-o înapoi spre recepție. Era cam slabă, dar fără a părea fragilă. Avea ochii albaștri, pleoape alungite și părul de culoarea castanei precum iapa pe care și-o dorise cu disperare Emily pe când avea zece ani, tuns foarte scurt, cu breton franjurat, într-o parte. Ascuțită și la față, și la trup, și cu mâinile cuiva obișnuit cu munca.

În afară de momentul de tristețe când o pomenise pe mama ei, fata părea plină de energie.

Discutară însuflețite în timp ce terminau cu actele. Emily nu puse nici una din întrebările care îi veniră în minte. De ce Darby călătorea singură, cu ce se ocupa, ce avea să facă aici, într-un loc străin, timp de o lună întreagă. Dacă oaspetele dorea să-ți împărtășească ceva, era alegerea lui.

– Gata, totul e perfect. Poți să mă urmezi spre bungalow-ul tău și o să-ți arăt eu ce și cum.

Luă și câinele care se așeză pe scaunul din dreapta și merse cu capul afară, pe fereastră, cu urechile fluturând și limba atârnându-i ca și cum ar fi gustat vântul. Drumul parcurs în spatele camionetei lui Emily fu scurt, nu mai mult de vreo jumătate de kilometru. Trecură pe lângă o casă veche absolut minunată, cu o verandă de jur împrejur, o mulțime de ferestre și un acoperiș cu denivelări care – pentru ochiul format al lui Darby – tânjea după un peisagist specializat.

Când opri mașina în fața cabanei, simți cum îi tresaltă inima în piept. Se dădu jos, se răsuci în cerc și îi dădu roată iute, după care reveni în același loc.

– O, Doamne, e perfectă! Absolut perfectă!

– Mă bucur mult să aud asta.

– Dar chiar așa este. Oh, priveliștea... Voiam apă. Nu ocean, altceva. Și lacul ăsta depășește tot ce mi-am închipuit, chiar și după ce am văzut locul pe net. Iar munții, copacii, casa asta ridicată chiar aici. Totul este perfect, absolut perfect.

– Îți place să mergi cu barca?

– Nu.

– Să pescuiești?

Râzând, Darby clătină din cap.

– Ei bine, s-ar putea să te apuci înainte să se termine luna asta. Poți închiria o barcă, o canoe, un caiac – orice care nu are motor e permis pe lac – din oraș. Sau putem să ne ocupăm noi de serviciul acesta. La fel stau lucrurile și în privința pescuitului, pentru a obține permis. Și mai sunt și niște hărți foarte bune în dosarul acela.

– Mai târziu intenționez să stau pe veranda aceea cu un pahar mare de vin în mână să admir apusul, să văd culorile întinzându-se pe lac.

– Asta chiar e o imagine idilică. Pictezi?

– Nu, deloc. Cred că îți place la nebunie să locuiești aici.

– Aici am trăit toată viața. O luă înainte – din nou poteca de ardezie – până la verandă și descuie ușa principală. Bine ai venit în casa ta temporară!

Mirosea a coajă de portocală și a lemn lustruit. În căminul mare de piatră așteptau lemnele frumos stivuite, pregătite să se transforme în flacără la o simplă scăpărare de chibrit, iar în fața lui se vedea o canapea mare acoperită cu cuvertură albastră cu verde. Mai era un fotoliu pentru o discuție cu un musafir, probabil, și altul, într-un colț, lângă un lampadar, pentru lectură.

O masă lungă – părea singurul model de aici – oferea spațiu pentru a lua masa și o linie de demarcație între

sufragerie și bucătărie, o bucătărie care fusese evident îmbunătățită în ultimii câțiva ani.

Sclipea de la aparatura nichelată, blaturile sidefii, dulapurile de lemn de culoare închisă. Pe blat se găsea un filtru de cafea și un toaster, iar pe aragaz era un ceainic roșu aprins, asta pe lângă bolul mare și albastru plin de fructe, de pe masa lungă.

- Îmi place.

- Și mie îmi place în continuare ce aud. Ai două dormitoare și bănuiesc că vei alege să dormi în cel principal. O a doua baie, aici.

Așteptă ca Darby să se uite.

Era micuță, dar drăguță, cu dușul în colț, micul dulăpior de toaletă, vaza mică pictată, plină de nuferi, prosoapele pufoase.

- Al doilea dormitor.

Și acesta era drăguț, cu patul acoperit de o pilotă albă, pledul colorat așezat artistic la picioare, dulapul, toaleta, veiozele cu abajur alb.

- E adorabil.

- Nu-i așa? Acum, dormitorul principal.

Iarăși simți inima tresăltându-i. Patul cu baldachin era cu fața spre fereastra largă. Lacul și munții erau priveliștea de dincolo de el.

- Să mă trezesc în fiecare dimineață cu ochii la asta? exclamă Darby cu respirația întretăiată. E nemaipomenit, doamnă Keller...

- Emily. Suntem vecine, doar.

- Emily, e minunat. S-ar putea să nu mai ajung pe verandă. S-ar putea să rămân pur și simplu aici să mă holbez ca proasta.

Dădu roată camerei trecând cu degetele peste pilotă, peste pervazul ferestrei. Și aproape că sări în sus când dădu cu ochii de baie.

- E bună?

- E extraordinară!

Baia avea o cadă mare, ovală, în centrul încăperii, o cabină de duș într-un colț, un blat lung cu două

chiuvete de alamă care sclipeau. Gresia și faianța erau în tonuri calde de maro, portocaliu, galben. Pe blat se afla un coșuleț frumos cu produse de igienă și încă o vază mică, cu nuferi. O altă fereastră lungă se deschidea spre priveliștea de afară.

– Am renovat acum câțiva ani, îi spuse Emily. Și am decis să facem niște investiții serioase.

– Ai reușit ce ți-ai propus. Asta fără doar și poate.

– Probabil că o să ai nevoie de foc seara ori dimineața. Lemnele sunt în spate, pe terasă.

Îi descrise tot felul de alte lucruri practice, îi spuse cum să pornească și să oprească aparatura. Darby încercă să asimileze informațiile, doar că avea senzația că plutea, ca într-un vis.

– Dacă ai nevoie de ceva sau ai vreo întrebare, sună la numărul pe care îl găsești în dosar. Acum, să te ajut să-ți aduci lucrurile înăuntru?

– O, nu-i nevoie. Mulțumesc. În clipa asta oricum nu am nevoie de altceva decât de rucsac.

– Atunci te las să te instalezi. Dar sună dacă îți trebuie ceva.

– Mulțumesc. Foarte mult.

Rămasă singură, Darby porni să colinde casa, din cameră în cameră, apoi iar, de la început, după care ieși pe terasa din spate (căci exista, într-adevăr, una) și țopăi într-un dans ușor, apoi se duse pe terasa din față și mai țopăi încă o dată.

„Ei, la dracu', doar n-o să aștept apusul", își spuse. Se duse să ia vinul de unde i-l lăsaseră, îl desfăcu folosind tirbușonul oferit și își turnă paharul acela mare despre care vorbiseră. Îl luă cu ea afară și se așeză pe unul dintre șezlongurile de pe terasă. Închină pentru lac și pentru ea însăși. Și închină pentru ceea ce putea fi viitorul ei.

I se păru rezonabil să petreacă o zi sau două nefăcând nimic altceva decât să cunoască locurile și să absoarbă informații. Mai ales când cunoașterea asta implica plimbări lungi în care își nota – mental și pe hârtie – lucruri legate de floră și faună, studiind topografia locului,

analizând solul, încercând să-și dea seama de preferințele în materie de peisagistică și grădinărit, în general, ale proprietarilor și patronilor de pensiuni.

Implica și drumuri lungi prin oraș, de-a lungul și de-a latul lui și discuții prietenoase cu vânzătorii din magazine și clienții lor.

Oamenii erau deschiși și comunicau ușor cu ea oferindu-i chiar amănunte din viețile lor personale, ca și cum i-ar fi cunoscut deja de mai mult timp. Mama ei îi spunea că e un adevărat magnet emoțional. Mai degrabă, Darby își spunea că se pricepea foarte bine să asculte.

Dar află, în acea perioadă de o zi sau două că în zonă trăiau oameni de lac și oameni de munte. Băștinași și oameni veniți aici din alte părți, oameni care locuiau aici doar vara și oameni care rămâneau peste iarnă. Și, în mintea ei se formă impresia că Lakeview și împrejurimile ofereau un teren propice pentru o afacere nouă.

Mai petrecu încă o zi sau două vizitând diferite magazine de grădinărit și sere de plante, începând cu Best Blooms de la marginea orașului, ai cărei proprietari erau o pereche de bătrânei cu trei copii mari, cinci nepoți și o pereche de gemeni pe drum.

Erau căsătoriți de patruzeci și trei de ani și erau împreună din liceu. Cererea în căsătorie avusese loc după ce picnicul romantic pe care îl pregătise el cu atâta trudă fusese stricat de o invazie neașteptată de furnici roșii.

Într-adevăr, oamenii păreau dispuși mereu să-i povestească tot felul de lucruri.

Vizită fiecare centru de grădinărit pe o rază de optzeci de kilometri, își notă alte și alte lucruri, mai bău niște vin pe terasă și așa mai departe în timp ce își stabilea detaliile planului de acțiune.

Sigur că visurile erau esențiale, creativitatea era un factor-cheie, dar detaliile, sudoarea și un plan de afaceri bine pus la punct puteau transforma visurile în realitate.

Până la sfârșitul primei săptămâni își trecu planul pe hârtie și deja își contură și detaliile. Voia acum

să înceapă să se ocupe de partea cu sudoarea și știa fix locul cel mai potrivit de unde spera să înceapă.

Se duse pe jos până la recepție – asta îi oferea timp în plus să se gândească la abordarea pe care avea s-o adopte. Și se cufundă atât de tare în gânduri, încât începu să vorbească pur și simplu de una singură, reușind totuși să se oprească la timp când dădu cu ochii de Emily aflată afară, în față, cu femeia pe care o văzuse cu bebelușul și câinele înotător.

De data asta nu mai avea câinele, iar Emily ținea în brațe bebelușul cu părul negru legănându-l pe un șold.

– Hei, Darby, vino să îl cunoști pe cel mai drăguț bebeluș din istoria bebelușilor – și pe mămica ei.

Mămica avea și ea părul negru, strâns la spate într-o coadă netedă, și niște ochi verzi care băteau vag în albastru. Era îmbrăcată într-un costum bleumarin la fel de curat și călcat pe cât îi era de aranjat părul și pantofi fără toc. Părea ușor agitată.

Darby călcă iute pe cărarea de pietriș.

– Bună. Eu sunt Darby McCray. V-am văzut pe tine, pe Audra și pe Molly plimbându-vă când am venit aici, sâmbătă. Și i-am oferit în gând un zece cu felicitări lui Molly, asta la nivel olimpic.

Bebelușul, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori în prezența lui Darby, întinse brațele spre ea gângurind vesel și dând din picioruțe. Izbucnind în râs, Darby își întinse și ea brațele.

– Se poate?

– Uau! Britt își trecu geanta cu schimburi pe celălalt umăr. E adevărat că e prietenoasă, dar asta chiar este o premieră. Dacă nu te deranjează...

– Glumești? spuse Darby luând fetița din brațele lui Emily și strângând-o la piept. Doar știe deja că o să îi dau câte o prăjiturică pe furiș de fiecare dată când voi avea ocazia.

Și în timp ce copilașul o trăgea ușurel de păr – atâta cât putuse să apuce în mânuță – Darby le zâmbi.

– V-am întrerupt.

– Nu. Scuze! Mă bucur să te cunosc. Scuze, spuse din nou Britt. Bona noastră obișnuită e la urgență.

– Oh, nu...

– E posibil să-și fi rupt un deget de la picior. Nu e grav, dar nici nu e ușor să te ocupi de un copil mic în condițiile acestea. Emily...

– O să ne descurcăm. Stai liniștită, am la cine apela în caz de urgență. Du-te și nu-ți face griji pentru noi!

– Nu-mi fac, doar că... mulțumesc.

Îi dădu geanta și o îmbrățișă călduros.

– Să mă anunți când afli ce face Cecile.

– Da. Mi-ai salvat viața, știi! Trebuie să plec, spuse către Darby. Am o întâlnire în... cincisprezece minute, adăugă după ce aruncă o privire la ceas. Vezi că se poate să îi curgă din gură pe cămașa ta.

– Mi se mai întâmplă și mie.

Râzând ușor, Britt se lăsă spre Darby ca să o pupe pe Audra pe obraz, apoi se urcă iute în mașină.

– Dacă e ceva...

– Pleacă! strigă Emily. O urmări pe Britt cu privirea în timp ce ieșea de pe alee și îi făcea semn cu mâna. O să treacă pe la Cecile dacă are timp înainte de sesiunea ei. Sunt prietene din școala generală.

– O, adică Britt lucrează la clinică?

– Da. E psiholog clinician. Face terapie pentru copii și familii. Tu la mine veneai?

– Da, dar văd că ești ocupată.

– Nu sunt chiar atât de ocupată, iar fetița asta e pur și simplu un înger. Nu-mi pasă câte bunici spun lucruri dintr-astea, fiindcă Audra a mea este exact o minune de copil. Hai, vino înăuntru!

„Bunică", observă Darby, „nu mătușă și nici mătușică. Interesant".

O urmă pe Emily în clădirea recepției unde se aflau acum un rucsac cu hăinuțe pentru bebeluș și un țarc și un leagăn.

– Ești pregătită.

– Când a sunat Britt, am dat o fugă până acasă după câteva chestii esențiale.

Printre care mai multe animale de pluș, zornăitoare și căsuțe cu forme.

– Ești o tipă sentimentală.

– Absolut.

Așeză bebelușul în leagăn, îi dădu un mieluț de pluș și începu să împingă leagănul încet.

– Nici nu-mi vine să cred că iubita mea are zece luni deja și o să înceapă curând să meargă. Deci, ce pot face pentru tine?

– De fapt, sper că mă vei lăsa pe mine să fac ceva pentru tine.

Sprâncenele lui Emily se arcuiră.

– Atunci ce-ar fi să luăm loc?

– Ar trebui mai întâi să-ți prezint o imagine de ansamblu. Era mai repede decât își planificase, dar dat fiind copilul... Eu și mama aveam în Maryland o afacere; ne ocupam de grădinărit și peisagistică. După moartea ei, mi-am dat seama că nu mai pot face asta fără ea. Nu din cauză că era prea multă muncă. Din cauză că mi se frânsese inima. Nu am mai putut să păstrez afacerea de acolo, și nici casa, și nici nimic altceva, în mare.

– Pentru că ceea ce făceați acolo făceați împreună.

– Da, iar fără ea pur și simplu nu mi-am mai găsit echilibrul, nu am mai putut rămâne acolo. Am hotărât să vând afacerea și să mă mut, așa că am venit aici.

– Nu mi-am dat seama că intenția ta era să rămâi aici.

– Da, nu puteam fi sigură de asta până nu ajungeam aici. Mi-am făcut documentarea privind zona, privind sezonul de creștere, plantele native, afacerile de aici – mă rog, m-am documentat cum se cuvine, dar trebuia să ajung aici, să văd, să simt totul, să înțeleg ce înseamnă să fii aici. Intenționam să aștept două săptămâni ca să fiu sigură, dar, știi cum e, când e să știi, știi din prima.

– Adică speri să-ți începi o afacere aici?

– Deja am depus cerere pentru eliberarea unei licențe, am demarat procesul.

– Dumnezeule! izbucni în râs Emily. Fetițo, ești iute ca fulgerul.

– Când știi, știi, repetă Darby. Încă nu am găsit locul potrivit pentru a mă stabili, dar între timp am discutat cu producătorii locali. Joy și Frank Bestor de la Best Blooms sunt cu adevărat niște oameni nemaipomeniți, nu-i așa?

– Da, așa este.

– Am vorbit cu furnizori de lemn, de piatră și așa mai departe.

– Lemn și piatră?

– Garduri, ziduri, terase, alei – toate fac parte din domeniul acesta al peisagisticii. Nu e vorba numai despre plante, deși ele sunt în centrul amenajărilor exterioare.

– Foarte bine.

Căci deși Emily nu se pricepea prea bine la domeniul acesta, la oameni sigur se pricepea. Și așa cum i se păruse de la început, fata deborda de energie.

– Dacă vrei să împrăștii vestea asta...

– O, nu, nu încă. Adică, dacă vrei pot să-ți dau o listă cu niște clienți pe care i-am avut în Maryland, pot să aduc referințe și chestii de genul ăsta, dar nimic nu se compară cu situația în care vezi totul cu propriii ochi. Așa că aș vrea să-ți fac o propunere.

– OK.

– Bungalow-ul de aici e închiriat pentru încă trei săptămâni. Aș vrea, pe cheltuiala mea, să mă lași să îi modific aspectul exterior. Să îi aloc timp, materiale, și muncă – toate pe cheltuiala mea, încă o dată.

Prudența birui politețea și interesul.

– Cum adică să îi modifici aspectul exterior?

– Am făcut o schiță.

Darby deschise rucsacul și scoase o imagine generată de un program pe computer pe care i-o întinse lui Emily, apoi se ridică și se ghemui lângă scaunul lui Emily ca să i-o explice. Iar când Darby își lăsă capul în jos,

Emily văzu tatuajul verde-închis de pe ceafa ei. Simbolul infinitului.

– Vezi imaginea de ansamblu, aleea și terasa din spate acoperite de plăcuțe de ardezie, începu Darby. O imagine rustică, dar finisată – și nici nu vei mai avea parte de cheltuielile obișnuite pentru a înlocui pietrișul la fiecare câțiva ani. Un stâlp de iluminat, tot așa, cu aspect rustic – aceasta ar contribui la sentimentul de siguranță și confort. În ceea ce privește plantele, cele mai bune sunt cele mai ușor de întreținut.

– Cel mai ușor. Nu mă pricep la plante absolut deloc.

– Sunt convinsă că nu e așa. În general oamenii au impresia asta. Dar ne vom rezuma la plantele locale, și la câteva accente de culoare care s-au dovedit viabile în zona și în climatul acesta. Dafin de munte, azalee, toate pentru a îndulci aspectul sobru al locului.

„Iute ca fulgerul", își spuse din nou Emily în sinea ei studiind imaginea.

– Ai niște zone umbroase foarte propice unde o să pun niște arbuști de soc, niște tufișuri de afin sălbatic – așa o să ai parte de flori și după aceea păsările o să mănânce fructele. Și pe urmă putem pune niște arbuști de păducel – care vor crește la marginea pădurii de aici și lângă ele o mulțime de flori de câmp, pe lângă bulbii de narcise și de crini ca să se obișnuiască aici. Musafirul tău va avea astfel parte de flori și de culoare indiferent de anotimp. Și, desigur – din nou niște plante ușor de întreținut – voi aduce mai multe ghivece de diferite feluri pentru verandă și pentru terasa din spate.

– Păi și cine va uda toate plantele astea?

– O să punem furtunuri pentru irigație și niște dispozitive speciale în ghivece. Ca să reducem la minimum efortul de întreținere.

– Draga mea, planul acesta este... cel puțin foarte ambițios, ca să spun așa. Și chiar dacă sunt de acord cu el, nu te pot lăsa să acoperi singură întreaga cheltuială.

Darby ridică privirea și se uită drept în ochii lui Emily.

– Uite ce e. Am avut o casă. Am vândut-o. Și mi-am vândut și afacerea. Pe urmă a mai fost și asigurarea de viață a mamei. M-am mai ocupat deja de genul acesta de afaceri și am un plan de afaceri chiar acum. Iar banii aceștia îi consider o investiție în noua mea afacere. Dacă îți place ce iese, poate mă vei angaja ca să aranjez încă un bungalow. Tu le vei spune vecinilor tăi că fac treabă bună. Și vor putea vedea asta și cu propriii ochi. Se lăsă pe călcâie. Și tu ai propria afacere, deci știi bine ce înseamnă. Și afacerea ai moștenit-o de la părinți, deci îți dai seama de mândria și responsabilitatea pe care le implică asta. În cel mai rău caz, îți vei da seama că nu-ți place viziunea mea, odată ce treaba e terminată. În cel mai bun caz, îți place. Și între cel mai rău și cel mai bun caz sunt o mulțime de variante.

Era atât de tânără, se gândi Emily, dar, Dumnezeule, câtă încredere avea în ea!

– Dar riscul e în întregime al tău.

– Voi face ceea ce-mi place și la ce mă pricep. Am făcut două facultăți, una de peisagistică și una de administrarea afacerilor și am și lucrat în domeniul acesta timp de paisprezece ani. Am deplină încredere în calitățile mele, suficientă încât să-ți fac oferta asta știind că vei fi mulțumită de rezultat. Dacă mă lași să încerc.

– Doamne, fetițo, chiar că știi să-ți pledezi cauza.

Acum pe buzele lui Darby apăru un zâmbet care i se reflectă imediat în ochii albaștri și limpezi.

– Dacă aș fi de acord, când ai începe?

În mintea ei, Darby începu să țopăie de bucurie.

– Dacă-mi dai undă verde, pot să aduc chiar în după-amiaza asta plăcuțele de ardezie și nisipul pe care le-am pus să mi le oprească la magazin.

– Să ți le oprească?

Zâmbetul lui Darby deveni și mai intens.

– Și optimismul face parte din farmecul meu.

– Nu-mi dau seama de ce îmi fac mai multe griji decât tine în legătură cu proiectul acesta, dar asta e realitatea.

De fapt, se gândi Emily, era ceva la fata asta care o făcea să simtă astfel.

– OK, Darby, putem să încercăm.

– Aș începe să strig de bucurie chiar acum, dar a adormit asta mică. O să aștept până ies, zise ea, dar o apucă pe Emily de mână. N-o să regreți.

– Doamne, iubito, sper că nu.

– Nici o șansă. Să știi că mă pricep foarte bine la lucrurile astea.

– Păi nu o să ai nevoie de ajutor? Piatra nu are cum să nu fie grea.

– Sunt mai puternică decât par, dar am de gând și să chem pe cineva să mă ajute. Joy și Frank mi-au zis că Roy Dawson e un muncitor priceput.

– Chiar este, murmură Emily. Și e și amabil. Lucrează cu ziua, unde e nevoie. De obicei trece așa, de la o treabă la alta, după cum are chef.

– Așa mi-au spus și ei. În tot cazul, am vorbit ieri cu el. Mi-a zis că mă ajută, așa că îi voi da un telefon, zise Darby ridicându-se în picioare. Mulțumesc, Emily. Îți trimit lista clienților mei – poți să iei legătura cu oricare din ei. Am închis pagina de web în momentul în care am vândut afacerea, dar mai există încă niște poze ici, colo. Îți trimit link-ul. Expiră zgomotos. Acum mă duc să mă apuc de treabă, zise și dădu să iasă ca vântul pe ușă, după care se opri brusc. O să-ți fac o piesă de prezentare de cea mai bună calitate și-ncă foarte ușor de întreținut.

Emily se așeză, puțin șocată încă și auzi de-afară strigăte de bucurie gen YAY! URA! și altele asemenea, în timp ce Darby alerga înapoi spre cabană.

capitolul 9

Roy Dawson se dovedi un muncitor bun și amabil. Îngâna un cântec sau măcar fluiera în timp ce lucra, nu se târgui la salariu și nici nu avu nimic împotrivă

să primească salariul cash, ca muncitor necalificat, până ce Darby reușea să-și obțină licența de afaceri.

Un tip vânjos, cu o barbă rară și un păr și mai rar sub o șapcă ponosită cu logoul New Orleans Saint. Cu ajutorul lui, Darby îndepărtă pietrișul de pe alee, o lăți corespunzător, o nivelă și turnă nisip cu ciment.

Și deși ar fi vrut ca aleea să pară naturală, închirie un fierăstrău special ca să modifice forma unora dintre plăcuțele de ardezie ca să se potrivească perfect unele cu altele. Iar prima dată când îl folosise, Roy clătinase din cap.

– Am mai văzut eu fete folosind un fierăstrău, dar nu am mai văzut niciodată unul dintr-ăla. Ești de speriat, domnișoară Darby.

Nu fusese dispus să renunțe la apelativul de politețe, așa că Darby se conformase să-l accepte. Și cum bărbatul era puternic precum două perechi de boi și nici nu se ferea să pună osul la treabă, reușiră să termine aleea aproape complet în două zile.

– Ia te uită, poliția! exclamă Roy așezând bolobocul pe următoarea bucată de piatră.

Darby se uită în jur și văzu mașina poliției pătrunzând pe aleea din față.

Bărbatul care se dădu jos era bine făcut și aproape complet cărunt. Nu purta uniformă, ci blugi și un tricou.

Ridicându-se, Darby își scutură genunchii blugilor și îi netezi ușor sperând că nu mirosea prea rău după o zi întreagă de ridicat și manevrat pietre.

– Hei, salut, Roy. Domnișoară McCray. Eu sunt șeful poliției, Keller. Soțul lui Emily.

– Mă bucur să te cunosc, spuse ea scoțându-și o mănușă ca să îi strângă mâna. Mulțumesc pentru ocazia pe care mi-o oferiți aici.

– Nu am avut ocazia să vin pe aici și să mă uit ce faceți. Aproape ați terminat aleea... Și arată – arată foarte bine.

– Domnișoara Darby spune că în despărțiturile dintre ele nu va crește iarba. O să planteze ea ceva.

– Da, mușchi irlandez. O să aveți mușchi irlandez plantat de cineva pe nume Darby McCray, ceea ce mi se pare foarte tare. Și terminăm totul azi.

– Trebuie să recunosc că e cu totul și cu totul altceva.

– Oho, și încă nu ai văzut nimic, îi zâmbi ea larg.

– Ei bine, ceea ce se vede arată foarte bine. Am venit până aici să arunc o privire și să-ți spun și că s-a anunțat la primărie că ți-a ieșit licența pentru a-ți deschide afacerea.

– Pe bune? O, Doamne! Doamne sfinte, Roy, suntem gata de acțiune!

Îl îmbrățișă impetuoasă, făcându-l să se înroșească precum racul și pe urmă țopăi câteva figuri de dans.

– E de belea, spuse Roy către Lee.

– Văd și eu.

Le luă aproape o săptămână să monteze terasa și să pună mortar unde era necesar. Apoi se apucară de săpat, la propriu.

În camioneta lui Roy – avea să-și înlocuiască propria mașină cu o astfel de camionetă și ea, după ce termina prima treabă – încărcă toate plantele pe care le alesese pentru plantat. Pentru asta apelă doar la Joy și Frank. Nimic ieșit din comun. Alese și ghivecele, plantele anuale și, pentru că i se păru ceea ce trebuia acolo, un mecanism cu clopoței pentru vânt, potrivit ca mărime, pe care avea să-l agațe pe o creangă la marginea pădurii.

La finalul fiecărei zile era murdară, transpirată și foarte, foarte fericită. După ce termina fiecare parte a proiectului ei, făcea poze. Trebuia să-și reconstruiască pagina de internet. Săpă, plantă, mută ce era de mutat, tăie crenguțe uscate, aranjă arbuștii, întinse rulourile de gazon pe care Roy le aducea din camionetă.

Bărbatul se dădu înapoi când ea aranjă un ghiveci pe verandă.

– Arată ca o poză, ca o imagine dintr-o revistă, domnișoară Darby. Vă jur că nici nu-mi vine să cred că am avut și eu ceva de-a face cu treaba asta.

– Ai transpirat copios – și ai și sângerat pe aici de la zgârieturi, de câteva ori. Contribuția ta a fost la fel de mare ca a mea. Din acest motiv vei fi cel dintâi angajat al meu oficial.

– O, cum să vă zic, domnișoară Darby...

– Nu am de gând să accept un răspuns negativ. Se lăsă în genunchi ca să mai pună într-un alt ghiveci plantele cu flori pe care le alesese. Știi deja că sunt o șefă bună, iar eu știu deja că tu ești un muncitor bun. Și ai și înclinație spre munca asta, ceea ce mă face să-ți ofer un dolar pe zi în plus față de ceea ce te plăteam deja. Începând de mâine.

– Ați spus că am terminat aici. Azi. Mâine nu avem ce munci.

– Ba vom avea. „Doamne ajută!" Iar dacă nu vom avea, o să mergi cu mine să ne uităm la casa pe care o am în minte. Dacă o cumpăr ca sediu pentru afacerea mea, o să trebuiască să îi construiesc o seră. Și un șopron unde să pun echipamentele.

– Vă mișcați cu o asemenea viteză de simt că mi se învârte capul mai tot timpul.

– Poți să faci hârtiile mâine.

Se uită în sus spre el.

Știa că omul lucra mai mult sau mai puțin peste tot, unde avea chef, ca om bun la toate, avea o prietenă de vreo patru ani și o mamă pe care o vizita aproape în fiecare zi.

– Nu aș fi putut face asta fără tine. Nu e vorba numai de forța fizică, Roy. Am avut nevoie de prezența ta, de ochiul tău și de cunoștințele tale. Așa că mâine să fii aici la șapte fix, gata de muncă. Ești cel mai prețios angajat al firmei de design exterior High Country Landscaping.

– Păi nici nu mai aveți altul.

– Voi avea, doar că tu ești primul și cel mai bun. Pe mâine, deci!

– Nu mai stați nici dumneavoastră prea mult la muncă, domnișoară Darby.

– O să termin doar cu ghivecele astea și o să le dau niște apă să bea.

– Chiar că arată totul ca într-o revistă, spuse el încă o dată și se sui în camionetă.

Continuă să se ocupe de plante în liniște, doar ea și briza lacului, parfumul de violete, garofițe și floarea-miresei. După ce va termina, le va turna apă, se va plimba un pic printre ele, se va duce să se spele fiindcă, Dumnezeule, era murdară rău, și se gândi că poate o va suna pe Emily să o întrebe dacă voia să vină până acolo să vadă cum ieșise totul.

Puse ghiveciul la locul lui și se așeză, cu bărbia în palmă uitându-se gânditoare spre lac. Acum erau o mulțime de bărci pe el, în după-amiaza aceasta târzie, când mai era puțin și luna martie se instaura pe deplin. Era atâta verdeață în pădure, pe dealuri și atâtea flori sălbatice apăruseră deja...

Da, avea să le ude, să se spele și pe urmă să o sune pe Emily.

Chiar când se ridica în picioare, auzi vocile. Râsul lui Emily – limpede și vesel. Și al unui bărbat – cald și liber.

Se uită în jos la cum arăta, se gândi că arăta ca dracu', dar asta era, ce să facă. Pe urmă coborî să le iasă în întâmpinare.

Bărbatul – care nu era șeriful – avea brațul petrecut peste umerii lui Emily. Se uitau unul la celălalt mergând și în privirea lor strălucea dragostea, afecțiunea, bucuria evidentă a faptului că erau împreună.

Era mai înalt decât Lee – cel puțin 1,90 – și avea în jur de 30 de ani în opinia ei. Păr des, negru și răvășit acum de briză. Picioare lungi în blugi cu care ar fi putut străbate cu ușurință distanța în câteva clipe, dar care își potriviseră ritmul după pasul lui Emily.

Probabil era avocatul, nepotul ei care se întorsese acasă din Raleigh. Nimeni nu îi spusese însă că nepotul arăta absolut demențial.

Bărbatul aruncă o privire chiar atunci, dădu cu ochii de ea și o trase ușor pe Emily de braț.

– Darby! Zane, ea este Darby McCray. Nepotul meu, Zane. Abia a ajuns acasă și l-am și târât la o plimbare. Eram afară când a trecut Roy pe drum. Mi-a strigat că ați terminat aici.

– Mă bucur să te cunosc.

Se uită în jos la mâna ei, decise că era suficient de curată și o întinse spre a lui.

– Da, și eu. Nu m-a târât, dar din câte se pare Emily abia aștepta să termini ca să vină să vadă.

– Știu. A fost primul client pe care l-am avut care nu a venit să tragă cu ochiul, să se bage, să schimbe planul ori să mă bată la cap până când termin. Dar acum ai venit cu zece minute prea devreme.

– Devreme? repetă Emily.

– Mai am încă niște scule pe-aici și nici nu am măturat. Dar dacă tot ați venit... Doar să... Te rog, nu uita că, dacă nu-ți place ceva, pot să schimb orice. Dacă nu-ți place nimic din ce vezi, ei bine, scot totul din rădăcini și mă duc să mă sinucid. Dar asta e treaba mea.

– Prin otrăvire, spânzurare, împușcare?

Darby nu îi vedea ochii lui Zane prin lentilele negre ale ochelarilor de soare, dar își dădu seama că zâmbeau.

– Lacul e chiar acolo. Aș putea foarte bine să mă duc să mă arunc.

– Hai să aruncăm o privire, Em, să vedem cât mai are de trăit Darby.

– Dumnezeule, terminați amândoi! Acum chiar am început să am emoții.

Dar urmă curbura aleii.

Darby nu-și ținu răsuflarea – chiar literalmente. Încrucișă doar degetele, în gând, pentru noroc, în momentul în care Emily se opri și se holbă în jur.

– Vezi cum...

Se opri brusc când Emily începu să dea din mâini spre ea. Apoi o văzu ducându-și ambele mâini la gură și izbucnind în lacrimi.

– Doamne, sper că de bucurie plângi!

– Tu ai făcut asta? murmură Zane.

– Eu și Roy am făcut asta. Emily... De data asta cuvintele i se opriră automat pe buze când Emily o îmbrățișă. Oho...! Sunt plină de mizerie și de transpirație și miros urât.

– Taci din gură! spuse Emily și o îmbrățișă și mai strâns. Habar nu ai. Habar nu ai.

Așa că Darby o îmbrățișă și ea, la rândul ei, uitându-se în sus spre Zane, peste umărul lui Emily.

– Habar nu ai e ceva de bine, nu?

– Cu siguranță.

Zane văzu bungalow-ul pe care îl cunoștea atât de bine complet transformat. Aceeași structură, simplă și solidă, într-un peisaj care transforma această impresie de simplu și solid în ceva de-a dreptul fermecător.

Poteca de piatră șerpuia – cuvântul îți venea automat în minte – ca și cum ar fi vrut să spună că nimeni nu trebuia să se grăbească. Arbuști în floare mărgineau veranda, alții se vedeau ici, colo, înspre marginea pădurii. Văzu unul care semăna cu un alun, unul dintre puținii pe care îi știa după nume, și auzi muzică.

Se uită cu atenție și văzu tuburile lunguiețe de alamă ale unui mecanism ce se legăna în briză. Flori frumoase se vedeau în ghivecele de pe verandă. Și totul era o încântare.

– Ai vopsit șezlongurile de pe verandă.

– Da, nu erau parte din plan, dar după ce m-am apucat de treabă, mi-am dat seama că sunt puțin cam terne. Lacul capătă uneori culoarea aceea, albastru intens, așa că m-am gândit să aduc și nuanța asta în schemă.

Emily se dădu înapoi, păstrându-și mâinile pe umerii lui Darby.

– M-am obișnuit să văd lucrurile așa cum erau, cum au fost mereu. Sigur că am renovat interiorul, a trebuit să o facem. Dar nu m-am gândit niciodată la asta. Băieții mei – i-ai văzut pe băieții mei.

– Da, sunt minunați. Gabe chiar ne-a dat o mână de ajutor de câteva ori.

– Au vrut să-mi spună ce se întâmplă aici, dar i-am oprit de fiecare dată fiindcă voiam să vin să văd când e totul gata. Știam că va arăta mai bine totul. Dar nu m-am așteptat să arate chiar așa, uluitor. Se întoarse spre Zane. Ai telefonul la tine. Poți face niște poze ca să le trimitem bunicului și bunicii? Părinții mei pur și simplu o să cadă pe spate.

– Nu ai văzut încă terasa din spate.

– Am uitat de ea, spuse Emily râzând din nou, din toată inima, și apucând-o pe Darby de mână. Ce plante sunt alea din crăpăturile aleii?

– Mușchi irlandez, spuse Darby pășind alături de ea. Deja s-a prins. Poți călca pe el, e ușor de întreținut și va umple curând toate crăpăturile, adăugând ceva la farmecul natural al aleii.

– Peste tot miroase atât de frumos.

– Am pus câteva plante parfumate.

– O, Doamne, Zane uită-te la asta! strigă Emily punând piciorul pe terasa acoperită de ardezie.

– Tu ai pus pietrele astea aici?

Darby dădu din cap spre Zane.

– Eu și Roy.

– Dar Roy nu se pricepe deloc la piatră.

– E un muncitor priceput și învață repede.

– Ai pus și o jardinieră la fereastră – îmi place la nebunie! Pentru ierburi, pentru mâncare. Zâmbind în continuare, Emily își trecu degetele printre tulpinițele de busuioc, oregano, salvie, pătrunjel, cimbru. Mă pricep la ierburi, chiar dacă nu și să le cultiv.

– Ba le poți și cultiva. Te învăț eu. M-am gândit că unii dintre clienții care vor sta aici vor dori și să gătească. E o bucătărie frumoasă. Așa că le poți spune că pot folosi plăntuțele astea dacă vor. Iar rozmarinul acela de la colțul casei, vezi că l-am pus într-un loc adăpostit, se va transforma într-un tufiș de toată frumusețea. Va mirosi excelent și îl vei putea și folosi la mâncare.

– Ai vopsit și scaunele de aici, comentă Zane.

– Da, ca să se potrivească cu restul. Aici am folosit ghivece și jardiniere mai mari, fiindcă e mai mult spațiu. Toate – și cele de pe verandă, și cele de aici, și cele de la fereastră – toate au dispozitive de irigare. Există un rezervor pentru apă și dedesubt au un suport de nuiele ca să împiedice putrezirea rădăcinilor. Cine vine să facă pe-aici curățenie va trebui doar să le verifice de două ori pe săptămână și să completeze apa în rezervor, când e necesar. Și putem înlocui plantele în funcție de sezon.

– Măsuța de picnic și băncuțele...

– Toate sunt opera lui Roy, spuse Darby cu mândrie. El le-a dat cu șmirghel, le-a vopsit, le-a lăcuit. Nu arată ca și cum ar fi cumpărate acum, noi-nouțe. Dar nici nu am vrut asta. Însă arată frumos și proaspăt totul.

– Fă poze, Zane! O să...

Se îndepărtă, iar Darby dădu să o urmeze. Atunci Zane puse mâna pe brațul ei, oprind-o.

– Are nevoie de câteva clipe singură.

– OK.

– Îi place mult locul ăsta, asta-i tot. Sigur că ținem cu toții la el, dar pentru Emily aici a fost mereu acasă. L-a considerat moștenirea, mândria și responsabilitatea ei. Iar tu ai înfrumusețat mult totul. Arată minunat. Și, mai mult decât atât – iar acesta este un compliment –, arată exact cum trebuie, ca și cum așa a fost construit.

Darby se simți și ea ușor dusă de val.

– Acesta chiar că e un compliment perfect.

El scoase telefonul și își scoase ochelarii de soare ca să poată studia cadrele. Și-atunci ea își simți inima bătându-i mai tare. Aiurea, dar chiar asta simți.

– Ai ochii ei.

– Poftim?

– Emily. Ai ochii lui Emily.

– Da, verdele familiei Walker.

– Brody are ochii mamei lui și fața lui taică-său, în timp ce Gabe are ochii lui taică-său și trăsăturile lui Emily.

Zane făcu niște poze, după care lăsă jos telefonul.

– Nu m-am gândit niciodată la chestia asta, dar, da, ai dreptate.

– Întreaga familie se bucură că te întorci acasă.

– Mi s-a părut că a venit timpul. Și te muți și tu aici. E o schimbare mare pentru tine.

– Mi s-a părut că a venit timpul.

Îi plăcea zâmbetul lui. Apărea încet, strâmbându-i mai întâi colțul gurii. Ca și nasul lui, se gândi ea. Fusese spart, fără îndoială la un moment dat – și ea știa ce senzație teribilă însemna asta. Emily se întoarse oftând adânc.

– OK. Zane, trebuie să te rog ceva.

– Sigur.

– Vreau să te duci înapoi acasă și să aduci o sticlă de vin.

– Am și eu vin.

Emily își înclină capul spre Darcy.

– Destul încât să stăm toți trei aici să discutăm?

– A, discuții la un pahar de vin, dădu din cap Darby. Sigur că da.

– Minunat. Zane, du-te să o ajuți. Eu o să stau aici să mă bucur de atmosferă în timp ce voi vă duceți după vin.

– Mă bucur mult că vrea să stea pur și simplu așa, să absoarbă atmosfera asta, murmură Darby în timp ce intrau în casă. Îmi place de obicei ca clienții mei să verifice totul, pe rând, doar că ea e altfel.

Luă vinul fără să trebuiască să îi spună și lui unde să găsească paharele și tirbușonul.

– Te-ai ocupat și tu la un moment dat de bungalow-uri.

– Păi nu ai cum să locuiești cu Emily și să nu lucrezi la bungalow-uri. E afacerea familiei, adăugă el scoțând dopul.

Asta cu afacerea de familie o înțelegea. Dar partea cu „locuitul cu Emily" era o informație nouă.

Dar părinții lui? Și-acum că se gândea la lucrul acesta, realiză că nu auzise pomenindu-se despre nici o rudă a lui Emily peste tot unde fusese, indiferent cu câtă lume stătuse de vorbă.

Duseră vinul și paharele afară, unde Emily stătea, la masa de picnic, cu un zâmbet visător pe figură.

– Mă întorc mâine – în afară de cazul în care te încurc cu ceva – ca să mai fac niște poze pentru site.

– Nu mă încurci deloc, spuse Darby după ce turnă vinul și se așeză. Plus că până atunci o să apuc să dau și cu mătura să iau pământul ăsta care s-a împrăștiat pe-aici.

Emily sorbi o înghițitură de vin și studie paharul.

– Mă pricep puțin la vin și pot spune că ăsta e bun. Nu mă pricep deloc la flori, în afară de cele pe care le primesc și le pun în vază. Nu prea știu nimic despre copaci și pot recunoaște doar azaleele. Mai luă o înghițitură. Mă pricep la afaceri, la serviciul cu clienții, la crescutul copiilor. Și dată fiind partea cu afacerile și ceea ce văd în fața mea, îmi dau seama că, odată ce pun pozele pe site și le adaug în pliantele de promovare, e cât se poate de probabil să fiu martora creșterii uriașe și instantanee a cererilor pentru acest bungalow. Luând în considerare acest aspect și pe toate celelalte, nu am de gând să te las să suporți de una singură toate cheltuielile.

Umerii lui Darby înțepeniră brusc. Zane văzu schimbarea din locul unde stătea, de partea cealaltă a mesei.

– Am făcut o înțelegere.

– Ei bine, o schimb chiar acum, spuse Emily blând. Și îl am aici pe avocatul meu. Acum, dacă te pricepi la fel de bine la afaceri cum te pricepi la peisagistică, și cred că așa stau lucrurile, ai păstrat toate facturile și chitanțele, plus cifrele privind cantitatea de materiale, timp și muncă pe care le-a presupus proiectul acesta.

– Am făcut o înțelegere.

– Din câte se pare, spuse și Zane, sunteți pe cale să o renegociați.

– Din câte se pare. Și iată care sunt termenii noi. Îți voi plăti materialele. Presupun că, în calitate de antreprenor cu licență, le-ai obținut cu o reducere. Accept reducerea.

Umerii aceia se relaxară, puțin.

– Acum, sunt sigură că poți transforma în bani și munca depusă. Ca să-mi spui cât a fost.

– Nu, spuse Darby ridicând paharul.

– Ba da. Sunt dispusă să negociez la sânge în sensul acesta.

– Roy este primul angajat al firmei High Country Landscapes. Eu îl plătesc.

Zane ridică o mână.

– L-ai angajat pe Roy? Oficial?

– Mâine îi fac formele, oficial.

– Se pare că doamna e în stare să facă minuni, comentă Zane.

– Vom negocia costurile cu manopera, continuă Emily. Și dacă ajungem la un acord, te voi angaja ca să faci același lucru și cu restul de bungalow-uri.

Darby rămase cu gura căscată, dar apoi se controlă și o închise, strângând buzele, apoi închizând și ochii.

– Oh. Oh, asta înseamnă să joci murdar.

– Ba înseamnă să joci ca să câștigi.

– Nu ai cum să o învingi, comentă Zane. Crede-mă!

– Îmi doresc asta atât de mult!

Arătă spre Emily.

– Tu știi bine cât de mult.

– Da. Și am o propunere și mai bună, mai murdară. Am văzut cum te uiți la casa mea. După ce termini bungalow-urile, e a ta. Vreau să faci și acasă la mine ce ai făcut aici.

– La dracu'!

Ridicându-se ca o vijelie de la masă, Darby dădu roată terasei. Își scoase șapca și își trecu mâinile de câteva ori prin păr.

– E atât de frumoasă, atât de perfectă. Atât de ridicol de dezgolită. Am cel puțin o duzină de idei diferite în cap. Nu e cinstit! Nu e cinstit ce faci! Se trânti din nou pe scaun, pufăind. Jumătate. Jumătate din manoperă. Cincizeci-cincizeci.

– Cu asta pot fi de acord.

– Și vopseaua pentru scaune – și manopera. Ghivecele, plantele și manopera, jardiniera de la fereastră, clopoțeii. Toate acestea sunt cadouri. Cadouri din partea mea și asta e!

– Perfect.

Darby se holbă la mâna întinsă a lui Emily.

– Pe bune?

– Pe bune.

Dădură mâna și Emily o reținu o clipă.

– Îmi aduci mâine toate socotelile. Cât de curând te poți apuca de următorul bungalow?

– Mâine.

– Mâine? Nu vrei să-ți iei o zi liberă?

– Nu. Nu. Chiar nu vreau. Am lucrat deja la schițe – serile, acasă. Din optimism pur. Deci mâine.

Când ochii i se umplură de lacrimi, Zane oftă și se uită spre cer.

– Nu și tu cu de-astea!

– Asta înseamnă totul pentru mine!

Acum luă ea mâna lui Emily strângând-o cu ambele palme.

– Eu am reușit să fac ceva care să schimbe locul ăsta pentru tine și voi face același lucru cu toate celelalte. Însă în ceea ce mă privește, e vorba de viața mea și tu tocmai mi-ai schimbat-o.

– Iubito, o să ai nevoie de mai mulți oameni, în afară de Roy, odată ce oamenii de aici vor vedea de ce ești în stare.

– Da. Știu. Sper să ți-l fur pe Gabe pe durata verii.

– Pe Gabe?

Un zâmbet apăru involuntar pe buzele lui Emily, deși în ochi i se citi uimirea.

– Are ochi, e priceput la treburi, îl interesează – și îi place să muncească, ceea ce îmi închipui că a moștenit de la tine. Vom vorbi despre asta. Între timp, e posibil să am și eu nevoie de un avocat. Darby se uită spre Zane. Te ocupi de contracte imobiliare?

El îi văzuse tatuajul și i se păruse aproape la fel de fascinant ca și ochii ei.

– Până acum, nu. Dar lucrurile se pot schimba. De ce?

– Am pus ochii pe un loc care e de vânzare. Și dacă îmi ies lucrurile, sigur voi avea nevoie de cineva care să se ocupe de acte și așa mai departe, nu?

– Nu are cum să-ți strice.

– Ești angajat. Voiam să mai arunc o privire, dar o să merg mai departe și voi face o ofertă în seara asta. Am senzația că tot ce se întâmplă acum e un semn.

– Reședința familiei Hubbard, nu? Am auzit că te-ai dus să te uiți la ea. Mai ții minte locul, Zane? E pe partea asta a lacului, mai aproape de oraș și undeva în spate, pe aleea aceea abruptă.

– Da, vag.

– Casa nu e cine știe ce, dar nici nu am nevoie de cine știe ce. Are însă 5,8 acri de pământ și de ei am nevoie. Pentru seră, șopron pentru echipamente și așa mai departe. O să meargă. În sfârșit, bungalow-urile... Nu vor semăna cu acesta.

Emily se trase înapoi.

– Dar îmi place. Asta vreau.

– Da, aici, pentru ăsta. Eu nu vreau ca bungalow-urile tale – locul unde oamenii trebuie să se simtă ca acasă – să arate toate la fel, să fie totul uniform, ca și cum am fi într-un complex rezidențial. Fiecare trebuie să fie unic, în funcție de topografia sa, în funcție de priveliște și de locul unde este amplasat. Vei avea, să spunem, un cuvânt de spus și tu, dar nu vei lua hotărârile majore. Am făcut niște schițe pe laptop. Ce-ar fi să mă duc să le aduc să te uiți? Și poți alege cu care să încep.

– Mereu e în priză, așa? se întrebă Zane cu voce tare.

– Din câte am văzut eu în puținul timp de când o cunosc.

– Scuze, dacă nu aveți timp acum, pot să vin mâine să ți le aduc.

– Am vinul, îl am pe băiatul meu alături. Am timp.

– Super. Vin imediat.

Zane se uită după ea, încurcat.

– Oare se oprește vreodată să se odihnească după ce o ține așa, într-o viteză?

– Din câte am văzut eu, nu, spuse Emily punând capul pe umărul lui. Mă bucur atât de mult că ești acasă, Zane.

El o sărută ușor pe creștet.

– Și eu.

Zane avea camera de oaspeți din casa veche. Locul unde stătea de obicei când venea în vizită. Știa că Emily și Lee vor fi foarte mulțumiți să-l știe acolo, pe o perioadă nedeterminată. Dar voia să găsească un loc al lui. Dacă tot se întorsese, se întorsese cu-adevărat și trebuia să-și replanteze rădăcinile, ca să spună așa.

Niște termeni din grădinărit, se gândi el încercând să se relaxeze pentru somn. Probabil că din cauza femeii care se ocupa de peisagistică.

Trebuia să înceapă să caute o casă. Nu voia un apartament, așa cum avusese în Raleigh. Era timpul pentru o casă adevărată. La dracu', o putea angaja pe tipa aceea ca să facă ceea ce trebuia să facă în curte, în cazul în care casa avea și curte.

Trebuia să aibă vedere la lac – asta era absolut esențial. O distanță rezonabil de apropiată de familia lui, de orașul unde trebuia să-și deschidă un birou. Și din câte se părea, femeia peisagist – din nou – avea să fie cel dintâi client al lui care să nu facă parte din familie, în Lakeview.

Adevărul era că o făcuse foarte fericită pe Emily, ceea ce o făcuse să crească mult în ochii lui. Atât de fericită încât, după cina festivă cu toată familia – Dumnezeule,

ce mâncare bună făcea Emily - aceasta târâse toată familia până la bungalow.

Și acolo, în lumina lunii, avuseseră parte de priveliștea spectaculoasă a luminițelor pe care le instalase Darby. Stâlpul de iluminat cu formă ciudată și șapca aceea de alamă, bulbii rotunzi de pe alee, luminițele discrete de la streșini, în față și în spate, care sporeau farmecul și se dovedeau și foarte practice.

Ieșise și ea, desigur. Curată și ferchezuită corespunzător. Desigur, arătase la fel de interesantă și într-un tricou transpirat și blugi murdari.

Interesantă, se gândi el cu ochii în tavan, în loc să fie frumoasă așa cum erau sora lui sau mătușa lui. Părul scurt, care nu era nici roșcat, nici șaten, care lăsa să se vadă micul tatuaj de pe ceafă.

Simbolul infinitului. Sigur că în spatele lui exista o poveste.

Era subțire, dar musculoasă și se gândi că i se potrivea, căci femeia părea să aibă mușchi și la propriu, și la figurat. Ochii atât de albaștri că păreau mov priviți din anumite unghiuri. Și nasul ușor, o idee doar, strâmb, într-o parte.

„Fusese spart la un moment dat", se gândi. Știa și el ce însemna asta.

Îi murise mama anul trecut, așa îi spusese Emily. Vânduse totul, împachetase și se mutase. Asta cerea fie un curaj extraordinar, fie o nesăbuință ieșită din comun. La fel și înțelegerea, afacerea inițială pe care o făcuse cu Emily. Poate le avea pe amândouă.

Avea senzația că Lee știa mai multe despre ea, dar nu îl întrebase. Se așteptă că Lee să o fi verificat deja, așa, ca măsură de precauție - și după ce observase cum se purta Lee cu ea, trebuia să presupună că acesta nu găsise nimic care să-l îngrijoreze.

Băieții o plăceau, Britt o plăcea, la fel și Silas. Copilașul și câinii o considerau, din câte se părea, noua lor cea mai bună prietenă. Așa că Zane decise că nici el nu avea de ce să-și facă griji.

Plus că dacă reușise cineva să îl facă pe Roy Dawson să se angajeze cu acte în regulă însemna că era în stare de fapte mari. Așa că intenționa să nu se mai gândească la toate astea, deși din câte se părea nu-și putea forța mintea să se lase cuprinsă de somn.

Se ridică și se duse la fereastră. Se vedeau luminile de peste lac și putea discerne reflectoarele firmei de pază care străluceau asupra casei unde locuise și el odinioară în teamă și durere. Acum locuia altcineva acolo. Nu acel cineva care o cumpărase inițial când Graham și Eliza o scoseseră la vânzare, ci altcineva. Spera că orice rămășiță a vieții lui de atunci dispăruse de mult.

Din câte știa el, Eliza nu se mai întorsese niciodată în Lakeview. Știa unde se afla. După ce își ispășise pedeapsa, se mutase la Raleigh și acolo își vizitase soțul în fiecare săptămână. Ca un ceasornic, nu ratase nici măcar o dată întâlnirea asta.

El, pe de altă parte, nu se întâlnise niciodată cu ea și era foarte recunoscător pentru asta. Raleigh se dovedise suficient de mare pentru ei toți. Sau cel puțin așa fusese o perioadă. În ultima vreme începuse să simtă că-l apasă. Începuse să aibă senzația că, indiferent cât de bună era viața lui de acum, cât de mulțumitoare munca lui, nu avea să fie niciodată complet desprins de trecut dacă risca într-o zi să se trezească la o cotitură față în față cu Eliza.

Și, mai mult de-atât, Graham urma să iasă curând, trecând în perioada de eliberare condiționată – de fapt, foarte curând. Iar sentimentul acesta îi pătrunsese sub piele și rămăsese acolo.

Mult timp crezuse că nu va mai putea locui niciodată în Lakeview, că nu va putea trăi acolo din pricina amintirilor pline de teroare, de nefericire. Apoi însă ajunsese să-și dea seama că avea nevoie de Lakeview și de amintirile fericite, de oamenii care reprezentau adevărata lui familie.

Ratase nașterea Audrei ajungând o oră mai târziu din cauză că locuia în Raleigh și nu se putuse întoarce

la timp. Jucase baschet cu Brody, dar nu fusese la nici un meci de-al lui. Ajunsese la vreo câteva meciuri de baseball ale lui Gabe, dar prea puține totuși, din cauza lipsei de timp pe care o percepea la fiecare dintre vizitele sale. Puștiul avea brațul puternic pe care nu-l mai avea el.

În picioare, privind luminile, Zane ridică mingea de baseball pe care o adusese - o copie a celei pe care o avusese când era copil și pe care o uzase de mult.

Ei nu aveau să revină aici, se gândi. Nu mai aveau nimic aici. Dar el putea găsi totul în locul acesta. Și nu trebuia decât să ia ceea ce se afla în fața lui și să-și construiască o viață adevărată.

Se înapoie în pat cu mingea în mână. Frecând ușurel cusăturile, ascultă oftatul brizei dinspre lac, șoaptele ce veneau când vântul trecea printre frunzele înverzite de venirea primăverii.

Și adormi.

capitolul 10

Nu se așteptase să se întâlnească din întâmplare cu Darby din nou, atât de curând. Lakeview nu era Raleigh, dar avea peste cinci mii de locuitori, fără a pune la socoteală vizitatorii. Totuși, peste câteva zile doar, dădu cu ochii de mașina ei pe șoseaua dinspre lac și încetini ca să îi facă cu mâna.

Ea îi făcu semn să oprească și trase pe dreapta, așa că se opri și el lângă ea. Și cum mașina lui era deja decapotată, așteptă ca ea să-și coboare geamul.

- Mă gândeam că ești la treabă, că sapi sau ceva de genul ăsta.

- Păi asta am și făcut. I-am lăsat pe Roy și Gabe să curețe și să niveleze aleea. După masă sosesc nisipul și piatra. Sunt însă niște chestii pe care le vreau și nu am cum să le obțin de la Best Blooms, așa că trebuie să mă duc la un magazin mai mare de articole de grădinărit.

De exemplu, vreau un arbust care face coarne, de mărime mijlocie.

El își lăsă ușor în jos ochelarii de soare.

– Ai de gând să sui un copac în mașina aia?

– Nu. Am de gând să-mi cumpăr o camionetă în drum într-acolo.

Și continuă să o studieze pe deasupra lor.

– Ai de gând să-ți cumperi o camionetă în drum spre locul de unde vei cumpăra un copac.

– Am comandat-o la telefon de dimineață.

– Ai comandat... trebuie să încetez să mai repet tot ce spui tu doar fiindcă ceea ce spui este ciudat.

– Nu e ciudat. Ei aveau ce îmi doream eu, așa că au făcut deja documentele trebuincioase. Eu mă duc, pac, pac, iau camioneta și mă duc după copac. Mă rog, mai ești avocatul meu?

– Aș... aș putea fi.

– Am nevoie să vorbesc cu tine o clipă. Hai să parcăm!

Parcă ea, iar el, uimit, o urmă. Se dădu jos din mașină odată cu ea.

Era îmbrăcată în pantaloni comozi maronii, bocanci în picioare și un hanorac roșu descheiat, pe deasupra unui tricou galben-deschis.

– Uite ce e, familia Hubbard a acceptat oferta mea. Am semnat contractul azi-dimineață.

„Tot timpul în viteză", se gândi el iar.

– Deci ai avut o dimineață plină.

– Cea mai tare. Deci poți lua legătura cu agenția imobiliară? Charmaine de la Lakeview Realty se ocupă de asta. Și voi, avocații, cu ce vă ocupați? Apropo, mașina aia e excelentă. Eu nu mă prea pricep la mașini, dar îmi dau seama când una e tare de te dă pe spate.

– Pe cine dă pe spate?

– De vreme ce eu mă țin bine pe picioare, nu contează, pe oricine. Își schimbă poziția ca să îi studieze Porsche-ul lui argintiu și atât de frumos. Mda. Chiar este o mașină excelentă pentru un tip singur.

– Păi eu chiar sunt un tip singur.

– Mda. Eu am nevoie de o camionetă. Dar dacă aș putea să-mi iau și eu o mașină excelentă, asta ar fi prima pe lista mea. În sfârșit, crezi că poți să te ocupi de treaba asta?

– Pot, doar cu o condiție.

Acum fu rândul ei să-și coboare ochelarii de soare pe nas și să se uite la el suspicioasă.

– Ce-ai, ai băut apă după Emily?

Îi plăcuse de ea, se gândi Zane, pentru că o făcuse atât de fericită pe Emily. Acum, realiză el, îi plăcea de ea pur și simplu.

– Poate că ea a băut apă după mine. Uite care-i afacerea. O voi face *pro bono*.

– Nu am nevoie să...

– Eu, da. Am petrecut ultimii opt ani ca procuror. Nu m-am ocupat cu chestii juridice generale. Contractul tău îmi va oferi posibilitatea de a face practică și am nevoie de ea. Un contract simplu este o cale ușoară de a-mi face intrarea în domeniu. Tocmai am obținut spațiu pentru cabinet în oraș. Nici măcar nu mi-am agățat firma la intrare, ca să zic așa. Am nevoie de practică, cam așa cum ai avut tu nevoie să forțezi puțin intrarea în afaceri prin ceea ce ai făcut la Walker Bungalows. Deci e *pro bono*.

– Poate.

– Și mă poți recompensa oferindu-mi consultanță gratuită.

Acum ochii aceia suspicioși – și erau niște ochi cu adevărat fabuloși – arătară o sclipire de interes.

– În legătură cu ce?

– Aș vrea să-mi iau o casă. Am și eu o dimineață plină, mă duc să văd una. Deja am fost să văd o alta, dar vreau să mă mai uit la câteva înainte de a decide.

Ea ridică un deget.

– Va fi cea de pe culme, pe partea asta a lacului. Cea care zici că e construită direct pe deal. Cu toată sticla aceea, terenul denivelat și panta abruptă din față,

cu priveliștea pentru care oamenii ar fi în stare să ucidă chiar.

„Ei bine", își spuse el, „ăsta chiar e ghinionul dracului".

- De ce?

- Pentru că, exact la fel ca mașina ta, casa aia e spectaculoasă. Am fost și eu să o văd - să o văd, doar, fiindcă nu era ceea ce îmi trebuia pentru afacere. Poate că mă atrăsese, dar eu aveam nevoie de un teren mai larg, întins, mai aproape de oraș. Plus că prețul e destul de piperat. O vând numai pentru că el a acceptat să se mute cu serviciul la Londra, copiii lor sunt mari deja, iar ea este pictoriță și poate lucra oriunde. Plus că are verișori în Brighton.

- De unde știi toate astea?

- Ei mi-au povestit. Adevărul e că în general oamenii sunt dispuși să-mi povestească lucruri. Ce zici, am dreptate?

- Poate. Probabil. Mă mai gândesc la asta.

După ce-și împinse ochelarii de soare înapoi pe nas în sus, ea îi zâmbi. Cu strălucire de megawați.

- Ar trebui să o cumperi ca să pot eu să fac acolo tot ce-mi trece prin cap și să amenajez peisajul într-un mare fel. E destul de bine amenajat și acum, dar eu aș putea să îl fac de poveste, la fel ca priveliștea. În sfârșit, consultanța este gratuită, tot timpul, pentru toată lumea.

- Vrei să spui că amețești pe toată lumea?

- Nu cred. Trebuie să plec. Charmaine mă așteaptă, aceeași care se ocupă și de casa pe care ar trebui s-o cumperi tu. Ne vom gândi la restul mai încolo.

- Darby?

Ea se opri puțin, cu mâna pe portiera mașinii.

- Cum ți-ai spart nasul?

- Fostul soț. Tu?

De obicei mințea dacă observa cineva asta și întreba - din reflex. Spunea că avusese un accident sau cine știe ce altceva. Dar acum vorba îi ieși involuntar de pe buze.

- Tata.

Ea respiră scurt, întretăiat, involuntar.

– La asta m-ai bătut.

Sări în mașină și plecă.

Din câte se părea, oamenii erau dispuși într-adevăr să-i vorbească despre ei. Și mai mult, avea dreptate. Trebuia să cumpere casa aia. La naiba, nici nu mai era cazul să se mai uite la altele când aceea – încă o dată – îi atrăsese atenția de la început.

Deci avea să se ocupe de două contracte. Scoase telefonul și acolo, în picioare, pe marginea drumului, sună trimițând-o pe Charmaine în al nouălea cer.

Se înapoie în oraș, semnă contractul, luă niște pizza din drum și o duse pe Britt să ia masa în spațiul pustiu și uriaș al cabinetului din clădirea pe care o cumpărase pe Main Street. Stătură pe podea, băură cola și mâncară pizza.

– Putem să mai repetăm chestia asta mult mai des, și chiar undeva la o masă, acum că ești aici. E un loc bun, Zane. Fix pe Main Street, cu intrarea aia largă și veranda mică din față. E mai mult decât suficient spațiu pentru biroul tău, o recepție, o mică bibliotecă pentru documente, legi și cărți de drept și poate o sală de ședințe sus. Mai ai și o bucătărioară.

– Da, biroul o să funcționeze. Vom vedea dacă și eu la fel.

– Străbunicul nostru a fost avocatul orașului, îi reaminti ea. Încă o tradiție din familia Walker. Stând acolo, cu picioarele goale și rochia gri office pe care o purta, se uită în jur. Și ai cumpărat un sediu de firmă. Și o casă! Ceea ce încă nu-mi vine să cred.

– Nici mie. Eu nu fac chestii dintr-astea.

– Să cumperi case?

– Să acționez din impuls. Sediul – cabinetul meu, cum ar veni, asta e altceva. Dar tocmai am cumpărat o casă întreagă, o casă uriașă, de bogătași, pur și simplu din impuls.

– E o casă excelentă sau cel puțin așa arată privită de aici. Eu nu am fost niciodată acolo, sus.

– Da, e spectaculoasă, dar chiar și așa. E foarte mare pentru mine, singur cum sunt.

– Nu ești singur. Înainte să dea din deget spre el, își linse sosul de pe el. Ai o familie mare în dotare și mă aștept din partea ta să ne inviți și să ne tratezi cu tot luxul cuvenit acolo, și-ncă foarte des.

– Ha! Totuși, nu cred că aș fi făcut-o dacă nu m-aș fi întâlnit din întâmplare cu peisagistul.

– Cu Darby? Mie îmi place. E... Căutând cuvântul potrivit, Britt roti sticla de cola în aer. Atrăgătoare, molipsitoare chiar.

– Mda, asta da descriere. Și-ncă una foarte precisă, încuviință el.

– Dar ce are ea la afacerea asta?

– De fapt, nimic, dar știi cum e, ea începe să vorbească, iar tu începi să vizualizezi exact ce spune ea. Sau nu, dar în capul tău nu poți să nu fii de acord. A cumpărat azi-dimineață casa familiei Hubbard și m-a rugat să mă ocup eu de acte pentru ea și, înainte să-mi dau seama ce fac, m-am trezit că-i povestesc despre locul ăsta și despre casă și s-a apucat imediat să mă convingă să cumpăr casa. Ea s-a dus să-și ia o camionetă cu care apoi să care un copac.

– OK.

El mai rupse o bucată de pizza și gesticulă cu ea ca să-și întărească spusele.

– Nu, adică a comandat camioneta prin telefon – așa cum am făcut eu cu pizza asta – și a cumpărat-o așa, pur și simplu, după care s-a dus să ia un copac de undeva și să se întoarcă imediat. I-a pus pe Roy și Gabe la treabă.

– O, da, azi nu e școală. Ei bine, dacă ea te-a convins, bravo ei! Pentru că așa o să locuiești în casa aia din vârful dealului, o să lucrezi aici, în oraș și în general vei fi aici. Mi-a fost groaznic de dor de tine.

– Și mie de tine, și de toate astea, mai mult decât aș vrea să recunosc. Se întinse spre ea și o apucă de mână.

De data asta e foarte posibil să poată ieși în perioada de eliberare condiționată.

– Știu. Șaptesprezece ani, Zane. Mult timp. Poate că nu suficient de mult pentru mine și pentru tine, dar e mult. Ea nu s-a întors niciodată, nici măcar o dată. Lee ar ști dacă ar fi făcut-o și ne-ar fi spus și nouă. Nu există nici un motiv pentru care să se întoarcă el.

– Și îl vizitează în continuare în fiecare săptămână.

– Îl iubește.

La sunetul dezgustat pe care îl scoase Zane involuntar, Britt continuă:

– Chiar îl iubește. Îți aduci aminte felul în care – chiar și după ce a făcut mărturisiri pentru a obține o sentință redusă pentru ea – s-a dus să depună mărturie *în favoarea* lui la proces. A spus sub jurământ că ceea ce era între ei nu fusese violență, ci pasiune. Nu e o iubire sănătoasă, nu e normală, dar e cât se poate de reală, cel puțin pentru ei.

– E o obsesie.

– Da, spuse Britt, rotindu-și involuntar verigheta pe inelar cu degetul cel mare.

Un gest, se gândi Zane, pe care îl mai văzuse la ea când vorbeau despre părinții lor.

– Da, așa este, și au o dependență distructivă unul de celălalt. Iar noi suntem doar niște chestii colaterale, doar o modalitate de a părea o familie.

– Mereu totul a fost despre ei, murmură Zane. Despre cum păreau în fața celor din afară și despre legătura lor bolnăvicioasă.

– O, da. Mă îndoiesc că s-au gândit la vreunul dintre noi măcar o dată.

– Probabil ai dreptate.

– Deci acum te-ai întors pentru că ești convins că va ieși?

– Parțial, da.

– Să mă protejezi pe mine, iar?

– Mereu te voi proteja.

– Asta e valabil și dinspre partea mea.

Când Britt se înapoie la treabă, Zane începu să se preumble prin spațiul gol. Probabil că putea aduce aici o parte din mobila din apartamentul lui, aflată în momentul acesta într-un depozit.

Biroul lui se potrivea în zona recepției. După ce angaja pe cineva, o secretară ori un asistent juridic. După ce avea clienți. Dumnezeule, în ce se băgase?

Lucrase ca procuror întreaga lui carieră. Sigur, se ocupase de câteva alte chestiuni legale pentru prieteni și avusese grijă de orice avusese nevoie Emily ori Britt, dar principala lui preocupare fusese aceea de a-i face pe ticăloși să plătească pentru faptele lor.

Și fusese foarte bun la asta.

Dar acum? Testamente, divorțuri, acuzații de conducere sub influența substanțelor periculoase, procese civile. Ei bine, exista o piață și pentru asta. Dar cine ar putea spune că va fi bun și la așa ceva?

Se apropie de fereastră, privi magazinele de afară, restaurantele, oamenii care profitau de o zi frumoasă de primăvară. Pe unii îi știa, pe alții, nu. Nu îl știa pe bărbatul care se urcase pe o scară abruptă și agăța niște coșuri cu flori la streașina cafenelei Breezy Cafe.

Oare trebuia să facă și el asta? Avea o verandă mică și drăguță, deci probabil că avea nevoie de o băncuță, un ghiveci mare cu flori, ori ceva, nu? Era o cale bună pentru Darby să se revanșeze pentru treaba cu contractele – așa nu va avea el să se gândească la asta.

Poate că va aduce canapeaua lui de piele să o pună la recepție – ori în încăperea pe care avea să o folosească drept bibliotecă ori sală de ședințe. Căci cea mai mare parte a mobilierului pe care îl avusese în apartament era cam în aceeași notă ca mașina.

De bărbat singur.

Poate își va cumpăra un birou sobru, mare, de avocat, și niște tablouri sobre, avocățești, pentru pereți – pereți pe care trebuia să îi zugrăvească într-o culoare, alta decât albul omniprezent la proprietățile scoase la vânzare.

Lucrase într-un spațiu strâmt, înghesuit, atâta timp, încât nu era prea sigur ce avea să facă acum cu atâta spațiu. Sau cu atâta timp.

Trebuia să găsească ceva cu care să le umple pe amândouă.

Privi o femeie – însărcinată, cu o burtică proeminentă –, cu părul blond revărsat pe spate împingând un cărucior cu un alt copilaș pe trotuar. Dădu să se întoarcă, să se apuce din nou să facă planuri cu privire la viitorul apropiat, când avu o revelație.

Se repezi spre ușă și ieși pe verandă. Și gândi: „Doamne sfinte!"

– Ashley Kinsdale!

Femeia aruncă o privire spre el, apoi se mai uită o dată, mai atent. Își spunea și ea în minte „Doamne sfinte!" fără îndoială.

– Zane!

Zane ieși în stradă cu pași mari și o îmbrățișă râzând. Mirosea a pudră pentru bebeluși, realiză el, și, în mod bizar, bebelușul din burtică îl împinse ușor.

– Dumnezeule, Ashley, uită-te la tine!

– Da, băiețelul meu e gata să vină pe lume în aprilie.

– Arăți minunat. Pe bune.

– Sunt imensă, dar mă simt minunat. Și tu, nu pot spune decât că ești delicios. Te-ai făcut mare și frumos. O, Zane, mă bucur mult să te văd. Auzisem că te întorci acasă.

– Eu nu am auzit nimic despre tine. Nu te-ai mutat în Charlotte?

– Ba da și a fost bine. Doar că mi-a fost dor de casă, de familia mea și mi-am dat seama că voiam cu adevărat să-mi cresc copiii aici. Nathan – soțul meu – a fost imediat de acord.

Era frumoasă cum fusese mereu, se gândi el, cu ochii aceia zâmbăreți și albaștri.

– Ești fericită.

– Fericită ca o proastă. Tocmai am deschis Grandy's Grill. Acum mă numesc Ashley Grandy. Nathan

e bucătar și, când ne-am hotărât să ne mutăm înapoi, am decis să ne împlinim visul de a ne deschide propriul local. Trebuie să vii și tu să iei cina la noi într-o seară. Mai știi The Pilot?

– Sigur. Te-am dus acolo să luăm cina într-o seară înainte să...

Se opri, se crispă și-și apăsă pumnul pe piept.

– Zane! Te simți bine?

– Mi se întâmplă din când în când. Mă apucă inima pe care mi-ai frânt-o.

Ea se lumină la față și începu să râdă, dându-i o palmă prietenească peste spate.

– Ce să zici și tu... Grandy's Grill a preluat The Pilot. Are un nou meniu, o înfățișare nouă, totul este nou-nouț. Și am instalat și un bar super, cu o mare varietate de beri artizanale și tot. Să vii, Zane!

– Absolut. Și cine este domnișoara aceasta drăguță?

– Ea este Fiona mea. Fi, spune-i bună domnului Bigelow.

– Acum mă cheamă Walker, o corectă Zane ghemuindu-se lângă căruț.

– O, am uitat. Iartă-mă! Nu am vrut să...

– Nu e o problemă. Mă bucur să te cunosc domnișoară Fiona.

Ea îi zâmbi. Fetița aceea, cu părul blond aproape alb, ciufulit, care nu avea nici măcar doi ani, după părerea lui, îi zâmbi și pe urmă îl mângâie cu păpușica pe care o avea în mână.

– E fetița mea.

– Și e aproape la fel de frumoasă ca tine.

Și acolo, ghemuit lângă cărucior, ridică ochii spre Ashley și se gândi la noaptea aceea din trecut, la sărutul de sub stele și la luna imensă de deasupra lor.

– Ești mamă acum.

– Chiar că da. Iar tu ești avocat.

– Nu se întâmplă cumva să aveți nevoie de unul, nu?

– Adevărul e că ba da, avem nevoie, spuse mângâindu-și abdomenul proeminent cu gestul atât de caracteristic

pe care îl văzuse la femeile însărcinate. Cu al doilea copil pe drum, eu și Nathan am vrea să facem un testament și să numim un tutore. Nu vrem să ne gândim la nimic rău, dar asta este ceea ce trebuie făcut. Dacă ni s-ar întâmpla ceva, am vrea să fim siguri că va avea cineva grijă de copilași.

– Mi se pare o decizie inteligentă, simplă și responsabilă. Putem să facem actul acesta și pe urmă putem uita de el.

– Pot face o programare?

El arătă cu degetul spre clădire.

– Tocmai mi-am găsit locul unde va funcționa cabinetul meu. Azi-dimineață. Încă nu m-am instalat.

– Atunci ce-ar fi să facem așa: tu îmi dai telefonul tău și eu îmi trec numărul în el și numărul de la restaurant. Când ești gata, mă suni. Asta ne va da și mie, și lui Nathan timpul necesar să stabilim ce și cum.

După ce adăugă contactele în agenda lui, ea îl privi încă o dată și zâmbi.

– Noi suntem primii tăi clienți?

– De fapt, în afară de familia mea, sunteți pe locul doi. Am reușit să-mi mai fac rost de unul acum câteva ore.

– Mereu ai fost neastâmpărat. Zane, vino aici! Îi luă fața în palme și îl sărută scurt pe buze. Ai fost primul băiat pe care l-am iubit. Vreau să îl cunoști pe Nathan. El este ultimul bărbat pe care îl voi iubi.

– Mă bucur enorm că te-am văzut, Ashley, mi-ai înseninat ziua. E adevărul adevărat.

– Atunci profită de ce a mai rămas din ea. Acum eu, Fiona și Caleb, sau poate Connor, dacă nu cumva e Chase, adăugă ea mângâindu-și încă o dată abdomenul, trebuie să mergem să ne câștigăm pâinea. Să mă suni, bine? Și dacă nu vii la noi să bei o bere, voi dori să aflu motivul.

– Poți conta pe asta. Pa, pa, frumușică domnișoară Fiona.

O privi plecând, cu părul unduindu-se pe spate, apoi se uită înapoi la mica sa verandă și ușa deschisă.

„La naiba", se gândi. „Totul o să fie bine."

Într-o săptămână, avansă simțitor. Cum Emily și Britt aveau păreri foarte diferite despre culori și vopseluri, și decorațiuni, le lăsă pe ele să aleagă, să se certe cu privire la nuanțe, forme și funcțiuni.

Și pe urmă decise să folosească ce-i plăcea lui.

Angajă zugravi, cumpără mobilă din Asheville și on-line, se gândi și răzgândi de câteva ori cu privire la obiectele de artă în magazinele locale și o rugă pe Darby să se uite la veranda lui și să facă ceva în privința ei.

Câteva zile mai încolo se duse cu mașina să-l vadă pe Micha – specialistul în informatică – pentru sistemul pe care avea să-l folosească la cabinet și, când se întoarse, găsi veranda decorată cu o băncuță care arăta ca și cum fusese construită dintr-un trunchi gros de stejar și lustruită de elfi și un ghiveci înalt albastru lucios plin de flori galbene și albastre și crenguțe verzi, curgătoare.

Mai era cineva neastâmpărat pe lumea asta, se gândi el coborând din mașină. Și la naiba dacă nu arăta exact cum trebuia. Spera din toată inima că nu va ajunge să ucidă florile.

Se duse spre ușă și luă hârtia împăturită pe care ea o lipise cu o bucățică de scotch.

Pe hârtie se afla o listă cu numele florilor – pe care oricum nu avea cum să le țină minte – și instrucțiuni clare despre cum să se ocupe de instalația de irigare automată și, după cum căzuseră de acord, prețul băncuței.

Ghiveciul și florile de pe verandă, copăcelul de la recepție și bambusul din toaleta clienților sunt pro bono. *Dacă nu-ți plac plantele de interior pe care ți le-am adăugat la întregul decor, să știi că habar nu ai ce-i frumos. Ai terasa aceea micuță în spate. Ar trebui să-ți iei o măsuță cu o umbrelă de soare, vreo două*

scaune și câteva jardiniere cu plante pitice. Gândește-te la asta!

Oh, și îmi plac culorile pe care le-ai ales pentru pereți.

D.M.

Dădu să descuie ușa ca să vadă în ce naiba îl mai băgase femeia în ceea ce privește aranjamentul cu plante, când auzi pe cineva strigându-l.

Nu era Micha, era mama lui Micha. Cinase acasă la ei cu două seri înainte și stătuse de vorbă mult cu Micha, Dave și Maureen.

– Salut! Hei, ce zici, vrei să vii înăuntru să vezi cum a ieșit? Micha ar trebui să ajungă și el în zece sau cincisprezece minute.

– Ba da. Vin.

Era îmbrăcată cu o rochie simplă, trandafirie și pantofi cu tocuri destul de înalte. Avea părul mai scurt decât fusese în tinerețe, vălurit în jurul feței. Își aminti gândindu-se, pe vremea când era adolescent, că era frumoasă pentru o mamă. Și era în continuare.

– Îmi place mult banca asta. Ce intrare frumoasă!

– Specialista în peisagistică.

– E o fată isteață, nu-i așa? Am fost să văd și eu bungalow-ul pe care l-a terminat și pe cel la care mai are doar puțin de lucru. Aș fi vrut să vorbesc și eu cu ea. O, Zane, chiar că e frumos aici!

Intră și se uită în jur.

El zugrăvise pereții într-un gri foarte pal. Deși mai avea încă să pună câteva tablouri pe pereți, își pusese deja vechiul lui birou înăuntru, așezat așa încât oricine stătea la el era cu fața și spre fereastra uriașă și spre ușă. În locul canapelei, pe care o considerase până la urmă mai potrivită în bibliotecă, folosise fotoliile din fosta lui sufragerie – foarte mari, de culoare gri-închis.

Planta – cu o foaie de hârtie lipită pe ghiveci – era înaltă de aproape un metru și avea un trunchi gros,

format din mai multe tulpini împletite. Se afla într-un colț și lumina se revărsa asupra lui. Dezlipi hârtia.

- E un copac mexican aducător de noroc sau copacul-cu-bani. Îi va plăcea lumina de aici și e ușor de întreținut. Birourile în care sunt plante sunt mai fericite și au o calitate mai bună a aerului. Iar acesta de aici îmi va aduce noroc.

- Din nou Darby McCray?

- Da.

- E un detaliu drăguț. Hai că știu că mai ai treabă ca să te instalezi și când ajunge și Micha... Uite!

Băgă mâna în poșetă și scoase un plic de culoare maronie.

- Ce e asta?

- E CV-ul meu.

- CV-ul... pe bune?

- Ai nevoie de cineva care să stea la recepție, care să aibă ceva experiență de muncă într-un birou, care să se descurce cu computerul și care, să sperăm, are cât de cât experiență într-un cabinet de avocatură. Eu am lucrat într-o firmă de avocatură acum un milion de ani, într-o altă viață parcă.

- Nu știam.

- Acum un milion de ani. În viața asta, l-am ajutat pe Micha să-și organizeze afacerea privind securitatea informatică. Și... e scris totul în CV. N-am pomenit de asta acum două seri, la cină, fiindcă nu mi s-ar fi părut corect. Acum suntem doar noi doi aici.

- Nu știam că ești în căutarea unei slujbe. Ce să zic, ești angajată.

- Nu, Zane, drăguțule. Îmi citești CV-ul și pe urmă te gândești, așa cum ai face-o cu orice alt CV pe care îl primești.

- Dar pe tine te cunosc. Știu că ești calmă și echilibrată și știu că de asta are nevoie persoana care stă la masa aia. Oamenii care vin ori sună și încearcă să pună capăt unei căsnicii urâte, ori să dea în judecată vecinul pe care sunt supărați, ori au primit niște vești groaznice

de la doctor și realizează că nu s-au deranjat niciodată să facă un testament... Știu că pot conta pe tine. Mereu am putut conta pe tine și pe Dave.

Fața ei căpătă o expresie încăpățânată de care el nu știa că e capabilă.

– Nu vreau să-mi dai o slujbă fiindcă te simți obligat față de noi.

– La naiba, vreau pe cineva pe care să mă pot baza. Spune odată da și pe urmă o să vorbim despre salariu și tot restul.

– Citește-mi CV-ul, vorbește cu persoanele pe care ți le-am trecut acolo pentru referințe. Poți să te bazezi pe mine, Zane, așa că ascultă-mă când îți spun să faci ceea ce trebuie să faci în condițiile astea.

– Da, doamnă.

– Bun. Și acum o s-o șterg de aici, te las în pace. Știi ceva... chestia asta... Făcu un gest spre copacul cu bani. Să știi că se potrivește de minune în spațiul ăsta.

Așa se gândea și el, cel puțin pentru moment.

Rămas singur, luă CV-ul să-l ducă la birou – aruncă o privire în camera de toaletă și văzu ceea ce își închipui că era bambusul într-o vază mică. Notița atașată spunea că exact așa stăteau lucrurile și existau și niște instrucțiuni. Desigur, întreținere foarte ușoară.

Se înapoie în birou și mai văzu încă o foaie pe biroul de avocat. Aceasta îi spunea exact ce plantă îi trebuia pentru spațiul acela, de ce și unde.

Curios, nedumerit, se uită în baia cea mare, completă – completă, se gândi, el dacă asta de aici putea fi considerată așa. Avea însă o micuță cabină de duș într-un colț, pentru ca spațiul acesta să fi putut fi închiriat ca apartament.

Nici o notiță aici.

Dar găsi una în ceea ce avea să fie biblioteca lui și alta în bucătăria minusculă. Încruntându-se, se uită afară pe fereastra la fel de minusculă spre ceea ce un optimist ar fi putut descrie drept verandă.

Din câte vedea el, nu era altceva decât un pătrat de beton. Dar, da, putea pune acolo o măsuță și două scaune. Era posibil să se transforme într-un loc drăguț în care să ia o pauză de la treabă ori să-și termine ziua de muncă. Poate.

Dar, pentru moment, se înapoie în birou - acolo culoarea gri de pe pereți era puțin mai intensă, mai serioasă, normal, cum era cazul într-un birou de avocatură. Se așeză la noul lui birou, cu spatele la fereastra care nu era atât de minusculă aici, și deschise CV-ul mamei prietenului lui cel mai bun. Peste zece minute, intră Micha.

- Salut, frate.

- Salut, ridică ochii Zane.

Micha avea părul prins într-o codiță la spate, un cercel ca o tortiță mică în urechea stângă și o bărbiță care i se potrivea. Era îmbrăcat cu blugi cu multe buzunare și un tricou cu Răzbunătorii, destul de vechi. Arăta ca un tocilar hipiot și asta îl prindea de minune.

- Ți-ai luat un copac. Foarte tare!

- Da, așa zic și eu. Vrei să-ți spun noutățile? O s-o angajez pe mama ta.

- S-o angajezi pe mama? Pentru ce, să facă ce?

- Să fie asistenta și secretara mea.

- Glumești?

- Nu glumesc deloc. Știai că a lucrat într-o firmă de avocatură?

- Mda, știam ceva. Tare! exclamă lăsându-se să cadă într-unul dintre fotoliile de piele de culoarea vinului vechi, întinzându-și picioarele și încrucișându-le în dreptul bascheților roșii Nike. Foarte tare! N-a zis nimic.

- Tocmai i-am citit CV-ul.

- Mama are un CV?

- Da, și-ncă unul al naibii de bun. Iar tu ești trecut drept referință.

- Eu? exclamă Micha zâmbind și mai larg. Trage-mi una și spune-mi Sally.

- Te-a ajutat să-ți pui afacerea pe picioare, Sally.

– Asta e adevărat. Computeristul tocilar nu ar fi putut să se ridice de la pământ fără ea. M-a ajutat să-mi fac registrele și toată hârțogăria, m-a ajutat și să-mi fac site-ul de promovare. Dar tata știe? întrebă Micha, dar făcu un gest din mână ca și cum nu ar fi contat, imediat după. Sigur că știe. Tot ce știe unul știe și celălalt. Mi se pare o veste fantastică, frate. Acum că mă gândesc la asta îmi dau seama că s-a cam plictisit de când Chloe s-a măritat, toamna trecută. A avut mult de lucru cu planurile pentru nuntă.

– Ce face? Chloe, adică.

– Bine. Ea și Shelly lucrează la o bancă importantă. Știi, mi se pare încă destul de ciudat cum am ieșit eu de câteva ori cu Shelly în liceu și până la urmă a ajuns să se mărite cu soră-mea.

– Lucrurile se schimbă.

Micha își uni degetele și se înclină deasupra lor.

– Cuvinte înțelepte ai rostit, frate. Am fost să arunc o privire la bungalow-ul pe care l-au amenajat fata cea nouă și Roy și la cel la care lucrează încă. Frățioare, fata cea nouă e supersexy.

– Darby?

– Supersexy. Nu sexy așa ca soră-ta – și știi că spun asta gândindu-mă la Britt ca la propria mea soră, doar că o soră măritată cu un bărbat și mamă pe deasupra.

– Da. Din fericire pentru noi amândoi, știu.

– Dar fata asta e sexy în alt fel. Britt e sexy așa, cum e normal să fie căpetenia echipei de majorete. Fata cea nouă e sexy în felul acela puțin periculos, ca și cum ar zice „dacă e nevoie îți dau un șut de nu te vezi". Ca un fel de Văduvă Neagră, frate – și are părul un fel de roșu. Și transmite ideea că poate face ceea ce e de făcut. Asta e sexy.

– Ha. Da, e adevărat, acum că spui asta, așa e.

– Eu îi sunt complet devotat lui Cassie, știi, nu? Iubita mea e cea mai tare puicuță din tot universul. Dar dacă nu i-aș fi, mi-aș oferi fundul ca să-i tragă un șut fata cea nouă.

– Atunci ce-ar fi să începem să discutăm despre niște date concrete, mijloace de comunicații și securitate informatică?

– Da, hai.

Petrecu ceva timp cu Micha, răspunse la întrebări legate de necesitățile lui, completă parametrii necesari și se uită cum vechiul lui prieten își săvârșește magia în domeniu. Apoi deschise laptopul și schiță un contract formal de angajare, plus fișa postului completă.

Se gândi puțin la ea, apoi lăsă gândurile să se mai sedimenteze în timp ce preluă încă o livrare de mobilă și niște rechizite pentru birou. Se înapoie, mai citi o dată totul, apoi trimise documentul la noua lui asistentă.

Acum, dacă era în stare să facă rost de un stagiar pe perioada verii, putea intra în afaceri.

Fiind deja în afaceri, Darby își puse mâinile în șolduri ca să verifice poziționarea scaunelor – date cu șmirghel, vopsite, uscate – tocmai puse înapoi pe verandă.

Îl trimisese pe Roy la următorul bungalow de pe listă să se apuce de partea mai dificilă a trebii, adică scoaterea pietrișului, în timp ce ea termina aici de pus ultimele accente.

Singurul element comun cu celălalt bungalow era stâlpul de iluminat. Asta conferea simetrie cabanelor și erau ușor de recunoscut. Și spera că, după ce le va termina pe toate, Emily avea să se gândească să le dea niște nume în loc de numere și să monteze niște scânduri frumoase cu numele acestea pe stâlpi.

Dar restul? Totul era original, totul era în ton cu locul și asortat cu celălalt, dar unic.

Acum mai trebuia să termine doar cu ghivecele cu flori, să mături, să verifice iluminarea încă o dată și *voila*.

Se întoarse la zgomotul unei mașini care intră pe aleea din față. Coborî o femeie. Tânără, observă Darby, douăzeci și ceva de ani. Bine făcută, îmbrăcată

în blugi, cu un nor de păr în jurul capului de culoarea unui cappuccino bun.

– Domnișoara McCray?

– Darby McCray. Pot să te ajut cu ceva?

– Sper. Eu sunt Hallie Younger. Am auzit că e posibil să faceți angajări.

– E posibil. Cauți ceva de muncă?

– E posibil, spuse Hallie zâmbindu-i. Mă interesează genul acesta de muncă. Am și un CV. Nu prea sunt chestii pe el care să se potrivească domeniului, dar am inclus acolo și informații despre cum am lucrat în grădină cu bunica mea în fiecare primăvară și vară de când am fost în stare să stau în picioare și l-am ajutat și pe tata să facă niște garduri. Pot să lucrez și cu piatră. Am construit o potecă pentru părinții mei acum vreo două veri. Nu mă tem de munca fizică.

– Atunci te-ai potrivi în domeniul ăsta. Acum ești angajată undeva?

– Da, lucrez la birou, la Lakeview Hotel. Am fost la un liceu de economie, dar, ce să zic, nu îmi place deloc. Nu e vorba despre oameni, adăugă ea repede. E un loc de muncă bun și ești tratat corect, dar mie nu-mi place să fiu închisă într-o încăpere toată ziua, în fiecare zi. Am stat acolo un an fiindcă așa i-am promis tatălui meu.

– Deci te ții de cuvânt.

Hallie își ridică umerii. Părul de deasupra lor zbură, un nor de cârlionți.

– Cuvântul tău nu valorează nimic dacă nu te ții de el. Am văzut ce ai făcut la celălalt bungalow și acum la acesta. Este exact ceea ce aș vrea și eu să fac. Și cred că m-aș pricepe destul de bine.

– Atunci, dă-mi CV-ul!

– Vă mulțumesc că sunteți dispusă să mă aveți în vedere.

Scoase CV-ul din geantă.

– Înainte să o fac, ce-ar fi să dăm o probă? Spune-mi ce crezi și de ce.

Darby arătă înspre bungalow.

– O să spun că arată frumos. Și cred că ați ales culoarea aceea turcoaz pentru scaunele de pe verandă fiindcă ați vrut să se potrivească cu rozul acela strălucitor al azaleelor.

Când Darby îi făcu semn să continue, Hallie trase aer în piept și se lansă.

– Cred că ați vrut să dați o impresie de veselie locului și nu ați folosit atât de mulți arbuști de corn. Ați folosit plante ce cresc aici în mod obișnuit ca să nu fie nevoie de mari măsuri de întreținere. Ați vrut să pară ca și cum au crescut aici, singure. Îmi plac mult plăcuțele de ardezie și mușchiul. Eu am folosit mușețel la noi acasă.

– Și asta e o alegere bună. Poftim, ia mănușile mele! Mai am încă niște ghivece și răsaduri. Tu le faci pe cele două pentru verandă.

– Cu plăcere. Ce plante vreți să folosesc?

– Le alegi tu. Eu mă duc să-ți citesc CV-ul.

– Deci ăsta e un fel de examen.

– Să vedem cum merge și pe urmă mai vorbim.

În timp ce Hallie muncea, Darby se așeză pe unul dintre scaunele turcoaz și citi CV-ul. Cursuri de economie, note bune, lucru cu jumătate de normă în timpul anului școlar și vara. Adăugase niște poze cu poteca de acasă – bine făcută – gardurile, niște grădini.

Intră în casă și sună la câteva dintre persoanele trecute drept referințe.

Când Darby reveni, Hallie se ridică în picioare cu o expresie pe față pe care Darby o recunoscu ușor. Plăcerea pură de a planta.

– Arată bine. E o combinație foarte drăguță de texturi, culori, înălțimi. Ceea ce e bine, dat fiind că de mâine cabana este rezervată. Ce-ar fi să mă ajuți să umplem și jardinierele, pe urmă putem curăța pe aici și gata, am terminat.

– Cu plăcere.

– Super! zise Darby întinzându-i mâna. Bine ai venit la bord!

– Am... am primit slujba?

– Da, ai primit slujba. Putem discuta detalii în timp ce plantăm.

capitolul 11

Zane încercă să aducă mai aproape semnarea contractului lui Darby, dar totuși perioadele se suprapuseră. Se mută din bungalow-ul ei pentru a lăsa loc liber celorlalți oaspeți așteptați într-un altul, până la încheierea formalităților privind apartamentul ei.

Cu Hallie căreia îi acorda două zile pe săptămână până se împlineau cele două săptămâni de preaviz pentru locul unde lucrase înainte și Gabe care îi dădea o mână de ajutor în weekend și după școală – adică și după meciurile sau antrenamentele la baseball – mai terminară încă trei bungalow-uri înainte să apuce să primească și ea cheile de la propria casă.

Dat fiind că Lakeside Bungalow era complet rezervat, își mută echipa – avea o echipă acum! – la recepție, unde intenționa să meargă puțin mai departe, să facă un proiect mai îndrăzneț. Ceea ce necesită noul ei miniexcavator, o grămadă de pământ și pietriș de cărat, mult noroi și praf, dar în cele din urmă rezultă ceea ce putea numi fără probleme o excelentă grădină de piatră.

– Chestia asta arată ca din poze, șefa, îi spuse Hallie.

– Și va arăta chiar și mai și peste câteva săptămâni. Ar trebui să terminăm treaba asta mâine. Cel mai bine este să ne mutăm apoi la bungalow-ul numărul opt – nu există rezervare acolo înainte de săptămâna viitoare. Putem face toată treaba cu piatra ca să nu mai fie nevoie de polizor sau aparatul de tăiat mai încolo și să-i deranjăm pe oaspeți. O să așteptăm cu vopsitul și zugrăvitul exterior, dar ar trebui să reușesc să plantez niște arbuști înainte să fie ocupat bungalow-ul. Și pe urmă ne ducem acasă la Emily să rezolvăm și acolo, dar ne vom muta

înainte și înapoi pe măsură ce vor fi disponibile celelalte bungalow-uri, chiar și pentru câteva zile.

– Femeia asta ne muncește ca pe sclavi, spuse Roy aruncând niște pământ în jurul rădăcinilor unui măceș. Mi-ar plăcea să nu-mi placă așa de tare de ea.

– Poate ți-ar plăcea nici să nu te pricepi la treabă atât de bine, îi aruncă Darby înapoi.

– Adevărul e că mă cam pricep. Mereu mi-au plăcut florile și plantele și așa mai departe, dar acum le visez și noaptea. Și ce s-a întâmplat nu mai departe de duminica trecută? Propria mamă m-a rugat să-i plantez ceva drăguț. Acum nu mai am ce face.

Oricât se plângea însă, Darby vedea cu ochiul liber plăcerea de a planta zugrăvită pe fața lui, de fiecare dată când o făcea.

Câteva ore mai târziu, după ce dădu la lopată niște nisip, montă niște dale de piatră și săpă niște gropi, o luă cu mașina în sus, pe drumeagul abrupt și își parcă mașina în fața căsuței ei.

Ceea ce văzu când coborî și îi dădu roată era potențialul enorm pe care îl avea locul. Era destul pământ de curățat de vegetație, destul de săpat și mutat, destul spațiu de construit și destul de mult loc unde să planteze. Priveliștea munților liniștiți în lumina amurgului și o întindere de pădure, la depărtare, înotând deja în umbră. Și dacă mergea până în locul unde terenul cobora brusc, în jos, se vedea lacul.

Își imagină și își fixă în minte fiecare amănunt pe care îl vizualiză: zidurile pe care avea să le ridice ca adăpost, șopronul pentru echipamente și sera, aleea pavată din față unde se putea intra cu mașina, culorile pe care le va adăuga cu tufișuri și arbuști, o grădiniță împrejmuită și una acoperită, mai umbroasă.

Avea tot timpul din lume să facă planuri, să le pună în aplicare. Pentru că stătea pe pământul ei, în fața casei ei.

Dansă bucuroasă tot drumul până înapoi la camioneta de unde luă proviziile pe care le cumpărase.

Făcu două drumuri și apoi începu să se plimbe agale prin casă. Putea face sufrageria absolut drăguță și confortabilă, asta când avea să-și ia niște mobilă ca lumea. Iar mica toaletă de sub scări avea să se transforme dintr-o încăpere cu destinație strict utilitară, într-una foarte drăguță.

Bucătăria... ei bine, nu se pricepuse niciodată prea tare la asta, așa că aparatura aceea învechită putea rămâne pentru moment pe loc. Și putea vopsi dulapurile într-o culoare veselă, își putea găsi o masă deosebită – sau să construiască una – și două scaune sau așa ceva.

Blatul care nu prea avea spațiu de manevră în jur și dulăpioarele galbene pal și tern aveau nevoie grabnică de ajutor. Plus tapetul – o explozie de margarete galbene și portocalii – trebuia îndepărtat de acolo cât de repede se putea.

Dar ferestrele întregii case erau orientate spre lumină, spre priveliștea minunată de afară și, dat fiind că nu existau vecini în apropiere, intenționa să le lase fără perdele ori draperii.

Și îi plăcea că bucătăria dădea în spate spre o bucată generoasă de teren plat. Acolo avea să-și construiască o terasă frumușică și să planteze o grădiniță. Nu trebuia să fii foarte bună bucătăreasă ca să te bucuri de o grădiniță. Și de vreme ce avea soare din belșug acolo, poate că avea să pună și o mică fântână arteziană acționată cu energie solară.

Casa ei, se gândi ea, și își cuprinse trupul cu brațele. Putea face ce voia cu ea.

Urcă la etaj. Două dormitoare mici, o baie. Alesese dormitorul care dădea spre fața casei și și-l imagina pe al doilea servindu-i drept birou.

Biroul deja avea o masă de lucru, un computer, un șezlong, două fotolii pentru vizitatorii pe care spera să-i primească acolo și un copac cu bani într-un ghiveci înalt vopsit în dungi îndrăznețe roșii și albastre.

Din fericire, se gândi ea, aici nu era nevoie să se ocupe de tapet și zugrăvise pereții într-un albastru calm și senin precum lacul, iar grinzile, alb crud.

Baia? Ei bine, acolo era tapet. De data asta unul cu pești, o mulțime de pești, cu ochii mari, care păreau să dea roată pereților. Proprietarii care vânduseră lăsaseră perdeaua de duș atârnată deasupra băii cu cadă și duș. Iarăși pești. Ceea ce era de-a dreptul sinistru.

Urma să se ocupe de chestia asta, dar pentru moment trebuia să locuiască în acvariul acesta, cu oglinda aia amărâtă pe dulăpiorul scorojit și chiuveta cât o găleată și toaleta care se clătina când te așezai pe ea. Tot era mai bine decât să-și fi pus un cort undeva, își spuse înapoindu-se cei câțiva pași până în dormitor.

Avea un pat sau cel puțin o saltea nouă și o somieră cu arcuri și niște cearșafuri și perne noi și minunate. Avea priveliștea de la fereastră, care făcea toți banii.

Îi trebuia niște timp să ajungă la un magazin de mobilă ca să completeze restul. Și încă un răgaz decent de timp și niște efort mai mult decât decent ca să scape de tapetul acela. Aici era roșu cu auriu, pus ici și colo, așa cum se practica în anumite case. Probabil că unora li se părea elegant, dar ei i se părea chiar mai sinistru decât peștii.

Își făcu duș și se îmbrăcă în pantalonii de bumbac și un tricou lejer în care avea să și doarmă. În bucătărie, băgă o pizza congelată în cuptor. Darby considera pizza congelată și popcornul făcut la microunde drept stâlpii de temelie ai existenței.

Își duse pizza și un pahar cu vin sus în birou și puse muzică – foarte tare. Și petrecu o seară cât se poate de agreabilă lucrând la planuri pentru casa și sediul afacerii ei.

În timp ce Darby își mânca pizza, Zane se afla la barul din Grandy's Place.

Ashley avusese dreptate cu privire la sortimentele variate de bere locală, așa că destui localnici și un grup

considerabil de turiști îi făceau pe ospătari să alerge de la unul la altul fără încetare.

Localul avea aerul plăcut al unei cârciumi irlandeze, destulă penumbră, mobilier lucios din lemn și spoturi ce luminau blând barul lung, pe care puteau fi așezate cu ușurință mai bine de-o duzină de beri, mărginit de un perete de cărămidă cu rafturi pe care erau aliniate o mulțime de sticle.

Încă nu se aventurase în zona de luare a mesei, dar din câte se vedea prin deschizătura dintre cele două secțiuni largi, afacerea mergea de minune.

De vreme ce berea serii era astăzi Hop, Drop'n Roll, Zane alese să bea și el. Dave, care stătea alături de el, bea Dark Angel.

Bărbatul despre care Zane credea cu adevărat că îi salvase viața, arăta bine. Timpul care trecuse îi înspicase părul cu șuvițe în nuanțe de gri, dar îi veneau bine. Mereu genul sportiv, care ducea o viață sănătoasă, acum avea și la mână un ceas cu cronometru. Tricoul cu mâneci lungi, ridicate până la coate se potrivea de minune cu umerii lați și brațele puternice. În mod evident, folosise cu bune rezultate sala de forță.

Vorbiră un timp despre ce implica instalarea unei camere de sport. Odată ce Zane se muta în casa cea nouă, avea un demisol pe care intenționa să-l transforme într-o sală cu aparate și tot ce trebuia.

Cu ușurința prietenilor vechi, cei doi trecură la chestii legate de oraș.

- Cred că îl știi pe Grandy, începu Zane.

- Da, sigur. E un tip simpatic. Iar el și Ashley au investit mult în localul acesta.

- Păi văd că și merge.

Dave își arcui o sprânceană.

- Doar nu tânjești încă după ea!

- Ei, Doamne, nu! Dar nu am cum să nu simt o anumită slăbiciune pentru ea, dat fiind că a fost prima fată pe care am crezut că o iubesc și prima care mi-a frânt

inima de puști. Mă bucur să știu că s-a măritat cu un tip ca lumea și că și-au deschis aici o afacere de succes.

– Dar afacerea ta?

– Încet, încet, o pun pe picioare. De vreme ce erau chiar lângă mâna lui, luă două alune în coajă și le sparse. Pe ambele fronturi. Nu-mi vine să cred că Maureen lucrează pentru mine. Când mă gândesc la ea o văd doar în jurul casei, sau ducându-ne cu mașina, sau făcându-ne mie și lui Micha pateuri calde sau spunându-ne să ne ștergem pe picioare... La naiba! Acum practic ea este cea care se ocupă de tot la cabinetul meu.

– Păi ne-am simțit cam singuri după ce Chloe s-a măritat și s-a dus să locuiască în altă parte, mai departe de lac, iar Micha s-a mutat și el la casa lui.

Ca și Zane, Dave aruncă o privire spre televizorul agățat în bar când izbucniră strigăte de încântare. Erau imagini de la un carnaval.

– De câtăva vreme a tot încercat să-și găsească o cale să se întoarcă la lucru, doar că nu a reușit să găsească nimic care să-i placă. Și pe urmă a apărut asta. Pe urmă ai apărut tu. Mă bucur mult că te-ai întors, Zane.

– Nu eram sigur că voi putea spune asta și chiar să fie pe bune, dar și eu mă bucur că m-am întors.

– Cum e casa aia mare și elegantă pe care ți-ai luat-o?

– Știi, când sunt aici în oraș, sau mă duc la Emily ori la Britt, mă gândesc că probabil mi-am pierdut mințile să o iau. Uimit de propriile gânduri, Zane mai sparse câteva alune. Și pe urmă mă duc acolo, știi? Și mi se pare absolut fantastic. Absolut totul e fantastic la ea. După ce mă mut cu totul și apuc să amenajez cum trebuie, o să vă invit pe toți. O să testăm grătarul ăla genial vândut odată cu casa.

– Nu e nevoie decât să spui când, și vom fi acolo.

– De fapt, Micha a fost deja pe acolo, mi-a aranjat tot sistemul electric și de comunicații – muzică, lumini, televizor, securitate. Pot rezolva totul de pe tabletă sau de pe telefon, așa sunt configurate toate funcțiile. Așa că mă gândisem inițial să-i spun să mai vină o dată și să-mi

mai explice cum funcționează totul. Dar cred că acum m-am prins.

– Dacă nu te-ai prins, poți apela oricând la el.

– Da, chiar că.

– Acum altceva, începu Dave mai luând încă o înghițitură de bere. Ce-ar fi să-mi spui ce te preocupă cu adevărat.

Zane își studie propria bere, apoi îl studie pe Dave. Bărbatul avea aceeași față fermă, se gândi Zane, aceiași ochi, în același timp alerți și buni.

– Graham se prezintă în fața comisiei pentru eliberări condiționate săptămâna viitoare. E foarte probabil ca de data asta să o obțină. Aș putea să mă duc acolo, să le vorbesc judecătorilor și poate să amân totul cât de cât, dar odată și odată tot se va întâmpla.

– Eu aș mai merge încă o dată la audieri, Zane. Și Lee, și Emily, și Britt.

– Știu, exact așa cum știu și felul în care funcționează sistemul. La urma urmei el *fusese* parte din sistem. A stat în pușcărie șaptesprezece ani, continuă Zane, n-a făcut probleme, a fost la ședințele de terapie, a lucrat la infirmerie timp de șase ani. Comisia îl va considera reabilitat. Este exact genul de deținut pe care sunt dispuși să-l lase să iasă și, în plus, nici nu vreau să o mai fac pe Britt să treacă printr-o audiere. Și nici pe vreunul dintre voi.

– Dar tu?

El se gândise la asta ore întregi, în care nu făcuse altceva decât să întoarcă problema pe toate părțile, stând culcat în pat, cu mingea de baseball în mână.

– Oricum o să se întâmple, așa că nu are nici un rost. Și uneori trebuie să alegi să închizi câte un capitol din viața ta și să-l lași în urmă.

– De asta ai demisionat de la Procuratură și ai venit înapoi aici?

– În parte, da, recunoscu Zane. Eu nu trebuie să uit și în nici un caz nu trebuie să iert. Dar era timpul să închid un capitol și să încep un altul.

– Foarte bine. În cazul acesta, foarte bine.

– Ieșitul în perioada de eliberare condiționată nu e chiar floare la ureche, spuse Zane ridicându-și berea. Nu va mai putea niciodată să practice medicina. Va trebui să se prezinte periodic la poliție, să se supună la testări anti-drog. Nu va putea părăsi statul. S-ar putea să nu-i permită să iasă din Raleigh și să-i impună ședințe de terapie obligatorii pentru gestionarea furiei. Va trebui să-și găsească o slujbă, ridică Zane din umeri. Va trebui să se mute cu Eliza. Are o casă undeva, într-un cartier liniștit și lucrează cu jumătate de normă într-un magazin elegant de haine.

Când Dave își ridică sprâncenele întrebător, Zane ridică din nou din umeri.

– M-am simțit mai bine să știu unde sunt amândoi, tot timpul ăsta. În sfârșit, în momentul acesta sunt dispus să las în urmă trecutul, dar am vrut să-ți spun ție ceva, ceva ce e valabil și pentru prezent, și pentru viitor. Știi, pentru mine ai fost tată mai mult decât a fost el vreodată. Tu și cu Lee, dar tu ai fost acolo dintotdeauna. Tu ai fost cel care mi-ai arătat prin ceea ce ești și felul cum ai fost ce înseamnă să fii bărbat.

Dave stătu un moment și mai sorbi încă o înghițitură de bere înainte să fie capabil să vorbească.

– Asta chiar că e o declarație importantă. E nemaipomenit să aud astfel de vorbe și mai ales s-o aud de la un bărbat în toată firea de care sunt atât de mândru.

– Nu începe cu de-astea.

– Nu, și nu e vorba numai de noaptea aceea, Dave, și nu numai de zilele de după.

Avea nevoie să o spună. La fel cum se întâmpla cu ceea ce scria în jurnal, rostitul vorbelor le transforma în realitate.

– Nu numai pentru că ai fost acolo, de partea mea, când nu aveam pe nimeni, pentru că te-ai luptat pentru mine. Nu e numai de asta. Pentru tot timpul pe care l-am petrecut acasă la tine sau în preajma ta. Mi-ai arătat ce era real. Ce însemna o familie reală, niște părinți

reali, chiar și un soț și o soție reali. Fără asta, fără tine... Abuzul este ciclic, știi. Fără tine, e posibil să fi devenit fix ca el.

– În nici un caz, campionul meu! Nici într-o mie de ani!

– Nu ai de unde să știi. Dar tu, Maureen, Micha, Chloe, voi toți ați însemnat niște greutăți de partea cealaltă a balanței. Eu nu voi fi niciodată ca el, și acesta este cel mai important lucru pe care l-ați făcut pentru mine.

– O să-ți spun și eu ceva acum. Tu, voi nu ați semănat niciodată cu el și nici cu ea. Uneori mă mira felul în care tu și Britt păreați atât de diferiți de ei. Știam că lucrurile acasă la tine nu mergeau tocmai cum era firesc, dar niciodată nu mi-am putut da seama despre ce era vorba. Îmi pare foarte rău că nu am reușit, dar asta e. Ce vedeam eu? Că Graham era un nemernic arogant, iar Eliza un fel de manechin lustruit, gol pe dinăuntru.

– Doamne, câtă dreptate ai! După ce expiră zgomotos, Zane mai bău o înghițitură de bere. Manechin lustruit, gol pe dinăuntru, este chiar descrierea exactă.

– Tu și Britt? Nu aveți nimic din toate astea; nu am văzut la voi bucățele din trăsăturile lor așa cum am văzut bucățele din mine și Maureen la copiii noștri. Mici bucățele. Ei bine, la voi nu există nici măcar astea. Ce văd eu la voi? Inimă! Suflet! Ceea ce nu aveau nici unul dintre ei. Ochii aceia limpezi și buni susținură privirea lui Zane. Nici eu nu uit. Și nici nu iert.

– Asta înseamnă că suntem amândoi la un capitol nou.

Dave îi zâmbi.

– Așa se pare. Ce zici, să ne mai comandăm o bere și de data asta și niște nachos cu sos?

– Cred că e o idee bună.

Într-o dimineață ploioasă de aprilie, Zane îl întâlni pe Nathan Grandy la ora nouă fix, când Maureen

îi introduse pe el și pe Ashley în biroul lui, la întâlnirea stabilită pentru consultația juridică.

Lui Zane îi părură că semănau perfect cu un cuplu fericit dintr-o reclamă la pastă de dinți. Amândoi blonzi, cu ochi albaștri, frumoși și sobri, Nathan înalt și bine făcut, iar Ashley foarte, foarte rotundă de la sarcină.

Nathan o conduse pe Ashley să se așeze pe fotoliu, apoi se întoarse spre el cu mâna întinsă.

– Mă bucur să te cunosc. Și trebuie să-ți spun de la început că mă bucur și pentru faptul că lucrurile nu au funcționat între tine și Ashley.

– Nathan Grandy! se auzi Ashley protestând nu fără a izbucni în râs.

– Nu pot să spun că nu-l înțeleg.

– Am auzit că ai fost în localul nostru acum câteva seri. Îmi pare rău că nu am fost acolo. Probabil că plecasem deja acasă chiar înainte să ajungi tu. Se apropie termenul lui Ashley, așa că încerc să ajung acasă la timp ca s-o ajut să o ducă la culcare pe Fiona.

– Îmi place localul vostru. Și mai ales nachos ăia cu sos, sunt fantastici.

– Nu ai cum să dai greș cu ăia. Deci cum procedăm? E prima oară când facem un testament.

– Mai bine începem prin a vorbi despre ce vă doriți, ce ziceți? spuse Zane scoțând un blocnotes ca să scrie.

– Nimic complicat, cred. Nu? întrebă Ashley cu ochii la Nathan. Avem casa, mașinile, afacerea. Toate sunt deținute în coproprietate. Astfel încât, știi, în caz că... toate să revină celuilalt.

– E un punct bun pentru început. Stați să notez toate informațiile în privința asta.

Puse întrebări, standard și simple, le înțelese stilul de viață și avu o imagine cât de cât clară a existenței posesiunilor lor. Conturi comune în bancă, niște investiții. Le oferi răspunsuri și opțiuni și își dădu seama că pe măsură ce discuția avansa, amândoi deveneau din ce în ce mai relaxați.

– În regulă. Acum dacă amândoi ar fi să pieriți simultan într-o apocalipsă cu zombi, cum ați vrea să vi se împartă bunurile?

– Totul trebuie să le rămână copiilor, spuse Nathan și, dat fiind modul în care răspunse, Zane știu că discutaseră deja despre asta. Doar că fiica noastră e foarte mică, iar băiatul nici nu s-a copt încă, cum se zice.

– Putem face un fond pentru ei, pe urmă vă decideți în legătură cu cine vreți să-l administreze și cum vreți să le fie transmis copiilor. Pentru a le acoperi nevoile de creștere, educație și vârsta la care vreți să primească banii. Sau dacă vreți să se transforme într-o rentă viageră.

– Pot fi tutorii lor cei care vor administra fondul acesta?

– Depinde de voi, îi spuse Zane lui Nathan.

Cei doi schimbară o privire din care Zane înțelese că deja stabiliseră și asta. Ashley îl luă pe Nathan de mână și îl strânse ușor.

– Am hotărât să-i numim pe părinții mei ca tutori. Vrem ca puii noștri să fie crescuți aici, și Fi îi iubește pe ai mei, îi cunoaște bine și are încredere în ei. Iar ei ar avea mare grijă de copilași.

– Bun, să notăm datele lor. Nume, prenume, adresă.

În timp ce răspundea, Ashley se crispă brusc și-și apăsă palma pe abdomen.

– Știi, Nathan, cred că s-a copt ce avem în cuptor.

– Braxton-Hicks, Ash, spuse el cu lipsa de griji pe care o dădea doar experiența. Mai ai zece zile.

– Nu și după părerea lui. După părerea lui, e vorba de azi.

– Ce? scăpă Zane stiloul din mână. Azi, adică *azi*? Stați să mă duc după Maureen.

– Nu, nu, îi făcu semn Ashley să se așeze la loc. Contracțiile sunt destul de ușoare, și asta este doar a treia. Sunt cam la douăsprezece minute distanță. Avem timp.

Totuși, Nathan se ridică și-și scoase telefonul.

– O să o sun pe moașă, să îi spun unde suntem. Stai o clipă!

– Aveți o moașă? întrebă Zane când Nathan ieși.

– Da, chiar aici, în clinica din oraș.

Liniștită precum o dimineață de primăvară, Ashley zâmbea, frecându-și abdomenul.

– E minunată. Sunt bine, Zane. Mama deja e cu Fiona, și noi putem ajunge la clinică în cinci minute. Am mai făcut chestia asta. Deci ce altceva ne mai trebuie?

– Stai că mintea mea e în ceață completă.

Ea îi zâmbi.

– Vorbeai despre educație. Părinții mei au deschis un fond pentru colegiu pentru Fi și vor face același lucru și pentru bebelușul care vine. Am încredere în ei să aibă grijă de copii, de bunurile noastre, de absolut tot. Tot ceea ce vrem este să punem ordine în chestiunile astea, în cel mai bun mod posibil, după care să uităm de ele.

– Da, asta e ideea... Tu chiar ești calmă.

Ea continuă să-i zâmbească, cu ochii aceia minunați, albaștri, scânteindu-i amuzați.

– În legătură cu eventualitatea unei apocalipse cu zombi?

– Nu, în legătură cu... Făcu un gest. La mulți ani!

– Nu voi mai fi așa de calmă peste câteva ore, așa că de ce n-aș profita acum?

Aruncă o privire spre ușă când intră Nathan.

– Gata, Sandy știe. Am sunat-o și pe mama ta. Ea o să-l sune pe tatăl tău și așa mai departe și o s-o aducă și pe Fiona la sala de nașteri atunci când le vom spune noi. Se așeză alături de ea, se aplecă și îi frecă ușor abdomenul. Am anunțat și la restaurant că o să am treabă, așa că se descurcă singuri.

Acum Nathan zâmbi spre el ca și cum bebelușul avea să iasă ca prin minune într-o clipită din soția lui, precum un dop dintr-o sticlă.

– Deci ce facem în continuare?

Mai dură încă o jumătate de oră – și încă trei contracții care îl făcură pe Zane să i se usuce gura. Maureen îi îmbrățișă pe amândoi și le ură succes când Zane îi conduse spre ușă.

– Trebuie să mă așez, spuse Zane și se lăsă sfârșit pe unul dintre fotoliile de la recepție. Ea... ea a fost prima mea prietenă adevărată – și s-o văd astfel, intrând în travaliu în biroul meu...

– Ei, e de-abia la început.

– Travaliu, repetă el. Și acum a plecat pe jos spre clinică să-și aducă pe lume copilul. Pe jos.

– Ei, s-a oprit ploaia și îți face bine să mergi la începutul travaliului. Știi ce altceva ar mai fi bine? Ar mai fi bine ca prietenul și avocatul ei să se ducă în pauza de masă să ia niște flori și să le ducă la clinică înainte să se ducă acasă astăzi.

– Asta pot face. E ciudat, doar. Ea a fost prima fată cu care... Se opri brusc în momentul când Maureen își miji ochii spre el. Nu asta. Niciodată nu am... nu. Voiam să spun că... Mă rog, totul mi se pare ciudat. Puse blocnotesul pe biroul ei. Ceea ce doresc ei este destul de clar și direct. Poți să redactezi o schiță și pe urmă să mi-o aduci. Dacă e ceva în notițele mele ce nu înțelegi, te rog să mă anunți.

– Ei, ai un scris foarte citeț pentru un avocat. Ai o întâlnire cu Mona Carlson în vreo douăzeci de minute. Divorțul... pe care poate de data asta îl va aborda cu seriozitate. Apoi Grant Feister la 11.30, privind acuzația de conducere sub influența alcoolului. Ai două întâlniri în după-amiaza asta, Zane, și e doar prima săptămână de când ai început să lucrezi pe bune.

Telefonul de pe biroul ei sună.

– Și s-ar putea să mai ai unul. Bună dimineața, spuse ea în receptor. Cabinetul de avocatură al lui Zane Walker.

Luă flori și trecu pe la maternitate să le lase pe la ora trei după-amiază. Femeia veselă care îl întâmpină

îi spuse că putea duce ea florile ori putea să o întrebe pe Ashley dacă putea intra chiar el.

Îi răspunse că prefera să i le ducă ea. O ruga chiar.

Cum restul zilei era liber, porni spre Emily cu niște documente de care trebuise să se ocupe pentru ea.

O găsi în fața casei, cu brațele încrucișate, în atitudinea ei tipică atunci când era emoționată în timp ce o urmărea pe Darby săpând o rigolă cu mica ei mașinărie. Roy și Hallie plantau nu știu ce copac pe partea cealaltă a curții din față, acum împărțită în două printr-o potecă de piatră ce ducea până la veranda din față unde Gabe și Brody lucrau împreună să atârne un leagăn pentru verandă de culoarea ardeilor iuți și roșii.

Parcă și, cum Emily arăta ca și cum îi era rău sau era pe punctul de a o rupe la fugă țipând de mama focului, se duse drept la ea. Cu ochii mari, puțin duși, ea îl apucă de mâini.

- Ce am făcut?

- Nu știu. Despre ce vorbești? Ce se petrece?

- S-a apucat să sape o rigolă. În curte. E pentru aspersoare sau ceva de genul ăsta, ori... Doamne! E pentru sistemul de irigație pentru arbuști.

- Ca Monty Python?

- O, Doamne, e ca Monty Python. Spunea că vor conferi culoare grădinii de primăvara până toamna și textură tot timpul anului și că vor fi un punct de echilibru pentru curte și că nu vor fi greu de întreținut și că nu există o persoană care să nu se priceapă absolut deloc la grădinărit.

- Dacă nu le vrei...

- Nu înțelegi, spuse ea scuturându-l ușor disperată. Știi cum e... ea începe să vorbească, și tu începi să dai din cap și să te gândești ce frumos sună totul, ce minunat sună totul. De ce nu m-am gândit la asta de la început. Și pe urmă se apucă de treabă și tu îți spui ce mama naibii am făcut? Uite, uită-te la culoarea leagănului de pe verandă.

– M-am uitat. Este, cum se spune? Culoarea ardeilor iuți roșii?

– O, Doamne sfinte, chiar asta este! Eu am ales-o. Acum mă întreb dacă eu am ales-o sau nu? În continuare ținându-l de mâini, Emily întoarse capul spre Darby și-și îngustă ochii. Oare eu am ales-o? Am impresia că într-un fel sau altul ne controlează mintea. Și nu glumesc.

– Respiră adânc, Em. Ca să o scoată din starea asta, o îmbrățișă. Nu pot spune decât un singur lucru sigur. Pietrele astea arată fabulos.

Ea se uită în jos la potecă.

– E-adevărat. Femeia e un geniu. Adică văd asta în fiecare bungalow pe care îl termină, dar...

– Respiră în continuare. Știi ce mai vreau să-ți zic? Mie îmi place leagănul ăla.

Emily respiră.

– La dracu', și mie. Nu știu cum se face, dar mereu se dovedește a avea dreptate. Hai, scoate-mă din nebunia mea! Tu ce faci, cum îți merge?

– Bine. Am avut ceva clienți. Maureen e absolut perfectă și am și prins o legătură ca să-mi fac rost de un stagiar pe timpul verii. Iar dacă îl voi alege pe cel spre care tind în momentul acesta, voi fi depășit numeric de femei. Of, femeile, își aminti el. Ashley naște.

– Acum?

– Acum. Au apucat-o durerile în biroul meu. Ceea ce a fost cel puțin ciudat.

Emily își lăsă capul pe umărul lui.

– Asta chiar e o zi de pomină pentru amândoi, nu?

– Absolut!

Telefonul ei bâzâi și, după ce aruncă o privire la ecran, Emily îl sărută pe Zane pe obraz.

– Trebuie să alerg la birou.

– Oricum și eu trebuie să mă duc acasă. Am niște chestii de făcut.

– Vino să mănânci la noi mâine-seară, când voi fi mai puțin agitată.

– Sigur că da.

Dădu să o ia spre casă să le spună „bună și pa" verișorilor lui, când Darby opri mașinăria și sări din ea. Așa că se apropie de ea și studie rigola.

– Deci mai mulți arbuști?

– Cea mai mare provocare e să o contrazici pe „fetița care l-a luat pe «nu» în brațe".

Nu se putu împiedica să zâmbească.

– Așa am auzit și eu.

Ea își scoase șapca pentru a se șterge pe frunte.

Ce culoare avea părul ei? se întrebă el. Nu era șaten, nu era nici roșu. Dar în soare se vedea mai degrabă roșu decât șaten, pe când la umbră se vedea mai degrabă șaten decât roșu.

– Ești tocmai omul pe care voiam să-l văd, spuse ea punându-și șapca la loc.

– Ai nevoie de un avocat?

– Chiar în clipa asta, nu, dar mereu sunt în căutare de clienți. Ce-ar fi să vin să arunc o privire la casa ta cea nouă?

Se simți și el cuprins ușor de senzația de panică a lui Emily.

– Mi se pare că ești destul de ocupată.

Ridicând din umeri, ea își trase mănușile din mâini.

– Trebuie să gândești în avans. Am niște idei, dar aș vrea să mă uit mai de aproape la niște chestii, cu tine acolo. Pot trece pe la tine peste vreo două ore.

Se îndreptă spre camioneta ei și strigă spre membrii echipei ei. El avu parte de câteva clipe cu verișorii lui înainte să îi cheme ea și pe ei. Văzu o grămadă de plastic negru și multe furtunuri, tot negre. Și se gândi că era mai bine să o șteargă de acolo înainte să-i arunce și lui o pereche de mănuși și să-l pună la muncă.

În timp ce conducea spre casă se gândi că într-adevăr voia niște chestii schimbate la exteriorul casei. Și nu era ușor de manipulat, așa că nu avea cum să se trezească înconjurat de arbuști și de sisteme de irigații.

Poate un copac. Nu l-ar deranja un copac înalt, care să ofere umbră și pe care să-l privească an după an, crescând. Poate chiar să pună un hamac sub el pentru după-amiezile lenețe de duminică. Sau chiar doi copaci, cu un hamac atârnat între ei.

Bine, îi va permite să pună un copac acolo, decise Zane, poate doi. Poate și vreo două tufișuri sau arbuști - era vreo diferență oare? Oricum putea să le spună și boscheți din partea lui.

În sfârșit.

Avea să tragă linia fix acolo, la tufișuri. Și cu asta, basta.

capitolul 12

Darby admira drumul ce ducea până în fața casei lui Zane. Știa exact unde începea linia de demarcație a proprietății și știa cum va planta acolo niște măceși, ori azalee, poate tufișuri de dafin de munte ori de golf. Le va împrăștia suficient încât să pară că natura însăși le-a dat naștere acolo.

Și nu numai vizitatorii aveau să rămână uimiți de efectul pe care îl produceau acestea în timp ce urcau, ci se vor vedea și din casă și din anumite puncte mai de jos.

Plante grațioase, minunate.

Casa însăși era, în opinia ei, o adevărată capodoperă de arhitectură. Lemnul, piatra și sticla în combinația aceea fantastică, cocoțate deasupra tuturor celorlalte, dominând priveliștea. Terase, verande, balcoane, grădini care o implorau să se apuce de ele. Intrarea principală uriașă - și cum se aflau în sud, veranda era chiar imensă - țipa parcă după niște vase frumoase de piatră - poate de beton - pline de culoare și înălțime.

La naiba, s-ar fi împrietenit cu Zane doar pentru a avea șansa să petreacă puțin timp acolo, oricum. Dar

dacă reușea să-l convingă să facă ce voia cu locul acela? I l-ar fi înapoiat un adevărat paradis.

Parcă și se uită în sus. Bărbatul nu avea nici măcar un șezlong pe terasa – și asta chiar era o terasă, nu un simplu balcon – dormitorului principal.

În mod evident, avea nevoie de ea.

Zane ieși deschizând ușile duble ale verandei acoperite, iar ea simți un declic. Se potrivea perfect cu locuința, iar, după ochiul ei, casa i se potrivea de minune. Ceea ce ușura mult lucrurile.

Era înalt, așa că toate tavanele acelea înalte, ferestrele ce se avântau spre înălțimi, imensitatea deschisă a podelelor de la parterul deschis se potriveau de minune cu el.

Avea să se preocupe ea pentru ca terenul din exterior să i se potrivească și el de minune.

Avea picioare lungi, așa că nu trebuia să se grăbească să parcurgă tot terenul acela și o statură bine făcută, chiar dacă i se părea o idee cam slab.

Și ce femeie nu ar fi admirat un tip înalt, slab, bine făcut și cu ochii verzi?

– Mamă, Zane, casa asta, locul este absolut superb.

– Nici nu m-am obișnuit cu el încă. Se apropie, se întoarse și privi în aceeași direcție cu ea. De fiecare dată când vin spre casă și ajung aici și dau cu ochii de ea, nu mă pot împiedica să mă gândesc: „Foarte tare, ce zici de locul ăsta?"

– Și eu am aceeași reacție în ceea ce o privește pe a mea. Adesea mă trezesc că fac și niște mișcări de dans, de bucurie. E bine să fii acasă, nu-i așa?

– Tu ai reușit să treci peste perioada ta de tranziție foarte repede și fără probleme.

Ea se întoarse să arate spre munți, lac, orășel, tot ce se vedea în jur.

– Da, de ce nu? Pun pariu că stai uneori la una dintre ferestrele acelea minunate și-ți spui: „Foarte tare, ce zici de locul ăsta?"

– Da, în absolut fiecare zi.

– Priveliștea e demențială. Știi ce lipsește?

El își simți umerii încordându-i-se. „Nu permite să se depășească limita", își aminti.

– Bănuiesc că o să-mi spui tu.

– Ai nevoie de un zid de piatră care să împiedice alunecările de teren, acolo, spuse apropiindu-se de locul unde panta cobora brusc spre hăul de jos. Și nu numai pentru alunecări și eroziune, ci și pentru a întări structura – și pentru siguranță. Poate că te vei însura, poate vei avea copii.

„Un copac", își aminti el. „Poate vreo două tufișuri."

– Am senzația că un zid va da senzația de închis.

– A, nu unul înalt, nu unul care ar putea bloca priveliștea de aici, ori de jos în sus. Ceva care să pună locul în valoare. Am alege niște bucăți de piatră făcute manual – îți las o broșură. Tu alegi tonurile de culoare și modelul. Și pe urmă adăugăm niște becuri.

– Becuri, dar...

– Nu numai pentru iluminare, ci și pentru magie. Băgă mână în buzunarul blugilor ei tociți și scoase o bucățică mică de alamă. Le-am folosi – în funcție de alegerea ta privind finisajele – pe ambele părți. Pot să-ți arăt niște poze, să vezi cum arată noaptea. Sclipesc ușor, foarte frumos. Am înțeles că foștii proprietari au dorit ca însăși casa să fie elementul de atracție principal și de asta nu au vrut prea multe chestii în fața ei. Dar nici nu aveau copii mici.

– Păi nici eu n-am.

– Încă. Plus că sora ta are o fetiță și o să înceapă în curând să vină să alerge pe aici. Și nu o să-ți convină să se rostogolească pe panta aia.

Nu se gândise la asta, dar acum își dădea seama că era adevărat. Iar imaginea aceasta mută chiar atunci limita până la care era dispus să meargă.

– Bine, un zid. Un zid scund.

– Îți las broșura, fac niște măsurători și îți dau un deviz estimativ. Deci să ne mărginim la partea din față pentru moment.

Vorbi despre plantarea diferiților arbuști de-a lungul aleii ce ducea până la casă – cine s-ar fi gândit la asta? Despre finisarea verandei prevăzută cu niște vase de beton, cu niște șezlonguri, o masă, niște chestii plantate în față.

Se trezi că făcea fix ceea ce îl avertizase Emily că va face. Dădea din cap. Încuviință mai departe, când trecură la partea laterală și acolo se menționară brazde întregi de hortensii, bujori, crini.

Cascada îl făcu însă să iasă din transă.

– Cred că glumești!

– Nu mă refer la ceva gen Niagara. Casa asta a fost construită tăind o bucată din munte, așa că deja are și bucata mai înaltă și cea mai joasă și albia unde să se scurgă căderea de apă. Uite aici, zona asta te imploră parcă să îi oferi apă. Bolovani naturali, apă care se prăvale brusc de aici, de la nivelul superior, apoi șerpuiește pe-acolo, Vom planta tufișuri de-a lungul marginii până înspre locul unde încep copacii. Pui aici o bancă de piatră, niște arbuști frumos mirositori, o cărare de piatră, niște luminițe frumoase și o să te trezești că îți va plăcea să vii aici să te bucuri de un pahar de băutură, sunetul apei, priveliște, parfumuri, chiar în fiecare zi.

Mâinile i se mișcau în timp ce vorbea. Puternice, fără inele, mâinile ei aveau degete lungi și unghii scurte, nedate cu lac. Cum naiba reușeau să zugrăvească imagini în aer cu mâinile alea?

– Dar... o cascadă...?

– Gândește-te la ea mai degrabă ca la o cădere de apă. Îți va fi de mare folos în spațiul acesta care nu este exploatat pe deplin. Vom păstra pompa. Ți-ar plăcea ce-ți descriu, fii sigur. Altfel – ceea ce nu mi-ar conveni, desigur – nu ar fi decât o opțiune. Golf joci?

– Nu.

– Un avocat care nu joacă golf? Mă gândeam ce bine ar arăta un teren de golf cu gazonul acela frumos și verde, dar, mă rog, nu contează. Nu ești genul sportiv?

– Ba am jucat la un moment dat baseball.

– Hei, și eu! Îmi place mult baseballul.

Asta îi îndepărtă gândurile de la cascadă.

– Cu ce echipă ții?

Privirea ei fu absolut condescendentă.

– Zane, sunt din Baltimore. M-am născut fan înfocat al măreței „O, așa voi fi cât voi trăi și dincolo de moarte".

El se trezi zâmbind involuntar.

– Și eu la fel.

– Pe bune? Lăsă la o parte discuția despre peisaj și își băgă degetele cele mari ale mâinilor ei fascinante în bridele blugilor, interesată. Ai fost vreodată la Camden Yards?

– De câteva ori.

Ea oftă ușor.

– Eu mi-aș fi dorit să locuiesc acolo.

Atunci, fără să vrea, vorbele îi ieșiră de pe buze înainte să se poată controla:

– Eu mi-aș fi dorit să joc acolo.

Inima i se strânse, așa se întâmpla și acum din păcate, ceea ce se strădui să ignore.

– Pe ce poziție?

– Fundaș.

– Hei, și eu la fel, la baza a doua, exclamă oferindu-și pumnul să și-l atingă precum niște coechipieri. Orașul acesta are o ligă cu echipe, dar primăvara și vara sunt anotimpurile de vârf pentru afacerea mea, așa că nu mă pot băga. Tu joci?

– Nu.

Ceva din felul în care fu rostit acest cuvânt monosilabic o avertiză că se afla pe teren minat.

– Ei bine, sper să apuc și eu să văd câteva reprize din meciul lui Gabe de sâmbătă. Așa că o să-ți desenez ce am în minte, ca să ai o imagine mai bună a ceea ce aș vrea să-ți propun. Între timp...

Vorbi despre niște grădinițe separate pentru plante de ceai și condimente, pentru alte plante anuale, pentru tot

felul de tufișuri și despre încă un zid, simetric cu cel din față. Sigur că el le pierdu șirul.

– Acum că ți-am dat o grămadă de chestii la care să te gândești, mă duc să fac niște măsurători. Și îți aduc și niște broșuri la care să te uiți.

– Foarte bine. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mă descurc.

Ea se înapoie la camionetă, iar Zane, aproape complet amețit, intră în casă prin spate, prin bucătărie. Desfăcu o bere și se gândi că ar fi trebuit să o întrebe și pe ea dacă vrea una. Decise că avea nevoie să-și revină el mai întâi.

Femeia mirosea a pământ, a iarbă și a viață, avea mâini puternice și competente care desenau imagini în aer. Le zugrăvea în cuvinte, ca să poată avea și el imaginea aproape mistică a ceea ce era atât de clar în mintea ei.

Dar asta nu însemna că se va lăsa păcălit.

Zidurile, da, asta înțelegea. Era importantă siguranța și spera că Audra va veni de multe ori și va petrece o grămadă de timp aici, în vizită la unchiul ei. Și îi plăcea ideea luminițelor care sclipeau pe piatră, așa că, foarte bine. Poate și niște plante – doar câteva din ele. Dar cascada? Asta era absolut ridicol!

Chiar când se gândea la asta, se apropie de ferestrele uriașe ale sufrageriei și privi spre zona în care ea își imaginase cascada aia ridicolă. Nu. Absolut, nu. Nu. Dar... poate se va mai gândi la asta.

Avea dreptate cu privire la masa și scaunele și șezlongurile de afară. Veranda, terasa, zona din spate cu grătarul Acela prevăzut acolo din construcție, atât de mare și fantastic – toate astea aveau nevoie de locuri unde să se stea jos, în aer liber.

Deci, da, în sensul acesta avea dreptate. Se pricepea să facă grătar – se ocupase Lee de asta – și voia să invite familia acolo să ia masa. Așa că, era într-adevăr nevoie de mese și scaune.

Cu berea și laptopul alături, se așeză la masa mare, pentru micul dejun și se uită la ce avea de oferit

internetul privind mobila de exterior. Lăsă peretele de sticlă deschis și își marcase deja niște opțiuni când Darby ciocăni ușor cu degetul în cadrul metalic.

– Hei, intră! Vrei o bere?

– Doamne, chiar aș bea una, dar sunt cu mașina. O jumătate de bere, poate?

– O jumătate de bere.

El se ridică să-i toarne o jumătate de bere într-un pahar, în timp ce ea intră și dădu roată bucătăriei imense. Admiră dulapurile, închise la culoare și de bună calitate, unele cu uși de sticlă, metri întregi de blat și partea superioară lui, de granit ce se potriveau de minune cu tonurile bogate de maroniu, verzui și auriu de pe pereți.

Bucătăria avea de toate – frigider și mașinărie încorporată pentru gheață. Mașina de spălat vase, un aragaz pentru profesioniști, cu opt ochiuri cu o hotă elegantă și un cuptor dublu pe perete. Plus că, își dădu seama din turul ei atent, mai exista și o cameră de serviciu alături, unde mai erau încă un frigider, încă o mașină de spălat vase, o chiuvetă imensă, alte blaturi, alte dulapuri. Și o cămară suficient de încăpătoare să ridici niște corturi în ea.

– Bucătăria asta aproape că mă face să vreau să învăț să gătesc – chiar să gătesc pe bune.

– Mă bucur să spun că pe mine nu m-a tras așa în sensul acesta, zise Zane întinzându-i berea. Ceea ce este tocmai motivul pentru care o grădiniță cu plante pentru condimente nu mi se pare că ar avea rost.

– Ba plantele astea au mereu un rost. Își ciocni paharul de sticla lui, sorbi și oftă a plăcere. Apoi îi întinse broșurile. Una dintre ele este a mea, deocamdată ți-o dau doar ție, informal, căci mă gândesc că văzând niște chestii pe care le-am realizat s-ar putea să te facă să înțelegi la ce mă gândesc pentru aici. Pagina web încă nu am terminat-o, dar am deschis-o deja. Așa cum este.

– Dacă ai nevoie de ajutor la chestia asta, ar trebui să iei legătura cu IT-istul șef.

– Bănuiesc că te referi la Micha Carter, nu? Da, mi-a fost recomandat.

– E prietenul meu de-o viață și, în ciuda acestui fapt, pot să-ți spun sigur că e cel mai bun.

Curios, deschise la întâmplare o broșură la pagina marcată de ea și văzu niște ziduri de piatră în tonuri ce-i aminteau de blaturile lui din bucătărie și văzu și poze făcute noaptea, cu luminițele acelea isteț puse, sclipind.

– Mda, chiar că e ceva!

– Nu? Ai putea avea ceva similar.

– Asta e... cum spuneai tu... o zonă terasată. Adică sunt mai multe niveluri, cu trepte de piatră între ele.

– Ai putea avea și tu astea, minus treptele. Nu e nevoie de ele. Dar zidul terasat nu este numai posibil de făcut, ci chiar ți l-aș recomanda.

– Nu mi-ai mai vorbit despre asta până acum.

Ea îi zâmbi pe deasupra paharului cu bere.

– Nu am vrut să te sperii.

Zane se uită spre ea, cu ochii aceia verzi și profunzi plini de ironie.

– Îmi vorbești despre cascade, dar îmi zici că nu vrei să mă sperii?

– Ei, te-am vrăjit puțin înainte de asta. Aș recomanda două niveluri pentru estetică și o mai mare stabilitate.

– Dar pe urmă ai de gând să plantezi chestii ca astea la nivelul inferior și asta e...

– Sunt doar niște plante specifice zonei și vor avea un sistem de irigare pe sub pământ. La adâncime. Noi ne ocupăm de el, iar tu te bucuri de priveliște.

– Acesta ar trebui să devină sloganul tău. Dar stai jos, ce zici? Pot să mă uit puțin prin astea chiar cu tine aici.

– Super. Își trase un scaun înalt, apoi scoase niște foi pe care le scosese la imprimantă și le capsase. Uită-te la asta!

Când deschise foile și dădu cu ochii de o afurisită de cascadă, simți că se prăbușește.

– Tu ai construit asta.

– Da, eu cu mama, împreună.

– Dar e extraordinară!

– Așa zic și eu. E puțin mai mare și mai elaborată decât ceea ce aș vedea aici, dar îți poate da o idee cu privire la ce se poate face. Lucrând cu terenul, folosind diferența naturală de nivel.

Studie fotografiile. În ele, apa cădea de la un nivel la altul, pe paliere, avea plante crescând din pereții de piatră și lespezi suficient de mari să se cocoațe cineva pe ele.

– Încerci să mă faci să vreau și eu așa ceva.

Ea sorbi din bere.

– Deja o vrei. Eu încerc să te fac să treci peste fobia pe care o ai pentru grădini și grădinărit.

– Dar iarna?

– Iarna va fi secată, se scoate pompa. Și rămâne numai decorul, foarte drăguț, până primăvara următoare când pompa se pune la loc.

– Ei, rahat!

Ea nu se deranjă să-și ascundă chicotitul.

– Îți desenez ceea ce am în minte și îți fac și un deviz estimativ. Pe urmă tu decizi. Se aplecă ușor și observă ce se vedea pe ecranul laptopului lui. Te uiți la mobilier de exterior.

– Da, în privința asta ai dreptate. Vreau să îi chem pe ai mei aici, dar încă nu m-am ocupat de chestii pe care să se stea afară.

– Să nu iei nimic prea modern și nici ceva prea rustic. Să... Scuze, nu mă pot abține. Te deranjează dacă o să... Făcu un semn cu degetul arătând în jur. Vezi cum e construită casa asta?

– Sigur.

– Îmi place mult felul în care e exploatat spațiul aici. Zone larg deschise, tavane înalte, fotolii imense, canapeaua aia lungă și lată, toate se potrivesc de minune. În culori predominant masculine, continuă ea plimbându-se în continuare, dar fără a fi terne. Impresia

de confortabil, fără a fi neglijent, nimic rigid în ceea ce privește stilul. Nu-mi place deloc atunci când totul se asortează cu totul. Și îmi place masa din sufragerie.

– Pe aia tocmai am luat-o. Mi-au spus că stilul este rustic industrial, ce-o mai însemna și asta.

– Indiferent ce înseamnă, e foarte tare. Trasă cu degetul o urmă pe suprafața lungă. E din bucăți de lemn puse una lângă cealaltă, ca niște bârne. Frate, chiar că ești ordonat și superorganizat.

„Dacă primeai un pumn în plex în caz că uitai să-ți aduni șosetele de pe jos, normal că învățai să fii așa", se gândi el.

– Da, așa e.

– Ce ai de gând să faci la demisol? Vrei să păstrezi sala aia de proiecție?

– Aș fi nebun să nu. Am nevoie de niște chestii pentru apartamentul de oaspeți de acolo. Până acum am reușit doar să-mi instalez aparatura pentru sala de sport acolo și cam asta e.

Țuguindu-și buzele, se înapoie la el, îi măsură cu mâna bicepsul de la brațul drept și strânse.

– Mda, așa mă gândeam și eu. Foarte frumos. Apoi se îndepărtă, lăsându-l ca în transă. OK, în mod clar știi ce ai de făcut, știi ce îți place și se potrivește cu spațiul acesta. Oricum, însă, pot să îți dau și eu o listă cu locurile unde poți merge, în zona asta, să vezi, să atingi, să încerci tu însuți mobila în loc să cumperi on-line.

– Bine.

– Dă-mi adresa ta de e-mail și văd ce îți trimit imediat ce pun niște chestii cap la cap.

– E un plan bun. Îți dau o carte de vizită.

Scoase un portofel din buzunar și o carte de vizită din el.

– Impresionant. Zane Walker, avocat. E un nume potrivit pentru un avocat. Și e chiar și mai bun pentru un erou din filme de acțiune. Cartea mea de vizită

e în broșură, dacă ai întrebări, continuă ea întinzându-i paharul. Mulțumesc pentru bere.

- Pentru jumătatea de bere.

- Tot același lucru.

- Să te conduc. Stai puțin, am o carte de vizită și a lui Micha. Deschise un sertar organizat impecabil și scoase o carte de vizită. Dacă ai nevoie de un IT-ist, sună-l chiar pe IT-istul-șef.

- Mda, chiar ar trebui, deci, mulțumesc.

- Zice despre tine că ești foarte sexy.

- Ce zice?

- Și habar nu am de ce i-a ieșit asta pe gură. Dat fiind că e implicat într-o relație serioasă, monogamă, și mai e și îndrăgostit până peste cap de Cassie.

- Bravo lui, spuse ea în timp ce ieșeau spre partea din fața casei. Și chiar sunt foarte sexy, deci nu se înșală deloc.

- Nu se va da la tine.

- Asta este bine de știut. Doamne, ce-mi place aici! Ieși afară, pe verandă, și se îmbătă de aerul de acolo, de priveliștea de acolo. Când voi termina cu locul ăsta, vei vedea zânele pădurii dansând pe aici și îngerașii cântând.

- Și apa curgând?

Ea izbucni în râs.

- Dacă ești isteț, da. Vorbim mai încolo.

El o urmări cu privirea coborând treptele, apoi îndreptându-se spre camionetă. Da, într-adevăr, era sexy, decise el într-o manieră nestăpânită, aproape viscerală, pe care o găsi imposibil de înțeles și stăpânit.

- Hei! strigă el. Poate ne vedem la meciul lui Gabe.

- Sper.

Sări în camionetă, îi făcu semn de rămas-bun și porni.

Iar el realiză, în timp ce ea se îndepărta, că energia ce plutise în aer, aproape palpabilă, aproape audibilă, plecă odată cu ea.

Și își dădu seama că-i lipsește.

Zane bănuia că începuse relația pe e-mail cu Darby, în momentul când îi trimise un mesaj cu alegerea lui privind piatra pentru ziduri. Și adăugând că i se părea o idee bună să se facă treaba cu terasarea. Și cu luminițele.

În două ore, ea îi trimise confirmare de primire, plus acordul ei privind alegerea lui și un deviz foarte detaliat pentru materiale și manoperă, care includea și o estimare a duratei lucrărilor și o dată aproximativă pentru începerea lor. (În funcție de vreme.)

Faptul că toate costurile ieșiseră sub cifra de care se temuse el nu îl împiedică să nu se simtă cumva presat. Ieși din dormitor pe balconul imens și se uită spre grădinile iluminate în acest moment de becuri mari, ca niște reflectoare. Își imagină lucirea aceea ușoară deasupra pietrelor.

Și pe urmă îi mai trimise un e-mail în treizeci de minute. Iar el intră înapoi în casă și-i trimise instrucțiuni să-i facă un contract. Pe care ea i-l trimise în treizeci de minute. Și, Doamne ajută, el îl scoase la imprimantă, îl scană și îl trimise înapoi. Și primi confirmarea ei. Toate acestea înainte de miezul nopții chiar în ziua în care ea venise să-l convingă să se apuce de una și de alta.

Seara următoare, după cina cu familia lui, își verifică e-mailul și văzu că avea un mesaj de la ea. Acesta avea atașat un desen cu cascada, completat cu măsurători cu tot. Îl studie, îi plăcu și îl lăsă deoparte.

Când ajunse acasă, ieși afară și se uită lung la spațiul întins din fața lui, apoi i se păru că aude aproape apa lovindu-se de pietre. Și intră înapoi în casă, drept în birou.

„Bine, fă-o", scrise el. „Începi să mă enervezi deja."

Răspunsul ei sosi câteva minute mai încolo.

„Mi se întâmplă destul de des să enervez oamenii. Vrei contract separat sau vrei să aștepți până calculez și restul?"

„Fă ce crezi, calculează totul, în ansamblu. Ceea ce nu înseamnă că voi spune da pentru întregul ansamblu, dar voi vedea. Aleg eu ceva."

„Și m-am hotărât să-ți zic că nu ești atât de sexy pe cât crezi."

„Ar trebui să am cifrele exacte până la meciul lui Gabe. Orice vei alege, mă descurc. Ne vedem acolo. Îți fac cinste cu un hotdog. Și să știi că habar nu ai cât de sexy sunt când îmi pun mintea. O adevărată bombă incendiară. Te ocupi și de/poți face contracte de asigurări?"

„Pot. Te costă un milion de dolari. Și un hotdog."

„Minunat. Negociem. O să sun la cabinetul tău să fac o programare."

Zane descoperi că restul săptămânii era extrem de aglomerat. Angajă un stagiar, o absolventă de drept foarte isteață, înscrisă la masterat, care avea legătură cu zona asta. Fusese crescută de bunicii ei – tatăl era necunoscut, mama murise demult. Și cum bunicii se retrăseseră la pensie în Lakeview câțiva ani mai înainte, fata voia o slujbă pe perioada verii în apropiere.

Și mai aproape de Main Street nu era nimic pe aici, iar dat fiind că stagiara îndeplinise toate criteriile de pe lista lui Zane, el și Gretchen Filbert încheiară un acord amiabil.

Ceea ce însemnă că trebui să mai facă rost de încă un birou și de celelalte lucruri de care era nevoie.

Așa că schiță acordul de separare al unei doamne care voia să pună capăt unei căsnicii nefericite, îl convinse pe fostul lui profesor de istorie să nu-și dea în judecată propriul frate pentru ceea ce era, în esență, o mică problemă de familie, se ocupă de o clientă care avea nevoie de ajutor pentru succesiunea moștenirii de la mama ei, dat fiind că notarul unde făcuse actele inițial murise.

Sigur, nu putea spune că era ocupat până peste cap, dar pentru un tip care abia deschisese un cabinet

de avocatură într-o comunitate mică, i se părea că se descurca de minune.

Se întoarse de la o vizită la domiciliu pe care o făcuse - acorda și consultații la domiciliu, cum le numea - extenuat, înfrigurat și ud leoarcă de la furtuna din după-amiaza aceea și se aruncă pe unul dintre fotoliile de la recepție.

Maureen scoase capul de după monitor să-l studieze.

- Ai o mutră care parcă strigă „tocmai am petrecut două ore cu Mildred Fissle". Ochii sticloși, părul sculat în cap de parcă ți-au trecut arcuri electrice prin creier până la ultimele fire de păr, gura înțepenită din cauza șocului. Vrei niște cafea?

- Are și whisky în ea?

- Nu. Mai ai o întâlnire în treizeci de minute. Prin urmare, fără băutură.

- Ea... știi, femeia asta mi se părea foarte bătrână și foarte înfricoșătoare încă de când eram puști. Acum chiar e o babornițăgroaznică, precum o vrăjitoare. A trebuit să stau în salonașul ei, pe un scăunel tare ca piatra - două ore, cu genunchii la gură. Și a trebuit să beau ceaiul ăla oribil cu gust de noroi.

Maureen îl privi cu o expresie intenționat exagerat de compătimitoare.

- Bietul băiat!

- Totul mirosea a petale de trandafiri ofilite și a pisici. Are cinci pisici - asta din câte am văzut eu. E posibil să fi fost mai multe. Una dintre ele a stat acolo tot timpul holbându-se la mine. Nici nu a clipit, așa că mi-a trecut prin minte că e moartă și împăiată. Dar tocmai atunci s-a mișcat. El se cutremură. O să trebuiască să mă mai întorc acolo, Maureen. O să trebuiască să mă mai duc acolo o dată.

Bucurându-se de prezența lui, bucurându-se de ceea ce devenise băiatul acesta, Maureen se aplecă în față.

- A vrut să-și mai schimbe testamentul încă o dată, nu-i așa?

– A scos la iveală o jumătate de milion de alte testamente, codicile și tot felul de notițe scrise de mână și atașate fiecăruia dintre ele. O duzină de notițe pe post-it-uri, cu pisici pe ele.

Maureen se ridică.

– Mă duc să-ți aduc o cola, iubitule. Tu stai aici și odihnește-te o clipă.

Se întoarse cu o sticlă rece de cola și un pahar cu apă rece ca gheața cu o feliuță de lămâie, așa cum prefera ea să bea.

– Sunt prietenă cu una dintre nepoatele ei, am fost colege de școală. Domnișoara Mildred – chiar și nepoții ei îi spun așa – își schimbă testamentul mai des decât majoritatea oamenilor. Oricare dintre numeroșii ei copii, nepoți, strănepoți – și cine știe cine mai face parte din numărul de stră-stră ceva – se întâmplă să fie favoritul momentului apucă să afle numeroasele ascunzișuri secrete din casă și din jurul ei unde femeia îndeasă bani, bijuterii, polițe de asigurare, cecuri, cel mai recent testament și așa mai departe. Și pe urmă, respectivul cade în dizgrație. Domnișoara Mildred își scrie notițele, își schimbă ascunzătorile, îl sună pe avocatul pe care îl are la momentul acela și o ia de la început.

– Are șase copii în viață, spuse Zane, douăzeci și nouă de nepoți, șaizeci și șapte de strănepoți și nouăsprezece stră-strănepoți. Alți trei sunt pe drum. Trase un gât mare de suc din sticlă. Și are ceva de dat fiecăruia dintre ei, la dracu' – asta, mai puțin celor despre care a hotărât că nu merită nimic și celor cărora insistă să le lase fix un dolar. Adică zice ceva de genul „cerceii ăștia merg la Sue, masa asta merge la Hank, iar Wendall primește un dolar fiindcă nu s-a deranjat să vină de la Seattle să mă vadă de Crăciun". Și a ținut-o tot așa timp de două ore.

– Gata, gata, liniștește-te!

– Amuzant. Amintește-mi să-ți spun „gata, gata, liniștește-te" după ce îți petreci tot restul după-amiezii

transformând notițele mele disparate într-un document legal.

– Accept provocarea, spuse ea când el deschise servieta și scoase un blocnotes și un dosar.

– O să fie mai ușor data viitoare, să zicem peste maximum șase luni. Plus că are, câți ani are, la naiba? În jur de 98? Nu poate trăi pentru vecie.

Se ridică, își puse servieta pe umăr în momentul în care telefonul îi anunță primirea unui mesaj. Îl scoase și se îndreptă spre biroul lui.

Darby.

„Stai jos în momentul acesta? Dacă nu, să-mi scrii în momentul când te așezi. Și s-ar putea să ai nevoie de o băutură puternic alcoolizată la îndemână."

Zane se așeză la birou întrebându-se de ce avea senzația de nesiguranță și încântare simultane de fiecare dată când primea vești de la Darby McCray.

„M-am așezat. Și de vreme ce sunt un adevărat profesionist și e numai trei după-amiaza – și Maureen a spus nu – nu am nici o băutură alcoolică la îndemână."

„S-ar putea să treci peste vorba ei în câteva minute. Îți trimit chiar acum un e-mail cu mai multe documente atașate. O să vin mâine să văd câteva dintre reprizele meciului lui Gabe, pe urmă va trebui să muncesc pentru a recupera faptul că am pierdut după-amiaza asta din cauza fulgerelor și a ploii. Ne vedem acolo."

Auzi sunetul care îi arăta că e-mailul sosise și aruncă o privire ușor îngrijorată. Cât de rău putea fi? Plus că nu avea de gând să facă toate chestiile pe care le voia ea, oricum.

„Alege ce-ți place", spusese ea. „Alege ce-ți place."

Îl deschise și izbucni într-un râs zgomotos când dădu cu ochii de gif-ul cu câinele dansator. Pe urmă descărcă documentele atașate și le deschise.

Primul, demonstrând exact cât de deșteaptă și de vicleană era adversara lui în acest meci, consta în desene și schițe prezentând proiectul în faza finală.

– Nu mă las păcălit, murmură el. Dumnezeule, chiar este uimitor! Dar tot nu am de gând să mă dau bătut.

Trecu mai departe la listele pe care ea le făcuse cu grijă în care prezenta copacii, tufișurile, plantele, cu prețuri cu tot – toate primind garanție timp de un an, astfel încât să poată fi înlocuite în cazul în care nu se prindeau.

Cinstit.

Pe urmă veneau chestii precum pământ de umplutură, pământ de flori, îngrășământ, sisteme de irigație, ghivece, vase, jardiniere. Majoritatea făcându-l să se scarpine în creștetul capului, confuz. De ce naiba pământul ăla nu era doar atât – un simplu pământ – și încă ieftin pe deasupra, oare nu era normal ca pământul să fie ieftin? Pe urmă venea manopera și, când reuși să-și restabilească direcția ochilor încrucișați pentru moment, văzu și totalul.

– Drace! Băga-mi-aș picioarele!

Atunci intră Maureen ca un fulger.

– Vezi cum vorbești! Ce naiba ai? Aș fi putut intra cu un client!

El îi arătă spre ecranul computerului. Cu expresia aceea de mamă ultragiată în continuare pe față, Maureen ocoli biroul.

– Oh, Doamne sfinte!

– Vezi?

– Pentru amenajări exterioare? Dar ce naiba amenajezi? Disneyland? Mie mi-a spus Emily cât de rezonabilă este Darby în ceea ce privește serviciile sale și m-am tot gândit să îi cer să facă ceva și pentru mine. Dar așa, Dumnezeule mare!

– Să nu lași chestia asta să te descurajeze. E o nebunie. Și nu știu de ce a inclus pe listă și zidurile, și cascada pe care le-am comandat deja.

– Cascada? Vrei o cascadă?

– Nu. Poate. Nu. Este o nebunie. Eu sunt nebun de legat.

Deschise fișierul și i-o arătă, iar ea scoase un oftat lung și visător.

– Ce frumos e! O, iar zidurile astea – cu plantele... Ce să zic, par ca și cum ar face parte din peisaj, nu? Ca și cum au fost de la începutul lumii pe dealurile acelea. Zane, e minunat! Ce altceva mai e?

Acum nemaifiind așa de pornit, derulă imaginile și-i arătă și restul schițelor.

– Sunt fabuloase, chiar mai mult decât fabuloase. Atmosfera e absolut magică, dar nu știu cum se face că nu pare deloc forțată, nici măcar făcută de mâna omului!

– Nu mă ajuți deloc, murmură el.

– Ce să-ți zic, dragul meu, nu pot să mint. Dacă așa e, așa îți spun. Mai deschide o dată pagina aia cu toate costurile.

Când el o deschise, ea îl mângâie înțelegătoare pe umăr.

– Mda, și costurile sunt absolut uluitoare. Stai, mai e o pagină.

– Nu se poate.

Dar observă și el că așa era.

– Probabil că am fost prea ocupat să-mi crape capul ca să-mi dau seama.

– OK, bine, murmură Maureen, uită-te unde a notat contractul anterior și costurile – pentru că îți oferă ceea ce numește un discount pentru client preferențial la manoperă, incluzându-l pe acela. Și este o reducere serioasă, Zane. Ceea ce nu înseamnă că nu va fi vorba în continuare de o grămadă de bani, dar e o reducere bună.

El se holbă la cifre.

– Știi care e faza? E foarte vicleană – poți s-o întrebi și pe Emily despre asta. Intenționat a pus chestia asta cu reducerea după ce avea să mă lovească pe mine atacul cerebral sau coma. A așteptat și nu a pomenit nimic despre vreun discount când m-am lăsat păcălit să pun și zid, și cascadă și tot, dar pe urmă le-a inclus. Oricum

avea de gând să o facă. Deci mă duce cu zăhărelul, se joacă cu mine. Fix asta e tactica ei.

Maureen derulă imaginile până ajunse iar la schițe și scoase din nou același sunet.

– Dacă e în stare să facă astea, atunci e în stare de mult mai mult de-atât. Fata asta e o adevărată artistă. E magician. Deci ce ai de gând?

– Am de gând să nu mă mai uit la imagini, nici la schițe și să-mi ard cu fierul înroșit suma aia de la total costuri în creier ca să-mi amintesc tot timpul de ce nu o să mă mai uit la ele.

Auzi clinchetul discret al dispozitivului pe care tot Micha i-l instalase ca să știe când se deschidea ușa de la intrare.

– Și am de gând să nu mă mai gândesc deloc la asta.

Apăsă pe mouse și închise fișierul.

– Îți las două minute să-ți revii și mă întorc aici ca să aduc persoana cu care ai întâlnire acum, spuse Maureen mergând spre ușă și aruncând o privire în urmă. Trebuie să recunoști că ar fi ceva cu adevărat special.

– N-am nevoie de nimic special. Îmi place să mă știu întreg la minte.

capitolul 13

Într-adevăr, vineri tună și plouă cu găleata, dar zorii zilei de sâmbătă se iviră pe un cer senin. Și Darby se trezi și ea odată cu apariția lor. Dădu pe gât o cană de cafea și un bol de Cherrios cu o mână de afine în timp ce se uită pe net la prognoza meteo pe termen scurt și lung.

Se îmbrăcă în uniforma pe care o purta practic în fiecare zi primăvara – pantaloni comozi, tricou, hanorac, mulțumită să-și poată pune pe cap șapca bleumarin cu logoul firmei High Country Landscaping însoțită de un boboc de floare. Se gândise că floarea simbol a statului Carolina de Nord era exact ce trebuia.

Se îndreptă spre camionetă și aruncă o privire spre pământul excavat pentru locul unde avea să fie șopronul pentru unelte și echipamente. Cu puțin noroc avea să termine de turnat betonul și să pună grinzile până la începutul săptămânii viitoare.

Auzi ciripind păsările dimineții, văzu florile de măceș ivindu-și capetele colorate ici, colo, din arbuștii ce-i mărgineau mica ei lume. Mecanismul cu clopoței pe care și-l făcuse cadou prinse o pală de vânt și scoase sunete delicate făcând și mai frumoasă atmosfera colorată din jur.

Însuflețită de optimism, porni spre lacul pe deasupra căruia plutea un abur ușor ridicat de razele soarelui la răsărit ce zugrăveau cerul spre est. Un bâtlan, alb ca laptele, trecu bătând din aripi ușor prin aburi, ca într-un vis.

Singură pe șoseaua pustie ce înconjura lacul, derulă în minte treburile pe care le avea de făcut azi. Toate puteau fi terminate la timp ca să îi lase suficientă vreme mai pe seară să se ocupe de dulapurile ei din bucătărie. Nu avea să pună uși, se gândi. Cele de sticlă ale dulăpioarelor lui Zane o inspiraseră. Așa că avea să scoată ușile alea oribile, să vopsească și să decoreze restul și gata.

Oricum îi era ușor să-și dea seama ce gândea ea, pentru ea.

Își îngădui o clipă în care să se gândească și la Zane. Nu îi răspunsese la e-mail și nici nu comentase cu privire la documentele atașate pe care i le trimisese. Ceea ce era neobișnuit în privința lui, trebui să recunoască. În mod normal reacționa foarte rapid la e-mailurile pe care i le trimitea.

Probabil se gândea încă ce să facă, iar asta nu era de blamat. Plus că nu se așteptase ca el să spună da la întreaga afacere. Spera însă că își va gândi lista de priorități, astfel încât ea să apuce să facă pentru el ceea ce i se potrivea.

Parcă aproape de recepție, își trase mănușile în mâini și-și scoase sculele.

Avea o oră la dispoziție înainte să apară Hallie și apoi Roy - cu o ușoară mahmureală după petrecerea la care fusese vineri noaptea. Le spusese ora asta de dimineață fiindcă avea de gând ca mai încolo să-și ia liber ca să se ducă să se uite puțin la baseball.

Până când apăru Emily cu mașina, deja ajunseseră la partea cu îngrășământul și plantatul în ghivece. Femeia se apropie de locul unde Darby înfășura încet, cu grijă, tulpinițele clematitelor în jurul cârligelor pe care le înșurubase în noul stâlp de iluminat.

- Am început să mă obișnuiesc cu chestia asta, spuse Emily oftând. Am început să mă obișnuiesc să-ți spun: „Sigur, dă-i drumul, apucă-te să faci ce crezi de cuviință". Să trec apoi la etapa „Doamne, Dumnezeule, ce naiba face acolo?" și apoi la finalul „Arată perfect!"

- Scopul nostru este să bucurăm clientul.

- Păi chiar vă iese, chiar dacă în momentul acesta eu sunt încă în etapa a doua la casă.

- Plecăm într-acolo imediat ce terminăm aici. Iar etapa finală va avea loc săptămâna viitoare.

Totuși, când Emily privi în jur, Darby îi văzu linia sprâncenelor încruntate a îngrijorare.

- Nu știu cum voi face să țin toate astea în viață.

- Sunt ușor de întreținut, îi reaminti Darby. Și... o să te învăț eu.

- Mda... Ce este copacul ăla la care toarnă Roy îngrășământ?

- Se numește mirt. E copacul caracteristic acestui stat, practic copacul național.

- Da. Ar fi trebuit să știu asta.

- E perfect - face flori la sfârșitul verii. Am de gând să pun unul și la tine acasă.

- Foarte bine. Succes! Trebuie să trag tare vreo două ore, înainte ca Marcus să mă schimbe ca să pot și eu ajunge la meciul lui Gabe.

Darby se dădu înapoi să studieze clematita și încuviință mulțumită.

– Încerc să vin și eu pe-acolo, măcar o oră.

– Îți țin loc. Darby, chiar dacă mă simt impresionată de simțul datoriei care te însuflețește, știu ce înseamnă să-ți conduci propria afacere. Draga mea, ar trebui să-ți iei și tu câte o zi liberă.

– Ieri a fost aproape în întregime liberă și o să plouă și miercurea viitoare, așa că aceea va fi încă una.

Emily se ghemui lângă ea.

– Și ce faci când ai zile libere?

– Stau și mă gândesc cum să-mi găsesc potențiali clienți și să-i bag în sperieți.

Emily o bătu ușurel pe obraz cu afecțiune nedisimulată.

– Sunt convinsă. Ne vedem la meci!

Ea termină la timp cât să facă poze pentru dosarele ei, să pună echipa pe direcție acasă la Emily și să se spele cu furtunul din grădină.

– Mă întorc pe la unu. Sau la unu și jumătate dacă vreți să vin și cu mâncarea de prânz. E rândul meu.

– Eu vreau un sendviș mare cu sos iute! strigă Roy.

Hallie, al cărei păr era acum împletit în zeci de codițe măiestrit prinse la ceafă cu o eșarfă, se aplecă peste lopata pe care o avea în mână.

– Eu vreau unul cu șuncă și cașcaval, cu ardei, cu roșii – și muștar – fără maioneză.

– S-a făcut.

– Și cartofi prăjiți, adăugă Roy. Cu ardei iuți.

Și lui Darby îi plăcea mâncarea condimentată, dar Roy era de-a dreptul înnebunit după tot ce te punea pe jar.

– La unu jumate. Îmi trimiteți mesaj dacă întâmpinați vreo problemă.

Dădu roată lacului, admiră plantele înflorite și pe cetățenii aflați la muncă în propriile curți și grădini și intră în orașul deja aglomerat de oamenii ieșiți la cumpărăturile de sâmbătă. Și se îndreptă spre partea cealaltă a orașului, unde se aflau terenurile de baseball.

Trebui să vâneze îndelung un loc de parcare, ceea ce arăta, după părerea ei, interesul mare al comunității

locale pentru acel sport. În timp ce parcurse un cvartal întreg pe jos de la locul pe care îl găsi într-un final până la stadion, ascultă zgomotul mingilor lovite de bâtă, strigătele fanilor, simți miros de hotdog și hamburgeri.

Se opri puțin să se uite la jocul copiilor - sportivii de-o șchioapă care învățau de mici regulile jocului și importanța muncii în echipă. O puștoaică de vreo opt ani lovi o minge săltăreață spre gaură. Fundașul încercă să o oprească, dar nu avu suficientă putere în braț să o prindă, așa că fata puse mâna pe ea.

Bravo ei!

Trecu mai departe, în lumina orbitoare a soarelui, spre locul unde se luptau copiii mai mari și unde dădu cu ochii de Zane, Emily și Lee, sus, cocoțați pe ultimul rând al tribunelor.

Ratase abia două reprize, observă ea uitându-se la tabela de marcaj, iar echipa gazdă era în avantaj. Era la începutul celei de-a treia reprize, doi jucători aflați în atac fuseseră eliminați, la prima bază se afla un om. Gabe juca în adâncime, la a treia bază, pe post de aruncător. Aștepta fără să urce până ce aruncătorul se legănă - cu putere - și răsucindu-se lovi mingea.

În timp ce urcă, mai multe persoane din jur o salutară, ceea ce îi făcu plăcere. Era plăcut să locuiască într-un loc unde toată lumea cunoștea pe toată lumea și își făcea timp să te salute. Zane o privi lung pe sub cozorocul șepcii, din spatele lentilelor întunecate, în timp ce ea își făcea loc să se așeze lângă el.

- Cum merge Gabe?

- Super, a reușit o dublă în prima repriză. A acoperit o parte mare din bază și l-a și întrecut pe alergător până la a doua, după care a reușit să prindă și o minge apărută pe neașteptate.

- Excelent. Cu ce vrei hotdogul?

- Cu muștar.

- Atât?

- Atât.

– Am înțeles. Hei, spuse ea aplecându-se în față spre Emily și Lee. Mă duc să iau niște hotdogi la sfârșitul reprizei. Voi cum îi preferați?

– Mulțumim. Doar cu muștar.

Lee se aplecă dincolo de nevastă-sa.

– Cu de toate.

– Da, așa se mănâncă un hotdog.

Urmări primul aruncător ieșind la a doua lovitură.

– Și Brody unde e?

– E pe aici, pe undeva, cu prietena lui despre care susține cu tărie că nu e prietena lui.

– Jenny? E adorabilă. Probabil ca puștiul se străduiește să-și adune curajul să o invite să meargă cu el la balul de la sfârșitul școlii. Voia să o facă fără prea multă ceremonie, așa că îmi închipui că un meci de baseball ar fi o ocazie nimerită.

Asta îl făcu pe Zane să nu se mai concentreze asupra următoarei lovituri.

– De unde știi asta?

– El mi-a zis. Știe că fata se așteaptă ca el să o invite și probabil știe că el știe, dar nu vrea să transforme chestia asta în cine știe ce. Uite, e Gabe la lovire!

– Da.

Urmăriră prima lovitură și cum arbitrul strigă „lovitură". Murmurară la unison:

– Înaltă și în interior.

Din spirit de solidaritate, Darby îi dădu un cot ușor în coaste.

– Deci ai reușit să ieși din șoc și să-ți stabilești lista de priorități?

– Poate.

A doua lovitură aduse scorul la unu la unu.

– Ai șansa să te revanșezi miercuri.

– De ce miercuri?

– Se anunță ploaie toată ziua, așa că am sunat la biroul tău vineri după-amiaza, târziu, și mi-am făcut o programare.

– Foarte bine.

Începu să bată din palme când aruncătorul reuși să lovească mingea a doua.

- Are ochi buni.

- Emily spunea că aproape ai terminat cu recepția.

- Da, am terminat. Și a ieșit minunat. Ne-am întors să lucrăm la casă restul zilei. Pe urmă mă duc la Bungalow-ul numărul șase mâine câteva ore între check-out și check-in.

Mișcare târzie, lovitură înapoi.

Ea întoarse capul, și ochii li se întâlniră pentru un scurt moment, la adăpostul ochelarilor de soare și pe sub cozorocul șepcilor.

- Așa îți petreci tu duminicile?

- Trebuie să sap gropile de care e nevoie cât e soare, Walker.

Mingea a treia. Lovitură reușită.

Oamenii începură sa aplaude, să vocifereze, să bată din picioare.

Un pușți de vreo trei ani stătea pe umerii tatălui său pe iarba de lângă tribune și dădea dintr-o mică bâtă gonflabilă. Trei fete cu părul și picioarele foarte lungi trecură fix pe lângă un grup de băieți care se prefăcură ca nu observă.

Vreo două bănci mai jos față de unde stătea Darby, o femeie croșeta ceva dintr-un ghem de macrame și striga:

- Lovește-o să-i meargă fulgii, Willy!

- Intră, murmură Zane.

- Crezi?

- Uită-te! O să încerce să-l înconjoare, să-l facă să se întoarcă.

Darby se uită. Mingea intră, ratând colțul plăcuței. În loc să o lovească să-i meargă fulgii, Willy făcu o chestie isteață. Alergă cât îl ținură picioarele.

- Mai sunt și alții cu ochii buni, comentă Darby. Willy e iute. Poate alerga două lungimi de teren și prinde mingea fără probleme.

Încă o dată, Zane îi aruncă o privire lungă.

- De unde știi?

– Încerc să mă uit din când în când la o repriză, când am timp. Uneori mai și exersez mișcări după muncă. Foarte tare, Gabe!

Gabe se apropie de plăcuță, se mișcă puțin încoace și-ncolo, încercă bâta, apoi luă poziția potrivită.

Puștiul era în mare formă, se gândi Zane. Avea și concentrarea și instinctele care trebuiau. Își aminti de sine însuși, aflat fix în același punct, într-o după-amiază însorită, în nări cu mirosul acela de carne la grătar, iarbă cosită, praf și cretă. Cum reușea să blocheze pur și simplu zgomotul mulțimii sau să îl folosească.

Cum, în clipa aceea, toate mirosurile acelea, toate sunetele acelea, senzația bâtei în mâinile lui, zborul mingii albe către el se îngemănau cuprinzând întreaga lume într-o clipă numai a lui.

Gabe nu pierdu vremea și lovi prima minge dincolo de primul fundaș de la prima bază.

După cum prezisese Darby, lovitura aceea îi lăsă pe cei de la echipa adversă complet descumpăniți, în colțuri. Ea țipă, fluieră, bătu palma cu Zane.

– Dă-i bătaie, Luke!

– Tu îi știi pe toți puștii? se întrebă Zane cu voce tare.

– Dacă vrei să locuiești și să-ți faci o afacere de succes într-o comunitate, trebuie să fii parte cu adevărat din comunitatea aia. Plus că îmi place baseballul.

Scorul ajunse la doi la doi înainte ca Luke să tragă o lovitură grozavă până în zona de centru-stânga. Ceea ce îi dădu prilejul lui Gabe să ajungă la a doua bază.

În timp ce antrenorul ceru puțină pauză și se duse cu prinzătorul să-l liniștească pe jucătorul fundaș, Darby se întoarse din nou spre Zane.

– În funcție de programul tău, putem să prelungim programarea mea de miercuri dacă vrei să parcurgem toate opțiunile. Sau poți trece pe la mine mâine, sau pot trece eu pe la tine. Oricum ar fi, în jur de zece dimineață sau după trei. Așteptă o clipă și continuă: În afară de cazul în care te-am speriat de moarte și nu mai vrei nimic.

– Nu mă sperii deloc.

– Foarte bine. Doar să-mi zici când îți convine.

Emily se aplecă în față.

– Vorbiți de casa lui Zane, nu? Mi-a arătat schițele tale. Sunt ca dintr-un film!

– Dar unul real, replică Darby zâmbind.

Discuția de lângă movilă funcționă. Aruncătorul își luă avânt o dată și încă o dată și aruncă în altă zonă decât se așteptau toți. Următorul înconjură prima bază, până la a doua, dar nu putu ajunge mai repede decât o lovitură spre prima și încheie repriza.

– Foarte tare, strigă Darby bătând din palme. E timpul pentru hotdog.

– Zane, du-te cu ea să o ajuți!

Darby îi făcu semn că nu e nevoie.

– Mă descurc. Dacă am zis o vorbă e vorbă.

Darby își croi drum în jos, pe urmă până la chioșcul cu mâncare să se așeze la rând. Femeia din fața ei se întoarse spre ea.

– Bună, Darby.

– Bună, Laurie.

Cea care lucra la Best Blooms și se pricepea de minune la ceea ce făcea.

– Ce mai faci?

– Foarte bine. Băiatul surorii soțului meu joacă și se pare că vom câștiga. Te-am văzut în tribune, continuă femeia mișcând sugestiv din sprâncene. Nu știam că ești cu Zane Walker.

– Sigur că suntem... O, adică nu, nu sunt cu el, adică pe bune. Voiam să vin să-l văd pe Gabe jucând. Și pur și simplu stau aici, cu familia lui.

– Vai, ce păcat! Adevărul e că vă stă bine împreună, spuse Laurie clătinându-și buclele în timp ce aruncă o privire înapoi spre standuri. Mă bucur să-l văd aici, la un meci.

Înaintară ușor la rând și tăcură un pic, câtă vreme răsunară uralele ce salutau scoaterea măiastră a unei mingi de un mijlocaș.

– La școală am fost împreună, doar că eu eram cu câțiva ani mai mare, continuă Laurie, însă sora-mea era cu el în clasă. Băiatul era vedeta echipei, a câștigat titlul de cel mai bun jucător din an pentru doi ani la rând.

– Mda, foarte tare, comentă Darby.

– Da, chiar că tare. Și l-ar fi câștigat și a treia oară dacă nu ar fi fost... Păru să-și dea seama că vorbise gura fără ea, așa că se mută de pe un picior pe altul, ușor încurcată. A suferit un accident și asta l-a pus pe tușă.

– Pentru restul sezonului?

– Din câte știu eu, pentru totdeauna. Și-a rupt brațul într-un fel crâncen sau așa ceva. În sfârșit, mă bucur mult să îl văd din nou în Lakeview și din nou la stadion.

Laurie se întoarse să-i spună vânzătorului ce voia, lăsând-o pe Darby să cugete.

Avusese nasul spart de tatăl lui, își spuse ea. Și brațul rupt? Aceeași cauză? Poate. Și poate asta explica de ce nimeni nu pomenea vreodată de tatăl sau de mama lui, la urma urmei. Și de ce el și Britt locuiseră cu Emily și Lee.

Laurie își luă tava de carton plină de băuturi, cartofi prăjiți și hotdogi.

– Să vii pe la noi la Best Blooms, bine?

– Știi bine că voi veni.

Darby comandă crenvurștii și dădu specificațiile potrivite pentru fiecare preferință. Și se gândi la puștiul ce fusese la un moment dat vedeta echipei, jucătorul anului, care visase fără îndoială să joace în Camden Yards.

Și își simți inima înmuindu-se.

Trebui să se scuture de sentimentul acesta în timp ce se înapoie spre tribune cu mâncarea. Dacă bărbatul voia ca ea să afle lucrurile astea, avea să i le spună el însuși.

Dădu mâncarea plus niște șervețele fiecăruia dintre ei.

– Deci acum să vorbim despre bani, îi spuse lui Zane. Avem încă de negociat tariful tău de un milion de dolari.

– Ți-am menționat faptul că acesta este de fapt tariful meu pe o singură oră?

– Nu. Dar asigurarea mea o să fie de platină?

– E singurul gen de asigurări cu care mă ocup.

Ea își mâncă hotdogul, după care rămase acolo pentru a patra repriză, până la sfârșit.

– Trebuie să mă întorc. Emily, te rog să te duci să arunci un ochi la recepție, să vezi cum a ieșit. Mă bucur că te-am văzut, domnule șerif! Zane.

Încă o dată își croi drum în jos, printre oamenii din tribună și porni spre șosea.

– Hei!

Se întoarse și dădu cu ochii de Zane care o urma.

– Unde ai parcat?

Ea arătă în sus și înspre dreapta, rotindu-și degetul de câteva ori ca să arate că era destul de mers până acolo.

– Merg și eu cu tine, să-mi dezmorțesc picioarele.

– Adevărul e că la cât sunt de lungi...

Cei mici terminaseră meciul și acum păreau să fie pe sfârșite și copiii de la următoarea grupă de vârstă. Zane se opri o clipă și urmări cum mijlocașul de la jumătatea terenului aruncă o minge foarte departe, la mai bine de un kilometru și ceva.

– Pe noi antrenorul ne ducea la pizza și în caz că eram câștigători și în caz că pierdeam, după fiecare meci de sâmbătă.

– Ce antrenor cumsecade!

– Da. Deci trebuie să-ți spun că m-am gândit mult la planurile tale nemaipomenit de ambițioase privind terenul pe care ar trebui să-l numesc domeniul meu.

– Așa ar fi și trebuit. Dar cred că mai ai nevoie de niște teren în plus, o casă de oaspeți și o piscină pentru a putea fi considerat cu adevărat un domeniu. Poate chiar și un teren de tenis sau de squash.

– Da, dar tot îmi fac o cascadă, la naiba! îi aminti el. M-am gândit la chestia asta după ce asistenta mea a reușit să mă scoată din starea de prostrație indusă de șoc și puțină groază chiar.

Ea își schimbă poziția și-și vârî degetele mari în buzunarele din față.

– Mi-a trecut prin cap să-ți servesc informațiile pe rând și să-ți dau bugetul bucată cu bucată, dar am avut senzația că asta ar însemna să încerc să te înșel cumva. Ce-ar fi să-mi spui ce consideri absolut nerealizabil, gen „în nici un caz", „la dracu', ai înnebunit?", ca să pot modifica planurile și ajusta costurile?

– Nimic.

Ea se opri brusc, înțepenind.

– Adică nu vrei nimic din tot ce ți-am propus? E terenul tău, Zane, dar trebuie să-ți spun, ai nevoie măcar de niște plante, de câțiva copaci. Și în cazul acesta aș putea să mă ocup eu de toată treaba ca să-ți ofer un preț mai bun la manoperă.

– M-ai înțeles greșit, deși fix aceasta a fost prima mea reacție. Absolut nu, „în nici un caz", „la naiba, a înnebunit!" Pe urmă am făcut câteva greșeli, însă.

– Ce fel de greșeli?

Nu știa sigur unde voia să ajungă bărbatul, deși o cuprinse un vag fior de anticipație.

– Prima? Le-am arătat planurile unor prieteni și familiei mele. Mare greșeală. Pe urmă am făcut un mic tur al bungalow-urilor pe care le-ai terminat. Chiar m-am întâlnit cu niște clienți în fața uneia dintre căsuțe, o pereche care vine de trei ani aici, în fiecare primăvară. Mulți clienți ai lui Emily revin după un timp, regulat.

– Cum eu însămi am fost oaspetele ei, nu pot spune decât că îi înțeleg. Cazarea e bună, priveliștea uimitoare, fabuloasă și personalul foarte amabil.

– Asta au spus și ei. Și apoi au adăugat că, date fiind schimbările făcute afară, le-a plăcut mult să stea pe veranda din față să se uite spre curte, la fel de mult cum le-a plăcut să se uite spre lac. Sau să bea un pahar pe terasa din spate după ce au petrecut ziua întreagă pe lac. Cum totul arăta extraordinar, cum aveau aici senzația că sunt – citez – în micul lor rai privat.

– Ce drăguț!

– Pe urmă m-am dus acasă și iarăși m-am gândit: „Nu, nu și nu, poate asta, poate mă mai gândesc la aia și așa mai departe". Și pe urmă...

Se opri lângă camioneta ei și privi în jur. Se vedeau munții, sclipind parcă sub albastrul pur al cerului, casele, iarba verde, verandele vopsite, florile plantate. Se auzea în continuare hărmălaia de la meci în depărtare.

Cunoștea bine pământul de sub picioarele lui, cunoștea gustul aerului parcă.

– Pe urmă am fost să văd meciul, să stau acolo alături de Emily și Lee, i-am salutat pe oamenii pe care îi cunosc și care mă cunosc la rândul lor. Care mă cunosc pe mine. Atunci m-am gândit că asta e pentru mine. Exact asta. Asta e casa mea, acolo, sus, acesta este căminul meu, aceștia sunt frații mei. De asta m-am întors. De asta rămân aici. De asta, la dracu'. Toate sunt ale mele. Și le vreau pe toate.

– Toate... astea...

– Astea, încuviință el când ea făcu un gest arătând în jur. Și toate planurile tale nebunești și ambițioase.

Ea ridică un deget, se întoarse, făcu câțiva pași înapoi.

– La asta chiar nu m-am așteptat.

– Vrei să spui că nu o poți face?

– Ba sigur că pot, zise răsucindu-se. Nu ofer decât ceea ce pot livra. Nu mă așteptam ca tu să... nu mă așteptam și gata. Ei, la naiba!

Se întoarse lângă el și îl împunse ușor cu degetul ridicat în brat.

– La naiba și la o mie de draci! O să fie fantastic. Nu o să regreți o clipă.

– Sper că nu. Tocmai am încuviințat să te las să faci tot ce vrei.

Ea clătină din cap.

– Ba e tot ce vrei și tu, altfel nu ai fi spus da.

– Oricum ar fi, am spus da și văd că nu m-am ales decât cu o lovitură în brat și cu promisiunea că nu voi regreta.

– Ai dreptate. Ai mare dreptate. Meriți mai mult. Iar eu pot face mai mult.

Își aruncă brațele în jurul gâtului lui – asta, da, mișcare neașteptată – și făcu mult mai bine cu sărutul acela pe care i-l dădu – lung, fierbinte, puternic, ușor dominant.

De fapt, suficient de dominant să-l facă să se clatine puțin și să-i miște mâinile involuntar, să i le pună pe șolduri și să o tragă înspre el înainte să se poată controla. Atunci ea se trase înapoi și-i zâmbi.

– Gata, gata! Trebuie să mă întorc la treabă – și să mă mai și opresc pe drum să iau niște sendvișuri pentru echipă. Dar ținem legătura.

El o ținu în brațe încă o clipă.

– Chiar că *ești* sexy.

Ea izbucni în râs, îl mai sărută o dată – de data asta ușor, prietenește.

– Ți-am spus doar.

Ocoli camioneta, sări înăuntru, apoi se aplecă în afară, peste geamul lăsat.

– Să știi că tot nu am de gând să-ți plătesc un milion de dolari.

Și astea fiind zise, porni camioneta și plecă. O apucă din nou pe drumul șerpuit spre oraș și când fu sigură că ajunsese suficient de departe să nu se mai vadă, trase din nou pe dreapta.

– La naiba!

Inspiră, expiră încet, de câteva ori, încercând să-și domolească – frecându-și ușor pieptul – inima ce amenința să-i sară afară.

– La naiba!

Ca și cum faptul că primise slujba – adică *întreaga* slujbă – nu era suficient de ametitor, nu? Își și trăsese una în cap practic cu sărutul acela impulsiv de pe marginea drumului.

„Ia lucrurile ușurel", își spuse. „Ia lucrurile ușurel, sau măcar încearcă să o faci." Cine știa mai bine decât

ea consecințele pe care le aveau greșelile făcute aiurea, fiindcă nu se gândise suficient?

– OK, gata, m-am liniștit.

Mai expiră o dată aerul, apoi scoase telefonul și sună la firma care se ocupa de piatră. Ceru agentul de vânzări cu care lucra.

– Bună, Kevin, sunt Darby McCray, High Country Landscaping. Puteți da drumul la comanda aceea. Poate ar fi bine să o mai reluăm încă o dată, ca să fim siguri că totul e în ordine, bine?

Până când ajunse să parcheze în fața casei lui Emily, deja îi fuseseră confirmate primele comenzi. Scoase punga de sendvișuri și cartofi prăjiți și rămase pe loc, studiind arbuștii acum în formație completă.

Perfect.

Și gazonul era perfect. Și cu pietrele proaspăt aduse și cimentate, vopseaua nouă, clematitele ce se cățărau pe noul stâlp de iluminat, casa devenise dintr-odată mult, mult mai frumoasă.

De fapt, deja avea în minte ce să planteze pentru a pune în valoare terasa aceea fabuloasă ce dădea roată întregii case. Și cum Emily se pricepea să gătească și o făcea adesea, avea să pună și niște roșii și o mulțime de plante pentru condimente.

Ocoli și se duse în spate unde Roy și Hallie testau încă o secțiune a sistemului de irigație. Le zâmbi.

– O să avem nevoie de o echipă mai mare.

În săptămâna următoare, Graham Bigelow ieși din închisoare după șaptesprezece ani. Părul, tuns scurt, era cenușiu ca oțelul, cu umbre albe la tâmple. Riduri adânci săpaseră în figura palidă de deținut, în jurul gurii, în obraji, pe frunte. Purta pantaloni sport și un tricou albastru de golf peste trupul care era, e drept, ceva mai proeminent în partea de mijloc decât obișnuia să fie, dar pe care și-l întreținuse în formă destul de bună în sala de sport a închisorii.

Eliza îl aștepta la poarta pușcăriei. Era îmbrăcată într-o rochie de vară, verde smarald. Părul, proaspăt vopsit și coafat, se legăna frumos în jurul feței pe care trebuise să o machieze o oră întreagă pentru a căpăta aspectul acela perfect. Cu picioare tremurânde, se apropie de el și-l îmbrățișă, simțind și brațele lui în jurul ei. Se luptă să nu izbucnească în plâns ridicându-și fața spre el și, pentru prima oară în aproape douăzeci de ani, îi simți gura pe gura ei.

El o conduse spre mașină, Mercedesul negru pe care fusese de acord să o lase să-l cumpere. Deși pentru o clipă strânse pumnii nervos la gândul că nu avea permis și deci nici posibilitatea de a conduce, deschise portiera să o lase să urce și ocoli mașina urcându-se pe scaunul din dreapta.

Ochii îi rămaseră o clipă ațintiți asupra porții pușcăriei, zidurilor, gardienilor, tot ceea ce îl ținuse acolo atâta vreme, închis și umilit. Tremurând încă, Eliza porni mașina.

- Graham, of, Graham!

- Dă-i drumul, Eliza! Mergi. Trebuie să plec de aici.

- Totul te așteaptă, iubitule, totul e pregătit pentru tine. Haine noi, mâncărurile tale favorite. Am vândut casa, cum ai spus, am închiriat-o pe cea pe care ai vrut-o în alt cartier. Avocatul a spus că trebuie să rămânem în Carolina de Nord, dar putem face cerere să ne mutăm din Raleigh. M-am gândit să mergem în Charlotte. Putem să o luăm de la capăt acolo.

Mașinile zburau pe lângă ei, aproape prea repede. Prea multe. Prea mare gălăgia, prea mare lumea însăși, prea mare cerul.

- Nu-ți face griji, spuse ea punându-și mâna peste mâna lui. Nu-ți face griji, Graham. Acum ești liber. Acum suntem liberi amândoi și suntem împreună. Vom ajunge curând acasă.

În cele din urmă, intră pe aleea din fața unei case de cărămidă de două etaje - mică, mult mai mică decât cea pe care o părăsise cu atâta amar de vreme în urmă.

Dar cartierul vechi, cu trotuarele sale crăpate, aducea cu sine spațiu suficient între case, copaci și garduri ridicate, oferind posibilitatea de separare și intimitate.

Ea conduse mașina în garajul potrivit pentru o singură mașină. Iar el simți o ușurare teribilă la zgomotul ușii ce se închise automat în urma lor. Era din nou înăuntru, departe de lumea aceea prea mare, prea deschisă, de zgomote și ochi iscoditori. Înăuntru nu erau gratii și nici zăvoare.

Făcură sex, mai întâi repede și foarte dur. Intrând în ea cu putere, simțindu-i unghiile zgâriindu-l și ascultându-i respirația întretăiată, începu să se simtă din nou bărbat. Făcură duș împreună. Ea încălzi mâncarea pe care o comandase la un serviciu de catering ca să fie perfectă și puse masa cu lumânări, turnă șampanie în pahare. Mâncară și băură împreună, se duseră la culcare împreună, făcură sex de data aceasta mai tandru. Dormiră împreună și se treziră împreună, îmbrățișați, și își băură cafeaua în pat împreună.

Începură o viață nouă împreună.

Și îi trebuiră aproape 48 de ore până o lovi.

capitolul 14

În timp ce primăvara se îndrepta cu pași repezi spre vară, Darby îl angajă pe Ralph Perkins ca muncitor cu jumătate de normă. Bărbatul mic, îndesat, cu un ciuf de păr cărunt vâlvoi și lentile groase la ochelari venea cu experiența lui de zidar și constructor în piatră și putea opera și mașinile mai grele. Nu prea avea habar despre pomi și plante, dar avea nevoie de o mână experimentată pe care să o folosească la partea brută de excavație și construcție a domeniului lui Zane.

Și, în concepția lui Darby, oricine putea fi învățat să muncească pământul și să planteze orice, de la stejari la petunii.

Ralph nu vorbea prea mult, în cel mai bun caz mârâia în sens de da sau nu, bea Dr. Pepper în loc de apă și folosea cu măiestrie miniexcavatorul în care investise Darby. În plus, se părea că Gabe îi câștigase simpatia, așa că îl învăța cu multă răbdare pe puști arta construcției unui zid împrejmuitor.

Zane urmări cum terasa din josul casei începe să capete formă și cum se transformă dintr-o pantă abruptă și stâncoasă într-un palier larg format prin mușcătura excavatorului care săpase adânc în munte.

Pierduse numărul dăților în care stând pe terasa dormitorului, bându-și cafeaua de dimineață, își făcuse griji peste griji că nenorocita aia de mașinărie va aluneca și se va duce rostogolindu-se în hăul de pe cealaltă parte.

Dar Darby părea să știe ce face și la fel și tipul cel nou. Așa că dezastrul fu evitat.

Le făcea cu mâna în semn de salut în fiecare dimineață când pleca la birou. De cele mai multe ori, ei își terminau treaba înainte de întoarcerea lui. Dar semne că lucrarea avansa nu erau prea multe – în afara unor găuri din ce în ce mai mari și mai largi.

Într-o zi se întoarse acasă și găsi copaci aliniați de-a lungul drumului abrupt și pietre pentru fundație sau partea de jos, sau mă rog, cum îi ziceau ei, de la zidul din față.

Și când zidul începu să capete formă, și pietrele începură să se înalțe, unele peste altele, se trezi că încetinește, ba chiar oprește mașina cu totul în drum spre casă. Și că-și spune de fiecare dată că era absolut uimitoare senzația că se potriveau acolo ca și cum acolo ar fi trebuit să se afle din capul locului.

Se gândea la Darby și la echipa ei ca la niște elfi care își făceau treaba pe neștiute, când nu-i vedea nimeni, și apoi se evaporau precum aburii dimineții.

Îl surprinse să dea de ea acolo într-o seară, când parcă mașina. Aproape la fel de tare cum îl surprinse să dea și cu ochii de mulțimea de plante de-a lungul verandei

lui. Darby, în pantaloni sport, tricou și șapcă, întindea îngrășământ cu mâinile și genunchii parcă.

Se ridică în momentul în care apăru el, așteptă să parcheze și să se îndrepte spre ea.

– Ei, ce părere ai?

– Arată fantastic. Înspăimântător de fantastic. Prin urmare va trebui să învăț niște chestii, ceea ce nu este deloc fantastic.

– Cresc încet, sunt mici de înălțime și ușor de îngrijit.

– Alea de acolo nu mi se par deloc așa. Ce sunt?

– Sunt o specie de hortensii și chiar sunt ușor de îngrijit. Îmi place varietatea aceasta cu verdele intens al frunzelor și albastrul florilor, cu puțin roz pe fiecare petală. E unică. Florile cresc și pe tulpinile rămase din anul precedent. Așa că nu e nevoie să tai crenguțe primăvara. Și îți vor oferi o pată de culoare aici până toamna târziu. Și mai ai și arbuști din familia coniferelor ca să fie ceva verde tot timpul anului, plus alte tufișuri cu flori, pentru textură. Își lovi ușor mănușile una de alta ca să scoată praful din ele. Zidul crește foarte repede, așa că i-am pus pe Roy și Hallie să se ocupe de asta ca să-ți ofere o surpriză când te întorci acasă. Ai fost foarte răbdător, Walker, și meriți genul ăsta de surpriză.

– Chiar că e o surpriză. Serios, îmi place mult. Ești o adevărată artistă.

– Ce bine mă simt să aud asta la sfârșitul unei zile de muncă! Mulțumesc.

Avea picioare frumoase, se gândi el. Și brațe lungi, tonifiate. Și mirosea a muguri de pin și a iarbă.

– N-am mai vorbit cu tine în afară de e-mailuri de când ai venit la birou.

– Te pricepi la e-mailuri.

– Și tu la fel. Vrei o jumătate de bere?

– Absolut.

– Hai înăuntru!

– Ah, sunt plină de pământ, spuse ea desfăcându-și brațele. Nu am de gând să-ți fac tot una prin casă.

– Atunci o să stăm aici. Aduc eu berea afară.

Când el intră, ea își șterse cât de cât hainele și își scoase mănușile. Urcă pe verandă și se așeză pe unul dintre șezlongurile adânci și late cu perne bleumarin pe care le alesese el, scoțând un oftat lung și eliberator, de sfârșit al unei zile lungi și obositoare. Se simțea al naibii de bine pur și simplu să stea acolo, nimic altceva. Și chiar și mai bine dacă putea să stea acolo, să admire priveliștea și să miroasă pământul reavăn.

Când ieși, el îi aduse un pahar cu bere și își ciocni sticla de el.

- Potrivită mobilă ai pus aici! Îmi place. E confortabilă, clasică, super.

- Și mie îmi place, răspunse el așezându-se pe șezlongul de lângă ea și arătând cu brațul înspre exterior. Acum sunt regele întregului ținut.

- Chiar că da. Cum îți merge afacerea cu cabinetul de avocatură?

- Merge, nu pot să mă plâng. Ba chiar era satisfăcut, se gândi. Mai mult decât satisfăcut și mai mult decât se așteptase. Mi-am angajat o stagiară pentru perioada verii și se descurcă de minune. E deșteaptă. Cât despre mine, nu trebuie să te întreb cum îți merge ție afacerea. Sunt chiar în mijlocul ei. Ai avut dreptate în legătură cu zidul.

- Da, am avut.

El clătină din cap.

- Nu e vorba doar de partea estetică, unde mai este încă de lucrat, ci cealaltă parte, dată fiind ușurarea de pe fața soră-mii când au venit cu toții să mănânce aici și au văzut ce se petrece.

- Foarte bine. Și cum a mers? Partea cu mâncatul?

- Păi eu nu a trebuit decât să aduc burgerii, hotdogii și băutura. De vreme ce Emily și Britt au făcut tot restul, totul a mers de minune. Deci în privința fostului tău soț...

Cu sprâncenele arcuite a mirare, Darby aruncă o privire spre el.

- Asta da, legătură...

– În capul meu s-a format undeva legătura. Care e povestea? Sau e un subiect tabu?

– Dacă ar fi fost subiect tabu aș fi spus că mi-am spart nasul din cauza unei mingi puternice de baseball, zise ea ridicând din umeri. OK. Tocmai terminasem facultatea și l-am întâlnit. Era foarte arătos, prieten al unui prieten al unui alt prieten pe care îl cunoscusem la o petrecere. Trent Willoughby.

– Willoughby. La fel ca eroul din *Rațiune și simțire*.

– Bravo ție că știi romanele lui Jane Austen.

– Familiei mele îi plăcea să citească.

– Da, și alor mei la fel. Deci tipul ăsta pe nume Willoughby... era foarte frumos și fermecător, și romantic. Genul puștiului de bani gata, dar nu aveam de ce să îi reproșez chestia asta. Își pornise propria firmă de publicitate cu doi foști colegi de facultate. Am vorbit, ceva a rezonat între noi, ne-am plăcut și cum el era prieten al unui prieten al unui alt prieten m-am gândit că, de ce nu, puteam să-i dau numărul meu de telefon.

– Bănuiesc că te-a sunat.

– Chiar a doua zi. Nu se dăduse deloc la mine în timpul petrecerii, o luase încet. Așa că mi-a spus că familia lui avea locuri rezervate la tribuna întâi la Camden Yards și că băieții aveau să joace acasă și dacă vreau să merg cu el. Normal că am vrut, cine n-ar fi vrut? Dacă nu ai privit niciodată un meci din tribuna întâi, ai trăit degeaba. Am descoperit și că tipul nu se pricepea aproape deloc la baseball, dar chestia asta mi s-a părut absolut înduioșătoare, știi? Îmi dăduse întâlnire acolo doar pentru a-mi face mie o plăcere. Drăguț. Apoi dintr-una într-alta, îți dai seama, lucrurile și-au urmat cursul firesc. L-am cunoscut familia, el a cunoscut-o pe mama. Totul a mers ca pe roate. Am ieșit împreună timp de șase luni și tot timpul ăsta nu am văzut altceva în el decât un tip foarte mișto, amabil, grijuliu, interesant, nebun după mine, romantic și așa mai departe. M-a dus la Paris pentru un weekend prelungit – adică, îți dai seama, la *Paris*! Râse ușor și mai sorbi puțin din bere. Eu nu ieșisem niciodată

din țară, de fapt nu fusesem niciodată nici măcar la vest de Mississippi și iată-mă, dintr-odată, la Paris. A fost absolut amețitor. Și m-a cerut de soție pe malul Senei, la lumina lunii și, Dumnezeule, mie nici nu îmi trecuse prin cap să mă mărit - cel puțin nu încă, pentru o bună bucată de vreme - dar știi tu, Parisul și lumina lunii... Așa că am spus da.

Își studie berea cu gândul departe în trecut.

- Eu nu mi-am dorit deloc o nuntă mare și fastuoasă, dar cumva chestia asta mi-a scăpat din mână - de fapt, nu am mai avut nimic de spus. Adică într-un fel familia lui a preluat totul și eu am fost luată de val. Când am încercat să pun cumva stavilă la ce voiau să facă, el mi-a spus că nu se poate, că îi va face să se simtă jigniți. În sfârșit, chestii de-astea. Pot spune, privind retrospectiv, că acolo ar fi trebuit să-mi dau seama că existau semne a ceea ce avea să urmeze. Doar că e ușor să spun asta acum. Să zic că era posesiv, dominator și pretențios? Da, era toate astea la un loc, dar într-un mod subtil și pus tot timpul sub pretextul faptului că era nebun după mine, că mă iubea, că avea tot felul de atenții față de mine. Eram proastă, murmură ea. Iar el se pricepea de minune la ceea ce făcea.

- Nu trebuie să fii prost ca să te lași păcălit în astfel de situații, o corectă Zane.

- Poate da, poate nu. În sfârșit, chiar înainte de nuntă a venit să mă ia și am mers undeva, într-un cartier exclusivist, a parcat în fața unei case uriașe, un monstru de casă, într-un labirint împrejmuit de case la fel de monstruoase. Și eu am început să-i pun întrebări și să comentez. Doar că părinții lui oferiseră avansul ca dar de nuntă. Afacerea fusese încheiată fără a mă lua și pe mine în seamă, nici în cea mai mică privință. Dar el nici măcar nu găsise de cuviință să o facă. Surpriză! Mai aveam zece zile până la nuntă și mie mi se cam luase. Nu voiam casa aia monstruoasă în Stepford Land, de unde făceam pe puțin patruzeci de minute până la casa maică-mii, până la afacerea noastră.

– Și i-ai spus?

– Am încercat. Nu suficient de ferm, probabil. Fără îndoială, l-am lăsat să mă manipuleze în privința asta. Am crezut, ei bine, am crezut că mă voi descurca. Că puteam amenaja curtea după bunul meu plac, că voi putea să-mi adaug amprenta personală. Și cât privea munca, mă puteam trezi mai devreme ca să ajung la timp. Doar îl iubeam, nu? Ceea ce era cel mai important era că vom începe o viață nouă împreună, amândoi. Așa că asta am făcut. Am avut nunta aceea mare și luxoasă pe care familia lui reușise să o organizeze în numai șase luni pentru că trebuia să aibă neapărat loc primăvara. Chiar dacă atunci este sezonul nostru cel mai ocupat. Am mers la Paris în luna de miere unde el a început să mă preseze să renunț la contraceptive pentru a ne apuca să încercăm să facem un copil.

– Nu mai vorbiserăți până atunci despre copii?

– Ba da, și căzuserăm de acord că vom mai aștepta puțin. Așa că eu m-am împotrivit și i-am spus că vreau un an cu el doar, înainte să începem să punem problema de copii. La dracu', aveam doar douăzeci și trei de ani, aveam suficientă vreme. Pe urmă, abia am ajuns acasă că el a început din nou să mă bată la cap. Voia un copil cu mine, voia să avem o familie adevărată. Ce, eu nu voiam să-i fac un copil? Atunci de vină era faptul că munceam prea mult, o muncă prea grea. Că veneam acasă prea târziu și eram prea obosită. Faptul că aveam o afacere însemna tocmai că nu eram silită să muncesc eu însămi.

Zane izbucni în râs, așa că nu se putu abține să nu zâmbească și ea.

– Nu-i așa? Dacă tu ești proprietarul, eu cred că tu trebuie să muncești cel mai mult, și i-am spus asta, dar nu m-a înțeles. Iar eu deja văzusem că nici pe departe nu se putea spune că el investește prea mult efort ori muncă în firma lui. Așa că lucrurile au început să fie când așa, când așa.

Făcu o pauză uitându-se lung spre bărcile ce alunecau ușor pe suprafața lacului. El nu spuse nimic, așteptând.

– La șase săptămâni și două zile după ce am spus „da", m-am întors acasă după o zi lungă și grea ce se terminase cu cel mai oribil trafic posibil și l-am găsit așezat pe fotoliu, cu un pahar de gin tonic în mână.

Trebui să se oprească din nou, să răsufle adânc.

– Mi-a spus care sunt noile reguli. Că să mă uit la mine în ce hal de istovită și murdară sunt și că el s-a săturat să vină acasă unde să nu-l aștepte nimeni. Acasă, o casă pe care mi-a oferit-o el. Prin urmare eu trebuie să-mi vând afacerea și să încep să mă port ca o soție cumsecade. Eu eram atât de obosită! Nu era vorba despre muncă, știi, îmi plăcea mult munca mea. Era vorba despre naveta aia pe care practic trebuia să o fac în fiecare zi. Am spus nu, nu am de gând să-mi vând afacerea și nici nu am de gând să vorbesc despre asta acum fiindcă am nevoie de un duș. Și fără să-mi dau seama ce s-a întâmplat, m-am trezit trântită la podea. Clătină din cap. În anul acela de când îl cunoșteam nu văzusem la el nici un fel de urmă de violență, de comportament violent. Nici unul. Sigur că putea fi pretențios, da, insistent, cu idei fixe și da, era capabil să rănească folosindu-se de vorbe. Dar dosul de palmă pe care mi l-a dat m-a șocat peste măsură. Adevărul este că a părut să-l șocheze și pe el. S-a trezit imediat, îngrozit de ceea ce făcuse. A izbucnit în lacrimi. Și-a găsit scuze – mi-a spus că avusese o zi oribilă, că băuse prea mult, că fusese atât de îngrijorat din pricina mea și alte chestii. M-a implorat să-l iert. Eram măritată de șase săptămâni și acum bărbatul cu care mă măritasem era în genunchi în fața mea, plângând.

Zane nu spuse nimic. Deja știa finalul.

– I-am spus că avea o singură șansă, doar una. Dacă mă mai lovea o dată, totul se termina între noi. Și, mai mult decât atât, aveam să-l dau în judecată.

– Și cât i-a luat să o facă din nou?

– Trei săptămâni. Deja însă ajunsesem să-mi dau seama că mă îndrăgostisem de o iluzie, nu de bărbatul care era el în realitate. Fusesem la fel de nesăbuită ca Marianne Dashwood, și gândul acesta mă băgase în sperieți.

El nu se putu abține să nu-i ia mâna în mâna lui.

– Până la urmă totul a fost bine în privința lui Marianne.

– Da, dar a durat ceva timp. La fel și la mine. Bărbatul cu care mă măritasem era atât de năzuros și... chiar ușor dus cu capul. Dacă-mi petreceam ceva timp în afara muncii cu mama sau cu o prietenă, însemna că nu vreau să stau cu el. Dacă nu eram de acord cu el în cea mai mică privință, însemna că îl atac. Că nu îl iubesc suficient. Orice oră, efort, afecțiune le acordam altcuiva sau pentru a face altceva i le răpeam lui.

„Proastă", se gândi ea din nou. „Fusesem incredibil de proastă."

– M-am întors acasă de la muncă și imediat s-a luat de mine. Mai întâi verbal. M-a acuzat chiar că aș avea o relație cu unul din echipa mea – un tip pe care îl cunoșteam de-o viață și care avea o căsnicie fericită și doi copii. Greșeala mea a fost să izbucnesc în râs la faza asta. Atunci s-a năpustit asupra mea, fizic.

Făcu o pauză pentru o clipă și studie priveliștea până ce se simți din nou calmă, suficient încât să poată încheia istoria.

– De data asta nu a mai fost cu dosul palmei. Primul pumn mi-a spart nasul, și asta nu l-a făcut decât să se înfurie și mai tare. Era nebun. Nu mai poți gândi când cineva dă în tine în felul ăla. Nu ai cum să faci altceva decât să încerci să fugi, să-l faci să înceteze. În sfârșit, m-a bătut de m-a rupt, mi-a rupt toate hainele, urlând tot timpul, iar eu nu am putut să-l fac să înceteze, nu am putut să mă feresc, să fug. La un moment dat probabil am dat peste o veioză sau ceva, că am putut pune mâna pe ea și l-am lovit, suficient de tare încât să-l las o clipă fără reacție. Am alergat afară. Slavă Domnului, erau

vecini afară, în curți. Am alergat spre ei țipând după ajutor. Nici nu vedeam încotro alergam. Oamenii mi-au sărit în ajutor, chiar și când el a ieșit ca o vijelie din casă, m-au ajutat. Cineva a sunat la poliție, și a venit și poliția să mă ajute. Chiar și când el a încercat să dea vina pe mine, să justifice că eu l-aș fi atacat – nu l-a crezut nimeni. I-am făcut plângere penală, am înaintat divorțul și m-am mutat înapoi la mama. Ea mi-a fost pavăză și suport de neclintit. El și-a luat un avocat foarte bun, dar eu aveam constatările medico-legale, raportul poliției, mărturiile celor care fuseseră de față. A încasat o condamnare de la trei la cinci ani.

– Ar fi trebuit să primească mai mult.

– După cum spuneam, a avut un avocat bun. A ieșit după trei ani. Eu aveam ordin de restricție, dar să fim serioși.

– Și te-a mai atacat?

– M-a prins când mă întorceam acasă într-o seară după ce fusesem la film cu niște prieteni. Dar de data asta a avut parte de o surpriză. Făcusem niște cursuri de autoapărare și de arte marțiale. Kung fu.

– Pe bune? Kung fu?

– Absolut! Deja îmi câștigasem centura maro, așa că a avut parte de lovituri mai grave decât a încercat să-mi dea. În bună măsură pentru că l-am luat pe nepregătite. Am sunat la poliție și au venit după el. A trebuit să-și ispășească pedeapsa până la capătul celor cinci ani.

– Ar fi trebuit să fie mai mulți.

– Ar fi trebuit, n-ar fi trebuit, asta e. Am vorbit cu mama despre eventualitatea de a ne muta când iese el, dar la naiba, nu mi-a convenit deloc. Aveam un cămin acolo și o afacere, și el nu avea cum să nu știe că dacă mă mai atacă o dată avea să intre la pușcărie din nou, și de data asta pentru mai mult de cinci ani. Dar când a murit ea, nu a mai avut nici un rost să rămân acolo. Așa că am plecat să o iau de la capăt, în altă parte. Își termină berea. Și asta a fost povestea mea.

– Păi și te-a mai deranjat de atunci?

– Nu l-am mai văzut și nici nu am mai auzit de el. Nu văd de unde ar putea să știe unde mă aflu acum sau, după tot acest timp, să vină aici să se ia de mine. Deci, asta e tot.

– Cu siguranță nu ai fost prima cu care s-a purtat așa.

Ea făcu un gest de încuviințare.

– Ești deștept. După ce am făcut câteva săpături, am aflat că mai pocnise vreo câteva fete. Nu atât de rău ca pe mine, dar era clar că acesta era tiparul lui comportamental. Morala istoriei este să nu lași niciodată un tip mișto și de familie bună să te aburească și să te măriți cu el. Deși adevărul e că nici n-ar conta, de vreme ce toată căsnicia n-a durat în realitate mai mult de trei luni.

– Puteai să o anulezi. Întâmplarea face să știu un avocat care te-ar putea ajuta cu asta.

– M-am gândit și eu, dar nu mi se pare că merită efortul. Totul s-a sfârșit și cu asta, basta.

„Ca și cum ar fi închis un capitol", se gândi el. Doar că știa din proprie experiență că lucrurile astea nu aveau cum să nu rămână în interiorul tău. Pentru totdeauna.

– Îți este foame?

– Ia te uită, o altă schimbare bruscă de subiect. Da, s-ar putea să-mi fie foame. Ce ai de mâncare?

– Singurul lucru de care sunt sigur e pizza congelată.

– N-ai cum să dai greș cu pizza. Și probabil că aș putea să beau și jumătatea cealaltă de bere dacă mănânc pizza.

– Hai la masă, atunci!

– O să-mi las aici bocancii și mă duc să mă spăl la baie, aici, la parter.

– Foarte bine. Se ridică în timp ce se apleca să-și scoată bocancii. Kung fu, pe bune?

– Acum am centura neagră. Gradul doi. Îmi scot și șosetele. Sunt transpirate.

– Ești o femeie foarte interesantă, Darby.

– Iar tu ești un tip mișto, de familie bună, așa că să nu încerci să mă aburești să mă mărit cu tine.

– O să mă abțin.

El deschise ușa, și ea intră în picioarele goale. Cu unghiile de la picioare vopsite în același verde întunecat ca și tatuajul ei.

Ceea ce îl făcu să-și amintească de asta.

– Care-i treaba cu tatuajul ăla?

– Oh, exclamă ea ducând mâna la el. Mi l-am făcut în ziua în care Trent a fost găsit vinovat pentru ce-mi făcuse și condamnat. Viața merge mai departe, nu? Mama spunea că, oricât de bune sau de rele sunt lucrurile la un moment dat, totul se schimbă. Viața e formată pur și simplu din secvențe ciclice. Acum se uită ea în jur. Ți-ai mai luat chestii, observă.

– Da. Din când în când mi-am mai luat câte ceva.

– Ce drăguț, spuse arătând spre tabloul de deasupra șemineului.

Lacul la răsăritul soarelui, învăluit în abur, ușor misterios, împrumutând umbre de culoare de la cerul zugrăvit în toate nuanțele spre est.

– Da, mi-a atras atenția și l-am luat. E făcut de un pictor local.

– Mi se pare că a surprins exact momentul. M-aș fi așteptat de la tine, dat fiind că ești bărbat și tot, să văd acolo un televizor imens, cu ecran plat.

– Păi chiar am unul de-ăla în sufragerie.

– Arată bine, Walker, chiar bine. Ai început să te simți ca acasă aici? îl întrebă în drum spre bucătărie. Din nou?

– Da. Tu?

– Eu mă concentrez mai mult asupra chestiilor care trebuie făcute afară. Și în interior sunt de făcut o mulțime de schimbări, dar mai pot aștepta până la iarnă când se mai micșorează volumul de muncă. Sau până vor fi niște zile ploioase.

El scoase o pizza din congelator.

– Pepperoni, OK?

– Pizza cu pepperoni mi se pare OK dintotdeauna. În timp ce el pornea cuptorul, ea se așeză pe un taburet.

Îmi place să privesc un tip mișto și de familie trebăluind în fața aragazului.

– Ha! Ar trebui să mă vezi cât de tare sunt când fac faimosul meu sendviș cu unt de arahide și jeleu.

Scoase o bere de la frigider și un alt pahar din dulap și o împărți și pe aceasta cu ea.

– Deci, ai de gând să-ți renovezi casa și în interior?

– Ei, nu chiar chestii fundamentale. Aproape peste tot e un tapet de groază. Așa că va trebui să-l dau jos, să dau cu șmirghel pereții, să văruiesc apoi. Am furat niște idei de ici, de colo. Și bucătăria ta pot să spun că m-a inspirat.

– Chiar?

– Da, partea aia cu ușile de sticlă ale dulapurilor. La mine în bucătărie, am niște dulapuri de rahat. Rahat, rahat! În cele din urmă le voi înlocui, la un moment dat, dar deocamdată m-am gândit să le vopsesc. Pe urmă mi-a trecut prin cap ideea cu ușile de sticlă. Am scos ușile vechi. La urma urmei, ce am de ascuns acolo? Am vopsit restul, am luat niște farfurii și niște pahare drăguțe. Și gata! Sau, mă rog, a trebuit să vopsesc și dulapurile de jos.

Sorbi din bere în timp ce el desfăcu pizza din cutie și o băgă în cuptor, setând și cronometrul.

– OK, deci tu ai aflat povestea mea și a nasului meu spart. Pot să o aud și eu pe a ta?

El ridică sticla să bea din ea și o studie pe deasupra ei.

– Mă mir că nu ai auzit-o până acum.

– Și eu m-aș mira dacă aș fi în locul tău că în general oamenii îmi povestesc lucruri. Tot felul de lucruri. Dar ceea ce am descoperit e că oamenii de aici sunt foarte respectuoși și amabili cu familia Walker/Keller. Ceea ce pot fi și eu în continuare dacă ai prefera mai degrabă să nu-mi spui.

– Nu e nici un secret. Mă mir doar și chiar sunt impresionat de faptul că toată povestea nu e un mare și gras subiect de bârfă. Vrei versiunea condensată sau povestea în întregime?

– Îmi plac mult poveștile lungi. Detaliile contează întotdeauna.

– Ei bine, s-ar putea să dureze ceva. Atunci voi începe prin a-ți spune că tata o bătea pe mama de când mă știu eu pe lume. Graham Bigelow. Doctorul Graham Bigelow, cel admirat, prosper și foarte important în comunitate. Văzut din afară, cuplul pe care îl făcea Graham și soția lui, Eliza, era absolut perfect. Aveau doi copii perfecți și locuiau în casa cea mai luxoasă din Lakeview, versiunea locală a Stepfordville.

– Lakeview Terrace.

Intrigat că Darby o identificase precis, ceea ce însemna cel mai probabil că și ea o vedea exact cum o vedea el, Zane încuviință din cap.

– Exact. Era chirurgul-șef de la Mercy Hospital din Asheville. Ea făcea pe gazda perfectă, președinta mai multor societăți de binefacere, președinta comitetului de părinți de la școală. Aveam o menajeră/bucătăreasă care venea de trei ori pe săptămână. Plus oameni care se ocupau de grădină, două Mercedesuri în garaj. O familie tipică din înalta societate.

– Dar dedesubt se simțea că există altceva, ca și cum ar fi existat niște curenți periculoși pe sub oglinda liniștită a unui lac. Așa le spuneam eu, așa îmi imaginam că existau în Trent.

– Da, ai făcut o descriere perfectă, zise el ridicând fără măcar să-și dea seama ce face mingea de baseball pe care o lăsase pe blat și frecându-i cusăturile. Da, curenți periculoși în ape tulburi și adânci. Nu știai niciodată când el avea să izbucnească. Nu se întâmpla niciodată cu martori și avea grijă unde lovea. Celălalt curent din adâncuri – vom folosi termenul ăsta –, unul pe care nu l-am înțeles pentru foarte mult timp, era faptul că Elizei, mamei mele, îi plăcea.

– Of, Zane...

– Știu ce vei spune. Cunosc psihologia soției bătute, știu motivele pentru care nu pleacă, nu-și părăsește soțul abuzator, motivele pentru care se învinovățește tot pe ea.

Nu e vorba de asta. Ceea ce va deveni cât se poate de clar mai încolo, în poveste.

– Bine.

– Nu-mi amintesc, nu foarte clar, când m-a lovit prima oară. Și nu mă refer la o pălmuță la fund. Mă refer la pumni, la pumni în rinichi, în coaste. Știa foarte bine unde să lovească. Preferații lui erau pumnii în plex, în rinichi, în coaste. Știa fix locul. Pe Britt nu o bătea, cel puțin nu pe vremea aceea. O umilea, așa cum făcea cu noi toți, dar în ceea ce o privea, asta era principala formă de abuz pe care o folosea. Abuz emoțional și verbal. Noi, eu și Britt, din câte se părea nu eram niciodată suficient de buni, orice am fi făcut.

– Dar e oribil să fii copil și să crești în felul ăsta. Nu ați spus nimănui?

– El era absolut înspăimântător, iar ea era absolut de acord cu el. Noi nu contam, veniserăm pe lume numai ca un simbol al statutului lor, al poziției în societate. Într-un fel, le serveam și drept acoperire. Dacă el începea să dea în ea noaptea, de obicei Britt venea în camera mea. Stăteam amândoi acolo, până se termina. Și când se termina, se apucau să facă sex. Ceea ce era la fel de zgomotos și aproape la fel de îngrozitor pentru noi. În sfârșit, asta era viața noastră, așa eram obișnuiți să trăim. Totul s-a schimbat în seara zilei de 23 decembrie 1998.

Continuă să povestească totul cu amănunte, cum sosise acasă cu Britt, partea cu sângele, urletele. Cum ceva în el se rupsese pur și simplu și încercase să îl oprească pe Graham. Cum urmase bătaia aceea îngrozitoare.

– Deci, încheie el, înțeleg ce înseamnă să fii rupt în bătaie.

Atunci se auzi țiuitul de la cronometrul cuptorului, și el scoase un platou rotund pe care puse pizza caldă. Scoase și un cuțit dintr-un sertar.

– Bănuiesc că vrei o farfurie, nu?

– Eu...

Trebui să inspire și să expire de câteva ori ca să se elibereze de gheara care îi strângea inima.

– Chiar insist să-mi dai o farfurie. De fapt, mă duc eu să iau pentru amândoi, că se văd prin geamul ăla.

– Cuțit și furculiță?

Ea reuși să-i arunce o privire trufașă.

– Nu mă jigni. Ce-ar fi să iau eu farfuriile să le duc la masa aia nouă minunată pe care ți-ai luat-o? E o seară excelentă pentru a lua cina afară.

– Mie îmi convine.

Ea ieși cu farfuriile în mâini și își îngădui o clipă să răsufle. Nu-i ieșea din minte imaginea celor doi copii trăind în spaima aia teribilă, având în permanență parte doar de violență și cruzime. Și reușind cumva să supraviețuiască, să nu se lase duși de curenții aceia ai apelor tulburi.

Ieși și el, se așeză în fața ei și îi puse o felie de pizza pe farfurie.

– Ai și ustensilă dintr-asta de servit pizza. Mă simt impresionată.

– Ei, la mine în casă asta e ustensila de bază. Vrei să auzi și restul?

– Da, dar doar dacă vrei tu să mi-l povestești.

– Dacă am ajuns până aici... Au spus tuturor că aveam gripă. Bunicii mei trebuiau să vină de la Savannah, să stea la Emily. Trebuia să participăm cu toții la cina de Crăciun – comandată, desigur – acasă la noi. Dar au schimbat totul. N-au lăsat pe nimeni să urce în camera mea să mă vadă. Emily mi-a făcut niște supă de pui și mi-a adus-o, dar nu au vrut să o lase să urce la mine. Britt mi-a povestit că Em a încercat să se certe cu ei, dar în final au dat-o practic afară. Ce putea face?

– Mă bucur. Vreau să-ți spun că e persoana de care îmi place cel mai mult din Lakeview. Mă bucur că a încercat să lupte pentru tine.

– A făcut mult mai mult de-atât – și partea asta urmează îndată. A treia zi de Crăciun, ne-am dus într-o stațiune de schi, deh, tradiție de familie. El m-a băgat

în mașină, în garaj, și am plecat foarte devreme. Le-a spus celor de la hotel că suferisem un accident de bicicletă. Când ne-am întors, le-a spus tuturor că avusesem un accident pe pârtie.

– Și a funcționat?

– O vreme, da. În cele din urmă m-am vindecat și m-am dus la Dave, tatăl lui Micha. L-am rugat să mă învețe să ridic greutăți. I-am spus că vreau să fac mușchi, pentru baseball.

– De fapt, voiai să devii mai puternic.

Era versiunea lui a orelor de arte marțiale pe care le luase ea.

– Ceea ce am și făcut. Ei au hotărât să mă duc la medicină când avea să vină vremea, în timp ce eu îmi făcusem planul să încerc să obțin o bursă cu baseballul și să plec. Nu le-am spus nimic. Intenționam să lupt să iau bursă, să economisesc fiecare bănuț, să-mi iau o slujbă, orice. Iar când aveam să împlinesc 18 ani, puteam să plec. El nu o lovise niciodată pe Britt și, oricum, și ea mai avea doar câțiva ani în care trebuia să reziste. Iar eu aveam să fac tot ce puteam ca să o apăr. Dar el în nici un caz nu avea să mă mai bată în felul acela. Mușcă dintr-o felie de pizza. Și, desigur, când aveam să joc în echipa colegiului, căutătorii de talente de la Oriole aveau să fie absolut uluiți de calitățile mele și să-mi propună un contract chiar acolo, pe loc.

– Am auzit că aveai niște calități uluitoare. Că ai fost Atletul anului la nivel de stat.

– Asta era tot ce-mi doream pe lumea asta. Doar că lucrurile s-au schimbat din nou.

Îi povesti despre bal, despre Ashley.

– Ashley Grandy? Ashley de la Grandy's Place?

– Exact.

– E minunată.

– Prima dragoste, spuse el punându-și mâna pe inimă. A fost o seară frumoasă, o seară extraordinară. Asta până ce am ajuns acasă – patru minute mai târziu după ora stabilită –, iar el mă aștepta.

Darby ascultă, din ce în ce mai îngrozită. Răutatea, cruzimea, oribilitatea situației pustiului disperat care încerca să-și protejeze sora. Ripostând numai pentru a se trezi că propria mamă îl atacă, îl trădează.

– Dar, Dumnezeule mare, cum au fost în stare să creadă că ți-ai putut ataca familia în felul acela?

– Pentru că așa a spus doctorul Bigelow, iar Eliza a stat alături de el și a confirmat totul.

– Și nu te-a crezut nimeni?

– Ba da, Dave. El m-a crezut, a stat cu mine. A fost cu mine tot timpul, în drum spre spital, în spital când am ajuns și așa mai departe. Nu voi uita niciodată asta. El a sunat-o pe Emily. S-a certat cu agentul ăla de poliție, doar că agentul avea ordinele lui de la prietenul lui Graham, șeriful, șeful poliției.

Șocul o făcu să tresară.

– Nu cred că e vorba de Lee!

– Nu, nu e vorba de Lee, el nici măcar nu era în Lakeview la momentul acela. Aveam brațul rupt, în mai multe bucăți, aveam să trec printr-o operație mai încolo. Dar medicul ortoped a reușit să mi-l stabilizeze într-un fel. Și s-a luptat și ea cu ei, dar polițiștii aveau ordine. I-am spus lui Dave să ia cheia de-acasă pe care o aveam la mine și să scoată jurnalele de unde le ascunsesem. Iar ei m-au luat și m-au dus la Buncombe.

– Ce-i asta?

– O închisoare pentru delincvenții juvenili. Mai vrei o jumătate de bere?

– Nu, răspunse ea. Deja îi era cam rău. Nu, mulțumesc mult.

– O cola? De fapt, chiar Coca-Cola, nu alte sucuri de genul ăsta, cum se obișnuiește pe-aici în sud să se spună la orice.

– Eu...

Poate că și el avea nevoie de o clipă de respiro.

– Da, aș vrea o Coca-Cola.

Când el intră, ea se gândi la mama ei și la siguranța absolută că mama ei ar fi sprijinit-o și apărat-o oricând

și împotriva oricui. Așa cum făcuse, de altfel. Așa cum stătuse alături de ea în spital, cum fusese cu ea la poliție, cum o însoțise la discuțiile cu avocații. Mereu acolo.

Când el se întoarse și se așeză, ea se aplecă în față.

– Mama ta l-a lăsat să-ți facă porcăria asta?

– Fără cea mai mică tresărire, măcar.

– Atunci ai dreptate. Nu era o victimă. Era o nenorocită, un călău, la fel ca el. Probabil că erai îngrozit de moarte.

– Deja până în momentul acela eram complet amorțit. Nu pot spune că am avut o noapte ușoară. Ceea ce nu știam însă era că, în timp ce eu eram în spatele gratiilor, Britt o ștersese din camera ei de spital. El fusese acolo când se trezise și o amenințase, după care practic o lăsase acolo, complet izolată. Fără telefon. Așa că a intrat în altă rezervă, a găsit un telefon și a sunat-o pe Emily. Emily era deja la spital încercând să obțină niște răspunsuri.

Ea și-o imagină pe fetița speriată, rănită, în timp ce el povestea, cum alerga pe culoar și apoi pe scări în jos cu picioarele goale și doar în cămașa de noapte de la spital. Și pe femeia care o iubea și o credea și care o ajutase să scape de acolo. Cu care se dusese la poliție.

– Iar acolo l-au găsit pe Lee. Detectivul Lee Keller de la Poliția din Asheville, continuă Zane.

– Așa s-au cunoscut?

– Da. El a ascultat-o. Nu știu în ce măsură a crezut povestea la început, dar a ascultat-o. Dave a luat jurnalele mele, s-a întors înapoi în Asheville, la poliție. Iar Lee a crezut totul, cel puțin în suficientă măsură ca să facă ceea ce se presupune că trebuie să facă poliția. A dat niște telefoane, a pus întrebări. A vorbit cu personalul hotelului și a aflat că în decembrie anul respectiv ajunsesem acolo deja rănit. O, și Graham încercase și figura cu „probabil că se droghează", dar rezultatele analizelor toxicologice au venit negative. Lee îl cunoștea pe șeriful cel bătrân și s-a dus la el, să discute ca de la polițist

la polițist, cu toate dovezile pe masă. Povestea cu accidentul de la schi a picat, la fel ca și povestea cu accidentul de bicicletă. Lee a venit după mine la Buncombe și i-a făcut să mă elibereze, a obținut custodia pentru Emily. Și s-a și dus să-i aresteze pe Graham și Eliza.

– Oho, chiar că merită pe cineva atât de extraordinar precum Emily. E un adevărat erou.

– Este unul dintre eroii mei.

– Și s-au dus la pușcărie?

– Eliza a făcut câțiva ani. El, șaptesprezece și ceva. Acum a ieșit, în perioada de eliberare condiționată.

Darby auzi comentariul de mai devreme al lui Zane răsunându-i în urechi.

„Ar fi trebuit să primească mai mult."

– Și tu ce simți în privința asta?

– Aici nu îi așteaptă nimic, în afară de o existență umilitoare. El și-a pierdut dreptul de liberă practică și nici nu are cum să și-l recupereze. A stat șaptesprezece ani închis. Asta mă face să mă simt bine în privința asta.

Vorbea avocatul din el, presupuse ea. Nu era convinsă că băiețelul dinăuntrul bărbatului matur simțea același lucru.

– Tu ai fost vreodată la ei?

– Pentru ce?

– Asta mi se pare o atitudine foarte sănătoasă. Nu sunt psiholog ca sora ta, dar la psiholog am fost. După Trent, explică ea. Dar consider că e foarte sănătoasă retezarea tuturor legăturilor. Sunt toxice. Plus că familia ta e aici, iar ei sunt minunați. Mă bucur mult că s-a întâmplat ca Emily și Lee să se îndrăgostească. Mi se pare că măcar un lucru bun s-a ivit după toată urâțenia asta. Ea e mama ta.

– Da, chiar este, în toate privințele care contează. Hai să terminăm cu toate chestiile nasoale! Tu cum ți-ai pierdut mama?

– A fost un accident de mașină.

– Ah, Dumnezeule, Darby, îmi pare foarte rău. Și l-au prins pe șofer?

Darby clătină din cap.

– Îi plăcea să alerge în fiecare duminică dimineață, avea traseul ei de cinci kilometri. Era foarte liniștit, exista acolo și o pistă de biciclete pe care se putea alerga. Poliția a spus că mașina a dat pur și simplu peste ea și a mers mai departe. Ea a murit chiar la impact, așa mi s-a zis și sper și că este adevărat. Mașina au găsit-o abandonată la mai puțin de un kilometru depărtare. Era furată.

Făcu o pauză să bea puțin.

– Bărbatul care a raportat furtul mașinii – un Mustang clasic din '67 – lucrase la ea să o repare împreună cu fiul său. Au lăsat-o pe aleea din fața casei când s-au dus să se culce, dar nu au mai găsit-o când s-au sculat. Au crezut că niște puști au furat-o în miez de noapte, la un moment dat. Pur și simplu, să se plimbe, să bea sau să fumeze niște iarbă. În mașină se simțea miros puternic și de una, și de alta, dar se pare că puștii fuseseră suficient de isteți ca, după ce au lovit-o pe mama, să arunce cutiile sau sticlele goale, să golească scrumiera, să șteargă portierele și volanul. Nu s-au găsit amprente și nici urmă de ADN.

– I-au investigat pe prietenii sau pe colegii fiului proprietarului?

– Da, au investigat o mulțime de persoane, dar fără nici un rezultat. A fost cea mai neagră zi din viața mea. A fost o mamă extraordinară.

– Dar tatăl tău?

– A plecat când aveam patru ani. A fost... știi cum e cântecul lui Springsteen? Avea o soție și un copil în Baltimore, Jack. S-a suit într-o zi în mașină și nu s-a mai întors niciodată. Ridică din umeri. Cu toate astea, pot spune că a fost un tip destul de decent.

– Cum așa?

– Aveau economii, dar nu s-a atins de ele. N-a luat nici mașina – a lăsat-o în parcarea din stația de autobuz –,

n-a luat nimic în afară de hainele lui și chitara Gibson. Pur și simplu, și-a dat seama probabil că nu se poate împăca cu postura de soț, tată de familie, om la casa lui.

- Atunci să te întreb și eu ce te-ar întreba Britt: tu ce simți în privința asta?

- Eu sunt împăcată cu situația asta. Nu mi-a plăcut deloc faptul că a rănit-o pe mama. Ea îl iubea. Eu abia dacă mi-l amintesc. Îmi amintesc că nu era niciodată rău și mă întreb dacă a plecat fiindcă s-a temut că se va înrăi dacă rămânea să ducă o viață care nu-l făcea fericit.

- Și atitudinea ta mi se pare foarte sănătoasă.

- Suntem doi adulți sănătoși la cap.

- Ar trebui să... Mai întâi, spuse, înclinându-și capul într-o parte. Tocmai mi-a trecut prin cap că, în afară de familie, în cadrul căreia îi includ și pe Micha, Dave și Maureen, eu nu am spus niciodată povestea asta, cu atâtea detalii, absolut nimănui. Trebuie să-mi dau seama de ce ți-am spus-o ție la un pahar de bere și o felie de pizza.

- Pentru că mie oamenii îmi spun tot felul de lucruri.

- Poate. În sfârșit, acum că am terminat cu partea grea, ar trebui să ne luăm desertul.

- Desertul? spuse ea ridicând sugestiv din sprâncene. Asta chiar devine o masă în toată regula. Ce ai?

- Am Swiss Cake Rolls.

- De la Little Debbie's?

- Desigur.

- E un desert clasic. Mă bag.

capitolul 15

Mâncară brioșele de la Little Debbie's în timp ce amurgul îi învăluia încet, încet, punând o coroană de flăcări pe creștetul munților spre vest.

– Uite încă un tablou, îi arătă Darby. Imaginează-ți cum va fi să stai aici, să mănânci niște brioșe clasice, să privești apusul și să asculți apa curgând melodios peste pietre în piscina de dedesubt.

– Deja mi-ai vândut imaginea asta.

– Totuși, încearcă să ți-o închipui. Ai nevoie de un automat de hrană pentru colibri.

– De ce?

– Păsările colibri, spuse ea firesc. Unele dintre plantele pe care le voi pune aici le vor atrage, cum vor face de altfel și cu alte păsărele și fluturi. Dar le va face plăcere să dea aici de un automat cu un design drăguț. Ce drăguț! M-aș putea juca aici cu diverse chestii pe care să le instalez o viață întreagă.

– Sunt sigur că da.

– Doar că pentru seara asta, cam asta ar fi tot. O să pun eu vasele în mașina de spălat ca mulțumire pentru tratația oferită.

– Aș putea să zic că nu ai de ce, dar de ce-aș face asta?

Ea se ridică, luă farfuriile și curăță masa. O urmă și el și se uită la ea cum se ocupă de vase.

– Știi, începu el, că am vorbit de o mulțime de prostii, dar nu am vorbit deloc de sărutul ăla neașteptat.

– Și ar trebui?

– Uite ce cred eu. Tu ești clienta mea, eu sunt clientul tău. Cred că treaba asta neutralizează cumva ideea deontologiei privind relațiile cu clienții.

– Mda, de acord.

– Am stabilit că suntem doi oameni sănătoși la cap. Eu sunt un tip mișto, de familie bună, tu ești o tipă sexy care arăți trăsnet în bermude cu buzunare.

– Toate astea sunt adevărate.

– Poate ar trebui să ieșim să bem ceva, să luăm cina sau să vedem un film. Sau, mă rog, chestii de-astea.

Ea se întoarse și se sprijini cu spatele de blat.

– Păi deja m-ai scos la o bere și jumătate, niște pizza și brioșe. Asta acoperă partea cu mâncarea și băutura.

– Îmi place că recunoști. În cazul ăsta, rămâne partea cu filmul.

– Mda, ar putea să mă intereseze partea cu filmul. Ar putea să mă intereseze și partea cu chestii de-astea.

El se apropie de ea, nedezlipindu-și privirea din ochii ei. Da, se citea interes în ei și o doză bună de amuzament.

– Am abonament la Netflix și la toate canalele de filme. Pot găsi un film bun în maximum două minute.

– Ai și popcorn?

– De la Newman's. Pentru cuptorul cu microunde.

– Tentant.

Mai ales că el își puse mâinile pe șoldurile ei, așa cum făcuse atunci cu sărutul ăla neașteptat.

– Mi-ar plăcea să văd un film și am impresia că mi-ar plăcea și chestii de-astea. Doar că...

El se opri din mișcarea pe care o făcea, gata să pecetluiască înțelegerea cu un sărut.

– Nu cred că o să-mi placă ce urmează.

– Sunt murdară și transpirată, îi aminti ea. Și mi-ar plăcea să mă apuc de alte chestii doar dacă aș fi curată și poate mai adecvat îmbrăcată.

– Poți folosi dușul. Și îmi plac pantalonii tăi scurți. Îmi plac mai ales atunci când ești încă încălțată cu bocanci.

– Mulțumesc, ești foarte generos. Ce zici de următoarea idee? Dacă nu faci nimic mâine-seară, aș putea să îmi fac un duș la mine acasă după ce termin treaba și să vin la tine în jur de nouă să vedem un film. Și dacă hotărâm amândoi că e cazul să o facem, putem încerca și partea cu chestiile.

Lui Zane îi plăceau negocierile.

– La opt jumate. Și mai întâi o să bem un cocktail.

– Oooh, cocktail. Tare! Chiar că va trebui să mă pun la punct pentru asta.

– OK. Ce fel de film vrei?

– De vreme ce partea cu filmul va fi un fel de preludiu, aș vrea să nu fie nimic dramatic ori lacrimogen. Deci o comedie romantică bună sau un film de acțiune/aventuri.

– Chiar că ești o femeie interesantă.

Se lăsă asupra ei și o sărută, iar ea se ridică spre el, în vârfurile picioarelor, prinzându-și brațele în jurul gâtului lui. Iar el avu senzația că pur și simplu se cufundă în ființa ei așa cum s-ar fi cufundat în răcoarea lacului într-o zi fierbinte de vară.

Dorința, nevoia de ea, îl izbi ca un val, iar și iar, până când mâinile îi începură aproape involuntar să-i măsoare formele, să-i pipăie toate contururile, ca și cum ar fi vrut să o graveze de-a pururi în memorie.

Și o simți cedând, puțin câte puțin.

Când se trase înapoi, de fapt doar câțiva centimetri înapoi, mâna ei îi mângâie obrazul, și inima ei începu să bubuie în același ritm cu al lui.

– Poate că mie îmi plac femeile nespălate.

– Măi să fie.

Respirația ei întretăiată, delicios asemănătoare cu un gâfâit, îi adia pe buze.

– Plus că era un plan foarte decent și rațional. Dacă vrei să mi-l schimb, cred că trebuie să mă convingi.

Gura lui puse stăpânire pe a ei din nou, lăsând fierbințeala să iasă la iveală, lăsând foamea teribilă de ea să iasă la iveală. De data asta, când mâinile lui se încleștară pe șoldurile ei, ea se săltă în sus și-și încolăci picioarele în jurul mijlocului lui.

– M-ai convins.

Scoțând un mârâit răgușit, îl gustă ușor cu buzele într-o parte a gâtului.

– Miroși atât de bine față de mine! Poate chiar ar trebui să fac dușul ăla!

– După.

– După, murmură ea în timp ce el o ducea în brațe prin casă. Ar trebui să mă ocup de niște acte.

– Și eu.

Se opri puțin la baza scărilor ca să o mai convingă puțin, apoi o luă în sus pe scări cu ea în brațe.

– Îmi place mult casa ta. Probabil că m-aș fi culcat cu tine și doar pentru a vedea cum ai amenajat și restul casei.

– Păi acum îmi spui?

Ea izbucni în râs, îi gustă din nou gâtul, pe urmă ridică brusc capul în momentul în care el o trecu prin ușile duble ale dormitorului.

– O, Doamne, cât spațiu ai aici!

– Îți fac mai târziu turul de onoare.

– Nu mă pune pe pat. Hainele mele...

– Stai liniștită că nu le vei mai avea prea mult pe tine. Iar eu mai am cearșafuri.

O puse pe pat și se aruncă și el după ea. Îi prinse mâinile în strânsoarea propriilor palme și se adânci într-un sărut lacom ca un om mort de foame. Poate chiar era mort de foame. Îi stârnise atenția și instinctele aproape de la prima privire pe care i-o aruncase, îl intrigase de la prima conversație. Și pe urmă îl făcuse praf.

Acum se putea înfrupta.

Mâinile ei erau aspre și puternice; gura îi era dulce și moale. Unghiurile ascuțite ale feței ei, cu pielea aceea fină de sub bărbie și în jos, pe gât, era delicată precum mătasea. Constituție atletică, abdomen plat, sâni fermi.

Era un șir fascinant de contraste.

Îi scoase tricoul, iar ea nu irosi nici un moment să-i întoarcă favoarea. Carne zveltă și mușchi și la el. Ea își trecu mâna aceea fermă peste pieptul lui și răsuflă întretăiat.

– Mmm, da.

Ar fi vrut să se uite la ea, doar să se uite cu atenție și-atât, doar că nu-și putea controla mâinile. Când îi scoaseră dintr-o mișcare bustiera simplă de sport, își spuse și el în gând același lucru: „mmm, da", capturându-i sânul cu gura.

Darby se arcui spre el, iar el se luptă cu deschizătoarea curelei ei, cu nasturii de la pantaloni, chinuindu-se să se stăpânească. Cu respirația întretăiată, luptându-se să se controleze, să păstreze o anumită tandrețe a mișcărilor, el se trase puțin înapoi.

– Ar trebui să o iau mai încet.

– Nu, spuse ea foarte hotărâtă și se mișcă astfel încât să-l ajute să o dezbrace de tot. Nu ar trebui să o iei mai încet deloc.

– Slavă Domnului!

– Lasă-mă pe mine... Își băgă mâinile între ei, mâinile acelea iuți, capabile, îi desfăcură cureaua. Lasă-mă pe mine!

Îi trase pantalonii în jos și se rostogoliră ca să-i poată scoate de pe el, apoi se rostogoliră la loc, lacomi după ce avea să urmeze.

Partea aceea cu „luatul mai încet" trebuia să aștepte. Voia repede și tare, și nestăpânit. Aici, cu el, voia ca amândoi să-și piardă controlul, să se lase duși de val. Voia să se abandoneze disperării aceleia nebunești a împreunării pure, atavice. Voia să fie atinsă, să fie dorită, să simtă nevoia de ea pulsând în el așa cum pulsa în ea.

Când în sfârșit intră în ea, în sfârșit, plăcerea o lovi precum o săgeată.

Șoldurile se ridicară automat înspre el, degetele ei se împletiră cu ale lui, în timp ce se lăsa desfătată de putere și de viteză. Atinse punctul culminant aproape dintr-o suflare, rămânând tremurândă, icnind.

Recunoscătoare.

Și el merse mai departe, continuă, făcând-o să se ridice din nou pe acea culme.

Iar ea se agăță de el, deveni una cu el, potrivindu-se perfect cu el, devenind ecou al fiecărei mișcări nebunești pe care o făcea el. Și când ajunse din nou sus, când mâinile acelea care se înfipseseră în el alunecară

inerte, abia atunci își îngădui și el să termine, odată cu ea.

După o clipă în care rămaseră nemișcați, șuierând, disperați să-și recapete răsuflarea, el se prăbuși pe spate, așa că, lipiți, șold lângă șold, stătură acolo un timp, cu ochii în tavan, amețiți, ca și cum ar fi fost singurii supraviețuitori ai unui naufragiu.

– Gata, s-a confirmat, reuși el să spună. Îmi plac femeile nespălate.

Ea izbucni în râs, șuierând încă ușor din cauza efortului, terminând cu un oftat.

– Se pare că mie îmi plac bărbații musculoși. Nu peste măsură, cât să fie înspăimântători, zise întinzând mâna și bătându-l ușurel pe abdomen. Asta poate fi intimidant. O să mă uit mai bine la tine după ce voi fi în stare să nu mai văd dublu ca acum.

– Presupun că vom fi de acord să numim asta runda de ușurare.

– Spre binele amândurora.

– Da, așa e. A trecut și pentru mine ceva vreme de când nu am mai făcut-o, deci e runda de ușurare.

Și asta era o chestie grozavă, se gândi ea, faptul că puteau sta așa, aici, satisfăcuți, și puteau purta o discuție firească.

– Ce înseamnă ceva vreme?

– Cred că nouă luni, poate zece.

Uitându-se la tavanul înalt de deasupra lui, el hotărî că avea mintea prea încețoșată ca să facă niște calcule exacte.

– Aveam un fel de relație. Nu era neapărat o relație de durată, dar măcar era stabilă. Când am hotărât să mă întorc aici, ea m-a încurajat și a înțeles ce înseamnă asta. Și amândoi am decis să terminăm și cu partea cu sexul.

– Nouă sau zece luni? exclamă Darby cu un pufnet. Asta nu e nimic. Eu am de două ori și ceva mai mult de-atât.

– De ce?

– Din cauza faptului că fostul meu soț era nebun, din cauza timpului pe care l-am petrecut punându-mi sub semnul întrebării propriile alegeri, din cauza timpului de care am avut nevoie ca să mă concentrez asupra mea și a afacerii, din cauză că am pierdut-o pe mama, din cauză că am hotărât să mă rup de tot de locul acela și să o iau din nou de la început în altă parte. Toate astea.

– Mda, am înțeles.

– Oricum, cred că și ăsta a fost un semn. Amândoi am apăsat simultan pe butonul „acum e momentul".

El își schimbă poziția și se uită în jos spre ea.

– Și ce zici dacă am mai apăsa încă o dată, chiar acum?

– Ei bine, prima oară a funcționat. Dar acum chiar că vreau să ajung la dușul ăla. Din câte îmi amintesc e un duș mare. Cu suficient spațiu pentru doi oameni sănătoși la cap.

– Și suficientă apă caldă.

– Excelent. Dar după ce fac duș să știi că nu mă mai îmbrac cu hainele alea murdare. Am niște haine de schimb în camioneță în caz de nevoie.

Cafeniu, se gândi el cum avea ea părul, cafeniu.

– Adică în caz că faci sex?

– Adică în caz că le umplu de noroi sau că le agăț în ceva și le rup, răspunse ea rostogolindu-se jos din pat. Hai că mă duc să le aduc! Mă întorc imediat.

– Așteaptă puțin! Ai de gând să ieși afară chiar așa?

Ea își trecu o mână prin păr.

– Chiar așa cum?

– Goală. Și, apropo, consideră-te *agățată!*

– Camioneta e parcată chiar afară și nu e nimeni prin preajmă în afară de tine, care deja m-ai văzut goală. Două minute.

Ea ieși ca din pușcă, iar Zane se ridică imediat. Nu se considera din cale-afară de pudic, dar femeia chiar avea de gând să iasă afară goală.

Femeia pe care o lăsase el în urmă, în Raleigh, în nici un caz nu ar fi ieșit nici măcar din baie goală.

Și nici nu ar fi ieșit doi pași afară din casă fără să se machieze, fără să-și aranjeze părul. Pe Darby nici măcar nu o văzuse machiată vreodată.

Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi spus că pe bune femeia nu era genul lui. Și totuși, abia aștepta să meargă cu ea la duș.

Ridicându-se, se apropie de ușile de la terasă, le deschise și ieși ca să o vadă pe Darby cea goală pușcă scoțând o geantă de sport din camionetă. Ea privi în sus, izbucni în râs și își desfăcu brațele.

- Dacă aș fi făcut asta în Baltimore, m-ar fi arestat.

El ar fi putut să jure că simțise ceva aparte tresărindu-i în piept.

- Arăți ca o silfidă, îmbrăcată așa cum ești, doar în lumina lunii.

- O ce? O sithă? Din *Războiul stelelor?*

- Nu, spuse Zane izbucnind acum el în râs. Nu mă refer la cavalerii lui Dark Jedi, o silfidă - o zână din mitologie.

- Mda, asta îmi place mai mult. Pot să trec pe la bucătărie? Vreau să iau niște apă.

- Am un minifrigider aici, în dressing, nu e nevoie.

- Normal că ai. Hai că vin!

Ceasul deșteptător din capul ei o trezi pe Darby chiar înainte de răsărit. Rămase acolo unde se afla, gândindu-se că se trezea în patul lui Zane.

Nu intenționase să rămână aici și nici măcar nu credea că el intenționase să o rețină. Sexul între adulți sănătoși la cap era una și cu totul altceva era să doarmă împreună. Asta adăuga încă un plus serios de intimitate.

Doar că sexul la duș dusese la poftă de brioșe și pe urmă brioșele nu se știe cum duseseră la o altă partidă de sex. Iar runda aceea - să-i spună runda de dans lent - îi lăsase pe ambii sleiți. Așa că atunci când el mormăise ceva de genul „ar trebui să rămâi aici",

ea reușise doar un „OK" înainte să se cufunde într-un somn adânc.

De unde și problema de acum. Trebuia să se scoale, să se îmbrace, probabil cu o oră întreagă înaintea lui. Trecuse mult timp de când dormise cu cineva și spera că nu-și pierduse abilitățile de ninja de a se mișca pe nesimțite.

În timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, își creionă în minte aranjamentul mobilelor și al camerei. Ușile terasei erau în dreapta ei, iar baia principală și dressingul în stânga. Ceea ce însemna că scrinul se afla la ora patru și măsuța de cafea cam la opt. Iar băncuța la picioarele patului – locul unde își lăsase geanta de sport. Nu-și amintea pe unde aterizaseră hainele de ieri, dar avea să le găsească la un moment dat.

Coborî încetișor din pat, se mișcă ușurel până la băncuță, pipăind cu piciorul gol în căutarea hainelor aruncate pe jos. Găsi sutienul de ieri, tricoul, apoi se întoarse din nou.

– De ce naiba te furișezi așa, pe întuneric?

Ea nu sări ca arsă, dar tresări și respirația i se acceleră la auzul mormăitului din întuneric.

– La dracu'! Ninja de doi bani. Îmi pare rău că te-am trezit. Tocmai de-aia mă furișam, să nu te trezesc.

– Păi dorm foarte ușor.

– Văd. Întoarce-te la somnul tău ușor. Eu o să mă duc să mă îmbrac în baie. De vreme ce te-ai trezit însă, pot să te întreb dacă ai o periuță de dinți în plus, din întâmplare?

– Pe al doilea raft, în dulapul cu rufărie. E ceea ce Emily numește coșuleț pentru oaspeți. Are chestii de rezervă, câte unul din fiecare. E încă întuneric.

– De fapt, mai e puțin și se crapă de ziuă. Șșșt. Dormi.

Se închise în baie, se gândi să mai facă un duș rapid. Pe urmă, așa cum făcea de obicei, își dădu cu un strat gros de loțiune pentru soare pe care o scoase din geantă. Odată îmbrăcată, găsi periuța unde îi spusese el.

Acum avea nevoie să-și găsească pantalonii și totodată cureaua, telefonul, briceagul acela cu mai multe capete și unelte și niște mărunțiș. Voia să se strecoare afară, dar când deschise ușa, o izbi lumina și dădu cu ochii de Zane, în boxeri, în fața ușilor deschise de la terasă.

– E chiar momentul în care se îngână noaptea cu ziua, spuse el. Nu m-am mai gândit până acum la chestia asta.

– Mie îmi place felul în care se trezesc păsările atunci când se luminează și cum încep să se agite, zise ea apropiindu-se de el și sărutându-l pe umăr. Dar nu am vrut să te trezesc.

– Păi am auzit o femeie în baia mea, la duș, așa că am început să mă gândesc cum arată, goală și udă. Cine naiba ar mai fi putut dormi?

– De vreme ce nu mai poți, ai încredere în mine să fac cafeaua?

El o studie atent.

– Vrei să faci cafea?

– Da, vreau să fac niște cafea, mai ales dacă ai vreun fel de cereale. Nu că ceva de la Little Debbie nu ar fi o masă perfectă pentru micul dejun, dar încerc să păstrez asta pentru weekend.

– Am Cheerios.

– Excelent. Fructe ai?

– Cred că am niște banane.

– În cazul acesta fac și micul dejun.

Îl mai sărută o dată, ușor, și ieși, culegându-și de pe drum și restul hainelor.

Până când coborî el, ea deja deschisese ușile mari spre dimineața de afară. Pusese din nou masa de pe terasă, folosind șervețele pe care el nu le folosise niciodată până atunci, niște șervețele mici și chiar și o vază plină cu niște tulpinițe de mai multe culori. Pusese boluri, adusese un borcan mic de zahăr și o sticlă de lapte, plus o carafă cu suc de portocale și niște pahare. Dacă luai cutia de Cheerios, masa arăta ca decorul

perfect pentru un mic dejun proaspăt obișnuit, dar totuși sofisticat.

Observă că bocancii ei se aflau lângă ușa din spate, deschisă, iar ea umbla desculță.

– Salut. Nu știam cât mai stai, așa că am întârziat puțin cu cafeaua. Mi-a luat cinci minute doar să-mi dau seama cum funcționează mașinăria aia a ta de fițe. Se apropie de mașinăria de fițe în timp ce vorbea și puse una dintre cănile lui supradimensionate. Tu du-te și stai jos. O aduc eu.

Cu mintea încă ușor încețoșată, el făcu ceea ce i se spuse, în timp ce mașinăria începu să bâzâie și curând să umple aerul de mireasma încântătoare și practic dătătoare de viață.

Ea veni afară cu ambele căni – umplute doar pe trei sferturi. Iar când puse una în fața lui, el o ridică și inhală prima dată o doză zdravănă de abur parfumat, până în creier practic.

– O bei fără nimic în ea. Mereu mă miră oamenii care beau cafeaua fără nimic în ea. Mie nici nu-mi place cafeaua.

În timp ce el se uita, ea își umplu cana cu lapte și puse una, două, Doamne sfinte, trei linguriță de zahăr!

– Aia nu mai e cafea.

– Exact. Dar tot are capacitatea de a mă pune pe roate dimineața.

Clătinând din cap, Zane îi puse niște cereale în bol, apoi își puse și el. Ea își făcu rapid combinația preferată cu lapte și tăie iute deasupra o jumătate de banană. Îi întinse restul.

– Vrei?

– Cred că da.

Înainte să i-o poată lua din mână, ea o făcu felii peste cerealele lui.

– Fără zahăr? întrebă el în timp ce ea își ridica lingura să o ducă la gură.

– Îmi plac Cheerios. Și văd că ai combinat Honey Nut cu Very Berry.

– Da.

– Mi se pare o idee genială și mă văd împrumutându-ți stilul acesta genial în propria casă.

Mâncară în tăcere până ce el făcu un semn cu lingura spre vază.

– Alea sunt niște bălării?

– Sunt flori sălbatice, îl corectă ea. Flori sălbatice, native în locul acesta. Sunt ale tale, dat fiind că bucata ta de pădure e plină de ele. Năsturel, iederă, ciuboțica-cucului. Văd că trebuie să-ți iau un atlas botanic ca să-ți poți identifica bogățiile din propriul cufăr de comori.

El mai bău o gură de cafea.

– Arăți bine dimineața. Și miroși a plajă.

– Mulțumesc. E mirosul loțiunii de soare și nu va dura. Adică mirosul ăla de plajă. Eu mă dau cu loțiune o dată la fiecare câteva ore, dar mirosul de plajă se duce cu murdăria și praful și alte chestii. Chestii de care, de altfel, chiar trebuie să mă apuc.

– Dar nu ți-a venit echipa.

– Va veni.

Se ridică și începu să ia farfuriile.

– Lasă că mă ocup eu de astea. Tu ai gătit.

– Am pus masa, într-adevăr, și ceea ce nu știu despre gătit reușesc să compensez la impresie artistică. Mă duc să duc astea în casă fiindcă vreau să fur o cola pentru mai încolo.

Merse și el în urma ei, scoase o cola din frigider și i-o întinse.

– Deci mai facem faza aia cu filmul și floricelele?

Zâmbetul ei apăru instantaneu în ochi, chiar înainte de a i se forma pe buze.

– La opt și jumătate.

Îi prinse șoldurile în palme, o trase spre el, o ridică. Și o sărută într-un fel care spera să îi rămână în sânge, în creier, până ce aveau să se întâlnească din nou.

– Bun.

Degetele ei îi trecură ușor prin păr.

– Dacă vin la opt o să ai timp și să-mi faci un tur complet al casei.

– În cazul ăsta, vino la opt!

Și o mai sărută încă o dată.

Pe măsură ce zilele treceau, și zidul se apropia de final. Darby făcu o mulțime de lucruri în același timp, mulțumită că treaba pe care o începuse stârnea atâta interes.

Petrecu o mulțime de nopți în patul lui Zane, mult mai multe decât probabil își închipuise oricare dintre ei.

Nu se gândea la viitor în privința asta. Pentru moment, viitorul era reprezentat de munca ei, de locul pe care îl ocupa în comunitatea din Lakeview, de viața pe care și-o construia.

Totuși, în ziua în care contemplă zidul terasei complet și solul bogat de dedesubt, pregătit pentru plantări, se gândi la Zane. Indiferent ce se întâmpla, el avea să rămână cu zidul, ca o dovadă palpabilă a relației dintre ei, și își va aminti.

– E nemaipomenit de frumos, spuse Gabe de lângă ea, zâmbind larg, într-un fel pe care ea îl înțelegea foarte bine. Niciodată nu am fost implicat în construirea unei chestii ca asta. Și mi se pare nemaipomenit de frumos.

Ea își puse un cot pe umărul lui. Băiatul avea câțiva centimetri în plus față de cei 1,70 ai ei.

– Și o să fie și mai impresionant după ce plantăm.

Hallie își puse brațul pe celălalt umăr al lui Gabe și îl strânse iute.

– Hai să terminăm!

– Roy, ce-ar fi să te duci în spate să lucrezi cu Ralph la zidul din spate. Eu îi iau pe Hallie și pe Gabe și mă apuc de treabă.

El își scoase șapca pe care se vedea emblema firmei, o flutură de câteva ori să-și facă vânt, după care o puse la loc peste părul ciufulit.

– Domnișoară Darby, o să mă ucideți cu atâta muncă.

– Mie îmi pari destul de vioi. În plus, trebuie să terminăm ce putem în după-amiaza asta. O să plouă mâine.

Roy se uită spre cer, încruntându-se nedumerit și împingându-și șapca mai spre spate.

– Nu pare să vină ploaia.

– Ai încredere în mine. Sau, mă rog, în Serviciul Național de Meteorologie. O să fie furtună în noaptea asta, iar mâine o să plouă de-o să rupă.

El se lumină la față.

– Cu ocazia asta poate o să dormim și noi toată ziua.

Ea îl ajută să împingă plantele cu cărucul, sări jos ca să le preia din mâinile lui Hallie și să i le dea lui Gabe. Era nevoie de toți trei să care mirtul cățărător pe care îl voia în capătul cel mai depărtat. Puse totul unde trebuia, după care se dădu înapoi să studieze efectul.

– Gabe, schimbă dafinul de munte, acela, da, cu azaleea. Da, da, sunt mai echilibrate în felul acesta. O să arate super. Luați-vă lopețile, tovarăși. Eu mă duc să văd ce fac Roy și Ralph.

Se vedeau grinzile solide ale zidului unde munceau Roy și Ralph, comunicând între ei printr-un fel de mormăieli, în timp ce de la iPod-ul lui Roy se auzea muzică country rock.

Acolo avea să planteze liliac bumerang, pentru culorile florilor ce țineau întregul sezon, parfumul minunat, câte unul la fiecare capăt, ca un fel de puncte de sprijin pentru întregul curent de textură și culoare dintre ele. Și când Zane avea să stea pe terasa lui frumoasă, înconjurat de parfumurile acelea, de culorile acelea, cu grădinița de ierburi pe care deja o începuse aici aducând deocamdată plantele în ghivece, avea să-și amintească.

Dădu pe gât o cantitate corespunzătoare de apă din sticlă și se apucă de treabă.

Când Hallie strigă la ea întrebând dacă șefa voia să vină să arunce o privire înainte să se apuce ei să pună îngrășământul, Darby făcu un pas înapoi și se uită la ceas.

– Da, să văd. Puteți face și chestia asta și pe urmă sunteți liberi, zise dându-i lui Roy un ghiont prietenesc în coaste. Cu toții.

– Abia aștept!

– Trebuie să apară și Zane în curând, comentă Hallie luând-o înapoi alături de Darby.

– Și nu-i așa că are ce să vadă?

– Tu ai de gând să mai rămâi până vine el?

– Depinde.

Hallie se opri, la suficientă distanță de Gabe din față și de bărbații din spate ca să nu poată fi auzită.

– Știi, dimineața, când vine pe aici să vadă ce facem, nu ai cum să nu simți...

Își flutură degetele în aer.

– Să simți ce? își flutură și ea degetele.

– Eu știu să-mi țin gura, fată, dar trebuie să-ți spun că probabil nu e un secret atât de mare precum crezi faptul că tu și Zane... petreceți timp împreună.

Adevărul era că Darby nu se gândise la chestia asta, nici într-un sens, nici în altul.

– Nu e nici un secret, e vorba doar de discreție.

– A, ce cuvânt drăguț, răspunse Hallie bătând-o ușurel pe umăr. Oricum, tipul este ceea ce bunică-mea ar numi o pradă de soi.

– Eu nu vânez.

– Șefa, toate vânăm. E în natura noastră.

Darby cugetă la toate astea în timp ce făcea curățenie, după plecarea echipei. Poate, doar ca să testeze lucrurile, avea nevoie să împingă discreția la o parte puțin. Sări în camionetă și se duse acasă. Făcu o mică oprire pe șosea și se uită în sus. Și văzând curba lungă pe care o făcea zidul, arbuștii care se ridicau pe lângă el, legănându-se în bătaia vântului, oftă.

– Ce treabă bună, murmură ea. Afurisit de bună!

Abia își făcuse un duș, că și primi un mesaj de la Zane.

„Super! Pe bune, chiar super! Îți sunt dator cu o bere, o sticlă de vin, o jumătate din porția de lasagna pe care am comandat-o."

Oh, ar fi vrut chestia asta, poate chiar puțin cam prea mult. Dar se uită în jur la propria casă pe care o cam neglijase.

„Așteaptă până se întunecă și se aprind beculețele. Să vezi atunci ce înseamnă super. Trebuie să refuz berea sau vinul și lasagna. Am niște acte de făcut și sunt în urmă. Du-te să te plimbi, te rog, pentru mine, după ce se lasă noaptea."

„Așa o să fac. Nu munci prea mult. Ne vedem mâine."

Oare nimeni nu verifica prognoza meteo? Dar nu spuse altceva decât:

„Noapte bună."

Furtuna lovi cu putere, cu fulgere și tunete teribile. Cum dormea foarte adânc de obicei, Darby dormi și acum cea mai mare parte din ea. După care se trezi brusc cam cu o oră înainte de ora la care i se deștepta ceasul intern de obicei. Așa că rămase în întuneric, urmărind luminile fulgerelor și ascultând ecoul tunetelor ce se îndepărtau și răpăiala ploii.

Cu mintea încă încețoșată de somn, trecu în gând de la cascadă – abia aștepta să se apuce de ea – la hârtiile pe care le făcuse – și care acum erau la zi – și apoi la Zane. Oare și el era treaz? Dacă s-ar fi dus înapoi la el, așa cum îi spusese, acum ar fi avut pe cineva să stea alături de ea în furtuna asta mare și urâtă. Și hârtiile nu ar mai fi fost la zi. Mda, avantaje și dezavantaje, ca în orice, își spuse în timp ce gândurile îi hoinăreau în continuare.

Când fulgerul lumină dormitorul precum o scenă de pe Broadway, decise să se scoale. În bucătărie, se apucă

să facă o cafea și apoi o bău în ușa deschisă, absorbind parcă tot zbuciumul furtunii. Era ceva de văzut, se gândi, la energia aceea ce sfârâia în aer, la fulgerele ce luminau în continuare cerul spărgându-l parcă în mii de cioburi, la luminile ce se aruncau din când în când deasupra munților conturându-le siluetele în aburi stranii înainte de a le arunca din nou în abisul întunecat.

Iar asta o făcu să se gândească la cât de izolată era. Ar fi putut fi la fel de bine pe o insulă în mijlocul unei mări în furtună. Pe de altă parte, își aminti, avea suficientă mâncare la dispoziție, avea un acoperiș solid deasupra capului și curent electric. Sau, cel puțin, curent electric pentru moment.

Cu gândul ăsta în minte, își luă lanternele, le verifică bateriile, umplu niște canistre cu apă și se gândi că trebuia să-și cumpere un mic generator. Și un câine. Câinii erau companioni foarte buni, își spuse. Cu siguranță trebuia să vadă cum avea să facă rost de un câine.

Doar că momentul acesta părea perfect pentru altceva - să pornească atacul asupra urâțeniei de tapet. Până la prânz, furtuna se transformase de mult într-o ploaie mocănească, iar aerul pur și simplu într-o baie de aburi. După ce se opri de câteva ori să răsufle, Darby reuși în cele din urmă să scape și de ultima bucățică de tapet din bucătărie.

- Evrica, la naiba! murmură ea și își dădu șapca pe ceafă ca să-și șteargă fața de sudoare. Te-am învins, nemernicule.

Era adevărat că bucătăria ei semăna acum cu un front de luptă, dar câștigase. Acum tot ce avea de făcut era să spele pereții, care se dovediseră a fi fost văruiți într-o nuanță hidoasă de verde mucegai, să aștepte să se usuce - probabil la un moment dat în secolul viitor - să-i dea cu glet și apoi cu var.

Păși peste o grămadă de tapet înfrânt, aflat pe podea, se ghemui să ia o găleată de sub scaun. Și pierdu zece

ani din viață la auzul unei bătăi iuți în ușa de la bucătărie, deschisă.

Era Zane, cu părul ușor ud și îmbrăcat într-un costum închis la culoare.

– Dumnezeule, m-ai speriat de moarte. Nu ți-am auzit mașina, probabil din cauza ploii.

Un câine, își spuse ea în gând din nou. Trebuia să-și ia fără întârziere un câine.

– Ești îmbrăcat în costum.

– Am fost la tribunal de dimineață.

– Arăți altfel. Bine, dar altfel.

El aruncă o privire în jur, la războiul din jurul ei și zâmbi.

– Faci curat?

Îndreptându-și spatele, ea se ridică și făcu un gest spre pereții scorojiți și fâșiile de tapet de pe jos.

– L-am ucis.

– Din câte se pare, a fost mai degrabă autoapărare. Voi reuși să te scot din chestia asta.

– Au pus tapet peste tapet. Cine naiba ar fi putut să știe.

El studie pereții.

– S-ar putea să-ți fie și mai greu să scapi de culoarea aia.

– Știu. Știu. S-ar putea să trebuiască să găsesc un preot, un șaman, un vraci, un vrăjitor, oricine ar putea să vină să exorcizeze spiritul demonului care a decorat încăperea asta.

– Tu faci chestia asta și speli în același timp? Miroase a rufe proaspăt spălate.

– A balsam. O parte balsam, o parte apă foarte fierbinte se transformă într-un dizolvant foarte bun și nontoxic pentru tapet.

– De unde știi?

– De pe internet. Să nu-ți murdărești pantofii în mizeria asta. Mi se par niște pantofi foarte mișto. În punga aia ai mâncare?

– Păi casa ta îmi era în drum, când m-am înapoiat de la tribunal, sau, mă rog, cam așa ceva, și mai am vreo două ore până trebuie să fiu la birou. Așa că am luat niște mâncare chinezească.

– Ai luat mâncare chinezească.

Probabil că în clipa aceea se îndrăgosti puțin de el, văzându-l acolo, în picioare, în mijlocul bucătăriei pline de aburi, cu pereții aceia oribili, spilcuit în costumul de avocat și pantofii eleganți și cu o pungă de mâncare chinezească în mână.

– Voiam să mă asigur că ești bine. Furtuna aia de dimineață a făcut ravagii. Peste tot sunt crengi rupte și tot felul de obiecte zburate de vânt. Plus că voiam să te văd.

Era absolut onest, decise ea în ambele privințe.

– Hallie mi-a spus că ea și ceilalți au început să vorbească despre noi.

– Nu mai ești în Baltimore, ce să-i faci, începu el înclinându-și capul. Și faptul că oamenii vorbesc e o problemă pentru tine?

– Nu. Credeam că pentru tine e.

– De ce ar fi?

Ea își umflă obrajii, apoi răsuflă zgomotos.

– Nu știu sigur. Nu prea mă mai pricep la chestiile astea, Zane, mi-am ieșit din mână în privința asta, ca să zic așa. Plus că eu sunt fata cea nouă din oraș, în timp ce tu ești un fel de fiu rătăcitor întors acasă.

Și, se gândi el, mai era și faptul că relația lor constase cel puțin până acum aproape exclusiv din seri, nopți, dimineți acasă la el. Ceea ce stătea în puterea lui să schimbe.

– Ce faci sâmbătă seara?

– Trebuie să mă uit în agenda în care-mi trec acțiunile de socializare la care particip.

– Ce-ar fi să strecori în agenda aia și o cină la Grandy's?

– Cred că pot încerca să strecor și asta.

– Bun atunci, pentru moment, te întreb dacă îți place porcul cu sos dulce-acrișor.

– Îmi place foarte mult. Hai să mâncăm pe verandă! Probabil e mai răcoare acolo decât aici. Și sigur e mai puțin urât.

– Perfect.

– Stai să mă spăl doar... Nu, nu mă atinge. Sunt absolut dezgustătoare.

– Cred că ai o bucățică curată, chiar aici.

Se apropie și mai mult, îi prinse bărbia în palmă și o sărută.

Partea a treia

De la rădăcini la muguri

Frumoase inimi sunt grădinile,
Frumoase gânduri, rădăcinile,
Frumoase vorbe sunt florile,
Frumoase fapte, fructele.

HENRY WORDSWORTH LONGFELLOW

Pământul i se pare amarnic distrus numai celui ce e amarnic distrus.

WALT WHITMAN

capitolul 16

În seara următoare, deși ea încercă să-l convingă să nu o facă, Zane apăru la ușa ei să o ajute în lupta pe care o începuse contra tapetului.

- Habar nu ai în ce te bagi.

- Crezi că nu mă pot descurca. Am propria mea unealtă de hârșâit.

Ridică să-i arate rindeaua de răzuit.

- Mamă, ce nouă și strălucitoare e! Nu va fi prea mult. Foarte bine, hai sus! Îți arăt câmpul de bătaie. Și vreau să-ți spun de la bun început că, dacă la vreun moment dat o să decizi să dai înapoi și să te retragi, nu mă voi supăra câtuși de puțin.

- În mod evident îmi pui la îndoială nu numai abilitățile, rezistența, ci și... Doamne, Dumnezeule!

Rămase cu gura căscată în fața pereților din dormitorul ei.

- Ce e asta?

- E diavolul. E bestia care s-a strecurat până a ajuns la Bethleem să nască antihristul.

- E..., spuse el trecând cu mâna peste el și pipăind textura ciudată. E ceva între un bordel abandonat și iadul absolut. Cum naiba poți să dormi aici?

- Cu ochii închiși.

- Chiar și așa. Poate avem nevoie de întăriri. Sau de napalm.

- M-am gândit să începem cu baia. E mai mică.

El o urmă pe hol și se holbă la pești.

- În mod ciudat, mie mi se par amuzanți.

- Nu ai mai spune asta dacă ai fi la duș și i-ai vedea holbându-se la tine.

– Da, e rău, dar nu chiar atât de rău. Nu, cel mai bine ne apucăm de cel auriu – cu roșu și negru. Atacăm bestia. Arată-mi ce să fac.

Treizeci de minute mai încolo, Zane măsură peretele de care se apucase el, acum parțial răzuit – și la vopseaua albastră țipătoare ce ieși la iveală. Aruncă o privire spre Darby, să vadă cum progresa ea. Era ceva mai bine ca la el, dar ea avea și avantajul practicii mai îndelungate.

– Întăriri, o anunță el. Chemăm întăriri, îi trimit ordin de încorporare lui Micha.

– Zane, nu-i pot cere lui să...

– Nu o să-i ceri tu nimic. Ai bere, vin, snackuri?

– Da.

Își scoase telefonul, așa că Darby își înghiți obiecțiile pe care le mai avea. Mai ales când se uită în jur la pereți, la cameră, și estimă orele pe care le mai aveau de petrecut acolo până să scape definitiv de coșmarul din dormitorul ei.

– Vine. Și vine și Cassie cu el. Ea chiar a mai făcut asta, zise el băgând telefonul în buzunar. Mai are și sculele trebuincioase.

Ei îi plăcea de Cassie care preda yoga, făcea vase de lut și completa prin spiritul ei jucăuș de hipiotă modernă stilul relaxat de tocilar sadea al lui Micha.

– E foarte frumos din partea lor! Doar că sunt puțin îngrijorată.

– De ce? Știu doar și ei că așa ai cumpărat casa.

– Nu din cauza asta... Din cauză că, dacă în locul ăsta strâmt, Micha își pierde cumpătul din cauză că sunt atât de sexy și cade și se rănește sau ceva?

– Foarte amuzant, răspunse Zane apucând-o și trăgând-o spre el.

În timp ce Zane și Darby răzuiau pereții alături de amabilul Micha și de Cassie cea veselă și vorbăreață, Eliza strângea farfuriile de pe masă.

Graham îi făcuse chiar complimente pentru puiul cu orez pe care încercase să-l gătească și mâncase bine

în ciuda faptului că orezul era lipicios și puiul, sec. Nu era de mirare că îl adora.

Simțea că bărbatul se adaptase foarte bine. După ce își luase din nou permisul, el insistase ca ea să-l însoțească peste tot. Dar, încet, încet, își recăpătase încrederea în el.

Știa că nu îi plăcea slujba pe care o avea. Sigur că era degradant să lucreze într-un depozit de materiale și instrumente medicale, dar așa sunau condițiile din decizia de eliberare condiționată, iar acum că putea merge singur cu mașina până la locul respectiv și înapoi acasă, își câștigase independența într-o oarecare măsură.

Nici ei nu îi plăcuse la început slujba ei - condiția propriei eliberări condiționate. Dar acum că Graham se întorsese și insistase să nu se mai ducă, îi lipsea interacțiunea cu alți oameni.

Nu avea nici un fel de contacte sociale și, cum el lua mașina, nu avea nici cum să facă altceva decât să stea acasă. Existența ei cea de dinainte, petrecerile, clubul, prânzul cu prietenele, toate viețuiau în interiorul ei, ca un vis.

Judecând cu grijă dispoziția lui, momentul și așa mai departe, Eliza făcu niște cocktailuri pe care să le bea împreună după cină. Farfuriile puteau să aștepte. La urma urmei, avea toată ziua următoare la dispoziție să se ocupe de ele.

După ce aduse băuturile în sufragerie, se așeză alături de el. El o sărută pe obraz, și ea își ridică picioarele pe canapea, cuibărindu-se.

- Mulțumesc, iubire.

- Ce noapte frumoasă! Ce zici să facem o plimbare?

- Sunt prea mulți vecini băgăcioși.

- Ai dreptate, zise ea punându-și capul pe umărul lui. Graham, m-am gândit să-mi iau și eu o mașină.

- Pentru ce?

- Să merg la cumpărături, să rezolv ce e de rezolvat pentru casă.

- Păi deja faci chestiile astea, nu? Când sunt eu liber.

– Da, dar uneori îmi aduc aminte de ceva pe la prânz și știu că nu îți place deloc să te rog să iei ceva în drum spre casă.

Ridurile din jurul gurii lui deveniră brusc mai pronunțate.

– Ar trebui să fii mai organizată. E tot ce ai de făcut, Eliza. Doar nu tu ești cea care trebuie să se scoale în fiecare dimineață să se ducă la o slujbă umilitoare de doi bani, nu-i așa?

– Nu.

Instinctiv, ea îl mângâie ușor pe coapsă.

– Și nu-mi place deloc că tu trebuie să faci asta. Nu-mi place deloc și te înțeleg, dar nu e ca și cum va dura o veșnicie. Când toate astea se vor sfârși, vom putea să ne începem din nou o viață nouă împreună, una adevărată. Poate fi așa cum era în trecut. Ne putem cumpăra o casă frumoasă, putem să intrăm din nou într-un club. Putem să călătorim. Putem să...

– Tu chiar ești proastă?

– Graham.

– De unde naiba am putea plăti toate astea? Nemernicii ăia de avocați ne-au luat aproape tot ce aveam.

– Știu, știu..., spuse ea împăciuitor mângâindu-l în continuare pe coapsă. Dar mai avem încă bani și mai e vorba și despre moștenirea care-mi va reveni mie. Noi...

El îi aruncă băutura în față, orbind-o pentru o clipă astfel încât nu văzu prima palmă ce o izbi.

– Nu. Te rog, nu face asta. Ai promis ultima oară că nu vei mai da în mine. Știi, nu mai e cum era, Graham, și nu pot să...

– Nimic nu mai e cum era, se răsti el și o mai plesni o dată. Moștenirea care-ți va reveni *ție*, târfă proastă și egoistă!

O împinse pe podea și o lovi din nou când încercă să se ridice să fugă.

– Vrei o casă mare, vrei cluburi, vrei o afurisită de mașină ca să te poți duce să te plimbi pe unde ai chef

în timp ce eu îndur umilința de a vinde brățări pentru tensiune?

O ridică de pe jos și o izbi de perete, ea încercă să se răsucească să scape, dar el îi suci brațul la spate, trimițându-i o durere ascuțită în tot corpul și înmuindu-i genunchii.

– Tu cu ce te ocupi? Cu ce mama dracului te ocupi? Te muți de pe un scaun pe altul toată ziua gândindu-te la ce motiv ai mai avea pentru care să te plângi? Nici măcar nu ești în stare să faci o mâncare ca lumea. Panaramă bună de nimic!

– Oprește-te, oprește-te, oprește-te!

– Vrei mașină? Vrei mașină ca să poți să te duci pe la cine știe ce motel cu cine știe cine ți-o trăgeai în timp ce eu eram în pușcărie, închis ca un animal?

– Eu nu... niciodată... Te-am așteptat pe tine.

– Mincinoaso! Pumnul în stomac ar fi făcut-o să se îndoaie dacă nu ar fi ținuit-o el de perete. Nici măcar două zile nu ești în stare să reziști fără sex. Cine știe asta mai bine decât mine?

– Cu tine! Cu tine doar!

– Cu mine.

Îi ridică fusta, îi smulse chiloții de pe ea. Și o duru, o duru îngrozitor. Când o violă acolo, lipită de perete, nu simți nimic în afară de durere, nu simți nici un fior, nici o excitare, fie ea și perversă, nimic. Iar când termină, iar ea se prăbuși în genunchi plângând, el făcu un pas înapoi și-și trase la loc fermoarul de la pantaloni.

– Nici măcar la asta nu te mai pricepi.

Îi trase un picior, dar fără prea multă forță de data asta. Furia aceea glorioasă, care îl umpluse de energie, pălise. Intră în bucătărie, aruncă o privire dezgustată spre vasele ce așteptau să fie spălate.

Și își făcu încă un cocktail.

După ce îi plecară clienții, Zane se așeză la birou. Clint și Traci Draper îi lăsaseră un gust amar. Consultația fusese destul de ciudată, speța fiind legată

de posibilitatea acestor potențiali clienți de a da în judecată un vecin în legătură cu o bucată de pământ de vreo doi metri pătrați.

Cum Draper solicita acest pământ după niște măsurători pe care le făcuse el însuși, cazul acesta avea foarte puține sorți de izbândă. Dar ceea ce îl preocupa pe Zane erau clienții înșiși.

Faptul că Draper – prin tot ce-l caracteriza, până la catarama de la curea cu steagul rebelilor sudiști – era un țărănoi sadea nu îl deranjase pe Zane. Afirmația lui cum că vecinul respectiv avea un poponar nenorocit pe post de fiu însă îl enervase considerabil.

Și ceea ce îl deranjase și mai tare decât rahaturile xenofobe și fudulia de prost a lui Draper fusese faptul că soția lui stătuse cea mai mare parte a timpului pe care îl petrecuseră acolo cu ochii plecați și gura închisă.

Cunoștea familia Draper – erau oameni specifici zonei montane, închiși și în general foarte puțin comunicativi. Aveau reputația de a fi foarte rigizi, bigoți, aspri și încuiați încă de când era el copil. Îl surprinse puternic faptul că cel mai tânăr dintre ei, Clint, voia să ducă mai departe moștenirea asta.

Ridicându-se, Zane dădu roată camerei, își luă mingea de baseball și începu să îi frece cusăturile în timp ce se mișca de colo până colo.

Și-o amintea întru câtva pe sora cea mică a lui Traci.

Și oare nu era ciudat că, atunci când Zane o pomenise pe sora ei ori îi adresase vreo întrebare direct lui Traci, femeia aruncase o privire spre soțul ei – ca și cum ar fi vrut să-i ceară permisiunea – înainte de a răspunde?

„Nu ciudat", se corectă Zane. „E evident."

Puse mingea înapoi pe birou și ieși în zona de recepție.

– Familia Draper nu părea deloc fericită când a ieșit, comentă Maureen.

– Nici nu aveau cum să fie după ce le-am demonstrat că efectuarea propriilor măsurători – ca și contraargument pentru măsurători oficiale – nu aveau cum să-i

garanteze lui câștigarea nici măcar a unei palme de pământ. În plus, vecinii lui au folosit bucata de pământ în cauză, au întreținut-o, au plantat acolo un gard viu și asta se întâmplă de mai bine de douăzeci de ani. Iar faptul că le-am explicat că, dacă vor să meargă mai departe cu chestia asta cu linia de demarcație între ei, trebuie să angajeze un topograf specializat m-a făcut, în ochii lui Draper, nimic mai mult decât un dobitoc de avocat de oraș care habar nu are de nimic.

– Ai văzut ce abțibild are pe luneta camionetei? se auzi vocea lui Gretchen, puștoaica micuță, aranjată, blondă cu șuvițe, care se pricepea de minune la chițibușării avocățești. Scuze că vă întrerup!

– Nu, nu e problemă. N-am văzut. Ce-i cu el?

– Spunea ceva de genul „Nu aveți cum să-mi atingeți arma, dar s-ar putea să v-atingă gloanțele mele".

– Fermecător, comentă Zane așezându-se. Ce știi despre Traci, Maureen? Pe ea nu mi-o amintesc deloc, dar o știam întru câtva pe soră-sa.

– Nu prea multe. E mai mică decât copiii mei. Tatăl ei e mecanic. Ne ducem mașinile la atelierul lui în continuare. E un tip amabil, destul de prietenos.

– A, da, da, ai dreptate, am uitat. Sigur că da, domnul Aldo.

– Mama e puțin cam timidă, dar și ea e plăcută. Lucrează la brutăria de aici din oraș. Familia Draper pe de altă parte e mai degrabă o familie tipică de la munte, nu seamănă prea mult cu oamenii de aici.

– Și asta îmi amintesc.

– Ei bine, copiii lor – patru puști – cred că au învățat acasă în mare măsură. Încerc să-mi forțez memoria și talentul la bârfit, adăugă ea, dar cred că unul dintre ei a intrat în armată, altul a plecat de aici și apoi a ajuns la pușcărie pentru trafic de droguri. Unul s-a însurat și locuiește acolo, cu nevastă-sa și copiii, pe pământul familiei Draper, din vechime. Cred că acest Clint e cel mai tânăr dintre ei, iar el și Traci s-au căsătorit cam acum un an.

– OK.

– Dacă vrei să afli mai multe, poți să-l întrebi pe Lee. Știu că el i-a reținut pe cei doi mai tineri o dată sau de două ori. Dar nu înțeleg ce te interesează dacă nu ai de gând să-i accepți drept clienți.

– Femeia nu m-a privit în ochi deloc, nici măcar o dată. Și nici nu a rostit mai mult de zece vorbe.

– E posibil să fie timidă, la fel ca mama ei.

– Nu e vorba de timiditate. Am ceva timp la dispoziție acum, nu-i așa?

– Nu ai nimic în următoarea oră.

– Mă duc să fac o mică plimbare.

Se duse drept la secția de poliție. Sigur că „drept" într-un orășel ca acesta însemna să se oprească de vreo șase ori pe o distanță de trei cvartale fiindcă îl striga cineva, să schimbe două vorbe despre vreme – era foarte caldă și umedă –, ce mai făcea Emily, cum se obișnuise în casa aceea mare și luxoasă și așa mai departe.

Când în cele din urmă ajunse acolo, găsi doi agenți, printre care și cumnatul lui, lucrând la birourile lor, și dispecera la postul ei. Urmă un nou schimb de amabilități și întrebări, din fericire, nu prea lung.

– Speram să pot vorbi câteva minute cu Lee. E aici?

– Da, este în biroul lui, îi spuse Silas. Mergi direct în spate.

Îl găsi pe Lee la biroul lui, încruntându-se la ecranul computerului. Iar încruntătura asta se duse când Lee ridică ochii.

– O, în sfârșit ceva care să mă scoată din ale mele, e tocmai ce aveam nevoie. Bugetul – porcăria naibii! Haide, intră!

Biroul i se potrivea lui Lee – era mic și foarte aerisit, avea doar câteva poze de familie. Erau două fotolii pentru cei care intrau să vorbească cu el, un panou pe perete și o tablă albă, de scris – ambele acoperite – un filtru de cafea cu niște zaț pe fundul vasului și un teanc de dosare pe birou.

Deși ușa lui Lee se închidea rareori, Zane o închise în urma lui. Lee ridică din sprâncene.

- Probleme?

- Nu știu. Tocmai am refuzat un client. Clint Draper.

- Aha. Încuviințând din cap, Lee îi făcu semn spre un fotoliu și se lăsă pe spate pe scaunul lui. Da, cu privire la linia de demarcație dintre terenuri. Nu contează de câte ori i se spune că nu are dreptate și în câte feluri i se spune că nu are dreptate, tot nu vrea să renunțe. Bănuiesc că vrea să-l dea în judecată pe Sam McConnell.

- Da, bazându-se pe măsurătorile topografice pe care el și frate-său le-au făcut ei înșiși. Și nu i-a convenit deloc când i-am spus că nu vor rezista în instanță.

- Și te temi că se va răzbuna în vreun fel pe tine din cauza asta?

- Ar trebui să mă tem?

Lee își umflă obrajii, apoi răsuflă zgomotos.

- Nu, nu cred că te va ataca. Ești tânăr și bine făcut, iar el este în fond un mare laș. Am răspuns la o chemare care îl privea acum câteva săptămâni. Mary Lou - soția lui Sam - a sunat la numărul de urgență când Draper a început să facă pipi în zona dintre ei, încercând apoi și să distrugă gardul viu de acolo. Doar că Sam e mai bătrân decât mine și nu e genul pe care l-ai descrie drept puternic. Proprietățile acelea sunt sub jurisdicția mea. Restul proprietăților Draper și așa mai departe țin de district și nu pot spune că mă deranjează chestia asta.

- Maureen spunea că l-ai avut și aici, închis, de câteva ori.

- Da, din cauză că s-a îmbătat și a făcut scandal, s-a mai îmbrâncit cu câte cineva și chestii de genul ăsta.

- Ai fost vreodată chemat acasă la el pentru altceva în afară de problema cu gardul?

Încă o dată, Lee ridică din sprâncene.

- Cum ar fi?

- A venit la mine împreună cu soția lui, Traci. Cunosc figura aia, Lee, cunosc atitudinea și semnalele

inconștiente pe care le transmite cineva în situația aceea. Îmi dau perfect seama când mă aflu în prezența unui torționar și a victimei sale.

Acum Lee scoase un șuierat scoțând tot aerul din piept.

– N-am primit nici un telefon de acolo în legătură cu vreun scandal domestic. Pe de altă parte, trebuie să-ți spun că, în ciuda problemei cu gardul, casele nu se află la o distanță prea mică. Iar fratele lui Clint, Jed, cu care se înțelege foarte bine, se află pe partea cealaltă. În spatele casei lui Clint se află terenul bătrânului Draper.

Zane dădu din cap încet.

– Deci e încercuită din toate părțile.

– Poți spune și asta. Ce știu eu este că, după o lună de la căsătorie, Traci a căzut și a pierdut o sarcină. Amândoi au spus că a fost neatentă, s-a împiedicat și a căzut pe scări. Mama ei a venit la mine și a jurat că sigur i-a făcut el ceva, dar Traci a confirmat povestea și nici nu a existat vreo dovadă că nu asta se întâmplase de fapt.

– Doar că nu este ceea ce crezi tu că s-a întâmplat.

– Cunosc și eu semnele, atitudinea, privirea aia. Doar că ea nu a dat nici măcar un pas înapoi de la poveste. Eu am împins totul cât de departe am putut, ba chiar i-am strecurat la un moment dat cartea de vizită a lui Britt.

– Foarte bine. Voiam să mă asigur că instinctele mele în privința asta nu s-au înșelat. Mulțumesc, Lee.

– Nu ai nimic de făcut, îi spuse Lee în timp ce Zane se ridica. Nu poți face nimic legal în afară de cazul în care ea își schimbă declarația, în afară de cazul în care vine la noi să o ajutăm.

– Știu. Și sper că o va face, fiindcă voi veți ști cum și o veți ajuta.

Poate, se gândi Zane în timp ce se înapoia la birou, femeia avea nevoie să audă asta de la cineva care știa ce înseamnă spaima, știa ce înseamnă sentimentul acela teribil de neajutorare.

Ținu totul pentru el, dar două zile mai târziu, Zane se duse cu mașina până la disputata linie de demarcație între terenuri. Se plimbă agale de-a lungul ei, apoi până la casa familiei Draper. Știa, pentru că făcuse ceva cercetări, că familia construise casa mică, cu un etaj.

Se vedeau ferestrele sclipind de curățenie și faptul că cineva se străduise să le înveselească puțin punând jardiniere cu flori micuțe. Se vedea o sârmă de rufe, o grădiniță de legume în spate și... Traci, acolo, plivind buruieni.

Iar când el dădu roată casei apropiindu-se de ea știu, după expresia alarmată de pe figura ei, că nu se înșelase cu privire la existența ei aici.

– Doamnă Draper, bună ziua, spuse zâmbindu-i ușor și păstrând distanța.

Femeia era îmbrăcată cu o rochie lungă de bumbac, cu mânecile suflecate până la coate și o pălărie de pai. Probabil că se cocea din cauza căldurii. Și deși știa răspunsul, căci se asigurase dinainte că așa vor sta lucrurile, întrebă:

– Domnul Draper este acasă?

– E la muncă. Muncește cu fratele lui pe câmp unde avem cereale, la ieșirea din Asheville. Va trebui să reveniți după ora patru jumătate dacă vreți să vorbiți cu el.

– O, nu-i nimic. Mă gândeam doar să vin să mă uit puțin la bucata de pământ despre care e vorba, poate să vă las numele unui topograf profesionist.

– Nu are nevoie de topograf. El și fratele lui au măsurat deja terenul. Iar eu trebuie să termin de plivit buruienile astea.

– Ce roșii frumoase aveți! Și grădina e foarte frumoasă.

Nu era, dar se vedea că femeia se străduia să o facă așa.

– Bucata aia de jumătate de metru nu cred că ar conta prea mult.

Ea își ținea ochii plecați, nu se uita deloc la el. Mâinile ei strângeau săpăliga ca pe o armă.

– Clint vrea ceea ce este al lui.

– Sunt sigur că are cu vârf și îndesat ceea ce e al lui. Doamnă Draper – Traci – am fost și eu în situația în care ești tu acum.

Ea ridică pentru o clipă privirea, după care o coborî din nou.

– Nu știu la ce vă referiți. Acum trebuie să mă întorc la treabă.

– Ba cred că știi foarte bine. Sora ta e doar cu câțiva ani mai mare decât mine, am fost colegi de școală. Sigur a auzit povestea. Și mie îmi era teamă. Teamă să spun cuiva, oricui. Teamă că mă va bate și mai tare dacă voi încerca să o fac, teamă că nu mă va crede nimeni. Noi te putem ajuta.

– Trebuie să plecați. Lui Clint nu îi place să vină lume pe aici când nu e el acasă.

– Ca să te poată ține izolată, departe de lume. La mâna lui, cu familia lui în preajmă și departe de ai tăi. Poți avea încredere în șeriful Keller. Poți avea încredere în mine și în sora mea. Nu e nevoie decât să ceri ajutor și îl vei primi. Nu îți va mai face rău niciodată.

– Soțul meu nu-mi face nici un rău. Acum ați face bine să plecați.

– Dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă! Scoase o carte de vizită din mapă, o puse pe butucul pe care îl foloseau probabil să taie lemne. E tot ce trebuie să faci.

Aproape sigur că nu va suna, Zane o lăsă acolo, se înapoie pe aceeași bucată de pământ dintre proprietăți, apoi o tăie spre casa familiei McConnell – cu adevărat diferită de prima, de parcă și-ar fi propus un studiu de caz al contrastelor.

Deși inițial fusese probabil cam de aceeași mărime cu cea a familiei Draper, cei de aici o lărgiseră, aproape dublând-o în dimensiuni, cu ferestre largi și verandă întinsă. Și acum, că știa să fie atent la chestiile astea, era și decorată foarte frumos în exterior.

Ca și pe Traci, îi găsi pe amândoi McConnell în grădina din spate. Femeia, mică și îndesată, cu pantaloni

scurți până la genunchi și o pălărie pleoștită pe cap, se ridică apăsându-și o mână pe șale.

– Ia te uită, Sam! E pușt iul Walker. Vino aici, în spate, Zane! Nu cred că mă mai ții minte. Am predat la gimnaziu, dar nu ai fost elevul meu. Sora ta, da, pentru un an.

– Mă bucur să vă văd, zise el dând mâna cu amândoi. Asta chiar că arată ca o grădină și jumătate.

– Mereu plantăm prea multe chestii, spuse Sam, cu o bandană acoperindu-i chelia și niște genunchi osoși ieșindu-i din pantalonii scurți, clătinând din cap. Nepoții au pus deja un indicator pe șosea că vindem o parte din produse, dar tot avem și de dat de pomană.

– E timpul să luăm o pauză, decretă Mary Lou. Ce zici, mergem la umbră, pe verandă, să bem o limonadă?

– Nu am cum să vă refuz.

Se înapoie cu ei și se așeză pe un scaun cu Sam, în timp ce Mary Lou intră în casă.

– Ești avocat acum, nu-i așa?

– Da, așa e.

Sam își scoase bandana și își șterse fața plină de sudoare.

– Te-a angajat băiatul ăla, Draper?

– A încercat. Nu are sorți de izbândă, domnule McConnell, iar eu i-am spus exact asta. Mă aștept ca și dumneavoastră să fi mers la un avocat, care v-a spus probabil același lucru.

– Am fost. Și dacă mai continuă cu chestia asta, putem să-l dăm în judecată pentru hărțuire. Aș prefera să evit genul acesta de lucruri.

– Nu pot spune că nu vă înțeleg, spuse Zane ridicându-se să ia tava cu limonadă din mâinile doamnei McConnell.

– Am auzit suficient din discuție să-mi dau seama că ai atâta minte încât să nu accepți un idiot agresiv pe post de client, spuse ea turnând limonada peste gheață.

– Da, doamnă, am atâta minte. Nu problema cu terenul este motivul pentru care mă aflu aici. Acesta e doar un pretext. Voiam să vă întreb și știu că nu e treaba mea, dar trebuie să vă întreb dacă vreunul dintre dumneavoastră a auzit să fie necazuri alături. Probleme între Clint și Traci.

Observă privirea rapidă pe care o schimbară cei doi.

– Noi nu ne amestecăm în treburile lor, începu Sam. În măsura în care putem. Nu sunt niște persoane foarte prietenoase.

– Iar ea nu spune nici un cuvânt, continuă Mary Lou. Am avut-o ca elevă, timp de doi ani. O ducea mintea, se descurca la școală, avea prieteni. Era puțin timidă, dar nu retrasă. Am fost să le duc o prăjitură în semn de bun venit când s-au mutat aici. Ea a acceptat-o, a fost politicoasă, dar nu m-a invitat înăuntru. Chiar mi-a spus că nu-și amintea orele pe care le-am făcut împreună, deși mi-am dat seama că nu era adevărat. Am mai încercat o dată să merg la ei, la fel, când biata fată și-a pierdut copilașul. El nu m-a lăsat să intru, doar mi-a smuls din mâini caserola cu mâncare, și asta a fost tot. Nu mi-a dat niciodată vasul înapoi.

– Ei, Mary Lou, nici măcar nu era cel mai bun vas al tău.

– E vorba de un principiu, Sam. Șeriful Keller ne-a pus aceeași întrebare ca și tine. A trebuit să-i spunem ceea ce-ți spunem și ție. Nu am auzit și nici nu am văzut vreodată ceva care să ne indice că o bate. Dar eu m-am uitat de câteva ori de la fereastra de sus și am văzut-o atârnând rufele spălate la uscat și plângând. Nu mai e fata pe care o știam când avea zece sau doisprezece ani. Nu mai e fata aia. Ceea ce o face să sufere teribil pe maică-sa. Maică-sa, o femeie foarte cumsecade, din câte știu eu, nu e bine-venită aici. Și nici soră-sa. Asta se întâmplă de când a pierdut copilul și nici înainte nu a fost altfel.

– Familia Draper sunt niște oameni duri, adăugă Sam. Noi am stat departe de ei și nu am avut nici

un necaz până când băiatul ăla a construit casa de acolo. În momentul acesta eu i-aș da bucata aia blestemată de pământ ca să scap, dar Mary Lou nu vrea în ruptul capului.

- Chiar nu vreau. Dacă cedezi o dată în fața unui nenorocit care vrea să te intimideze, va găsi un alt motiv pentru care să te hărțuiască.

- Asta așa e, murmură Zane.

Petrecu ceva timp gândindu-se la treaba asta și întorcând-o pe toate părțile, apoi se trezi povestindu-i lui Darby. Ea îl ascultă, la o bere, pe terasa din spatele casei lui.

- Eu m-am întâlnit cu sora lui Traci la Best Blooms. Joy ne-a făcut cunoștință. Allie venise să caute un coș cu plante curgătoare ca să i-l dăruiască mamei ei de Ziua mamei și Joy a întrebat ce face Traci. Din câte se pare obișnuia să lucreze pentru Joy în timpul sezonului mai aglomerat.

- Nu știam asta.

- Allie a răspuns că nu prea o vede. Mi s-a părut că ar fi spus mai mult dacă nu aș fi fost eu acolo, așa că m-am îndepărtat ca să mă uit prin magazin. Au vorbit un timp. Mie mi s-a părut că e vorba despre manevra clasică de separare. Își schimbă poziția și se uită drept la Zane. Deci asta te preocupa pe tine. Mă gândeam că s-ar putea să fie vorba despre o problemă legală căreia nu-i dai de capăt și nici nu o poți comenta, dar nu e. De ce nu mi-ai zis până acum?

- Ei nu sunt clienții mei, așa că nu e vorba despre confidențialitatea afacerii, dar...

Făcu un gest fluturând exasperat mâna în aer, dar ea îl țintui cu privirea.

- Nu asta, deci.

- Nu în totalitate.

- Există elemente similare cu ceea ce mi s-a întâmplat mie. De exemplu, faza cu separarea. Credeai că mă voi întrista dacă-mi vorbești despre o soție abuzată. Fiindcă,

da, ai dreptate, ea a fost și este abuzată. Și dacă nu fizic, sigur emoțional.

– Da, eram îngrijorat în privința asta. Fiindcă nu ai cum să te dezbari de sentimentele pe care le ai, de amintirea traumei. E mereu acolo. Și amintirile, și sentimentele acelea sunt atât de ușor de scos la suprafață. Nu voiam să le scot la suprafață pe ale tale.

– În mod evident tu ești făcut să protejezi oamenii. Așa e firea ta. Eu însă nu vreau să fiu protejată. Trebuie să o fac. E instinctul de supraviețuire. Iar în chestiunea abuzului și a factorilor de declanșare, sunt bine. Experiența mea a fost, din fericire, scurtă, și am ieșit din ea mai deșteaptă și mai puternică.

– Nu-mi pot cere scuze pentru firea mea.

– Nu, la fel cum nici eu nu pot face asta pentru a mea. Dar dacă suntem într-o relație...

Clătinând din cap, îi aruncă o privire lungă.

– Tu ai spune că suntem într-o relație?

– Are toate semnele că ar fi.

– Răspuns de avocat, spuse ea zâmbind și sorbind puțină bere. În cazul acesta, genul ăsta de situație problematică ar trebui să fie fix un subiect normal de conversație. Acum, vrei să-ți spun părerea mea despre această situație problematică?

– Sigur că da.

– Din ce ai spus, bănuiesc că acest Clint a crescut de mic cu ideea că bărbații sunt stăpânii, și asta pentru că sunt superiori femeilor. Femeile trebuie să facă ce li se spune, să aibă grijă de casă, să facă copii. Ea era gravidă – probabil acesta a fost motivul pentru care s-au căsătorit. Acum nu mai este. Indiferent dacă el a avut sau nu ceva de-a face cu faptul că a pierdut sarcina – și bănuiala mea e că a avut – femeia nu a reușit să se achite de una dintre îndatoririle ei. A fost ruptă de familia ei și înconjurată de ai lui și de convingerile lor.

– Dar ar putea să plece, spuse Zane. Familia ei e chiar aici. Și la fel și legea, e de partea ei. Știu că nu e atât de simplu, dar...

– Nu e, nu e, nu e simplu deloc. Da, ea e adult, pe când tu nu erai. Da, ea are o familie, ea poate obține sprijinul cuiva dacă îl cere. Dar... Oftă prelung. După ce s-a întâmplat cu Trent, o parte din ajutorul psihologic de care am beneficiat includea ședințe de terapie de grup. Dumnezeule, Zane, ce povești am auzit acolo! Femei care suportaseră asta ani buni. Femei care reușiseră să plece, după care se întorseseră, iar și iar.

– Da, ușa turnantă, spuse Zane. Așa e numit comportamentul acesta în psihologie.

– Dar asta nu se întâmpla pentru că voiau să fie rănite, să sufere, și nici pentru că erau slabe. Se întâmpla pentru că fuseseră absolut anihilate din punct de vedere emoțional, spiritual, mental. Pentru că erau prinse într-un fel de ciclu. Abuzate de un părinte inițial, apoi de un soț. Ori pentru că reușeau să creadă că omul se schimbase, pentru că erau convinse de el sau se convingeau singure că nu se va mai întâmpla. Ori, că dacă se va mai întâmpla, o meritau, fiind vina lor. Și, unele dintre ele, pentru că nu aveau unde să se ducă în altă parte.

– Știu. Am trimis la închisoare și eu o mulțime de bătăuși. Și mai știu și că nu pot să o ajut pe Traci Draper, Lee nu o poate ajuta, familia ei nu o poate ajuta până ce ea însăși depășește limita asta și cere ajutor.

– Iar tu vrei să o ajuți, conchise ea. Ba chiar simți nevoia să o ajuți. Așa că te scoate din sărite faptul că nu poți să o ajuți.

– O, da. Și de vreme ce asta e situația, hai s-o lăsăm baltă! Să nu mai vorbim despre asta. Hai să o sunăm pe Britt, să-i spunem să-i ia pe Silas și Audra, și Molly, și să vină încoace.

Darby arcui o sprânceană.

– Și cu ce ai de gând să îi hrănești? Nu e puțin probabil să nu fi mâncat cina încă.

– Aaa... să comandăm ceva?

Darby clătină din cap.

- Uite, ai acolo un grătar mare și frumos. Și dacă ești dispus să aștepți până mâine, poți să-ți inviți întreaga familie, poți folosi grătarul ăla - după ce în prealabil cumperi niște carne. Și atunci zidul din spate nu va fi numai terminat, ci vor fi și plantate toate chestiile pe care le-am adus.

- Da, dar nu va fi un gest la fel de spontan.

- Nu. Dar..., zise ea ridicându-se, ocolind masa și așezându-i-se în poală. Putem încerca un alt gen de spontaneitate.

- Putem.

El o privi ușor stupefiat în timp ce ea își scoase cămașa.

- Aici? Dar e...

- O seară foarte, foarte frumoasă, termină ea fraza și sărutându-l apăsat.

capitolul 17

Nu o lovise foarte puternic, deși Dumnezeu știa că o merita. Cu vârf și îndesat și mai mult decât atât. Femeia aproape își pierduse cunoștința după ce capul ei lovise podeaua - cu un zgomot înfundat și plăcut auzului lui.

Nu se deranjase să o mai lovească o dată și cu siguranță nu se mai deranjase cu sexul. Ea își pierduse cu totul puterea de atracție în sensul acesta. Acum îl uimea câtă pasiune fusese în stare să simtă pentru ea odinioară, cât de perfect i se potrivea în toate felurile. Dumnezeule, el chiar o iertase pentru că îl trădase, îi acceptase scuzele și bocetele, părerile de rău pentru că fusese slabă, înspăimântată și se lăsase manipulată de poliție și de propria familie.

Dar acum, blocat cum era aici, în cutia asta urâtă ce-i servea drept casă, trebuia să se întoarcă în fiecare seară de la slujba aia umilitoare ca să o găsească pe ea punând pe masă mizeria aia de mâncare iar și iar, și iar, la nesfârșit.

Ea îi amintea în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare minut de tot ce pierduse. Totul din vina ei. Dacă ea s-ar fi ocupat de scârba aia mică la etaj, el s-ar fi putut ocupa pe îndelete de fiul ăla complet lipsit de respect, dezamăgirea aia de fiu pe care i-l făcuse. Și pe urmă se întorsese împotriva lui, îl trădase, povestise tuturor secretele lor în schimbul obținerii unei sentințe mai ușoare.

Iar el făcuse șaptesprezece ani de pușcărie din cauza slăbiciunii ei. Era deci deja de mult timpul să o facă să înțeleagă că din vina ei pierduse totul. Timpul să o facă să accepte pedeapsa pentru asta.

Dacă ea ar fi făcut ceea ce ar fi trebuit să facă, el ar fi fost în continuare domnul doctor Bigelow. Ar fi fost în continuare un om important. Ar fi avut în continuare viața lui fără să se trezească în miez de noapte scăldat în transpirație din cauză că visa că se află în pușcărie.

Da, din vina ei pierduse totul, și el nu ar fi trebuit niciodată să-și îngăduie să uite asta. Ea și copiii pe care nu ar fi trebuit să îi aibă niciodată erau responsabili. Din vina ei pierduse aproape douăzeci de ani din viață, și acum avea tupeul să se smiorcăie în fața lui – din nou – despre faptul că voia o mașină, o slujbă, că voia să se mute.

Și pe urmă privirea aia tristă, foarte tristă pe care i-o aruncase când i-o trăsese.

Totuși, spălase farfuriile – *asta* nu fusese nevoie să i-o mai spună o dată – în timp ce el se uita la televizor, că oare ce altceva ar fi putut să facă în serile acelea nesfârșite pe care le petreceau în maghernița pe care o închiriaseră ca doi ratați.

El nu observase faptul că începuse să vorbească împleticit – nici măcar nu ascultase smiorcăielile ei nesfârșite. Apoi însă ea îi rostise numele, pe un ton ușor întrebător, înainte să se prăbușească la pământ, inconștientă.

O privise o clipă sau două, mai mult fascinat decât alarmat înainte să se ducă la ea, să se ocupe de ea. Dar știu, îi puse diagnosticul imediat în timp ce o privea trecând de partea cealaltă.

Hematom intracranian. O hemoragie la creier. Loviturile la cap puteau avea efectul acesta pervers din cauza tuturor venelor din meninge. Iar când ea muri în brațele lui, el o mângâie pe păr, ba chiar vărsă o lacrimă.

Pe urmă îl izbi realitatea. Faptul că ieșise pe poarta pușcăriei nu îi oferise libertatea. Asta însă da.

Avea bani în casă. O instruise să scoată bani cash în fiecare săptămână, chiar în fiecare săptămână, toți anii aceștia. Din instinct, probabil, își spuse el, prevăzuse că va veni ziua asta.

Putea să obțină mai mult, cu siguranță avea nevoie de mai mult, căci era clar, cărțile de credit lăsau urme. Avea nevoie de două zile – trebuia să se prezinte la ofițerul responsabil cu eliberarea condiționată vinerea și să se prezinte la muncă sâmbăta. Duminica și lunea erau libere.

Putea, pentru că oricum avea să-și ia o zi liberă – să sune să spună că e bolnav marți și miercuri. Se îndoia că supraveghetorul lui avea să raporteze imediat situația, așa că era posibil să aibă un avans de aproape o săptămână.

Avea mașină și va sta departe de drumurile principale, va merge mai degrabă pe cele lăturalnice, desigur, respectând limita de viteză, și folosind bani cash. Iar în timp ce pașii pe care avea să-i facă și scopurile lui îi deveniră din ce în ce mai clare, realiză că de fapt plănuia chestia asta, inconștient, de cine știe cât amar de vreme.

Nu numai că știa ce să facă, știa și ce anume era absolut necesar să facă.

Petrecuse ani întregi salvând vieți, iar ei îi răpiseră asta. Oare nu era un adevărat act de justiție să ia vieți? Să le ia viețile celor care îl deposedaseră de a lui?

– M-ai eliberat, Eliza, spuse el mângâindu-i părul, obrazul. Bucură-te pentru mine.

Ridicându-se, se duse în dormitor, luă o pătură și o pernă și făcu patul în micuțul dormitor de oaspeți

pe care îl aveau. O duse în brațe până acolo, o întinse cu grijă și o acoperi apoi cu un cearșaf.

Doar nu era un animal.

Darby oferea consultanță unei cliente lângă căsuța ei frumușică de pe malul lacului. Pe doc nu era nimic, doar barca, panta și treptele de lemn roșiatic ce coborau spre amândouă, doar că Darby avea o altă viziune.

– Sunt sigură că, atunci când nu sunteți pe apă, stați acolo pe un scaun și vă uitați la ea.

– Absolut adevărat, zâmbi Patsy Marsh, o femeie veselă de vreo cincizeci și ceva de ani. Lui Bill al meu și mie ne place nespus să trăim pe lac. Copiii noștri sunt amândoi plecați la facultate acum, dar când vin acasă, vin și ei aici cu noi. Ție îți place să mergi cu barca?

– Nu am încercat încă. A fost un sezon foarte plin pentru mine.

– Da, așa am văzut și am auzit și eu. Sper că ne vei putea ajuta și pe noi, chiar dacă asta va spori numărul lucrurilor pe care le ai de făcut. După cum se vede, spuse Patsy arătând înspre pantă. Nu mai putem continua să tot tundem iarba de acolo. Bill a zis să o lăsăm așa cum e, dar pe urmă a căzut cu mașina de tuns iarba, iar eu am pus piciorul în prag. Nu a pățit nimic, dar ar fi putut. În cele din urmă, a fost și el de acord și mi-a zis să o chemăm pe fata aia care a făcut frumusețea aia de decor acasă la Emily.

– Mă bucur că a făcut-o, fiindcă ai dreptate, ar fi putut păți ceva. Spuneai că te gândeai la niște mușchi sau ceva de genul ăsta.

– Da, ceva ce nu ar trebui să tăiem tot timpul, dar care să nu arate rău și să nu crească prea mult în înălțime.

– Pot să-ți ofer câteva recomandări în sensul acesta, dar...

– Oo...., izbucni în râs Patsy de data asta. Emily mi-a spus să fiu atentă dacă te aud că spui „dar".

– Da, deja mă cunoaște prea bine.

– Sunt dispusă să ascult.

– Mie îmi place să mă gândesc ce aș face eu dacă locul ăsta ar fi al meu, așa fac întotdeauna. Ce aș face aici mai întâi ar fi să înlocuiesc treptele alea cu unele de piatră. Le-aș mai lărgi vreo treizeci de centimetri.

– Eu i-am tot spus lui Bill că la un moment dat cineva va trece cu piciorul prin una din ele și-și va rupe glezna. Așa, zi-mi mai departe!

– Pe panta aia aș continua terasa asta așa frumoasă construind vreo două platouri folosind aceleași pietre ca și cele de la trepte. Niște mici terase care să reflecte cumva curbura lacului, niște arbuști mici și plante perene. Iar la bază aș pune piatră de râu.

– Am văzut zidul pe care l-ai construit acasă la Zane și e minunat. Doar că e atât de elaborat... Am impresia că nu s-ar potrivi deloc aici, la căsuța asta.

„Aha", gândi Darby, „iată o femeie care habar nu are ce se potrivește și ce nu. Excelent."

– Ai dreptate, așa e. Ție îți trebuie ceva drăguț, dar puțin mai, cum să zic... așa, potrivit cu o căsuță, cum ar fi ceva de culoarea aceea nisipie a terasei tale de lemn. Mi-aș dori exact aceeași înfățișare.

– Eu nu am reușit niciodată să plantez nimic pe panta asta groaznică.

– Grădina din fața casei e foarte frumoasă și la fel și jardinierele de pe terasă. Tu te-ai ocupat singură de ele?

– Da, și chiar îmi place foarte mult să grădinăresc. Mi-ar plăcea să am plante aici. Mici grădinițe curbate, murmură ea. Nu ar fi drăguțe?

– Ar fi, și așa s-ar și vedea – de acasă, de pe terasa ta și de pe apă, de asemenea. Aș putea să-ți fac o schiță rapidă pe care să i-o arăți soțului tău.

– Da, chiar așa să faci. Și o să avem nevoie și de un deviz estimativ, ceva.

– Mă ocup. Stai să fac niște măsurători.

– Emily mi-a spus că vei avea idei.

Da, avea milioane de idei, așa că se duse să mai împărtășească ceva din ele unei alte cliente potențiale din Lakeview Terrace.

Darby traversă curtea ce dădea înspre lac – absolut enormă – alături de Charlene cea care sporovăia întruna, veselă ca un cintezoi.

– Casa ta, priveliștea, grădinile sunt absolut uluitoare. Pentru ce ai nevoie de mine?

– Pentru că vreau ca grădinile astea să rămână uluitoare. Nu pot să-mi arog merite în privința lor. Noi abia ne-am mutat aici în iarna asta, dar eu și Joe am făcut tot ce-am putut ca să le întreținem. Chestia e că amândoi lucrăm cu normă întreagă și mai avem și un copilaș de doi ani foarte activ – care e cu bunica lui azi – și mai așteptăm unul în noiembrie.

– Felicitări!

– Mulțumesc. Suntem foarte bucuroși. Treaba e că avem nevoie de cineva care să se ocupe de lucrările de toamnă, primăvara să facă ce trebuie făcut și așa mai departe, plus să ne ajute, cel puțin pentru un timp, cu ceea ce facem aici la fiecare două săptămâni. Proprietarii dinaintea noastră au făcut o treabă excelentă, dar ea era la pensie și era și pasionată de grădinărit. Înaintea lor, proprietarii aveau angajați plătiți pentru asta.

– Și asta vă doriți și voi.

– Mai mult sau mai puțin. Chestia este că și eu, și Joe vrem să muncim la ea. E o activitate plăcută și relaxantă – și e curtea noastră. Doar că sigur trebuie să învățăm mai multe decât știm acum. Așa că ne gândeam ca, atunci când putem, să stăm lângă tine să vedem ce și cum faci.

– Mă bucur să aud asta. Dacă scopul este acela de a avea o grădină frumoasă și de a avea pe cineva care să se ocupe de ea, ce să zic? Nu e nimic în neregulă cu asta. Dar e mai tare, după părerea mea, să faci tu însuți asta. Voi sunteți ocupați, adăugă Darby, așa că aici apare rolul nostru. Pot să vă includ în agenda mea cu servicii

de întreținere de două ori pe lună și vom aștepta să vedem cum e vremea pentru primăvară și toamnă.

– Perfect.

– Pot să te întreb de unde ați aflat despre noi?

– Britt Norten. Eu și ea suntem colege la clinică. Eu sunt medic la urgență. Și coincidența face ca Britt să fi locuit aici.

– Ea a... oho...

Acolo crescuse Zane. Darby se răsuci să studieze casa din nou, toată sticla aceea ce o făcea să pară atât de deschisă. Doar că nu fusese. Iar pământul, verdeața, copacii făcuseră să pară totul atât de idilic. Doar că fusese orice în afară de asta. Oare ce părere ar avea el despre faptul că ea lucrează aici?

– O știi pe Britt, nu?

– Da, da, o știu pe Britt. Știu familia. Ce-ar fi să-ți dau o listă cu prețuri și, dacă vrei să mergem mai departe, îți trimit un contract.

– Perfect. Și dacă tot suntem aici, sunt câteva plante cărora nu reușesc să le dau de capăt. Am căutat și în cărți și pe internet, nu le-am găsit. Poate îmi poți spune tu cum se numesc.

– Sigur.

Se plimbă alături de Charlene și identifică unele dintre plantele misterioase, în timp ce aceasta studia lista cu prețuri. Cu siguranță Zane se plimbase și el pe aici pe când era doar un băiețel, poate aruncase în sus vreo minge, poate încercase vreo câteva lovituri de baseball. Oare se dusese și la doc să stea acolo, visând lângă apă?

Oare visase că se va putea smulge din strânsoarea curenților din apele tulburi care fierbeau atât de violent în casa aceea atât de frumoasă?

– Exact de asta avem nevoie.

– Poftim? exclamă Darby trezită brusc din gânduri. Iartă-mă, mă gândeam la altceva.

– Spuneam că exact de asta avem nevoie. Să-i trimiți, te rog, pe e-mail contractul lui Joe și o să mă uit la el chiar în seara asta, bine?

Căzură de acord, și Darby se înapoie la camioneta ei cu inima împărțită între bucuria de a fi semnat un contract permanent ce implica treabă de două ori pe lună pentru un client nou și îngrijorare în legătură cu ce avea să spună Zane.

Poate că nu ar fi observat Mercedesul de peste stradă – mașinile de lux se vedeau peste tot în zona asta –, dar motorul acestuia porni exact când ea ajunse la camionetă. I se păru că la volan se afla un bărbat cu șapcă de baseball și ochelari de soare, dar acesta ieși de lângă trotuar și porni în viteză pe șosea.

I se păru un pic ciudat că nu îl văzuse pe șofer îndreptându-se spre mașină și nici urcându-se în ea, dar alungă imediat gândul acesta. Era probabil în continuare cufundată în gânduri, își spuse. Mai trebuia să se oprească în câteva locuri înainte să se întâlnească cu echipa ei. În sfârșit reușiseră să strecoare o zi întreagă de lucru între clienți la penultimul bungalow.

Dar serele erau prima urgență și cum Joy de la Best Blooms discutase deja cu buna ei prietenă Patsy Marsh, voia să vorbească despre platourile planificate, despre răsadurile pentru grădinițele terasate de acolo.

Oprirea pe care o estimase la zece minute îi luă aproape treizeci, dar obținu ceea ce îi trebuia. Apoi se duse la magazinul de unelte și mai stătu de vorbă și acolo. Aici se afla în sud, la urma urmei, și trebuia să se obișnuiască cu felul de a fi al oamenilor.

Și deși avea de gând să se îndrepte direct spre bungalow, văzu camioneta lui Emily în fața la rezervări și intră și ea în parcare. Ca să vadă grădina de piatră, o luă pe o potecă ocolitoare, dând din cap satisfăcută înainte să se întoarcă din nou la ușa din față.

Mușchiul dintre plăcile de ardezie crescuse, plantele se prinseseră, și totul era perfect, la locul potrivit și fix în forma pe care o gândise.

Înăuntru, Emily stătea cu telefonul strâns între ureche și umăr butonând ceva la tastatură.

– Sigur că da, gata, am făcut rezervarea pentru patru persoane, mâine la ora opt dimineața. Da, e bine. Sigur, vor avea grijă de dumneavoastră. Cu plăcere. La revedere.

După ce-și scoase telefonul din poziția aceea inconfortabilă, ea își mișcă umerii clătinând ușor din cap să-și dezmorțească gâtul.

– Ar trebui să-ți iei niște căști.

– Da, tot am vrut să-mi iau, dar n-am ajuns.

– Emily, părul tău!

Mușcându-și buza de jos, Emily își duse mâna la părul proaspăt tuns paj.

– E oribil?

– Mie îmi place foarte tare. Pe bune. Arată atât de aerisit și de tineresc și... ai și niște șuvițe, adăugă Darby apropiindu-se.

– Da, câteva, ca să-l înviorez.

– Chiar îl înviorează. E o coafură splendidă. Cine te-a făcut? Eu de când am venit aici mi l-am aranjat singură fiindcă, știi și tu, e greu să ai încredere în cineva când vine vorba de părul tău. Dar sigur aș avea încredere în oricine ți-a făcut ție coafura aia.

– Sarrie Binkum, de la Reflection Salon.

– Și fac și pedichiură? Eu și pe asta mi-o fac singură. Stau mult în picioare și trebuie să am grijă.

– Sigur că da.

– O să merg să încerc. Iartă-mă că te reții.

– Nu mă reții deloc. De fapt, ai venit chiar la timp, că am nevoie de o pauză. Hai să stăm puțin pe terasa mea cea atât de frumoasă!

– Cinci minute.

– Cam atâtea am și eu. E timp suficient pentru o băutură rece să ne tragem răsuflarea. În bucătărie, Emily turnă ceai în pahare, făcând cuburile de gheață să pocnească. Voiam să merg la bungalow-ul 8 ca să te anunț că oaspeții pe care îi așteptăm mâine au întrebat dacă pot

veni la ora douăsprezece. Crezi că aveți cum să terminați până atunci?

– O să am grijă să terminăm.

– Ești o minune, Darby.

După ce duse ceaiul afară, Emily se așeză la măsuță sub umbrela dungată și veselă.

– O să folosesc o parte din cele cinci minute pe care le am la dispoziție ca să-ți repet ce ți-am spus acasă la Zane acum câteva zile. Îmi place mult ce ai făcut și ai avut dreptate. De fiecare dată când mă uit pe geam, îmi vine să zâmbesc. Plus că a crescut numărul de rezervări. Oftă și se uită în jur. Trebuia să primenesc locul ăsta și să mă primenesc și eu cumva, să ieșim din rutină. Iar tu ne-ai oferit exact imboldul de care aveam nevoie.

– Iar eu voi repeta mulțumirile mele pentru faptul că m-ai recomandat tuturor. Astăzi am făcut rost de doi clienți noi.

– Foarte tare, felicitări!

– Unul dintre clienți este familia ce locuiește în vechea casă a lui Zane.

Emily nu spuse nimic, apoi dădu ușurel din cap.

– Înțeleg. Și îți faci griji că asta va fi o problemă pentru Zane, pentru Britt, pentru noi, restul.

– Da. Ei bine, nu cred că Britt are ceva împotrivă, fiindcă ea m-a recomandat clientei, doctorița Charlene Ledbecker. Lucrează la Urgențe, la clinică.

– Bravo, Britt, murmură Emily.

– N-are cum să îi fi fost ușor să-și creeze o relație cu femeia care deține acum casa unde ea a fost silită să treacă prin atâtea.

– Britt e foarte tare. Și la fel și Zane.

– Știu, dar...

– E o simplă casă, Darby. Nu casa a fost cea care le-a făcut atâta rău copiilor ălora. Vrei sfatul meu?

– Păi de asta sunt aici.

– Vorbește cu Zane, ca să-ți iei de-o grijă.

– Așa voi face. Voiam să vorbesc și cu tine.

– E doar o casă, repetă Emily, bătând-o ușurel pe mână. Uneori mă gândesc la Eliza și cum era ea în casa aia. Știi în momentele alea când nu poți să dormi și mintea începe să-ți lucreze și îți vin în cap toate greșelile pe care le-ai făcut vreodată.

– Da, știu momentele alea.

– Pot să-mi doresc cu disperare să fi făcut mai multe eforturi să fiu aproape de ea, dar pe de altă parte, crezi că ar fi contat? Ar fi schimbat asta ceva, oare? Acum mă mai gândesc la ea din când în când și îmi pun problema dacă ar trebui să o caut. Părinții noștri nu întineresc și nu am avut nici o legătură cu ea, nici unul dintre noi, în aproape douăzeci de ani. Oare ar trebui să o facem? Niciodată nu pot spune clar dacă asta ar conta sau dacă ar schimba ceva. Dar știu sigur că Zane și Britt merită sprijinul meu necondiționat și neclintit și toată loialitatea mea. Așa că nu mă duc să o caut. Se scutură ca și cum ar fi vrut să scape de gânduri. Îmi place să-l văd fericit. Iar tu îl faci fericit.

– Cred că amândoi eram pregătiți, amândoi ajunseserăm într-un punct în care eram pregătiți să fim fericiți. Faptul că putem fi fericiți alături de o altă persoană e un fel de bonus. Gata, acum mă duc să-ți termin bungalow-ul.

– Vin și eu să mă uit, cât de repede pot.

– Nu te ridica, zise Darby când Emily dădu să se ridice. Ocoli masa prin spate și îi masă ușor umerii lui Emily. Termină-ți ceaiul, stai aici și odihnește-te!

– Încă cinci minute. Emily întinse mâna și o strânse pe a lui Darby. Iar tu, rămâi fericită.

– Așa și plănuiesc să fac.

Zane nu era sigur la ce să se aștepte când Darby îi trimise mesaj că avea de gând să gătească cina. Mai ales că pusese cuvântul „gătească" în niște ghilimele de toată frumusețea.

Totuși, se gândi că, dacă planul avea să se ducă de râpă, măcar aveau pizza la congelator sau ravioli la conservă.

Când intră în casă după o zi plină și foarte bună, de altfel, ea era în bucătărie, tăind niște legume pe care probabil le pregătea pentru o salată. Și indiferent ce avea în cuptor, mirosea cu adevăr bine. Pe blat se afla o sticlă de vin deschisă și două pahare.

– Despre asta vorbesc! Vin și-mi găsesc femeia pregătindu-mi o masă fierbinte.

Exageră intenționat accentul tărăgănat de sudist și o lovi ușor peste fund doar de efect. Când ea își dădu ochii peste cap izbucnind în râs, el se aplecă să sărute simbolul infinitului de pe ceafa ei.

– Cu ce ocazie?

– În afară de faptul că e joi? Am terminat penultimul bungalow și am început etapa de pregătire pentru cascada ta și am mai și făcut rost de încă doi clienți.

– Mda, o zi mare. Ar trebui de fapt să-ți fac eu o masă fierbinte.

– Data viitoare e rândul tău. Dar sigur acum poți să torni vinul ăla.

Îi plăcea să vină acasă și să o găsească pe ea acolo. Poate că ideea asta îi dădea ușoare strângeri de inimă, dar o singură privire spre ea le anulă ca și cum n-ar fi existat. Îi trecu prin cap că putea avea niște strângeri de inimă și cu privire la repeziciunea cu care dispăruseră strângerile de inimă de dinainte, dar își dădu seama că în felul acesta devenea pur și simplu paranoic.

– Deci ce avem de mâncare?

– Avem salata asta foarte sănătoasă în care am pus inclusiv năsturel de la tine din grădină.

– Am năsturel? Ce tare! Ce e ăla?

Ea arătă cu degetul spre florile portocalii și galbene de pe blat.

– Flori? zise nedumerit, căci la așa ceva chiar nu se aștepta. Mâncăm flori?

– Drăguțule, florile astea nu numai că sunt comestibile, ci și foarte gustoase – la fel ca și frunzele lor pe care deja le-am pus în salată.

– OK, dar mănânci tu prima.

– Lașule! Ea luă o petală și și-o băgă în gură. Miam, miam!

– Aha. Și în afară de flori, ce mai mâncăm?

– Extraordinarele macaroane cu brânză pe care le-am făcut – nu din conservă ori cutie, ci din ingrediente, de la zero.

– Pleacă de-aici! E posibil așa ceva? Pot să cred, oare?

– Și eu am pus întrebarea asta când Hallie și Roy au început să se certe despre care dintre mamele lor face cele mai bune macaroane cu brânză din istoria macaroanelor cu brânză. Am făcut niște comentarii despre cât de tari sunt și caserolele cu macaroane refrigerate care se vând la magazin și mi s-a răspuns cu mult dispreț. Adică mult, mult dispreț. Mă rog.

Ridică paharul de vin, bău puțin și gesticulă cu el.

– După umilința asta, a venit și momentul de inspirație. Am fost de partea lui Hallie, fiindcă ea a sunat-o pe maică-sa chiar atunci și acolo, i-a cerut rețeta și a și notat-o – adăugând că e atât de simplă că orice prost ar fi în stare să o facă. Eu sunt prostul ăla. Făcu din nou un gest, apoi mai luă o gură de vin. Și dă-mi voie să-ți spun chiar acum că nu a fost nimic ușor în legătură cu rețeta asta. Te-ai gândi, pe bune, macaroane cu brânză, cât de greu poate fi să faci asta? Nici nu-ți pot povesti.

Atunci se auzi cronometrul setat al cuptorului.

– Vezi, gata!

Se duse la cuptor și deschise ușa.

– Miroase bine, spuse Zane peste umărul ei. Și arată bine.

– Da, așa e. Așa e.

Își puse mănușile de bucătărie, scoase tava și o puse pe blat, unde amândoi o studiară cu atenție. Ea își scoase telefonul din buzunar.

– Ai de gând să faci o poză?

– Nu mai sta acolo să mă judeci, Walker, zise ea ridicând din nou tava și ducând-o afară. Adu mai bine salata și vinul. Vom începe cu salata cât se răcește puțin asta, îi spuse. Și pe urmă o să mă înec pur și simplu în vin dacă macaroanele cu brânză nu sunt bune.

Pusese din nou flori pe masă, de data asta altele, într-un borcan albastru, deosebit, pe care probabil îl adusese ea sau îl luase de cine știe unde. O urmări punând salată în boluri, cu părul acela scurt și zbârlit cafeniu – decisese că părul ei trebuia caracterizat drept cafeniu – ochii albaștri și pometii ascuțiți ai obrajilor.

– Cu asta chiar m-aș putea obișnui, zise el. Să vin acasă la o femeie frumoasă și să găsesc masa frumos aranjată și mâncare caldă proaspăt scoasă din cuptor.

– Eu nu m-aș obișnui așa tare cu partea cu masa caldă. Jur pe roșu că e mai ușor să faci o groapă în pământ tare cu târnăcopul decât să gătești. Și pot spune asta dat fiind că azi am făcut ambele.

– Ca femeile din timpul Renașterii. E bună salata. Chiar și, în mod ciudat, florile astea. Deci ai clienți noi?

– Da, Patsy și Bill Marsh.

– Da, îi știu. Sunt prieteni cu Emily și Lee, oameni serioși, obișnuiți să trăiască pe lac.

– Așa este. Voi încerca să le amenajez partea de pământ pe care o am, ca să facă o concurență serioasă lacului. Și mi s-a promis – sau să zic că am fost amenințată – o zi întreagă petrecută pe vasul lor.

– Nu-ți plac bărcile?

– Ba îmi plac, desigur. Am fost odată cu o barcă cu motor, am fost și cu caiacul de câteva ori. Dar nu am fost niciodată cu o barcă cu pânze. Îmi place să le privesc, îmi place felul acela în care plutesc, parcă prin magie. Bănuiesc că tu știi să conduci o barcă dintr-asta.

– Da, am crescut cu bărcile prin preajmă. De ani buni nu am mai navigat, însă. Probabil că m-am temut să nu declanșeze amintiri neplăcute.

Ceea ce nu realizase până atunci.

– Ar trebui să testez chestia asta. Aș putea să închiriez o barcă și să te plimb și pe tine.

– Mda, din câte se pare, la un moment dat va trebui să încerc asta, de vreme ce locuiesc lângă lac. Ești gata să riști să încerci atracția serii?

– Mai mult decât gata.

– OK. Poftim.

Emoționată mai mult decât ar fi vrut, ea puse în farfurii macaroanele cu brânză. Cu ochii la Zane, luă o furculiță.

– Împreună, la trei. Unu. Doi...

El mâncă, își înclină capul, apoi ridicând un deget mai luă încă o gură.

– E al naibii de bun!

Cu surprindere evidentă, ea studie următoarea îmbucătură din furculiță.

– E foarte bun. Cine s-ar fi gândit?

– Și e și puțin iute.

– Tabasco. Tot mi se pare că e mai greu decât să faci gropi, dar la urma urmei pot spune că e la fel de satisfăcător. Își înălță sprâncenele de câteva ori. Deci care era planul tău în cazul în care mâncarea era într-adevăr proastă?

– Intenționam să fiu brutal de sincer, dar să termin într-o notă pozitivă spunându-ți ceva de genul „hei, măcar ai încercat", fiindcă dacă era proastă, orice încercare de a ne preface că nu e adevărat ar fi fost percepută, și pe bună dreptate, ca o atitudine condescendentă, de clară superioritate.

– Cred că e adevărat. Trebuie să-ți povestesc de ceilalți clienți noi.

– Sigur.

– S-au mutat aici iarna trecută, s-au mutat în Lakeview Terrace. Au cumpărat casa în care ai crescut tu.

El nu spuse nimic pentru o clipă, doar se opri din mâncat și dădu peste cap ambele pahare de vin.

– Așa...

– O cunoaște pe Britt. Ambele lucrează la clinică. Se numește Charlene Ledbecker. E medic. El e inginer, lucrează în Asheville. La toamnă vor avea al doilea copil. Voiam doar să-ți faci o idee despre ei.

– Foarte bine.

– Nu am știut că aia era casa până ce mi-a pomenit Charlene ceva despre faptul că Britt locuise acolo. Vor să-i ajut cu treburile exterioare. Și vor să... nu te interesează nimic din toate astea.

– Da, nu mă interesează deloc. Deci zici că mi-ai făcut macaroane cu brânză.

– Inspirată de cearta dintre Roy și Hallie, îi aminti ea. Ce mâncare îți aduce cea mai mare alinare, mai bine decât macaroanele cu brânză? Trebuia să-ți spun, chiar dacă știam că asta îți va trezi amintiri neplăcute.

– Adică ai gătit ca să ai un fel de acoperire?

Prinse iritarea din voce, își dădu seama că se enervase.

– Nu voiam să te iau de sus, în nici un fel, Zane. Voiam doar să fac ceva care să compenseze pentru tine faptul că trebuie să te supăr. Și în loc de asta, am reușit să te scot din sărite.

– Ceea ce mă scoate din sărite, Darby, e faptul că în mod evident ai simțit nevoia să o iei cu duhul blândeții ca să-mi spui că ai ajuns să ai un client care se întâmplă să locuiască în casa asta.

Atunci simți ea cum i se arcuiește șira spinării și i se ridică sângele la cap.

– N-a fost o jignire la adresa masculinității tale. Faza cu duhul blândeții a fost la fel de mult, poate chiar mai mult, pentru mine. M-am simțit vinovată, chiar dacă pe bună dreptate sau nu. M-am simțit vinovată că profit de pe urma unei chestii care te-a rănit.

– Ba nu mă rănește deloc, iar masculinitatea mea chiar e jignită. Nu m-aș fi întors deloc în Lakeview dacă nu aș fi putut suporta asta, iar creierul meu știe foarte bine că există cineva care locuiește în casa aia. Iar dacă oamenii care locuiesc acolo vin la mine pentru

a le rezolva o chestiune de natură legală, m-aș ocupa fără probleme de ei. De ce n-aș face-o?

Darby tăcu o clipă, apoi rosti două cuvinte:

- Traci Draper.

El ripostă imediat simțind lovitura vorbelor din insulta pe care o scoase pe gură cu bună-știință.

- Da, e-adevărat, tu mi-ai spus că mă port stupid în privința asta, așa că ar fi trebuit să-ți dai seama că și tu te porți stupid acum.

- Mie toate chestiile astea mi se par niște aiureli și, în plus, ai câștigat niște macaroane cu brânză foarte bune de pe urma acestui fapt. Nu mă deranjează să mă cert, dar dacă vrei să vezi ceva cu adevărat stupid, pot să-ți spun că asta e să ne certăm, fiindcă cineva a fost preocupat de sentimentele tale.

- Dar nu ne certăm.

La privirea ei lungă cu care îl ațintì, Zane expiră zgomotos.

- Ne contraziceam și din câte se pare am ajuns la un numitor comun.

Ea se strâmbă la el.

- Avocatule.

- Recunosc. Uite ce e, a existat o vreme în care am urât casa aia. Chiar am desenat-o - iar eu nu mă pricep deloc la desen - în jurnalul meu de la vremea aceea. Am desenat-o înconjurată de cele șapte cercuri ale iadului.

- Ai citit Dante când erai adolescent?

- Am citit tot ce se putea. Era cea mai sigură modalitate de a evada pentru o vreme din realitate. Am trecut peste ura pe care o simțeam, sau cel puțin în cea mai mare parte. Faptul că lucrezi acolo nu mă va afecta deloc. Nu lăsa să te afecteze pe tine.

- Atunci, bine, nu mă va afecta.

- Vezi? Am rezolvat, nu ne mai contrazicem. Eu o să-mi mai pun de-astea. Își puse o porție cu vârf de macaroane pe farfurie. Tu?

- Vreau și eu, dar jumate.

– Ce părere ai să-ți lași niște lucruri aici în loc să trebuiască să umbli tot timpul de colo, colo scoțând și băgând haine în rucsacul ăla?

Asta o luă pe nepregătite și o lăsă cu gura căscată. Acum se „contraziceau", și brusc se trezea că-i face loc în dulapul lui.

– Eu...

– Și aș putea să-mi las și eu niște lucruri la tine acasă, continuă el pe același ton firesc, pentru zilele acelea ploioase când vin să-ți aduc mâncare la pachet și să te ajut la văruit.

– Eu m-am gândit, știi, atunci prima oară, că relația asta avea să fie numai una relaxată, pentru sex de calitate.

– Chiar este, doar că nu e numai asta.

Nu, se gândi ea, nu era deloc numai asta. El deja îi dăduse o cheie și codul de securitate. Pentru a ușura lucrurile și la urma urmei și hainele alea aveau să îndeplinească aceeași menire. Să ușureze lucrurile. De ce să le dea mai multă importanță decât aveau?

– Cine o să spele? întrebă ea.

– Hm. Aș putea spune că tu speli acasă la tine, iar eu spăl aici, dar tu stai aici mai mult decât mine, așa că nu mi se par niște termeni prea echitabili ai acordului nostru. Putem face cu rândul.

– Asta, da, în privința asta pot fi de acord. O să-mi aduc mâine niște chestii pe care să le las aici. Dumnezeule, exclamă împingându-și farfuria la o parte. Nu-mi pasă cât e de bun. Nu mai pot!

– Uite ce-ți propun: hai să scăpăm de vasele astea și pe urmă să facem o plimbare ca să ne simțim mai bine. Putem să hoinărim pe-aici, iar tu poți să-mi spui cum se numește fiecare plantă, deși nu voi ține minte nimic.

– Până la urmă o să ții minte.

El zâmbi și luă ultima înghițitură de macaroane cu brânză de pe farfurie.

– E frumos din partea ta că ești convinsă de asta, iubito.

Sorbind din vin, Darby cugeta. Avuseseră prima lor ceartă și o rezolvaseră, într-un fel. Fuseseră de acord să-și lase obiecte personale unul acasă la celălalt. Iar el îi spusese „iubito" pentru prima oară cu accentul acela delicios al oamenilor care trăiau în ținuturile de sus, din sud.

Nu exista îndoială, absolut nici una, că tocmai intraseră în etapa următoare – indiferent care avea să fie ea – a relației lor.

capitolul 18

Graham plăti cash pentru camerele de motel în care se cază în drumul pe care îl făcu cu multă atenție de la Raleigh la Lakeview. Se folosi de zonele cu Wi-Fi gratuit și de tableta Elizei ca să caute informații despre Emily, despre detectivul Lee Keller, despre propriul lui avocat – în mod evident prost făcut grămadă –, despre procurorul și judecătorul care se ocupaseră de caz.

Cu toții, până la unul, avuseseră o contribuție la viața lui distrusă, la umilințele pe care trebuise să le îndure. Așa că avea să le distrugă și el viețile, până la una.

Din nefericire, judecătorul murise cu șase ani în urmă. Așa că Graham putu doar să și-l imagineze putrezind în iad ca să aibă parte de puțină satisfacție. Procurorul se pensionase și se mutase pe Solomon's Island, deci avea de așteptat. Propriul lui avocat, și el pensionat, locuia în continuare în Asheville.

Prea curând pentru el.

Știa, pentru că Eliza îi spusese în timpul unei vizite la închisoare, că târfa aia pe care o avea pe post de cumnată se măritase cu polițistul ăla jegos. Știa că acum polițistul era șeful poliției din Lakeview și aveau doi băieți.

Existau atâtea moduri să le facă rău. Stând acolo, în camera de motel cu televizorul pornit ca să afle dacă era cumva dat în urmărire, și le imagină pe toate.

Se gândi că dacă dădea foc cocioabei ăleia în care trăiau, cu toți înăuntru, ar fi fost mulțumit. Se gândi la Dave Carter, dobitocul ăla de vecin băgăcios al lui. Oho, și el avusese rolul lui. Și dacă joci un rol, primești și plata pentru el. Cu litere de-o șchioapă, adăugă numele Dave Carter pe lista ce-o făcuse în carnețelul cumpărat din WalMart.

Poate un accident teribil. Să-i taie frânele la mașină. Putea să caute pe net cum să facă asta – la urma urmei, pe net poți găsi orice.

Pe urmă, mai importanți decât toți ceilalți, erau progeniturile nemernice care își trădaseră propriul tată.

Tatăl care le oferise un acoperiș deasupra capului, haine pe spinare și mâncare pentru burdihane. Tatăl care le dăduse viață. Tatăl care avea să le ia viața asta, cu propriile mâini.

Citi iar și iar, și iar, de câteva ori lista cu numele acelea. Meticulos, notă toate informațiile pe care și le amînti sau le putu afla despre fiecare dintre ei. De asemenea, scrise cu amănunte, fiecare faptă pe care o făcuse fiecare dintre ei împotriva lui, iar acestea umplură rânduri și pagini întregi.

Înainte să se culce, se forță să facă cincizeci de flotări, o sută de abdomene, genuflexiuni și așa mai departe. În fiecare dimineață repetă rutina aceasta de antrenament, folosindu-se de lista lungă de nemulțumiri pentru a căpăta energia care să-l împingă înainte.

Când dormi, se visă pe sine însuși, în sala de operații, făcând miracole pe care numai Dumnezeu însuși le-ar fi putut egala. Și ca Dumnezeu, și el avea să îi judece pe cei care îl trădaseră.

Când se trezi, nu se bărbieri. Deja nu se bărbierise de trei zile și simțea că tuleiele din ce în ce mai pronunțate îl ajutau să-i mascheze trăsăturile.

Împreună cu respectivul carnețel, își cumpărase o șapcă, niște ochelari de soare, tenișI ieftini, blugi, tricouri. Învățase câteva chestii în pușcărie, de exemplu că nu trebuia să iasă în evidență, că trebuia să se amestece printre ceilalți oameni. La fel cum trebuia să-și schimbe plăcuțele de înmatriculare - deja o făcuse de două ori.

Când intră în Lakeview începu să tremure de anxietate și agitație.

Se schimbaseră multe. Apăruse un semafor într-un loc unde nu existase înainte. Alte magazine, alte restaurante. Ceea ce era enervant și-l făcea să fie confuz. Trebui să tragă pe dreapta ca să se orienteze, să-și dea seama ce recunoștea, să poată respira - la dracu', doar era doctor, doar nu era să facă tocmai el un atac de panică.

Brusc transpiră leoarcă, și inima începu să-i bată să-i iasă din piept. Privirea i se încețoșă și pentru o clipă chiar văzu dublu. După care vederea i se limpezi la fel de brusc când dădu cu ochii de Zane care traversa Main Street cu pași mari ca și cum nemernicul ăla era stăpân peste tot.

Își lăsase părul să crească, ca un poponar, devenise mai lat în umeri, crescuse în înălțime, dar nu avea cum să nu-și cunoască propriul blestemat de fiu când dădea cu ochii de el, doar. Și îi trebui fiecare picătură de voință pe care o avea să nu sară din mașină chiar atunci, pe loc, și să-l bată pe nemernic, să-l facă una cu pământul, așa cum merita.

Asta trebuia să mai aștepte, își spuse în gând. Asta trebuia să se întâmple fără martori.

Îl privi pe Zane urcând niște trepte până la o verandă, apoi intrând în clădire. Se gândi să se ducă după el - era posibil să fie acesta momentul acela, fără martori -, dar văzu mișcare prin ferestrele de la stradă. O femeie, vag familiară după înfățișare, i se alătură lui Zane, așa că acum se vedeau ca într-un cadru de fotografie.

Era biroul lui. Probabil că avea impresia că acum e mare și tare, doar că Graham știa adevărul. Bastardul ăla

fără coloană vertebrală nu putuse supraviețui în Raleigh, așa că se întorsese cu coada între picioare în Lakeview.

Iar în Lakeview, trădătorul avea să primească în sfârșit ceea ce i se cuvenea.

Mai calm acum, el o luă spre Lakeview Terrace. Și aici se făcuseră modificări, observă el. Se făcuse un loc de joacă pentru copiii celor ce nu erau în stare să și-i țină acasă unde ar fi fost normal să stea. Văzu copii pe leagăne, pe tobogane, pe biciclete, de colo până colo, mulți dintre ei fără părinți care să-i supravegheze.

Dezgustător.

O luă spre casa lui - care nu mai era cea mai mare din locul acesta, de vreme ce mai mulți vecini în căutarea unui statut superior adăugaseră niște camere în plus deasupra garajului sau sere, sau puseseră copertine pe docuri.

Din nou trase pe dreapta, de data aceasta ca să se uite cu atenție la casă. La casa lui. Străinii care locuiau acum acolo nu erau mai mult decât niște simpli intruși. Pe vremea când lumea era în firea ei, i-ar fi putut evacua de acolo pocnind din degete doar.

Acum el se transformase într-un fugar. Din cauza lui Zane.

Se gândi să intre cumva înăuntru, să vadă ce făcuseră intrușii din căminul lui. Avea să le afle numele și să-i adauge și pe ei pe lista lui.

În timp ce cugeta la modalitatea în care avea să se ocupe de ei, din spate apăru o femeie și se apropie de camioneta parcată pe aleea din față.

Îmbrăcată ca un bărbat, se gândi el. Cu părul scurt ca al unui bărbat. Probabil o lesbiană. De nesuportat! Trebuia să se ducă fix acum până la casa *lui*, să o doboare la pământ și să o târască de acolo de ciuful ăla scurt.

Dar când ea aruncă o privire înspre el, se simți brusc cuprins de o mare agitație și atunci porni mașina și demară în trombă. Nu era momentul, își spuse. Și nu era vorba de agitație, ci de voință.

Se încuie în camera de motel, își turnă un pahar de scotch să se calmeze din nou. Dar numai unul. Avea treabă. Se așeză la masă cu tableta Elizei și lista de nume și începu să caute pe rețelele de socializare. Găsi destul de ușor site-ul cabinetului de avocatură al lui Zane și cel al bungalow-urilor dărăpănate ale lui Emily. Le studie cu atenție și simți că ia foc. Emily avea o pagină pe Facebook publică pentru afacerea ei, dar pe cea personală o avea privată. Și deși învățase câteva chestii despre asta în închisoare, nu se pricepea atât de bine încât să spargă contul.

Nici una dintre odraslele ei nu avea cont pe vreo rețea de socializare, și nici Britt ori Zane. Dar găsi ceea ce voia grație idioatei de mamă a Elizei. Un fel de cufăr cu poze online cu familia și cu tot felul de evenimente pe care le putea vedea oricine.

Absolut tot ce îi trebuia era postat acolo la discreția oricui de baba cea guralivă. Studie fotografia familiei de doi bani etichetată ca fiind prima zi în care Zane îi invitase să gătească împreună la nouă lui casă. Pe urmă imaginea cu Zane și alt mucos al lui Emily.

Nepoții Zane și Gabe în fața casei lui Zane, cu comentarii nesfârșite și absolut grețoase despre interesul lui Gabe față de peisagistică, slujba pe care și-o luase pe parcursul verii. Citi fiecare cuvânt revoltător, în caz că ar fi putut folosi ceva din informațiile alea.

Studie casa. O văzuse pe drumul pe care mersese cu grijă mai devreme, în jurul lacului. Era casa aia mare și ridicolă de pe deal.

Acum știa exact unde să dea de Zane ca să-l prindă fără martori.

Zane se trezi brusc când luminile de la sistemul de securitate începură să clipească. Se rostogoli jos din pat fără ca Darby să se miște măcar. Știa din experiență că ea era în stare să doarmă și dacă dădea cu tunul lângă ea, până începea să-i sune alarma internă.

În drum spre ușile de la terasă, își culese niște pantaloni de pe jos și-i trase pe el. Văzu dâra de lumină roșie lăsată de farurile din spate ale unei mașini pe lunga lui alee din fața casei.

Probabil cineva făcuse aici un viraj aiurea, își spuse el și realizase asta doar când senzorii lui de mișcare aprinseseră becurile. Mulțumit, se înapoie în pat lângă Darby care dormea dusă, ca și cum ar fi fost moartă.

Nu cunoscuse pe nimeni vreodată care să se potrivească atât de bine acestei expresii. Odată ce dădea stingerea, femeia aproape că nu se mai mișca deloc și nici nu mai scotea vreun sunet până dimineață. Ceea ce o făcea un partener de pat excelent pentru cineva care dormea îngrozitor de ușor.

Adormi imediat, numai pentru a fi trezit din nou, vreo oră mai târziu, de telefon. Îi sări inima – altă expresie potrivită –, căci apelurile la patru dimineața nu puteau însemna decât că s-a întâmplat ceva. Asta spunea și faptul că pe ecran era numărul firmei de securitate la care era abonat.

– Zane Walker.

Deși nu era chiar necesar pentru Frumoasa Adormită, ieși din dormitor să vorbească cu cei de la firmă despre intrarea prin efracție, sau tentativa de intrare prin efracție, la cabinet. Deși îl asigurară că poliția locală fusese anunțată, se înapoie în dormitor și aprinse o veioză ca să-și găsească niște haine.

Atunci sună din nou telefonul.

– Zane, Silas sunt.

– Tocmai am vorbit cu firma de securitate.

– Da, cineva a aruncat o piatră prin geamul de la biroul tău. Uite ce e, am mai primit în telefoane pentru chestii similare în noaptea asta. Trebuie că sunt niște puști descreierați.

– Ce porcărie!

– Eu sunt chiar aici, m-am uitat cu atenție la geam, și aceasta este singura pagubă pe care o văd. O să vrei să vii aici, dar nu e nici o grabă. Nu a pătruns nimeni

înăuntru. Se vede piatra pe podea, iar ușile sunt în continuare încuiate.

– OK, o să vin, dar mai întâi o să încerc să mă organizez puțin.

– Sigur, stai liniștit. Ne ocupăm noi de tot.

El se îmbrăcă și-și scoase dosarul cu asigurarea din birou. La parter, făcu niște cafea, pe urmă mai făcu încă o cană – care de fapt nu era cafea, ci niște lapte foarte, foarte dulce cu aromă de cafea. Le duse pe ambele sus în dormitor. Ar fi putut lăsa un bilet, dar, la naiba, ea oricum avea să deschidă ochii automat cam peste douăzeci de minute.

Iar faptul că nu se întâmplă așa îl miră peste poate. Căci ea spuse:

– Cafea.

– Mirosul de cafea te scoală din coma aia în care cazi când adormi, dar luminile aprinse și telefonul sunând nici nu te clintesc? Ce naiba ești tu?

– Cafea, repetă ea luând cana pe care i-o întindea el. Cine a sunat?

– Cineva a aruncat o piatră în geamul biroului meu din oraș.

– Poftim? Nu se poate, zise clipind de câteva ori nedumerită. Of, Zane!

– Se pare că e cineva care a luat-o razna în Lakeview în seara asta. O să mă duc și eu acolo, să arunc o privire.

– Vrei să vin și eu? Își dădu bretonul de pe frunte. Pot să mă îmbrac în două minute maximum.

– Nu, dar îți mulțumesc. E cum a zis Silas, probabil sunt niște copii duși cu capul. Mă duc eu ca să mă lămuresc și o să iau micul dejun în oraș.

– OK. Îmi pare rău, știu că e aiurea.

– Și mie îmi pare rău, așa este, zise și el, apoi se aplecă spre ea să o sărute. Ne vedem mai încolo.

– Să-mi trimiți mesaj, strigă ea în urma lui. Să-mi spui ce și cum.

– Sigur.

Ea își bău cealaltă jumătate de cafea în pat – lenevind – în timp ce mintea începea să se trezească. Al naibii început de zi pentru el, se gândi. Niciodată nu înțelesese actele de vandalism. Graffiti făcute pe clădiri abandonate le percepea drept artă urbană, ca toată lumea, dar acte comise aiurea doar pentru a distruge nu aveau absolut nici un sens.

Ce satisfacție putea avea cineva numai prin distrugerea proprietății cuiva?

Se sculă și fiindcă făcuse duș azi-noapte – cu Zane – își puse hainele de muncă. Voia să-și mai pună niște cafea, să mănânce niște cereale, să verifice starea vremii.

Și să se apuce devreme de tot de treaba cu cascada.

Coborî scările și aprinse luminile. Setă filtrul lui Zane să facă o jumătate de porție de cafea, și se uită la tableta pe care el o avea în bucătărie, să vadă prognoza. Fierbinte, umed, probabil după-amiază târziu va ploua. Tipic. Căscând, turnă niște cereale într-un bol și scoase afinele din frigider unde le lăsase peste noapte.

Începu să-și toarne lapte în cafeaua proaspătă când luminile de la sistemul de securitate se aprinseră. Primul gând fu: căprioare.

Dădea în mod regulat cu o substanță organică, făcută în casă, ca să le țină la distanță, le spusese lui Zane și bărbaților din echipa ei să facă pipi în jurul tufișurilor – încă o substanță respingătoare în estimarea ei. Pusese destule plante rezistente la căprioare.

Doar că nu puteai avea încredere în Bambi.

Tastă codul de alarmă, deschise ușile rabatabile și dădu să iasă cu intenția de a alunga invadatorii din grădină.

Lovitura o izbi ca o rachetă, împingând-o înapoi în consola din mijlocul bucătăriei și de-acolo pe podea. Pentru o clipă, amețită, își închipui că fusese atacată de un cerb matur. După care îl văzu pe bărbat.

– Așa deci, Zane și-a luat o târfuliță. Una care seamănă mai degrabă cu un bărbat. Normal, exclamă, închizând ușile în urma lui. Ți-am văzut camioneta.

Aveam nevoie de tine să-mi deschizi câtă vreme el e în oraș. Mersi mult. Se îndreptă spre ea cu pumnii strânși. Acum, o să rămâi acolo, fără să scoți vreun sunet.

Ei pe dracu'!

Sări în sus, se răsuci în aer și-i trase un picior cu putere în abdomen. Îi veni din instinct să o ia la goană câtă vreme el se clătină pe picioare. Putea ieși afară și fugi prin pădure să scape de el.

Dar cum naiba putea să-l avertizeze pe Zane câtă vreme avea telefonul în priză? Așa că se trase înapoi, cu inima bătându-i nebunește în piept și-și luă poziția de luptă. Avea să se bată cu el.

Cu ochii scânteind de mânie nebună, el atacă. Iute, se gândi ea, e iute, așa că se folosi de inerția lui pivotând într-o parte și trăgându-i un picior în rinichi. El se aplecă înainte și căzu în genunchi.

– Acum tu să rămâi acolo.

El se ridică imediat dând din pumni. Ea blocă o lovitură cu brațul și-i simți forța răspândindu-i o durere ascuțită până la umăr. Se lăsă în jos și se ridică fulgerător cu podul palmei pregătit. Simți oasele pârâind când lovitura îi sparse nasul.

El lovi pe lângă ea, apoi o nimeri în umărul în care simțea încă durere, și-i ținti fața cu mâna stângă. Ea îi respinse brațul, îi trase un picior mai sus, lovindu-l în bărbie. Și când el se dădu în spate, îi trase doi bocanci, cu putere, drept în zona genitală.

De data asta el se prăbuși la pământ și rămase acolo.

Iar ea o rupse la fugă.

Zane se afla în biroul lui, cu mâinile în buzunare. Doar un geam spart, își mai spuse o dată. Nu fusese nimeni rănit, se putea remedia cu ușurință. Avea asigurare. Dar îl supăra și-l deconcerta faptul că era în stare cineva să distrugă intenționat ceea ce era al lui.

– Singura persoană cu care am avut ceva de împărțit de când m-am întors a fost Clint Draper, îi spuse lui Silas.

Cumnatul lui, cu părul lui blond încă ciufulit după somn și cu fața osoasă nerasă de ieri, dădu din cap.

– Știu. O să vorbim cu el. Dar după cum spuneam, am primit trei apeluri privind niște geamuri sparte, toate aproximativ în cincisprezece minute.

– Toate de pe Main Street?

– Nu cred. Trebuie să verific. Ginny a fost de serviciu în noaptea asta și m-a sunat când a fost lovit cabinetul tău. S-a ocupat ea de primele două apeluri, dar s-a gândit că în cazul ăsta o să vreau eu să mă implic. Doar fac parte din familie și stau la două minute distanță. Apropo, m-am gândit că e cazul să îl anunț și pe șerif. Silas clătină din cap cu ochii la piatră și la cioburile de pe jos. Nu e genul actelor de vandalism pe care le avem pe-aici. De obicei sunt loviți stâlpii pe care sunt cutiile poștale, în jurul lacului, puștii mai aruncă niște hârtie igienică din când în când pe case, zgârie mașinile cu cheia, chestii de genul ăsta.

– Ei bine, dacă îi prindeți și au nevoie de avocat să îi apere, pe mine să nu conteze.

– Te înțeleg.

Îi bâzâi radioul.

– Stai puțin!

Silas se trase într-o parte, apoi reveni din nou lângă el după ce avu o scurtă discuție cu cineva.

– Șeful e pe drum. A zis să rămâi aici. Vrea să vorbească cu tine.

Cumnatul lui avea o expresie calmă și imperturbabilă de polițist, dar Zane îl cunoștea prea bine ca să nu își dea seama că e îngrijorat.

– Ce e?

– A luat legătura cu serviciul care se ocupă de deținuții aflați în perioada de eliberare condiționată din Raleigh doar ca să se asigure că Graham Bigelow se află acolo unde ar trebui să fie acum.

– De ce?

– Casa lui Dave Carter a primit o piatră în geam. Și la fel și fosta voastră locuință din Lakeview Terrace. Ceea

ce conduce la ideea unei legături, Zane, așa că trebuie să ne asigurăm că...

- De ce mama dracului ar... Darby. Spaima teribilă îi îngheță sângele în vene. E singură acasă la mine.

Se repezi afară pe ușă înainte ca Silas să-l poată opri și urlă ferindu-se tocmai când Lee opri mașina cu scrâșnet de roți chiar în fața cabinetului.

- Urcă, strigă Lee spre Silas. Tocmai am primit un apel de urgență de acasă de la Zane.

- Darby e acolo.

- Știu. Ea a sunat.

Porsche-ul ajunse la 140 km/h înainte de marginea orașului, dar Zane nu încetini defel. Apăsă pe *hands free* să o sune pe Darby, să îi spună să se ascundă, să se încuie undeva și să se ascundă, când sună telefonul.

- Darby! Vreau să găsești un loc sigur, să te încui acolo. Cred că Graham va încerca să intre în casă.

- Prea târziu. Sunt bine. Eu am sunat la 911.

- Sunt pe drum, aproape am ajuns.

- Sunt bine. Sunt bine. Te văd. Mergi mai încet, Dumnezeule, nu distruge mașina. Sunt bine.

Acum o vedea și el, scăldată în lumina sistemului de securitate, așezată pe treptele verandei. Era așa de albă la față că sângele de pe ea strălucea ca neonul.

Dădu să se ridice în picioare când el țipă și opri brusc mașina, se clătină, apoi se așeză la loc. El o ridică în brațe.

- Unde ești rănită? Ce ți-a făcut? Pe unde a fugit?

- Nu sunt rănită. A încercat, dar nu m-a lovit prea rău. Nu a fugit nicăieri. E înăuntru.

Totul în interiorul lui se prefăcu în piatră. Rece ca gheața.

- Vine Lee. Auzi sirenele? Stai aici să-l aștepți. Rămâi aici, afară, Darby!

Intră în casă, pregătit, acum chiar dornic să pună mâna pe cel care o umpluse de sânge și vânătăi pe cea care era atât de prețioasă pentru el.

Și îl găsi pe doctorul Graham Bigelow pe podea, inconștient, cu brațele și picioarele legate cu... niște corzi.

- Aveam câteva în camionetă, reuși să spună Darby din cadrul ușii.

- Tu ai făcut asta?

- Eu... mie... mi-e cam rău.

Când se clătină din nou, Zane o ridică în brațe și o așeză jos.

- Pune capul între picioare. Respiră încet, iubito! Respiră, respiră!

Așteptă ca Lee să oprească în spatele mașinii lui și ca Lee și Silas să sară jos din mașină.

- E înăuntru. Nu vă va face probleme. A avut Darby grijă de asta.

- E rănită? Ar nevoie de o ambulanță?

- Nu cred. El o freca ușor pe spate, cu mișcări încete, ferme. E doar dată peste cap. Dacă are nevoie să meargă la clinică, o duc eu. Iar voi trebuie să decideți dacă are el nevoie de ambulanță.

- Sunt bine, spuse ea din nou, dar ținându-și în continuare capul între genunchi.

Silas se întoarse din casă și se ghemui în fața ei. Îi vorbi pe același ton blând pe care Zane îl auzise folosindu-l cu Audra.

- Drăguțo, tu l-ai legat pe nemernicul ăla ca pe un animal, cu corzile?

- Asta am avut la îndemână.

- Ar fi bine să intrăm, să te așezi și să bei puțină apă rece. Dacă nu vrei să mergi la clinică acum, pot să-l sun pe Dave Carter. O să vină să vadă el ce și cum e cu tine.

- Da, te rog, Silas, îi spuse Zane. Ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta.

- Nu sunt rănită, începu Darby, dar Zane o ridică în brațe. Și pot să merg pe picioarele mele.

- Ba nu, spuse el și o duse înăuntru.

Trecu pe lângă Graham și Lee care înlocuia corzile cu o pereche de cătușe și o duse până la canapeaua din sufragerie.

- Stai jos.

- Primesc și o ciocolățică?

- Termină.

Se duse în bucătărie, scoase o sticlă de apă, se înapoie, udă o cârpă și o mișcă teribil în momentul în care începu să-i șteargă încet, stângaci, sângele de pe față.

- Nu e sângele tău, murmură el și o sărută pe obraz.

- Nu. E al lui. I-am spart nasul. Așa, pentru tine.

El simți pur și simplu că se prăbușește. Îi prinse mâna liberă, o duse la buze și o ținu acolo. Apoi o privi în ochi.

- Nu știu ce să-ți zic.

- Că am făcut o treabă bună?

- Ah, Doamne, Darby!

- Poftim, zise ea întinzându-i apa. Cred că ți-ar prinde bine și ție. Și pe urmă poate putem să stăm aici un minut să ne tragem sufletul.

Lee îi găsi acolo, așa, trecându-și unul altuia sticla cu apă.

- Dave și Jim sunt pe drum. Silas îl păzește pe Bigelow și mai vin și niște agenți în plus. O să aibă nevoie de îngrijiri medicale așa că-l luăm de-aici. Draga mea, tu ești rănită?

- Nu, nu chiar.

- Ai sânge pe tricou.

- E sângele lui. I-am spart nasul și i-am tras un picior în față. Și în boașe. Am... am centura neagră. La kung fu.

Scoțând o răsuflare ușurată, Lee se așeză.

- Te simți destul de bine ca să-mi povestești ce s-a întâmplat?

- Da. Adineauri eram puțin ametită. Eu niciodată nu am... antrenamentele și concursurile nu se pun, nu au legătură cu ce simți în realitate. Eram aici, în bucătărie, când s-au aprins luminile de securitate. Am crezut

că sunt niște căprioare. Folosesc substanțe care să le alunge, dar sunt șmechere. Așa că am oprit alarma, am deschis ușa din spate să ies să le alung. Nici măcar nu l-am văzut. M-a atacat împingându-mă – asta a fost greșeala lui.

– Greșeala?

– Dacă mi-ar fi tras un pumn, probabil că m-ar fi doborât, poate chiar aș fi rămas inconștientă, doar că el a intrat în forță și m-a izbit de consola din mijloc – cred, apoi am căzut. Am amețit puțin, dar nu am leșinat. Cred că l-am văzut și ieri, era într-o mașină parcată vizavi de casa familiei Ledbecker.

– Ai observat ce fel de mașină?

– Neagră, un sedan cu patru uși. Nu mă prea pricep la mașini, așa că nu știu marca, dar cred că era o mașină de lux. Părea nouă, dar nu sunt sigură.

– OK, te-a doborât la pământ și pe urmă?

– Mi-a spus că sunt târfa lui Zane și a zis că mi-a văzut camioneta.

– Luminile s-au aprins chiar după ce s-a făcut trei, interveni Zane. Am văzut niște faruri și o mașină îndepărtându-se când m-am sculat să verific. Probabil că a venit până aici și a văzut că nu sunt singur.

– Mda, m-a văzut cu siguranță și el pe mine și camioneta mea la familia Ledbecker, acum că mă gândesc la asta. Stați puțin, mi-a zis că avea nevoie de mine să-i deschid cât timp Zane era în oraș. Geamul spart de la birou. Șuieră și-și trase o palmă peste frunte. Iar eu i-am intrat în joc. Pe de altă parte, nu a scăpat, nu-i așa? Voia să se asigure că rămân acolo, jos, fără să scot un sunet, și s-a năpustit asupra mea. M-am ridicat însă. Trebuie să vă spun că a părut amuzat și mulțumit că vreau să ripostez. Dar nu știa că pot să-i trag o bătaie soră cu moartea. Lacrimi începură să i se prelingă pe obraji, incontrolabile. Scuze!

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze, spuse Lee ferm. Putem face asta și mai încolo.

– Nu, nu, sunt bine. El nu știe pe bune cum să se lupte, el știe doar să tragă pumni, să facă rău. L-am lovit eu mai întâi, dar nu s-a dat bătut. L-am pus la pământ și am dat să fug, dar am realizat că nu am telefonul și poate pot să scap de el în pădure, dar nu-l pot avertiza pe Zane, nu pot chema poliția. Așa că am decis să termin ce-am început. Se opri o clipă ca să-și șteargă lacrimile și să mai bea niște apă. S-a sculat de jos, iar eu... am terminat ce-am început. Când și-a pierdut cunoștința, am alergat la camionetă. Corzile erau la îndemână și voiam să-l leg în caz că se trezea înainte să pot chema eu ajutoare. Și cam asta e tot.

Dădu să se ridice, Zane o trase înapoi.

– Vreau o cola.

– Mă duc eu. Stai jos.

Când intră în bucătărie, îl văzu pe Dave intrând în grabă cu partenerul lui, Jim, în urma lui.

Și pe Graham, în capul oaselor, cu mâinile încătușate la spate și fața o masă de sânge și vânătăi.

– Mă bucur să te văd, Graham.

Dave se opri puțin ca să-i arunce o privire sfidătoare.

– Mă bucur că te văd în halul ăsta. Ia-l, Jim! Eu mă ocup de doamna.

O luă înapoi, privirea lui susținând-o pe a lui Zane, pentru un lung moment. Apoi se apropie de Darby, se așeză pe vine și îi zâmbi.

– Cum te simți, campioano?

– Sunt bine.

– O să văd eu cât de bine. Amețeli, grețuri?

– Nu, am avut și unele, și altele, imediat după, dar cred că a fost doar o reacție.

El deschise trusa și scoase un aparat de tensiune.

– Ai încheieturile umflate și vinete. Ai niște vânătăi și în partea de sus, pe brațul stâng.

– Am parat un pumn. E puternic.

– Îi place să lovească în plex.

– În cazul ăsta nu a reușit. M-a lovit doar o dată – cred – eram plină de adrenalină și nu judecam limpede.

În umăr – și am simțit-o în tot corpul. Sunt puțin cam ruginită, altfel nu m-ar fi nimerit niciodată.

– Dacă asta înseamnă să fii puțin cam ruginită, comentă Lee, aș vrea să văd ce ești în stare să faci când ești în formă.

– Și eu la fel, încuviință Dave. Trebuie să-ți văd umărul.

Când ea dădu să-și scoată tricoul, Lee se ridică.

– Am bustieră, spuse ea. Vezi mai mult la sală decât ai vedea acum – nu-ți face griji.

Umărul îi protestă, dar strângând din dinți, Darby își scoase tricoul. Răsuci capul ca să se uite ca lumea, ea prima.

– OK, la dracu'. Chiar că m-a nimerit.

– E vânătă și zgâriată pe spate, se auzi vocea lui Zane calmă și rece, absolut contrară sângelui care începuse să îi fiarbă în vene.

– Ei, mă doare puțin, asta-i tot. Ca să o dovedească, ea își ridică cotul, apoi și brațul și și-l roti înainte. Nu e nimic luxat, nici rupt. Pot face mișcarea până la capăt. Știu cum e să fie rănit pe bune. Acum nu e. Vreo două calmante și voi fi ca nouă.

– După ce mergi până la clinică.

– Nu e nevo...

– O duc eu, o întrerupse Zane.

– Va contribui ca dovadă la cazul pe care îl construim împotriva lui Bigelow, dacă ai să primești îngrijiri medicale pentru loviturile pe care ți le-a aplicat, spuse Lee. Și ne va ajuta pe noi.

– Bine, bine. Dar trebuie doar să vorbesc cu echipa mea. Trebuie să demareze lucrul. Probabil sunt deja aici și se întreabă ce se petrece. Dați-mi un minut!

Când Dave ieși să se consulte cu Jim, iar Lee se îndepărtă ca să răspundă la telefon, Zane scoase o pungă de mazăre din congelator.

– Nu mănânc niciodată mazăre, spuse întinzându-i lui Darby cutia de cola și punându-i punga rece pe umăr. Dar am grijă să fie acolo.

– Hei, la fel și eu. Stai liniștit, Zane, nu sunt decât niște zgârieturi și vânătăi.

– Știu.

O mângâie pe păr, totuși.

– Dar trebuie să mergi la clinică.

– Pe Bigelow îl ducem la Asheville, spuse Dave. Jackie Chan a noastră l-a bătut bine. Are nasul spart, un ochi vânăt, câțiva dinți slăbiți. E posibil să aibă falca ruptă. Boașele îi sunt vinete ca dracu'. Lee a spus să meargă cu noi doi agenți.

– Și tu, spuse Dave apropiindu-se de Darby, îi luă fața în mâini și o pupă scurt pe obraz. Anunțăm clinica să te aștepte curând. Se apropie și de Zane și îl îmbrățișă cu un braț foarte strâns. Nu-ți face griji! L-am prins.

Când se ridică, Darby simți niște junghiuri și o înțepeneală în multe locuri, mai multe decât ar fi vrut să admită.

– Am nevoie de un tricou curat. Și am nevoie să vorbesc cu colegii mei.

– Mă duc eu să-ți aduc un tricou.

– E bine să te miști, altfel înțepenești.

El se temu că o să țipe la ea, pur și simplu o să-și piardă cumpătul și o să țipe.

– Lasă-mă pe mine să am grijă de tine.

– Ai avut grijă de mine din clipa în care ai ajuns aici, conducând cu viteza luminii. Crede-mă, a contat foarte mult ce-ai făcut. Dar, bine, poți să-mi aduci un tricou, trei calmante și pe urmă poți să mă duci la camera de gardă, după ce vorbesc cu ai mei.

– Zane. Lee intră din nou în casă. Trebuie să-ți vorbesc o clipă.

– Ce e?

Își dădea seama că era ceva grav. Darby se dădu înapoi.

– Eu o să...

– Nu, spuse Zane luând-o de mână și ținând-o pe loc. Ce e?

– Tocmai am primit un telefon din Raleigh. Poliția locală a primit mandat să intre în casa familiei Bigelow. Eliza e moartă, Zane. Probabil de câteva zile deja. Îi vor face o autopsie ca să determine cauza morții.

Darby se apropie și mai tare de Zane, strângându-i mâna cu mai multă putere.

– Probabil ar trebui să simt ceva în legătură cu asta, doar că nu simt nimic. Poate mai târziu.

– Nu vreau să-ți faci griji în privința asta. Mă ocup eu.

– Emily. Bunicii mei.

– Mă ocup eu. Tu ai grijă de iubita ta și lasă asta pe seama mea, spuse punând o mână fermă pe umărul lui Zane. Las-o pe seama mea.

Buimac, amorțit, Zane rămase în loc.

– Vreau toate amănuntele imediat ce le primești.

– Le vei primi. Acum, Darby, să mergi să te vadă un doctor și vreau și eu amănuntele în legătură cu asta, imediat ce le primiți. Trebuie să-ți fac niște poze cu rănile pe care le ai.

– Da, sigur.

– O să urc să-mi iau un tricou curat.

Dând din cap, Lee își scoase telefonul.

– Acum să-l lași să aibă grijă de tine, mă auzi? Așa îl vei putea ajuta.

Ea văzuse ochii lui Zane golindu-se de orice expresie, simțise amorțeala absolută ce-l cuprinsese.

– Vom avea grijă unul de celălalt.

capitolul 19

În timp ce, printr-o coincidență ciudată, medicul care locuia în vechea lui casă o trata pe Darby, Zane se duse până la biroul lui Britt. O prinse înainte de primul pacient și zâmbetul surprins, de salut, al fetei păli când aceasta îl privi bine în ochi.

– Trebuie să stai jos.

– Bunica, exclamă ea așezându-se și ducându-și mâna la inimă. Sau bunicul!?

– Nu, nu e asta.

Cel mai bine era de obicei să spui repede ce aveai de spus.

– Eliza e moartă.

– Oh.

Mâna îi căzu pe birou, și Britt răsuflă lung, șuierător.

– Nu mă mir. Cum aș putea să mă mir? El a omorât-o.

– Nu e oficial încă, dar sunt sigur că e adevărat. Mai am de spus ceva.

Și în timp ce îi povesti, ea se ridică, se apropie de fereastră, cu mâinile încleștate, începu să dea roată încăperii.

Nu ar fi trebuit să-l surprindă pe Zane cât de puternică era, dar mereu se mira de asta.

În voce îi răsună o vagă urmă de milă când vorbi.

– Ar fi putut să-și trăiască viața. Amândoi ar fi putut să trăiască anii pe care-i aveau înainte. Dar asta nu a fost suficient pentru el. Noi i-am luat tot ce conta – așa cel puțin a văzut el lucrurile. Singurul mod în care ar fi putut să-l vadă. Noi trebuia să fim pedepsiți. De data asta chiar a vrut să te omoare.

– Și pe Darby la fel, numai pentru că era acolo. Pentru că era cu mine. Și ar fi venit și după tine dacă ar fi putut.

Ea nici nu clipi, dădu doar din cap, încuviințând.

– Da, tu mai întâi, pe urmă eu. Pe urmă Emily, Lee, Dave, foarte posibil Charlene și Joe fiindcă ei aveau acum casa pe care el o considera a lui. Se sprijini cu șoldul de birou. Sunt sigură că are o listă, fie scrisă, fie doar în cap. O listă cu toți cei pe care îi consideră responsabili pentru ce a pierdut. Lee ar trebui să verifice, să se asigure că a venit aici mai întâi. Cred că el ar fi venit aici întâi – desigur, tu ai fi primul pe listă –, dar Lee ar trebui să vadă în ce stare se află avocatul lui și judecătorul care l-a condamnat.

– Dumnezeule! Spre deosebire de calmul ei admirabil, Zane își trecu mâinile prin păr de câteva ori. Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta. Probabil că lui Lee i-a trecut prin cap.

– Eu mă mir că mai știi cum te cheamă după ce dimineață ai avut. L-ai fi oprit, Zane. Nu știe ce fel de om ai devenit, nu te cunoaște deloc.

– Darby l-a oprit. Și nici pe ea nu o cunoaște deloc.

– Darby, Dumnezeule! Britt își frecă ușor fața cu palmele. Charlene e un medic bun. Dacă e să aibă ceva mai mult decât niște vânătăi și zgârieturi, o să-și dea seama și o s-o vindece. Vreau să o văd, dar, la naiba, nici măcar nu știu ce să-i spun.

– O să-ți vină ție ceva în minte. Își dădu seama că putu să zâmbească, măcar puțin. Mereu îți vine ceva în minte.

– Ar trebui să-mi anulez consultațiile de azi. E posibil ca Emily să aibă nevoie de mine. Doar e vorba despre sora ei. Și bunica, și bunicul. Indiferent cum a fost, a fost fiica lor. O, Doamne ce-o să facem cu ei? Ce putem face pentru ei?

– O să ne gândim, spuse el, trăgând-o spre el și îmbrățișând-o. O să ne gândim, repetă. Noi am rezistat și am reușit să trecem peste toate, nu-i așa? Tu și cu mine? O să trecem și peste asta și la fel și ei.

– Mă bucur așa de tare că ești aici. Mă bucur că te-ai întors acasă. Îl strânse cu putere și se trase înapoi. M-am gândit la ceva. Am ceva ce s-ar putea să-i ajute pe Emily, pe bunica, pe bunicul. Ceva bun de tot.

– Și mie mi-ar prinde bine.

– Dimineață am făcut pipi pe un băț.

Uluit, el o privi pieziș.

– De ce naiba ai face pipi pe... Atunci îi pică fisa. Oooo. Pe bune?

– Absolut pe bune, da. Nici măcar lui Silas nu i-am spus fiindcă era... Știi și tu unde era. Nu voiam să-i spun nimănui în afară de el nimic pentru următoarele câteva săptămâni, dar, la naiba, dacă nu e ăsta cel mai potrivit

moment pentru o veste bună, atunci care ar fi? Voiam ca diferența dintre copiii noștri să fie mică și ne-am străduit în sensul acesta.

- E minunat. Britt, e absolut fantastic!

- Asta dovedește cine suntem. Noi, amândoi, suntem în stare să ne facem o viață, să ne trăim zilele așa cum trebuie. Da, suntem bine. Nu au reușit să ne ia asta, să ne ia cine suntem cu adevărat. Cine suntem cu adevărat în ciuda lor.

„În ciuda lor", se gândi Zane. Și, într-un fel, din cauza lor. Se înapoie spre camera de gardă și, în timp ce aștepta, o sună pe Maureen.

Sigur auzise deja o mulțime de zvonuri, dar el îi dădu niște amănunte, îi spuse că era bine și că Darby era la medic. Și o rugă să se ocupe de partea cu asigurarea și să-i reprogrameze întâlnirile.

Se va duce la cabinet când va putea.

Darby, cu o mutră ușor enervată, ieși însoțită de frumoasa graviduță, doctorița Ledbecker.

- Tu ești Zane, înțeleg. Eu sunt Charlene. Deci doamna este responsabilitatea ta?

- Hei.

Zane nu băgă în seamă tonul mânios al lui Darby.

- Da.

- Nu are nimic rupt, nici un mușchi întins, luxat sau lucruri de genul ăsta. Are niște vânătăi, substanțiale, și o va mai durea umărul câteva zile. Gheața însă și niște pastile cu ibuprofen ar trebui să o ajute. Să nu ridice nimic care să cântărească mai mult de două kilograme jumate și să nu sape timp de patruzeci și opt de ore.

- Am înțeles.

- Același lucru e valabil și pentru spate, și pentru șold. Îi întinse lui Zane o pungă de hârtie. Ai aici niște mostre de medicamente pentru încheieturi și o listă cu instrucțiuni. Ne vedem peste două zile.

- O să fie aici.

- Telefonul meu este pe lista cu instrucțiuni. Dacă apare orice altceva, să mă sunați.

– Mulțumesc. O să fiu OK.

– Să nu te-apuci să sapi! strigă Charlene în timp ce Darby îl târa pe Zane afară din camera de gardă.

– Dumnezeule, știu că te ia pe toate părțile. Aproape că începusem să mă tem că o să scoată niște lipitori să le pună pe mine. Ai fost la Britt?

– Da, suntem bine.

– Foarte bine. Mă duci pe mine și pe urmă te duci la Emily.

– Ăsta e planul.

Nu era întregul plan, dar măcar era prima parte.

Când o duse acasă, o enervă din nou reluând toate restricțiile medicului pentru ea în fața membrilor echipei care îl priveau cu groază, furie și fascinație. Cu mențiunea că, dacă nu au grijă să le respecte, el însuși se va ocupa să tăbăcească niște funduri.

Pe urmă se duse la Emily.

Stătea singură, pe terasa din spatele casei, privind în gol, dar sări în sus când dădu cu ochii de el.

– Ar fi trebuit să vin la tine. Ar fi tre...

– Oprește-te! Sunt bine.

– Darby.

– Au văzut-o și Dave, și medicul. Și ea o să fie bine.

Văzu că plânsese și că și în momentul acesta se străduia să nu lăcrimeze.

– Ai vorbit cu Lee.

– I-am spus să plece. Are atâtea de făcut, iar aici chiar nu putea face nimic. Trebuie să îi sun pe mama și pe tata, dar...

– Asta poate să aștepte.

O luă în brațe.

– O, Doamne! Doamne, Dumnezeule, Zane, să se întoarcă el aici după atât amar de ani. Să încerce din nou să-ți facă rău. Și mai groaznic de-atât. Cred că e și mai groaznic de-atât. A omorât-o pe Eliza, știi și tu că sigur el a omorât-o pe Eliza.

– Știu.

O mângâie pe spate, încercând să o liniștească, să o facă să nu mai tremure și în cele din urmă își lipi buzele de creștetul ei.

– Hai să mergem, să mergem!

Când o făcu, femeia cea mai puternică pe care o cunoștea se agăță de el, lăsând să-i scape un torent de suspine. Iar el nu spuse nimic, o ținu doar în brațe, mângâind-o și legănând-o ușurel.

– Nu știu de ce reacționez așa. Tu ești bine. Și tu și Lee mi-ați spus că și Darby va fi bine. Trebuie să o văd, dar... Iar nemernicul ăla e în arest. În spital, sub pază, mulțumită fetei acesteia minunate, dar va intra la pușcărie. Suntem în siguranță. Cu toții suntem în siguranță. Familia mea e în siguranță.

– Pentru că sora ta a murit.

– Of, Zane. Se trase înapoi ștergându-și lacrimile. Nici măcar nu-mi aduc aminte figura ei. Pur și simplu, nu o pot vedea în minte.

– Stai jos! O să-ți aduc niște apă și niște șervețele.

Ieși din casă cu niște apă pentru amândoi, apoi împinse cutia cu șervețele în fața ei. Femeia scoase câteva, își suflă nasul și-și șterse fața.

– N-am fost niciodată apropiate, spuse ea în cele din urmă. Mereu am părut firi complet opuse. Sunt mulți frați care nu se înțeleg la anumite vârste. Dumnezeule, și Gabe, și Brody au trecut prin niște perioade în care nu erau mulțumiți decât dacă se luau unul de altul sau se necăjeau reciproc. Dar există o relație între ei, o legătură. Eu și Liza nu am avut niciodată una, niciodată.

– Sunteți opuse, spuse Zane. Nu ați avut niciodată nimic în comun.

– Niciodată nu am iubit-o. Sau cel puțin nu-mi amintesc o vreme în care să o fi iubit. Și nu îmi e rușine de asta. Nu e vina mea.

– Nu, nu este. De ce ai fi vinovată pentru că nu ai iubit-o?

Emily oftă.

– Nu știu. Chiar nu știu. Se întinse să mângâie câinele care stătea cuminte la picioarele ei. Dar îmi pare rău că nu am iubit-o, că nu am putut-o iubi. Îmi pare rău că a murit și că probabil alegerile pe care le-a făcut în viață au condus la moartea ei... Îmi pare rău pentru amărăciunea părinților mei, pentru că ei au iubit-o.

El o luă de mână.

– Vom fi alături de ei. Ceea ce e normal pentru noi.

– Da, și ne vom face datoria. Cu Britt ai vorbit?

– Da, și ea e bine. De fapt... probabil ar trebui să o las pe ea să-ți spună, dar o să dau eu vestea cea mare. E însărcinată, vei mai avea un nepoțel!

– E... Lacrimi începură din nou să-i curgă, dar Emily clătină din cap, arătând spre ele. Sunt lacrimi de bucurie. Chiar de fericire. Nu numai că viața merge mai departe, Zane, viața merge mai departe și-ncă mult, mult mai bine de atât. Ea își duse mâna la obrazul lui. Și exact asta vom face și în continuare.

Zane avea să meargă mai departe și spera din suflet că îi va fi mult, mult mai bine de-atât. Dar mai întâi avea niște chestii de care să se ocupe.

Când Zane ajunse la spitalul din Asheville, Lee îl aștepta în fața zonei de primiri urgențe.

– M-am gândit că nu are nici un rost să-ți spun să nu vii până aici.

– Nici un rost, încuviință Zane.

– O să te las să vorbești cu el – după ce vorbesc eu. Acum îl duc într-un salon. Vor să rămână aici câteva ore înainte să-l transportăm înapoi în Raleigh.

– E suficient timp.

– Da, este, spuse Lee punând o mână pe umărul lui Zane. Hai să facem câțiva pași! E mult mai liniște aici, afară, decât înăuntru. Nu știu cât va fi dispus să spună.

Zane își băgă o mână în buzunar și o strânse în jurul mingii de baseball pe care și-o luase la el.

– A solicitat un avocat?

– Încă nu. Dar după ce am văzut cum i-au reparat mandibula ruptă, e clar că nu va vorbi prea mult. I-au reparat nasul, din câte mi s-a spus, i-au făcut radiografii și așa mai departe. Se pare că și în zona genitală l-a strivit de-a dreptul.

– Trebuie să-i iau niște flori. Un munte de flori.

Lee zâmbi, apoi oftă.

– Nu îmi poate părea rău că ea a apucat să-i facă mult mai mult rău decât i-a făcut el ei. Așa că, în timp ce ne plimbăm puțin pe-aici, o să-ți povestesc ce am reușit să aflu până în momentul acesta.

– A omorât-o pe Eliza. Nu poate începea nici o îndoială.

– Nu te contrazic, doar că avem nevoie de rezultatele autopsiei. Pot să-ți spun că avea o slujbă la un magazin de aparatură și produse medicale și a sunat să spună că e bolnav și că stă acasă câteva zile. Declarațiile vecinilor spun că l-au văzut intrând și ieșind din casă sâmbătă, dar că pe ea nu au mai văzut-o de joia trecută. Vecina de alături a văzut-o ieșind în curtea din spate joi după-amiază, înainte ca el să se întoarcă acasă. De atunci, nu.

– Deci a omorât-o joi noaptea.

– Așa mă aștept și eu, dar vom aștepta confirmarea. Am luat legătura cu detectivii din Raleigh. Se pare că supraveghetorul lui nu l-a raportat când nu a apărut ieri la muncă, fiindcă sunase și spusese că e bolnav. Duminica și lunea sunt zilele lui libere.

Zane dădu din cap.

– Așa că probabil el a plecat sâmbătă, după muncă, a venit aici fără să se grăbească, folosind probabil șosele laterale, a plătit numerar pentru camerele pe unde a stat, pentru benzină și așa mai departe. Acum se fac cercetări, sunt pe urmele lui. La fel și noi. Am aflat că a stat două nopți la un motel pe Autostrada 40. Am confiscat un iPad și niște bani cash din cameră, plus un caiet. Am mai găsit bani și în mașina pe care a parcat-o într-un loc mai dosit de dincolo de drumul care urcă spre casa ta.

Lee își scărpină bărbia.

– Am găsit multe chestii scrise în carnețel, începând cu o listă de nume.

Britt avusese perfectă dreptate.

– Lista cu cei pe care trebuia să se răzbune.

– Așa aș zice și eu. O mulțime de amănunte legate de ce avea împotriva tuturor celor de pe listă, ce știa despre ei – unde locuiesc, ce fac. Idei despre cum să-i lovească.

– Pe mine probabil că voia să mă omoare în bătaie. Pe tine?

Lee continuă să meargă mai departe.

– Nu am de gând să le spun lui Emily sau băieților. Nu e nevoie să știe. Principala alegere în sensul acesta era să ne dea foc la casă cu noi înăuntru.

– Dumnezeule mare, Lee. Și-a pierdut mințile. Ridică o mână și declamă argumente de avocat, de procuror. Indiferent cine va lua acest caz va încerca să recurgă la asta – la apărarea pe motive de lipsa sănătății mintale, dar eu îți spun că nu va ține. Faptul că a sunat să spună că e bolnav ca să câștige timp, fereastra spartă ca să mă scoată din casă, banii cash, planul atent construit – fiindcă poți fi sigur că a plănuit fiecare pas. Nu va sta în picioare scuza cu nebunia. Zane făcu iute raționamentul. A lăsat lucrurile la motel fiindcă nu terminase cu ele. Plănuia să se ducă înapoi, să predea camera, după ce se ocupa de mine, de Darby. În afară de cazul în care...

„Nu ar fi fost suficient", se gândi Zane, ignorând sunetul sirenelor care se auziră din ce în ce mai puternic când o ambulanță se apropie și intră.

Nu s-ar fi terminat.

– Mereu a fost un nemernic arogant, Lee. Ar fi încercat să îi atace pe Britt, Emily și familia voastră. Dave și ai lui – toată lumea din Lakeview care era pe lista lui. Cu toții suntem vinovați pentru ceva, iar el ar fi vrut să ne termine pe toți înainte să meargă mai departe cu viața lui.

– Nici aici nu te pot contrazice, dar acum nu va mai avea ocazia asta. Nebun sau sănătos, acum o să se întoarcă unde îi e locul și nu va mai ieși de acolo.

– Lasă-mă să fiu și eu de față la discuție. Nu voi spune nimic, continuă Zane repede. Și dacă obiectează la prezența mea acolo, plec. Nu cred că o va face. Vrei o mărturisire ca să pui capăt acestei istorii o dată pentru totdeauna? Lasă-mă să stau acolo.

Lee făcu niște pași înainte și înapoi, pentru o clipă, luptându-se cu sine însuși. În cele din urmă, spuse:

– Uite cum vom face. Tu intri, stai acolo, nu spui nimic până ce nu termin eu cu el. Dacă va vrea să ieși, ieși. Dacă intervii și-mi strici interogatoriul, tu și cu mine vom avea o discuție foarte lungă și neplăcută.

– Nu va fi nevoie. Mulțumesc, Lee.

– Atunci, hai să mergem! Să vedem dacă doctorii spun că putem vorbi cu el – mă rog, în măsura în care e în stare.

De-a lungul timpului, fuseseră făcute niște schimbări în unitatea de primiri urgențe, și de data asta Zane intră teafăr, nevătămat și liber. Dar amintirile îi reveniră, la fel ca și durerea, și teama. Brațul începu să-l doară, gâtul începu să-l ardă, uscat.

Nu spuse nimic în timp ce Lee făcu formalitățile și nici în lift nu spuse nimic.

– Am un agent la ușă, îi spuse Lee, iar Silas e înăuntru cu el. Nu are nici o șansă.

Zane dădu ușor din cap. Lee arătă insigna la biroul asistentelor și merseră mai departe.

– Du-te să iei o mică pauză, Donny, îi spuse ofițerului de la ușă. Te anunț când terminăm.

– Sigur, șefu'.

Silas se ridică când intrară Lee și Zane și puse deoparte revista pe care o frunzărise până atunci.

De data asta, Graham era culcat pe spate, încătușat, și cu fața o simfonie întreagă de vânătăi și bandaje. Monitorul care bipuia scoase un sunet ascuțit spunându-i lui Zane că inima lui Graham ratase o bătaie când el îl privise în ochii vineți și umflați.

– Te rog să pornești reportofonul, Silas, pentru ca eu și domnul Bigelow să avem o discuție.

Graham scrâșni printre dinții încleștați.

– Doctor.

– Nu mai ești doctor și asta încă de destulă vreme. Poți să te duci să-ți iei o cafea, Silas.

Lee făcu un semn spre scaunul pe care îl eliberase Silas. Zane se așeză.

– Șeful poliției din Lakeview, șeriful Lee Keller, inițiază interogatoriul lui Graham Bigelow după ce medicii au dat undă verde. Ți s-au citit drepturile, domnule Bigelow? Asta e consemnat deja în procesul verbal, dar e bine să și întrebăm, nu?

– Îmi cunosc drepturile.

– Bun. De data asta ești acuzat de încălcarea proprietății, intrare prin efracție, atac și lovire. Mai sunt și chestii minore precum furtul unor plăcuțe de înmatriculare și folosirea lor ilegală la vehiculul propriu. Ai încălcat termenii eliberării condiționate în mai multe moduri, așa că vei termina de ispășit cei trei ani rămași din sentință, înainte de a fi închis pentru acuzațiile pe care tocmai le-am menționat. Lee se sprijini ușor cu șoldul de picioarele patului într-un gest ce ar fi putut fi greșit înțeles drept unul prietenos. Toate acestea nu sunt nici pe departe atât de grave cât următoarele, și anume cele de crimă. Poliția locală a găsit trupul Elizei, Bigelow. L-a găsit exact acolo unde l-ai lăsat tu, pe pat, cu capul pe pernă, învelit într-o pătură și acoperit de un cearșaf. Și cu semne vizibile de abuz fizic și bătaie.

– Accident.

– Asta va fi depoziția ta? Că în mod *accidental* ți-ai omorât soția în bătaie, ai lăsat-o acolo și ai venit cu mașina până aici ca să îl omori și pe Zane în bătaie?

– A căzut. Eliza a căzut și s-a lovit la cap. Hematom intracranian.

– A căzut mai întâi cu fața în jos? Mi s-a trimis o poză. Lee își scoase telefonul și continuă să vorbească în timp ce căuta pozele. A reușit să cadă cu fața în jos, după care să-și spargă capul la ceafă? Foarte interesant! Răsuci telefonul și îl împinse înaintea lui Graham, unde putea

să-l vadă. Ai lovit-o și încă nu doar o dată, din câte s-a putut stabili deja, iar ea s-a lovit de blatul din bucătărie – am găsit sângele ei acolo.

– A căzut. Căzut. Hematom intracranian.

– Deci pur și simplu ai lăsat-o să moară?

– Nu aveam ce face. Era prea târziu.

– Nu ai sunat după ajutor?

– Sunt medic, scrâșni Graham.

– Ba nu, nu ești. Ești un criminal violent care ai bătut-o pe femeia care, pentru motive pe care nu le voi înțelege niciodată, a rămas lângă tine și și-a trădat propriii copii pentru tine, până ai băgat-o în mormânt. Am găsit camera de motel, Graham. Am găsit și mașina. Și tableta. Două minute de cercetare pe iPadul acela au arătat că i-ai urmărit pe Zane, Britt, Emily și pe alții.

Graham întoarse capul ca să se uite în ochii lui Zane.

– La ce te holbezi? Crezi că tu contezi? Nu ești decât un nimic. Și așa ai fost întotdeauna, un nimic, nimic, nimic.

În loc să răspundă sau să reacționeze, Zane își lăsă privirea să o sfredelească pe a lui Graham. În buzunar, degetele mângâiau cusătura mingii.

– A contat suficient pentru ca tu să-ți lași soția moartă acolo și să te întorci aici, să faci tot ce ai putut ca să intri în casa lui Zane și să ataci o femeie, spuse Lee.

– Nimic. Casa aia mare? Nimic. Avocatul lu' pește prăjit? Un nimic. Stă acolo, prea fricos ca să spună ceva.

Zane îl fixă la fel de intens și zâmbi.

– Șterge-ți mizeria aia de zâmbet de pe față! încearcă să strige Graham și se crispă în momentul în care i se mișcară sârmele ce îi țineau falca la locul ei. Rahat cu ochi, slab și inutil! Ar fi trebuit să te omor când erai în leagăn și pe tine, și pe târfa aia plângăcioasă de soră-ta. Mi-ai distrus viața. Ai distrus-o pe maică-ta.

Lee prinse privirea lui Zane și dădu ușor din cap spre el.

– Cum am făcut asta? spuse Zane întrebător.

– Derbedeu lipsit de respect! N-am putut să fac un bărbat din tine. Eu ți-am dat viață și tu ai distrus-o pe a mea. Ar fi trebuit să te omor în noaptea aia, și pe tine, și pe târfulița aia de soră-ta mai mică. Eliza ar fi în continuare în viață. Am fi fericiți acum.

– Tu nu ai fost în stare să nu o mai lovești, nu-i așa? Toți anii ăia pe care i-a petrecut în închisoare, toți anii ăia în care te-a așteptat, degeaba, tot nu ai fost în stare să te oprești.

– Nu mai era la fel. Se pierduse. Din vina ta.

– Așa că, după ce ai lovit-o ultima oară și ai privit-o murind, te-ai întors aici ca să mă faci să plătesc.

– Toți trebuie să plătiți pentru ce ați făcut, toți!

– Ai aruncat pietre în geamuri ca să mă faci să plec de acasă ca să poți pătrunde acolo după bunul-plac, spuse Zane de data asta pe un ton voit batjocoritor. Te-ai gândit, hei, acolo nu se mai află decât o femeie singură. Și tu, care te pricepi atât de bine să bați pe cineva mai slab, mai mic decât tine! Așa puteai apoi să mă aștepți, să mă faci să plătesc.

– Tu mi-ai răpit viața și eu ți-o răpesc pe a ta.

– Ai intrat în casa mea, ai atacat-o pe Darby intenționând să aștepți până mă întorc ca să mă poți omorî.

– Eu ți-am dat viață. Eu am dreptul să ți-o iau. Am dreptul să te fac să suferi înainte de asta pentru fiecare minut al fiecărei zile pe care am petrecut-o închis ca un animal.

– Ți-ai omorât soția.

– Am terminat-o pe femeia golită de conținut în care se transformase. Să-i iau viața unei simple păpuși fără conținut a fost un act de milă. Tu mi-ai furat-o. Tu ar trebui să fii mort acum.

Zane se ridică, se apropie de pat.

– Îmi pare rău că am ratat șansa să mă bat cu tine, unul la unul, bătrâne. Dar o femeie a făcut ce trebuia să fac eu și te-a bătut de te-a rupt. Ceea ce trebuie că a fost o mare umilință pentru cineva ca tine, și să știu

asta mi se pare extraordinar de mulțumitor. Uite ceva la care să te gândești tot restul vieții pe care ți-o vei petrece în închisoare fără posibilitatea de ieșire condiționată. O puștoaică foarte tare și foarte deșteaptă ți-a stricat planurile pe care le făcuseși pentru mine acum aproape optsprezece ani. Și o femeie tare și foarte deșteaptă ți le-a stricat din nou astăzi. Porni spre ușă, se opri și privi înapoi pentru ultima oară. Dacă fie și în cea mai mică măsură locul în care ai ajuns înainte și unde te duci acum e din vina mea... pot spune că am încă un motiv de sărbătorit.

Silas se apropia când Zane ieșea afară.

– Ești bine, prietene?

– Da, foarte bine. Din experiență pot spune că avem suficient pe înregistrarea aia pentru ca procurorul să-l poată acuza de omucidere pe lângă toate celelalte. O să-și ia un avocat, și acesta va încerca să reducă totul la omor din culpă, dar nu are nici o șansă. E pierdut și indiferent cât mai are de trăit pe lumea asta, va trebui să stea la închisoare.

– Ei bine, o merită cu vârf și îndesat. Ascultă, dacă vrei să ieșim să bem o bere, sunt disponibil oricând.

– Știu. Spune-i lui Lee că vorbim mai încolo. Acum trebuie să mă duc acasă ca să mă asigur că Darby e cuminte.

Și avea nevoie și de niște aer curat și proaspăt.

Nu era de părere că Darby avea o floare preferată, așa că se opri să cumpere tot ce era colorat și vesel și mirosea frumos. Pe urmă realiză că, cele două vaze pe care le avea în casă nu vor fi deloc de ajuns, așa că, cu ajutorul încântat al vânzătoarei de la florărie, cumpără vaze mici, vaze mari, vaze pătrate, vaze înalte și o găleată mare, galvanizată, ca să țină toate florile până ce avea să ajungă acasă.

Dat fiind că ajunsese deja atât de departe, se gândi, la naiba, de ce nu, și cumpără și două sticle de șampanie.

Rareori cumpăra bijuterii și nici nu intenționase să o facă acum, dar o amuletă îi atrase atenția, părând absolut predestinată. În loc de o brățară pe care își închipui că nu o va purta, puse amuleta pe un lănțișor.

Când parcurse tot restul drumului spre casă, cu capota coborâtă și cu briza care sufla spre el parfum de flori, și munții verzi profilându-se pe albastrul clar al cerului, realiză că se schimbase ceva înăuntrul lui.

Cârligul pe care Graham și Eliza îl înfipseseră în măruntaiele lui dispăruse. Era liber, se gândi el din nou, acum era chiar liber.

Trase pe dreapta lângă lac, ieși din mașină doar ca să privească cerul și dealurile reflectate în el. Poate că existau ape tulburi undeva și curenți ce mereu aveau să fie acolo, dar niciodată, niciodată nu îl vor mai trage în adâncurile lor.

Avea să continue să se ocupe de cabinetul de avocatură și o va duce pe Darby cu barca. Poate că, la dracu', poate chiar va juca puțin baseball.

Și va pune trecutul acolo unde îi era locul. În spatele gratiilor, împreună cu Graham.

Urcă încet aleea din față și își văzu casa puternică, solidă – el o făcuse așa – cu fermecătoarele noi platouri terasate și copacii – Darby o făcuse așa.

Se întrebă dacă, la fel ca el, și ea începuse să vadă locul acesta, căminul lui, ca o contopire a lor, un amestec. Și dacă era posibil ca ceea ce însemna pentru el să însemne și pentru ea.

Pentru moment, parcă în față și scoase totul dinăuntru. Se uită din ușă studiind felul în care Darby punea pietrele, cum ea și Ralph se foloseau de linia de elevație din locul respectiv, în timp ce Gabe le aducea pietre.

El nu își putea da încă seama de viziunea lor, dar se gândi că ar fi fost un mare idiot să nu aibă încredere în ea. Și un bărbat care era suficient de deștept să o aibă pe Darby McCray în viața lui nu era idiot deloc.

Deschise ușile larg, le lăsă așa și pătrunse în zona unde răsuna muzică rock and roll.

Ralph dădu cu ochii de el și ridică o mână.

- Nu ridică nimic peste limită, șefu'. Avem noi grijă, stăm cu ochii pe ea.

- Mă bucur să aud asta. Unde sunt ceilalți?

- Fac treburi de întreținere, răspunse Darby ștergându-și transpirația de pe față. Ai venit să mă verifici? Nu am destui care stau cu ochii pe mine?

- E puțin cam nervoasă, îi spuse Gabe.

- Cine nu ar fi, mormăi ea, arătând cu degetul în direcția în care voia ca Gabe să pună o piatră ca să o poată aranja ea.

- Păi e și normal, că se apropie ora la care trebuie să-și ia medicamentele.

Darby îi aruncă lui Ralph o privire furioasă pe sub cozorocul șepcii.

- Știu ce oră e.

- E foarte cald, remarcă Zane. Ce-ar fi să fac o carafă mare de limonadă rece?

Darby își mută privirea pătrunzătoare asupra lui Zane.

- Știi să faci limonadă?

- Sigur că știu. Scoți cutia de concentrat din congelator, o deschizi, o golești într-o carafă, adaugi apă rece și amesteci.

Reuși însă să-i stârnească simțul umorului.

- Ciudat, asta e și rețeta pe care am moștenit-o eu din familie.

- Hai că mă duc să o fac și pe urmă puteți cu toții să luați o pauză, iar Darby poate să-și ia pastilele.

Și se gândi în timp ce intra înăuntru că va suna la cabinet după aceea și va rămâne să lucreze acasă. Mai încolo va face un grătar, cu niște cotlete și porumb dulce și niște cartofi odată cu ei.

Pentru că, indiferent dacă ei îi convenea sau nu, el avea de gând să aibă grijă de ea.

capitolul 20

Transpirată, cu dureri în toate oasele și mulțumită, Darby făcu niște poze ca să vadă cum progresa construcția cascadei înainte să decidă că ziua de lucru s-a sfârșit. Știa că Zane stătea pe terasa din spate cu laptopul, o cola și una dintre mingile de baseball pe care le purta la el aproape tot timpul. Suportase cu stoicism prezența permanentă a lui Ralph pe urmele ei.

– Trebuie să stea cineva cu ochii pe tine, șefa.

La fel cum suportase cu stoicism și ca un adolescent să îi aducă la fiecare oră o pungă cu gheață proaspătă și să-i amintească să facă o pauză și să-și pună gheața pe umăr.

Nu era o idioată, își repetă Darby în minte, și era perfect capabilă să-și facă treaba *și* să fie nervoasă în timp ce aprecia totuși grija lor. Acum că se terminase tot ce avea de făcut pentru azi și echipa plecase, se pregăti mental să suporte cu stoicism agitația lui Zane în jurul ei.

Așa că se duse la măsuța lui, îi luă cola și dădu pe gât ceva din ea.

– Știi că nu era nevoie să stai acasă și cu atât mai puțin să stai aici. Deja îi aveam pe Gabe și Ralph în preajmă să mă bată la cap cu privire la instrucțiunile doctorului.

– Aha, murmură el terminându-și ultimul e-mail. De fapt, am vrut să mă bucur de o după-amiază liniștită în care să lucrez acasă, afară, înconjurat de peisajul excepțional pe care doamna mea îl făcea pentru mine. O schimbare bine-venită în ceea ce mă privește. Ridică bărbia arătând spre cascada ce începea să capete formă. Mi se pare că treaba merge foarte bine.

– Da, așa e. Și dacă o să și pleci de acasă și o să te duci la treabă tot restul săptămânii așa cum ar fi normal, ar trebui să vezi produsul finit până sâmbătă seara. În speranța ca nu vom avea întârzieri din cauza ploilor.

– Da? Excelent! Tocmai mă gândeam că dacă apuci să termini treaba – sau cel puțin cea mai mare parte – până

la sfârșitul lunii, vreau să dau o petrecere grandioasă aici de 4 Iulie.

– Pe bune?

– De aici, de sus, vom avea o priveliște extraordinară a artificiilor de deasupra lacului.

– Hmmm.

Ea își coborî ușor ochelarii de soare pe nas și-și îngustă ochii studiindu-i fața.

– Am impresia că ai figura unui tip binedispus.

– Aș zice că ai dreptate.

– Ceea ce e destul de puțin așteptat.

– Sunt suficient de bine dispus să fac focul la grătar. Te interesează?

Nu avea de gând să se agite în jurul ei, concluzionă ea fără să știe ce să înțeleagă din chestia asta sau cum să judece buna lui dispoziție.

– S-ar putea. Doar că mă duc să fac un duș.

Ea intră în casă, pe urmă ieși din nou vijelios, afară.

– Ai de gând să-ți deschizi o florărie fix în bucătărie?

– Ce? Oh. Clătinând din cap, izbucni în râs și se ridică în picioare. Am uitat. Sunt pentru tine!

– Pentru mine? Walker, trebuie că sunt mai mult de o sută de flori acolo.

– Nu m-am putut decide ce să-ți iau, așa că am luat o grămadă, de mai multe feluri. Și vazele aferente, adăugă intrând înapoi în casă alături de ea. M-am gândit să le pun în vaze, dar pe urmă am hotărât că sigur tu te pricepi mai bine ca mine.

– Ei bine..., începu ea căutând ce să spună și nereușind decât să exclame: Foarte tare!

– Nu ți-am luat felicitare, fiindcă m-am gândit că nu există una care să acopere totul. Cum ar fi mulțumesc, îmi pare rău, însănătoșire grabnică, felicitări, poate. Și, mai ales, că ești foarte importantă pentru mine. Foarte importantă, Darby.

„Foarte tare" nu exprima nici pe departe, realiză ea, ce o făceau să simtă vorbele lui în momentul acela.

Cuvintele, felul în care se uită la ea, parfumul și culorile minunate ce îi înconjurau.

– Sunt foarte murdară, dar asta e. Se apropie de el, se lipi de el și speră că tot ce simțea în momentul acela va reuși să-i transmită prin sărut. E ridicol și nemaipomenit de frumos, Zane. E nebunesc de-a dreptul și atât de dulce... Înainte să se tragă înapoi, își apăsă mâinile pe obrajii lui. O să mă simt în al nouălea cer aranjându-le pe toate.

– Putem bea și o cupă de șampanie în timp ce faci asta.

Ea clipi.

– Șampanie.

– Am cumpărat două sticle, spuse el scoțând una din frigider și apucându-se să o deschidă. Nu m-am gândit să te întreb dacă îți place șampania.

– Aș fi nebună să nu-mi placă. Zane, unde te-ai dus când ai plecat de-aici, de dimineață?

– O să-ți povestesc. Deschise sticla cu un pocnet vesel. Între timp, deschide tu asta.

Îi întinse o cutiuță mică, împachetată, apoi scoase cupele de șampanie.

Copleșită, chiar ușor temătoare, ea se uită la cutiuță.

– Zane, nu am decât câteva vânătăi. Pentru toate astea ar trebui să fiu în comă.

– Dacă ai fi, nu ai putea să bei șampanie. Deschide-o! Dacă nu îți place, îl păstrez eu fiindcă atunci când l-am văzut m-am gândit la tine.

Teama nu îi șterse curiozitatea, așa că trase de panglică și rupse ambalajul. Și nu se putu abține să nu zâmbească în momentul când deschise cutiuța și văzu o amuletă în formă de carte pe un lanț pe care scria următorul citat:

„Deși mică, aprigă e ea."

Ținând-o în lumină să se legene ușor, ea îl privi în ochi.

– Am un metru șaptezeci. Asta nu înseamnă deloc „mică".

– E-adevărat, chiar și așa. Și Dumnezeu știe că „aprigă" ți se potrivește perfect.

– Ei bine, să știi că îmi place foarte mult, așa că să nu-ți închipui că-l vei putea păstra pentru tine. Își strecură lanțul în jurul gâtului. Acum aș putea să încerc să profit de pe urma fiecărei zgârieturi și julituri pe care le capăt la muncă, să văd cu ce mă pot alege.

El nu zâmbi.

– Asta a fost o chestie personală.

– OK. Ce-ar fi să mergem afară, să stăm jos și să bem vinul ăsta scump, timp în care tu o să-mi povestești de ce ai plecat de aici atât de furios și supărat și pe urmă te-ai întors atât de binedispus.

– Așa vom face, ca să scap de chestia asta o dată pentru totdeauna. Pe urmă pornesc grătarul ăla, în timp ce tu te vei ocupa de flori. Ieși afară cu ea, se așezară, iar el porni să povestească fără un alt preambul, căci voia ca partea asta de seară să se deschidă și să se închidă cât mai curând. M-am dus să vorbesc cu Britt, pe urmă cu Emily – și voi reveni la chestia asta. Pe urmă m-am dus la Asheville să-l văd pe Graham.

– M-am gândit că o vei face.

– Arată ca și cum a boxat zece runde cu un campion, ceea ce e adevărat. Ambii ochi vineți, nasul spart. I-au prins mandibula în niște sârme. Nu pot spune că i-am văzut boașele, dar mi s-a spus că sunt praf. Să nu cumva să-ți treacă prin minte să-ți pară rău. În nici un caz!

– Eu nu am lovit niciodată pe nimeni, nu am rănit pe nimeni în halul ăsta. La antrenamente e altceva. Chiar și atunci, demult, cu Trent, și atunci a fost cu totul altfel.

Zane se întinse și trase în jos umărul tricoului ei ca să scoată la iveală vânătăile.

– Tu crezi că el s-ar fi oprit acolo?

– Nu. Știu că am făcut ceea ce a trebuit să fac.

– Lee mi-a dat voie să rămân acolo cât i-a luat prima declarație, în spital. I-au găsit camera de motel și i-au găsit și mașina. S-au găsit dovezi, o mulțime, cu privire la ce intenționa să facă. Și, în cele din urmă, exact cum

am anticipat că se va întâmpla, nu a mai putut suporta să mă vadă acolo. Nu a putut să mai suporte să mă vadă acolo, uitându-mă la el, așa că toată ura aceea, toată furia aceea, a răbufnit. Îi povesti totul, fără să îndulcească nici un amănunt, ca și cum ar fi tăiat în carne vie. A mărturisit.

Șocată, îngrozită, Darby își împreună mâinile pe sub masă.

– A mărturisit că și-a omorât soția, că a venit aici să încerce să te omoare pe tine.

– Aș vrea să spun că s-a schimbat de ultima oară de când l-am văzut, dar nu e adevărat. Ridică mingea, o studie, apoi începu să o răsucească în mână. Cred că închisoarea și viața pe care a fost silit să o ducă după aceea au reușit să îndepărteze orice poleială, orice aparență încercase să-și construiască. Iar acum nu mai e în stare să se poleiască la loc, să se ascundă în spatele aparențelor. Cum e așa e și așa se vede.

Se simțea bine să stea aici, alături de ea, să miroasă flori, să îl bată briza călduță în timp ce se elibera de toată încărcătura emoțională a zilei. Puse din nou mingea jos.

– Lee a primit acum o oră raportul preliminar privind moartea Elizei. Graham a ghicit cu precizie cauza morții. Hematom intracranian, provocat de o lovitură la cap. Avea urme de lovituri proaspete și avea și urme de lovituri vechi. Bănuiesc că vor ajunge în final să-l acuze de omor din culpă înainte să se termine totul.

– Dar...

Zane își flutură mâna în aer.

– Din cauza circumstanțelor, dovezilor, tiparului situațional, va primi douăzeci de ani pentru asta. Dacă adăugăm atacul cu circumstanțe agravante și loviturile pe care ți le-a aplicat, violarea eliberării condiționate și așa mai departe, pe lângă istoria sa trecută extrem de violentă, nu va mai ieși de acolo. Va muri în închisoare.

Făcu o pauză, se uită lung spre ceea ce era al lui, spre ceea ce reușise ea să facă din ce era al lui, la toate

plantele și mugurii, și bobocii de flori ce se găseau acum unde lui nici nu-i trecuse prin cap să pună așa ceva, copăceii tineri și ghivecele dând pe dinafară de culoare.

– Eu nu am mai apucat niciodată să îl privesc în față și să-i vorbesc după noaptea aceea. Atunci eu eram cel ce se afla în spital, eu eram cel care avea cătușe. După, am depus mărturie la tribunal, dar nu ne-am confruntat față în față. Am făcut-o astăzi, pentru mine. Pentru Britt și Emily. Pentru bunicii mei. Pentru tine. Și am realizat când am plecat de acolo că s-a terminat – și nu se terminase, fiindcă închisesem totul în mine atât amar de timp. Iar acum nu am mai făcut asta. Am smuls-o, ca pe o... plantă otrăvitoare, cu rădăcini și cu tot restul. A dispărut.

– A fost nevoie de curaj să faci ceea ce ai făcut.

– Nu mă putea atinge.

– Nu fizic. Rănile emoționale sunt mai adânci, știm amândoi asta. A fost nevoie de curaj și de creier. Mult, mult creier. Ai știut exact ce să faci doar ca să-l enervezi. Și pun pariu că ai fost mai acuzator decât cel mai al naibii procuror.

– N-a fost prea rău, zâmbi el brusc. N-a fost rău deloc. Acum hai să punem capăt întregii povești pe pozitiv. Emily o să fie bine. Îi e destul de greu, la fel cum le este și bunicilor mei, dar vom reuși să trecem și peste asta. Și Britt, de asemenea, pentru că ei se vor concentra – noi toți – ne vom concentra pe ceva bun și pozitiv. Britt e gravidă.

– E... vai, dar e minunat! spuse Darby țopăind literalmente pe scaun și ridicându-și paharul să-l ciocnească de al lui. Asta e cea mai bună veste. Când ar trebui să vină bebelușul?

– Nu știu. Totul s-a întâmplat foarte recent. Nici nu voia să facă anunțul ăsta deocamdată, dar pe urmă s-a gândit că e mai bine să îl facă. Se pricepe la chestii de genul acesta, ca să echilibreze lucrurile.

– Da, de minune. Ar fi trebuit să-i duci ei flori.

– Ai dreptate. O s-o fac, mâine. Tu poți să te ocupi de ale tale, să-ți faci dușul și să-ți pui gheață pe umăr. Eu o să fac cina. Și pe urmă putem să ne ametim serios cu șampania aia.

– Sunt absolut de acord cu planul ăsta, răspunse ea întinzându-se să-l ia de mână. E-adevărat că ziua a început într-un fel cât se poate de nasol, dar o vom termina fericiți, bine hrăniți și puțin beți.

În timp ce rănile i se vindecau, Darby vorbi cu poliția din Asheville, cu procurorul, răspunse întrebărilor reporterilor de la ziarul *Lakeview Weekly* și celor din Asheville, Raleigh și de la Associated Press.

Cazul original în care erau inculpați doctorul Graham Bigelow și soția sa generase atenția considerabilă în media la momentul respectiv. Iar cazul curent scoase la iveală tot ce se întâmplase acum și adăugase și amănuntele proaspete.

Știa că și Zane avea de-a face cu reporterii, la fel cum știa că amândoi vor răsufla ușurați în momentul în care știrile se vor îndrepta spre un alt scandal.

În timp ce luna iunie făcea încet loc lunii iulie, termină treaba acasă la Zane, se ocupă de partea de piatră la ultimul bungalow al lui Emily, strecurându-se între două rezervări, și se apucă de ce-i ceruse familia Marsh pe lac.

Cu ajutorul echipei și surprinsă că și Zane se pricepea la pistolul de împușcat cuie, își termină și șopronul pentru echipamente și scule și un mic chioșc în grădina proprie, amenajat cu tot ce îi trebuia, și scheletul serei ridicat.

Poate că își neglijase deocamdată casa pe dinăuntru, dar își construise o afacere prosperă, încet, client după client.

Acum era o după-amiază frumoasă de sâmbătă și lucra cu doi astfel de clienți în timp ce băiețelul lor trăgea un pui de somn la umbră.

– Știți ce se întâmplă atunci când tundeți plantele? întrebă arătându-le lui Charlene și Joe cum se face.

Nu numai că împrospătați planta sau tufișul, ceea ce faceți este să încurajați apariția și creșterea unor muguri noi. Iar la ierburile acelea aromatice de acolo, trebuie să le rupeți floricelele.

- Dar sunt așa frumoase, obiectă Charlene.

- Da, dar toată energia plantei va merge la floare în locul celorlalte părți ale vegetației și, odată ce înfloresc, frunzele vor deveni amare. De asemenea, trebuie să rupeți din când în când partea de sus a tulpinii ca să o încurajați să dea lăstari în părți. Uite, aici, la punctul unde apare o rămurică, numeri câteva frunze, după care rupi tulpina. Pe astea le folosești la următoarea mâncare pe care o faci, iar busuiocul tău va fi în același timp stimulat. Va crește la loc și mai mare, și mai puternic.

- Noi am mai copilit câteva frunze ici, colo, îi explică Joe.

- Da, văd.

Studie plantele prin ochelarii lui cu rame groase.

- Și de asta par puțin mai viguroase ca restul?

- Da. Încercați să faceți asta cu toate și, până veți dori să le culegeți, o să aveți o mulțime.

- Dacă așa va fi, o să fac niște pesto pentru tine.

Darby înclină capul ușor spre Joe.

- De acord.

Se mișcă prin grădină, alături de ei, dându-le sfaturi, încântată că amândoi luau notițe.

- Oh-oh. Hai că se trezește șeful. Mă duc eu, iubito, spuse Joe băgându-și carnețelul în buzunar și ducându-se spre băiețelul lui.

- Mulțumim mult pentru că ai venit aici ca să mai vorbim o dată despre toate aceste aspecte. Echipa ta ne ajută foarte mult.

- Doar pentru asta suntem aici.

- Ți se vindecă vânătăile. Te supără umărul?

- Nu, deloc. E destul de urât, acum are nuanța aceea de galben, poate c-aș putea spune că e un pic înțepenit dimineață la prima oră, dar nu chiar atât de rău. Și pe urmă își dă drumul, destul de repede.

– Ăsta-i avantajul că ești în formă și foarte activă, sublinie Charlene. Ne-am mirat când am primit invitația pentru 4 Iulie.

– De ce? Tu și Britt sunteți prietene. Iar în momentul acesta ești și medicul meu.

– Acum că am aflat întreaga poveste care s-a petrecut aici, în casa asta, am crezut că Britt și familia ei vor dori să păstreze față distanța de noi.

– Voi nu ați avut nici o vină în ce s-a întâmplat. Și nici casa.

– Când mă gândesc că ar fi putut intra aici în noaptea asta. Copilul... Copiii, spuse ea apăsându-și protector mâna pe burtică.

– Nu te gândi. E din nou acolo unde trebuie să fie și acolo va rămâne.

– Și Joe îmi tot spune asta. Eu mă întreb – chiar într-o comunitate prietenoasă ca asta pot exista probleme. Mă întreb dacă ai vrea să predai niște ore de autoapărare.

– O, dar nu am pregătirea necesară.

Charlene izbucni într-un râs vesel.

– Glumești? Mai gândește-te. Poate în timpul iernii când nu vei mai avea atâta treabă.

– Bine, o să mă gândesc la asta dacă tu și cu Joe o să vă gândiți să luați un aparat de făcut îngrășământ.

– Știu că ar trebui, oftă Charlene. Doar că sună ca și cum ne mai înhămăm la încă o treabă.

– O să fiți uimiți cât de util se va dovedi. Trebuie să plec spre Zane și mai am încă o oprire pe drum. Pregătirile pentru petrecere sunt în plină desfășurare. Ne vedem pe 4.

– Sigur nu vom lipsi.

Aruncă o privire peste stradă înainte să se urce în camionetă. Chiar dacă știa că nu are cum să se mai afle acolo un bărbat violent într-un Mercedes, nu se putu abține. Încă.

Trecu pe la familia Marsh ca să vadă ce făceau Roy și Ralph acolo și apoi petrecu o oră alături de ei ca să termine împreună noile trepte de piatră.

Din barca lor, cei doi Marsh strigau veseli spre ei.

– Sunt frumoase, țipă Patsy. Absolut minunate!

– Și sunt și sigure! strigă Darby înapoi.

– Ce zici, vrei să faci o tură cu noi în jurul lacului?

Clătină din cap la oferta lui Bill.

– Îmi pare rău, nu pot, trebuie să plec. Deja sunt în întârziere. Ne vedem pe 4.

Se întoarse și dădu cu ochii de Roy care coborâse până la capătul cheiului și acum stătea jos, bălăngănindu-și picioarele.

– Care-i treaba? îl întrebă ea pe Ralph.

Ralph mormăi ridicând din umeri ca de obicei.

– Probabil că e botos fiindcă muncește sâmbăta.

– Ei, acum puteți să vă spălați și să-i dați drumul de-aici. O să lucrăm la terasă luni.

Deși își dădu ochii peste cap, Darby se duse și ea până la capătul cheiului și se așeză lângă Roy.

– Ziua de muncă s-a terminat. Mi se pare o prostie să stai așa botos aici din cauza asta.

– Nu sunt deloc botos. Îmi place să mă uit la apă. Nu pot să merg cu barca, fiindcă am rău de mare, ceea ce e o mizerie.

– Da, chiar că e o mizerie.

– Dar îmi place să mă uit la apă. Și îmi place să privesc înapoi de aici și să văd treptele alea pe care le-am construit și eu. Arată super!

Darby privi și ea înapoi.

– Da, chiar că da.

– Stau aici și mă uit la apă și mă uit înapoi la treptele alea și la naiba dacă nu văd în mintea mea ce ai de gând să ne pui să facem pe panta aia. Pot să văd. Dacă m-ai fi pus să-mi imaginez asta anul trecut, chiar acum câteva luni, aș fi zis că nu pot să văd acolo altceva decât o porcărie de pantă abruptă și plină de buruieni. Dar acum văd fix tot în mintea mea. O lovi ușurel cu palma peste coapsă. Și mai știu și cum o să procedezi, sau cel puțin în mare. Așa că m-am pus aici, să mă bucur de apă și de briza aceasta plăcută, și brusc am avut o revelație.

Se poate spune că în momentul ăsta am o meserie. Nu-i o chestie a dracului de neașteptată?

– Ai spatele puternic, Roy. Ai și mâini pricepute, și ochi buni. Mâinile și ochii ți s-au îmbunătățit și erau de la început ca lumea. Iar dacă îți trece prin cap să mă lași și să-ți deschizi propria afacere o să te pocnesc de nu te vezi!

El își lăsă capul în jos și zâmbi.

– Sunt sigur că ești în stare. Nu, mă gândeam că am o slujbă ca lumea. Am o meserie. Sunt în stare să-mi câștig un trai decent, zi de zi. Și mă gândeam, la naiba, ce-ar fi să o cer pe Adele de nevastă.

– Fir-ar să fie, Roy! strigă ea trăgându-i una în umăr, apoi înșfăcându-l să-l pupe și făcându-l să-și lase din nou capul în jos și să izbucnească în râs. E minunată!

– Știi ce e, de fapt, minunat? Nu a încercat niciodată să mă schimbe. Mă iubește așa cum sunt. Și presupun că m-am schimbat într-o oarecare măsură, și m-ai schimbat și tu, și ea tot mă iubește așa cum sunt.

– Ai face bine să faci ceva în privința asta, prietene, și-ncă urgent.

– Așa cred și eu.

Ea îi mai trase un pumn în joacă și se ridică grăbită.

– Am întârziat atât de rău!

O luă înapoi pe treptele cele noi, mulțumită de senzația pe care i-o dădeau, sub picioare, solide și egale. Și zâmbi tot drumul până acasă la Zane.

Îl găsi alături de Emily și Britt, pe verandă.

– Scuze, scuze! Am avut treabă. Gata, acum am intrat complet în atmosfera de petrecere. Ce aveți nevoie să fac eu?

– Pe mine vor să mă pună să întind luminițe pe aici, se plânse Zane. Și au spus că mai am nevoie de încă două mese cu mâncare, pe care să le umplu cu platouri.

– Sigur putem rezolva asta.

El închise ochii, exasperat.

– Și eu care mă gândeam că vei fi de partea mea.

– Am angajat o trupă din zonă să cânte, spuse Emily hotărâtă.

– O să avem muzică live? Foarte tare.

– Dar eu am boxe exterioare, le aminti Zane. Și mai am și o listă nesfârșită de hituri în laptop.

– Nu e același lucru cu muzica live, spuse Britt, bătându-l pe mână. Și o să facem niște jocuri pentru copii. Cu mici premii.

– Mamă, ce-mi place. Am niște pal vechi acasă. Putem face o gaură în mijloc, îl vopsim frumos și punem un coșuleț dedesubt, să arunce săculeți de fasole. Pe urmă putem face un concurs de aruncat baloane cu apă, o mică vânătoare de comori și așa mai departe. Sunt o mulțime de chestii.

– Și eu care mă gândeam că voi arunca niște chestii pe grătar, voi cumpăra un camion cu băuturi și o să comand garniturile.

Cele trei femei se holbau la el cu o expresie ce arăta milă și amuzament simultan.

– Deci, continuă Darby, eu sunt în stare să fac o salată mare cu tot felul de verdețuri, dar dacă mă lăsați să nu mă ocup de partea cu gătitul real, pentru care toată lumea vă va fi recunoscătoare, o să am grijă de jocurile pentru copii și de premii.

– S-a făcut, dar o să te ajut și eu la astea, adăugă Britt. O să ne distrăm. Și probabil că o să avem nevoie de tine pentru partea cu luminițele.

– Eu o să plătesc trupa.

– Emily, nu o să plătești...

Ea îi reteză vorbele cu o simplă privire.

– Poate că e casa ta, Zane, dar asta este o operație comună Walker-Keller-Norten-McCray. Acum, după cum spuneam mai devreme, oamenii vor aduce cu toții mâncare, fiindcă așa se face de obicei, dar noi ne vom termina totuși lista de cumpărături la care ne gândeam și pe urmă vom decide cine ce face.

Depășit numeric și cu siguranță depășit și din punctul de vedere al armelor avute la dispoziție, Zane se retrase de pe câmpul de luptă.

După ce femeile din viața lui îl învinseră cu totul, Zane se așeză alături de Darby pe terasă. Își contemplă berea.

– Ce mama naibii am avut în cap?

– O petrecere să moară lumea, îi aminti Darby.

El o privi lung.

– Definiția pe care o dau eu unei petreceri nu pare deloc în același univers cu opinia pe care o are restul lumii.

– O să fie foarte tare. Nu poți avea o casă, un teren ca acesta, o priveliște ca aceasta și să nu faci o petrecere uimitoare, zâmbi ea în timp ce el se încruntă, ușor gânditor. Ce-ar fi să fac niște macaroane cu brânză?

El o privi din nou, la fel de lung, dar de data aceasta mult mai puțin gânditor.

– Așa, pur și simplu, cu ce avem prin frigider acum? Ca data trecută?

– După cum arăți, mi se pare că ai nevoie de ceva care să te facă să te simți mai bine.

– Așa este. De fapt..., continuă el bătând cu degetul în lista lui de sarcini. Am nevoie de mai multe chestii ca să mă simt mai bine. Cum ar fi un aperitiv.

– Aperitivele cu care nu dau eu niciodată greș sunt să deschid un borcan de măsline sau să pun pastă de brânză dintr-un tub pe niște biscuiți. Și dacă e să devin chiar extravagantă, pot să pun o măslină pe un biscuit pe care am pus deja cremă de brânză.

– Putem face ceva mai bun de-atât, zise el ridicând-o în picioare.

În timp ce o împingea ușurel spre casă, zâmbetul ei se făcu și mai mare.

– Al șaselea meu simț îmi spune că nu la mâncare te gândești.

– Nu știu. Mi se pare că ești foarte apetisantă.

– Asta e adevărat. Chiar sunt.

Dornică să o dovedească, își schimbă locul și începu să-l împingă ea ușurel de la spate spre canapeaua din camera cea mare.

– Și e bine că sunt, fiindcă vom mai întârzia cu cina.

El dădu să spună că ușile de la terasă erau larg deschise, dar se trezi pe spate, pe canapea, cu Darby călare pe el.

Și atunci hotărî că aidoma vechilor cavaleri, făcea ce voia, când voia, în castelul lui.

– O să aflăm dacă sexul îți mărește foamea sau ți-o potolește, spuse ea scoțându-și tricoul de muncă.

Înainte să se lase în jos peste el, Zane trecu cu degetele peste vânătăile pe cale să se vindece de tot de pe umărul ei.

– Te mai doare?

– Nu atât de tare cât să-l bag în seamă.

Dar cum privirea din ochii lui spunea clar că el n-are cum să nu-l bage în seamă, Darby îi prinse fața în palme.

– Nu acolo, murmură ea. Vino aici!

Își puse buzele pe buzele lui, apăsând, adânc și mai adânc, prelungind și intensificând sărutul cu fiecare clipă ce trecea.

„Doar noi", se gândi ea când mâna lui o mângâie. „Doar tu și cu mine, în timp ce briza serii târzii alunecă peste pielea noastră poleind-o cu lumină."

Și ceea ce intenționase a fi o partidă scurtă, de distracție, se transformă în ceva lent, în ceva nespus de tandru, alinându-i pe amândoi. Și deși respirația li se înfierbântă, nu se grăbiră, lăsară momentele să se scurgă între ei în timp ce atingeau, în timp ce gustau, în timp ce se bucurau unul de celălalt.

Ea îi descheie cămașa, o deschise larg ca să își treacă mâinile peste pieptul lui. Apoi, ca să-și apese mâna peste inima lui. Era o inimă bună, se gândi ea, generoasă și deschisă, în ciuda tuturor chestiilor prin care fusese silită să treacă. Ori poate tocmai datorită lor. Voia să aibă grijă de inima aia, să o ajute, să facă astfel încât rănile adânci, din profunzime, să se vindece pe deplin.

Zane se ridică spre ea, să o privească în ochi, în timp ce, încet, cu grijă, îi scoase sutienul. Își trecu ușor buzele peste vânătăi. Și el voia să vindece.

Ea era puternică și neînfricată, dar el îi înțelegea rănile ce ardeau înăuntrul ei. Trebuia să îi arate, mai presus de toate, că avea să o protejeze pentru totdeauna, că avea să o apere pentru totdeauna. Și acum, în acest moment, că voia să îi ofere liniște și plăcere în același timp.

Îi prinse sânii în palme, trecându-și ușor degetele mari peste ei până ce ochii aceia adânci ca două lacuri se închiseră. Trupul ei se mișcă peste al lui, încet, sinuos, în timp ce senzațiile deveneau din ce în ce mai intense cu fiecare mângâiere a mâinilor, cu fiecare atingere a buzelor.

Se dădu la o parte, gemând, în timp ce el îi scoase toate hainele și apoi se opri puțin înainte să se repeadă flămând asupra gurii ei. Și i se tăie respirația când el intră în ea și ochii lui îi întâlniră pe ai ei și apoi, din nou, gurile li se uniră.

Și o umplu cu totul, trup și suflet, și inimă, atât de deplin, încât ea se întrebă dacă vreunul dintre ei putea rezista senzației de sublim. Și se mișcară împreună, încet, încet, ca niște valuri gemene. Dăruind și primind la fel, în egală măsură, în timp ce lumina îi poleia cu aur și aerul se revărsa cald și parfumat deasupra lor.

Și ținându-se strâns unul de altul, pierzându-se pur și simplu unul în ochii celuilalt, explodară pur și simplu simultan, într-un vârtej de senzații.

Ea își simți ochii plini de lacrimi. Nu înțelese de ce, așa că își plecă ușor capul pe umărul lui încercând să li se împotrivească. Încercă să se gândească la ceva amuzant, vreo replică ironică sau șmecheră, dar nu putu scoate nici o vorbă și nici nu putu face altceva decât să rămână acolo, agățată de el, în timp ce mâinile lui se mișcau ușor înainte și înapoi peste spatele ei.

– E altfel, spuse el încet. E altfel ceea ce este acum între noi.

Și când ea nu răspunse nimic, el îi atinse ușor cu degetul simbolul infinitului de pe ceafă, gândindu-se la motivul pe care îl avusese ea să și-l facă.

– Asta te sperie?

– Poate. Într-un fel. Da. Am făcut o greșeală atât de mare în trecut.

El se trase înapoi suficient încât ea să-i vadă fulgerul de mânie din ochi. Și tonul i se potrivi întocmai.

– Asta nu e o greșeală. Iar eu nu sunt Trent.

– Zane, tu nu semeni nici în cea mai mică măsură cu Trent. Ești în bună măsură opusul lui. Iar asta, oricât de stupid ar suna, e unul dintre motivele pentru care sunt puțin speriată.

Ca să se simtă mai bine, și el, și ea, Darby își frecă ușurel obrazul de al lui.

– Cum am putut crede că-l iubesc, cum am putut să mă mărit cu el și acum să simt ceea ce simt pentru tine? Dar asta am făcut, și asta e situația acum.

– Mi-aș dori să spun că sună stupid, dar nu sună deloc astfel, sau cel puțin nu în cea mai mare măsură. Dar asta ești tu de-acum. Ăsta sunt eu. Eu, care nu eram deloc în căutarea cuiva, în căutarea unei relații de genul acesta. Dar, iată-ne acum, Darby.

– Mie îmi place punctul în care am ajuns.

– Și mie. Iar acesta este unul dintre motivele pentru care vreau să te rog să te muți aici, cu mine.

– Oh. Se lipi de el, cu toată ființa ei, și-și strânse ochii cu putere. Nu-mi cere asta încă. Știu că e și mai stupid. Și-mi dau bine seama cât de stupid, dat fiind că sunt aici mai mult decât tine, practic. Doar că pentru moment am nevoie să am casa mea. Am plecat de acasă de la maică-mea în casa lui Trent – fiindcă locul acela nu a fost niciodată al meu – după care m-am mutat din nou la mama. Acum pur și simplu am nevoie de ceva care să fie doar al meu.

– OK, să zicem că pot accepta asta, pentru moment. Dar știi, când momentul ăsta se va termina, locul ăsta

va fi tot al tău. La fel cum eu voi fi îndrăgostit de tine, indiferent dacă ești sau nu pregătită pentru asta.

Iubirea pentru el o umplu din nou, atât de deplin, încât inima ei i se umflă, bătând cu putere, amenințând să-i iasă din piept.

– Sunt în stare să spun atâtea prostii..., murmură ea. Poți să-mi lași ceva timp? Am nevoie să mă simt puternică, pe picioarele mele.

– Glumești? Sincer uluit, el se trase din nou înapoi. Nu în privința timpului, că timp avem destul, în privința finalului frazei. Să știi că mie mi se pare că ești cât se poate de puternică și complet pe picioarele tale. Nu se poate mai mult de-atât.

– Ba nu, sunt mult mai puternică decât anul trecut. Iar anul trecut abia reușeam să îmi duc traiul de la o zi la alta. Amândoi suntem pe cale să ne reinventăm, să ne refacem viața, și se pare că ne pricepem de minune. Stai doar încă puțin să ajungem doar puțin mai departe.

– OK, cu asta pot fi de acord. Ușor, trecu un deget peste curbura spatelui ei. Mai ales că în curând te vei da bătută.

– Pe bune?

– Garantat. Ești nebună după mine.

Ea izbucni în râs și se trase într-o parte.

– Tu vorbești?

– Ești nebună după mine, repetă el în timp ce ea se întindea să-și ia hainele. Și în plus, am tras lozul cel mare cu casa asta. O să te dai bătută.

Darby rămase acolo, cu hainele în mână, neavând nimic pe ea în afară de bocancii pe care el nu reușise să-i scoată – și colierul pe care i-l dăduse el. Și îl făcu să o dorească din nou și să dorească să o ia de la capăt, iar și iar.

– Da, casa este fără îndoială un atu, de acord cu tine. Poate că tocmai acesta este motivul pentru care mă culc cu tine.

El zâmbi larg.

– Ești nebună după mine.

– Da, da. Mă duc să fac un duș.

– Bună idee.

Privirea din ochii lui în momentul în care se ridică o făcu să se tragă înapoi în grabă.

– Trebuie să mă spăl. Vrei să mănânci în seara asta sau nu?

Privirea din ochii lui rămase exact la fel. Și ea se trezi râzând fără să vrea în timp ce o lua la fugă. El o ajunse la jumătatea scărilor și o ridică în brațe.

Cina avu loc foarte târziu în seara aceea.

capitolul 21

Darby reuși să termine cea mai mare parte a treburilor pe care și le propusese pentru ziua aceea înainte ca furtuna să lovească năprasnic munții. Ploaia însemna că trebuia să lase deoparte munca în aer liber, pentru clienți, și să-și îndrepte atenția asupra treburilor din interior, în propria casă. După un drum la magazinul de materiale ca să ia vopsea.

Alesese să dea strălucire și veselie bucătăriei făcând pereții galben-canar și rafturile, și dulăpioarele albastru intens. Și fiindcă recunoscuse că nu era chiar cel mai priceput meseriaș la chestii dintr-astea, alesese unul local ca să înlocuiască blaturile și partea de deasupra lor atât de urâte, optând pentru un alb curat ca să scoată în evidență celelalte culori.

În cele din urmă, își promise ea, avea să înlocuiască și podelele alea hidoase. Dar când intra în bucătărie și închidea ploaia afară în urma ei, se putea uita în jur cu plăcere.

Găsise un mic set de bistro la o piață de vechituri în afara orașului, îl vopsise în aceeași nuanță de albastru ca și dulăpioarele cu niște margini galbene. Iar toate culorile astea după ploaia cenușie o făceau să se simtă fericită.

Își scoase hanoracul ud, șapca de muncă și le agăță pe amândouă de unul dintre cârligele în formă de floarea-soarelui pe care le înșurubase în perete, apoi

își scoase bocancii. Ierburile ei – majoritatea păstrate pentru parfum și înfățișare mai degrabă decât pentru a servi drept condimente – stăteau în micile lor ghivece pe pervazul ferestrei de deasupra chiuvetei. După ce testă solul, le turnă tuturor puțină apă.

Dădu să-și ia o cola din frigider și se opri încruntându-se. Ar fi jurat că avusese patru sticle, numai că acum doar trei se aflau alături de sticla de lapte. Ridicând din umeri, își luă telefonul și adăugă și cola pe lista de cumpărături.

După ce-și băgă sticla în buzunarul pantalonilor până la genunchi, își luă vopseaua și gletul în sufragerie. Sau ceea ce avea să fie o sufragerie într-o bună zi.

În momentul acesta servea drept magazie pentru vopsea și alte provizii pentru zugrăvit, scule, niște răsadnițe și alte accesorii de grădinărit pe care le cumpărase la reduceri, toate organizate în funcție de categorie.

Luă banda adezivă care îi trebuia, o prelată și se opri brusc, buimacă.

De ce naiba să fi pus ea statueta cu zână – cea pe care o cumpărase cu gândul la grădinița cu zâne pe care avea să o planteze în primăvara următoare – peste vopseluri? Și ce căuta mecanismul acela de clopoței pentru vânt, încă în cutia lui, peste scule?

Mai degrabă supărată pe ea însăși decât deranjată, puse lucrurile la locul lor, apoi ridică prelata și banda adezivă și le duse sus.

Trebuia în continuare să se ocupe de holul cel scurt, dar dormitorul, la fel ca și bucătăria, îi depășise de mult limita de suportabilitate.

Alesese un albastru-deschis pentru dormitor cu o garnitură crem. Încă nu avea un pat ca lumea, se gândi, dar pilota albă și mulțimea de perne colorate transforma camera într-un loc prietenos în care îți făcea plăcere să intri. Mai devreme sau mai târziu avea să vopsească toaleta aceea cumpărată de la piața de vechituri, dar măcar deocamdată o înfrumusețase considerabil cu oglinda

aceea mare pe care o montase deasupra ei, cu rama de fier forjat în formă de corzi de viță de vie, împletite.

Probabil că avea nevoie și de o mochetă și urma să se ocupe și de asta, dar îi plăcea mult pictura în acuarelă în cele trei culori – reprezentând lacul, munții și o grădină fabuloasă – pe care o atârnase pe perete.

Intră în baia micuță. Când reușise să ucidă și să jupoaie de pe pereți toți peștii, dăduse de pereți vopsiți alb-murdar. Voia să folosească o nuanță de vernil, cea mai pală nuanță de vernil posibilă, cu care să văruiască și pereții, și tavanul și apoi să finiseze folosindu-se de aceeași culoare pentru garnitură ca în dormitor.

După ce puse bandă adezivă pe părțile pe care le voia bej, întinse prelata în încăpere. Ploaia răpăia nebunește deasupra și din când în când câte un fulger brăzda cerul luminând totul în jur urmat de un zgomot teribil de tunete, doar că ea își căuta hainele pe care le folosea numai când zugrăvea.

Se schimbă – aruncându-și hainele în coșul de rufe – și se gândi dacă să dea drumul la muzica pe care o asculta mereu când văruia. Sau poate niște rock clasic, sănătos, tare.

Deschise sertarul de sus al toaletei ca să-și ia o bandană cu care să-și acopere părul să nu i se umple de stropi de var.

Și îngheță.

– Ceva nu e în regulă, murmură ea respirând de câteva ori, încet. Nu, nu e în regulă.

Cu grijă, se dădu înapoi de lângă toaletă și cu inima bătându-i nebunește în piept, cu trupul încordat, deschise dintr-o mișcare smucită ușa de la dulap.

Nu era nimic acolo în afară de haine, observă ea în timp ce sângele îi răsuna parcă în timpane la fel de tare precum tunetele de afară.

Dar ceva nu era în regulă. Absolut, nu era în regulă.

Își căută cheile în buzunar, scăpă una care îi căzu printre degetele încleștate și căută prin toată casa.

Când termină, după ce se asigurase că era singură, scoase mobilul.

– Lee, Darby la telefon. Cred că a fost cineva în casa mea. Da, sunt chiar aici acum. Nu, am fost să caut peste tot. Nu e nimeni aici, dar... Mulțumesc. Da, mulțumesc.

Își strecură telefonul la loc în buzunar și, în timp ce aștepta poliția, începu o cercetare și mai amănunțită peste tot.

Lee sosi în câteva minute, dar ea deja își făcuse o listă în minte. Îl lăsă să intre prin față, cu ploaia răpăindu-i în spate.

– Mulțumesc că ai venit și încă atât de repede.

– Cu asta ne ocupăm. Există semne de intrare forțată?

– Nu am găsit nici unul.

– Stai să mă uit și eu.

În picioare, pe covorașul din interior, cu geaca neagră picurându-i apă pe jos, se uită în jur în sufragerie.

– Ce te face să crezi că a fost cineva aici?

– S-ar putea să ți se pară o prostie ce-o să-ți spun, dar... Bine, putem începe chiar de aici. Folosesc încăperea asta drept cameră de depozitare în momentul acesta. Am aici toate cele trebuincioase, organizate pe categorii.

– Da, se vede. Ești foarte ordonată, nu, Darby? Îți vine natural, nu-i așa?

– Da, plus că e vorba de economisirea timpului. Dacă ai lucrurile la locul lor nu mai pierzi vremea să le cauți. Doar că unele dintre lucrurile de aici nu se aflau la locul lor. Am venit acasă hotărâtă să văruiesc baia de la etaj, așa că m-am dus să iau prelata și banda adezivă înainte să mă întorc după trafalet și cancioc și așa mai departe. Și am văzut că niște chestii de grădinărit erau amestecate printre vopseluri. Nu-mi stă în obicei să le las așa, aiurea. Pur și simplu nu le pun niciodată așa. Știu că ai putea spune că oricine o poate face din greșeală și pe urmă să uite de asta, așa că inițial mi-am spus și eu același lucru și am plecat, dar...

Își dădea seama că emoțiile și agitația îi răzbăteau în glas, așa că se străduí să se liniștească.

– Când am coborât încă o dată să mă uit, mi-am dat seama că niște scule se aflau în secțiunea pentru grădinărit. Și cutia aia? Știu că nu am desfăcut-o încă – e vorba de perdeaua de duș și toate accesoriile ce-or să-mi trebuiască după ce termin baia. Doar că eu nu am deschis-o și cu toate astea e deschisă.

– Bine, drăguțo. Ai observat cumva dacă lipsește ceva?

– O cutie de cola. Știu cum sună asta, dar *știu* la fel de bine că aveam patru cutii în bucătărie, dar când m-am dus să-mi iau una, erau numai trei acolo.

– Ai o cutie în buzunar, spuse el.

– Da, e una dintr-alea trei. O scoase din buzunar și o desfăcu, apoi continuă să se joace cu cheița ca să-și țină mâinile ocupate. Lee, când rămân mai puțin de patru în frigider, le trec automat pe lista de cumpărături. Face parte din rutina mea. Mă rog, nu am dat atenție. Am ridicat din umeri, am zis c-am uitat, dar sus...

Își băgă cola înapoi în buzunar și expiră zgomotos.

– Hai să-ți arăt! În timp ce urcau scările, continuă: Am vrut o bandană pentru păr înainte să mă apuc de pereți pentru că nu voiam să umplu de vopsea șapca pe care o am cu logoul firmei. Dar când am deschis sertarul... Făcu semn spre sertarul pe care îl lăsase deschis. Uite ce e. Eu îmi țin lenjeria, șosetele și bandanele în sertarul de sus.

El se apropie de sertar și privi înăuntru.

– Da, văd.

– Am opt perechi de chiloți, opt bustiere, două sutiene pentru rochii – unul alb, unul negru, opt perechi de șosete pentru muncă, opt perechi de șosete normale, opt bandane. Pun la spălat o dată pe săptămână și îmi păstrez a opta pereche din orice pentru cazul în care nu apuc să spăl rufe în ziua în care trebuie. Am un schimb în camionetă, în caz de ceva. Mai am două schimburi, din fiecare, la Zane. Mă rog, nu și sutienele de rochii, fiindcă pe alea le folosesc doar rareori.

– OK, așa, mai departe...

– Sunt îmbrăcată cu o pereche de chiloți, o bustieră, cu șosete de muncă fix în momentul acesta. Ceea ce înseamnă că în sertar ar trebui să se găsească patru din fiecare astfel de obiect de îmbrăcăminte. În coșul de rufe nu e nimic în afară de pantalonii și tricoul pe care le-am avut la muncă astăzi – nu am mai fost aici de câteva zile, în afară de niște drumuri rapide, când am intrat, am luat ce am avut nevoie și am plecat. După cum se vede aici sunt numai trei perechi de chiloți și nici alea nu sunt împăturite cum trebuie.

El dădu din cap, cu ochii la ea.

– Altceva?

– În dulap. Am găsit totul, numai că lucrurile au fost mișcate, mutate, mototolite, ca și cum a umblat cineva prin ele. Pe raft am o cutie. Niște lucrușoare de-ale maică-mii. Nimic de valoare, doar amintiri, înțelegi? Cum ar fi ochelarii ei, mănușile pe care le purta la muncă, colierul de mărgele pe care i l-am făcut eu când aveam vreo 12 ani, cărțile de vizită cu condoleanțe pe care le-am primit de la diverși oameni. Totul e acolo, dar cineva a umblat prin ele.

Și, Doamne sfinte, asta era ceea ce o supăra mai mult decât orice altceva. Lucrurile mamei ei fuseseră atinse de un străin.

– Bani cash ai în casă?

– Ce? Scuze, da. Am două sute de dolari în bancnote de cinci, zece și douăzeci în sertarul noptierei de lângă pat. Acum sunt doar o sută acolo. De ce naiba ar lăsa o sută, de ce nu i-ar fi luat pe toți?

– Sperau că nu vei observa, aș spune eu.

Un sentiment de ușurare profundă o cuprinse. O credea.

– Au umblat și prin dulăpiorul de medicamente. E deasupra chiuvetei de la baie, dar și acolo e schimbată poziția medicamentelor.

– Casa era încuiată?

– Da. Mereu încui. Am intrat prin spate, prin bucătărie. Am folosit cheia.

– Când ai fost ultima oară aici?

– Ieri nu am fost deloc, dar alaltăieri am trecut puțin pe aici după muncă. Am intrat și am ieșit destul de repede. Îmi mai trebuia o foaie de pal pentru jocurile cu aruncatul săculețului de fasole pe care le construim la Zane și mai aveam și o căsuță cu dozator automat pentru mâncare de păsări pe care îl cumpărasem și voiam să-l folosesc la un client – așa că am venit să iau chestiile astea. Aș fi observat, cred că aș fi observat dacă ar fi fost ceva aiurea pe-aici.

– În regulă. O să mă uit puțin la ușile și la ferestrele tale.

– Mulțumesc.

Coborî cu el, se uită în jur la ce făcea, în timp ce el deschise ușa din față și o studie.

– Vezi zgârieturile astea mici?

– Acum, da. Cineva a umblat la încuietoare?

– Aș zice că se putea deschide și dacă vârai înăuntru un colț de card de credit. Nu e cine știe ce de ea.

– Rahat! Rahat, *rahat*! O să iau unele mai bune. O sută de dolari și o pereche de chiloți? Am acolo scule care valorează mult mai mult de o sută și ai văzut televizorul mic din bucătărie? Ai putea să ieși de acolo cu el subbrat.

– Poate au fost niște puști.

Ea simți încă un val de ușurare care dispăru însă instantaneu.

– Nici tu nu crezi asta. Niște puști ar fi luat toți banii și nu ar fi avut atâta grijă.

Lee nu spuse nimic, se gândi doar puțin la asta.

– Mă duc afară să mă uit puțin pe-aici. Și să văd dacă putem preleva ceva amprente de pe ușă și de pe alte suprafețe. Tu voiai să rămâi aici în seara asta?

– Acum sigur nu. Cred că o să zugrăvesc baia altă dată.

– O să trimit patrule regulate pe-aici o zi sau două. Și o să-mi și întind antenele.

Nu erau amprente, se gândi mai târziu Darby în timp ce conducea prin ploaia deasă. Absolut nici o amprentă pe mânerele ușii și pe sertarele în care se umblase. Nu avea nevoie de Lee să îi spună că intrusul purtase cel mai probabil mănuși și-și mai luase încă o măsură suplimentară de siguranță ștergând suprafețele de tot.

Mult prea grijuliu pentru cineva care luase numai o sută de dolari și o pereche de chiloți. Și mult prea înfricoșător din același raționament.

Nu găsi însă în interiorul ei nici un fel de furie reală și nici măcar o frică reală. Ceea ce simți fu doar o dezamăgire crâncenă că acea comunitate pe care o acceptase în viața ei și o plăcuse din toată inima putea adăposti un om care ar fi fost în stare să-i violeze intimitatea, să-i intre în casă.

Și fără nici o mizã.

Dădu roată lacului, cenușiu și sumbru în spatele perdelei de ploaie. Cerul greu părea că sufocă munții îndepărtând orice strălucire și făcând orice culoare ternă, urâtă.

Exact ca starea ei de spirit.

Își spuse să nu fie naivă. Fiecare comunitate avea partea ei negativă, partea ei urâtă și tristă, micile ei secrete. La urma urmei, Lakeview, indiferent de farmecul său sudic absolut fenomenal, adăpostise la un moment dat o pereche de abuzatori oribili.

Curenții din adâncuri, își aminti ea.

Și totuși, o pătrundere prin efracție oricât de înspăimântătoare era nu putea și nici nu trebuia să prevaleze asupra tuturor celorlalte aspecte. Își aminti să fie recunoscătoare că găsise un loc sigur în casa lui Zane, că avea prieteni și oameni în care se putea încrede.

Când intră pe drumul ce ducea spre casa lui Zane, simți o undă de optimism strecurându-i-se înapoi în suflet. Luminițele de pe pereții terasei sclipeau în ciuda întunericului sumbru, trimițând raze de lumină prin el.

Iar reflectoarele pe care le plasase în puncte-cheie pentru a pune în valoare cascada scânteiau neclintite.

Indiferent ce stătea la pândă sub suprafață, ea putea să-i facă față. Și putea continua să construiască.

Mai bine acum, își scoase bocancii pe veranda acoperită, descuie ușa și resetă alarma. După ce-și duse bocancii în camera de serviciu, își scoase hanoracul și se apucă de o treabă serioasă, și anume să-și toarne un pahar de vin.

Apoi, în casa goală și liniștită, se așeză la blatul din bucătărie cu laptopul ei să caute un lăcătuș local. Și deși partea optimistă din ea ura să facă asta, femeia practică nu se putu abține să nu se uite și la sistemele de securitate.

Ploaia care răpăia îndârjită mască sunetul mașinii lui Zane apropiindu-se și oprind lângă casă și nici nu auzi ușa deschizându-se și închizându-se, așa că tresări violent când auzi zgomot de pași și se răsuci gata să sară de pe scaun.

– Dumnezeule, Dumnezeule! Își duse mâna la inimă și se așeză încercând să se liniștească. Nu trebuia să fii aici.

– Păi aici locuiesc.

– Da și se presupunea că în seara asta te duci să iei cina cu Micha și Dave.

El se apropie de ea, o mângâie ușor pe cap și o sărută.

– Și tu se presupunea că ești în camera aia cu pești să o zugrăvești. Se mai schimbă planurile, continuă masându-i ușurel umerii. Te simți bine?

– Să înțeleg că a ajuns până la tine povestea cu hoțul de chiloți?

Acum mâinile de pe umeri o clătinară ușor.

– Nu are nici un rost să te prefaci că nu ești supărată.

– Sigur că sunt. Nimănui nu îi place să-și imagineze pe cineva invadându-i casa și umblându-i prin lucruri. Dar asta s-a întâmplat și pe principiul tot pățitu-i priceput, am de gând să sun un lăcătuș mâine-dimineață și să mă și interesez cu privire la un sistem de siguranță.

Ea îl bătu ușurel pe una din mâinile de pe umerii ei sperând că așa va mai diminua puțin privirea lui furioasă. Nu era nevoie să-ți schimbi planurile.

– Ba da, era. Și trebuie să mă întreb cum de ți-a putut trece prin cap că eu aș fi în stare să stau să beau bere și să trăncănesc după ce ție ți s-a spart casa.

Acum îi luă fața în mâini, ferm.

– Nu face asta.

– Nu vreau să fiu genul ăla de femeie neajutorată.

El izbucni în râs și se duse să-și ia un pahar ca să își toarne și el vin ca ea.

– Tu ești cea mai puțin neajutorată persoană pe care o cunosc. De fapt, ai putea să te faci și tu cât de cât neajutorată din când în când. Ți-ar sta bine.

– De neajutorată ce sunt am ajuns să mă mărit cu Trent.

El se așeză, gândindu-se la spusele ei.

– Așa crezi?

– Așa știu. Tata ne-a părăsit pe mine și pe mama, iar eu voiam – aveam nevoie de – ajutorul unui bărbat, cineva care să mă iubească și să fie alături de mine. La bine și la greu. El a văzut chestia asta, a jucat totul pe moneda asta și, ce să zic, nu a fost deloc bine pentru mine. Poate că am supracompensat, admise ea. Acum încerc să găsesc cât de cât un echilibru.

– Să vrei pe cineva care să te iubească și să fie alături de tine în tot ce faci nu înseamnă că ești neajutorat, înseamnă că ești pur și simplu om. Iar eu sunt aici, acum, stau lângă tine, sunt alături de tine.

– Știu asta.

Chiar știa asta, și acest fapt îi producea un nod teribil în gât.

– Și sub toate replicile alea gen „n-a fost mare lucru", „sunt bine, mersi", mă bucur mult că ești aici. Adică ce fel de pervers e în stare să fure niște chiloți obișnuiți de bumbac? Nici măcar nu sunt sexy.

– Ba sunt, când îi porți tu. Deci doar atât și jumătate din banii pe care îi aveai în casă?

– Chiloții, o sută de dolari și o cutie de cola. Ceea ce bănuiesc că majoritatea oamenilor nici nu ar fi observat. Nici unul dintre amănuntele astea. Chiar și banii, ai fi putut foarte ușor să te gândești că ai uitat ce-ai făcut cu ei, nu? Toată povestea asta e înfricoșătoare și enervantă, dar la urma urmei nu s-a întâmplat nimic. Cel mai tare mă enervează faptul că nu m-am simțit prea confortabil să rămân acolo în seara asta și să văruiesc baia.

– Lasă că o văruim mâine după muncă.

– Mâine e 2 iulie. Ar trebui să ne ocupăm de pregătiri.

– Baia aia nu are decât vreo doi pe trei metri. Cât ar putea să dureze? Și după aia putem pregăti până picăm lați.

El o calmase, realiză ea, în momentul în care nici măcar nu-și dăduse seama că avea nevoie de cineva să o calmeze.

– Putem începe acum, să ne uităm pe lista ta. Cum ar fi, ai apucat să închiriezi mesele și scaunele de care avem nevoie în plus?

Mutra lui deveni din nou îmbufnată. Ceea ce ei i se păru adorabil.

– Am cumpărat porcăriile alea de mese și scaune. Mă duc mâine cu Micha să le luăm. Gata, mâncăm pizza, decise el și se ridică să se ducă la cuptor.

– Le-ai cumpărat?

– Nu mai face pe inocenta cu un avocat. Avocații știu. Tu și celelalte femei ați decis că extravaganța asta se va repeta an de an, așa că am cumpărat mesele și scaunele pe care știu că va trebui să le bag și să le scot din magazie în fiecare an.

Își mai turnă niște vin.

– Împreună cu fețele alea de masă ridicole, roșu-alb-albastru pe care le-a cerut Britt împreună cu farfurii, șervețele, platouri, pahare și alte aiureli asortate în care se pune mâncare. Și luminițele alea stupide, felinarele, lampioanele și cine știe ce altceva, la naiba, inclusiv aranjamentele pentru o jumătate de milion de hamburgeri, hotdogi, chifle, sute de litri de bere, vin, sucuri

și sacii ăia de gunoi uriași de care vom avea nevoie când se va termina totul.

Ea își sorbi vinul, în timp ce el scotea pizza din congelator.

- Nu ai cumpărat tu toate astea.

- Nu eu, personal, pe toate, dar am plătit pentru toate.

- Morocănosule!

- Un moment de slăbiciune și mă trezesc că trebuie să fac o petrecere demnă de Gargantua de fiecare 4 Iulie pentru tot restul vieții mele.

- Probabil că nu e acum momentul să-ți spun că o să vrei să faci o petrecere demnă de Gargantua și în preajma Crăciunului în fiecare an.

Zane își îngustă privirea.

- Cine spune că voi vrea să fac așa ceva?

Darby se ridică și îl cuprinse în brațe.

- Să știi că nu o să mă înmoi în felul acesta.

- Nu e vorba de asta - mai am și alte modalități în care să te înmoi. E vorba că ești aici pentru mine când eu, una, nici nu voiam să am nevoie să fii aici pentru mine.

- Obișnuiește-te cu asta, murmură el și își trecu buzele peste părul ei.

- Uite cum facem. Nu o să ne mai gândim la perverși care fură chiloți, nici la petreceri nebunești. O să mâncăm pizza, o să bem vin și pe urmă băgăm o pungă de floricele la microunde, mai bem niște vin, ne uităm la un film. Și pe urmă o să facem sex sălbatic.

- Ce fel de sex sălbatic? S-ar putea să avem definiții diferite pentru asta.

- Vom vedea.

Însă el nu conteni să se gândească la perverși și la cât de izolată și de vulnerabilă era casa ei. Iar Zane se gândi suficient la asta încât să plece curând după Darby, dimineața următoare, ca să-l prindă pe Lee acasă.

- Ai venit să mănânci? îl întrebă Lee. Am vrăjit-o pe Emily să ne facă niște friganele.

– Nimeni nu poate să refuze friganelele lui Emily, spuse el și o sărută pe obraz.

– În cazul acesta, ai noroc.

Îi întoarse sărutul înainte de a se apleca să-l mângâie vijelios pe Rufus.

– Gabe a plecat deja, iar Brody e încă în pat. Văd că tu te-ai trezit devreme.

– Am impresia că devine o obișnuință. Darby se scoală cum se crapă de ziuă.

Se duse ca acasă la el să-și ia o farfurie, își turnă o ceașcă de cafea și se așeză lângă Lee.

– Bănuiesc că vrei să știi ce-am aflat cu privire la spargerea din casa ei.

– M-aș mira să fi aflat ceva, date fiind toate informațiile inițiale.

– Și ai avea dreptate să te miri. Nu ți-ar trebui mult să-ți dai seama că în unele nopți nu doarme acasă și că are niște încuietori de toată jena.

Zane își mai trase un picior în mintea lui, pentru că nici măcar nu îi trecuseră prin cap aspectele acestea înainte.

– Se ocupă de partea asta chiar astăzi și o să vorbească cu Micha despre instalarea unui sistem de siguranță.

– Mă bucur să aud asta, e important.

Emily aduse un platou plin cu friganele și se așeză alături de ei la masă. Acum că întreaga familie era acolo, Rufus se făcu ghem sub masă ca să stea lângă ei.

– Ea cum e? întrebă Emily.

– Nu suficient de enervată, dacă mă întrebi pe mine. E mai degrabă uimită, fiindcă toată chestia asta i se pare stupidă. Lee întinse niște unt pe friganele și turnă sirop deasupra. Iar eu aș fi de acord cu ea dacă nu ar fi chestia cu ușa și cu sertarele care au fost șterse cu grijă. Nu am găsit nici măcar o amprentă. Acum se poate să fie vorba despre vreun idiot de puști mânat de instinct care a văzut suficiente filme ca să se gândească să nu lase urme, dar mă nedumerește faptul că un astfel de puști idiot nu a luat toți banii. Gesticulă cu furculița în aer. Faptul

că a luat doar o parte e o chestie deșteaptă. Majoritatea oamenilor ar fi spus, hei, aș fi putut să jur că am lăsat două sute aici, dar după aia s-ar fi gândit că probabil au uitat când au luat niște cash pentru cine știe ce. Și eu, unul, nu cunosc pe nimeni care să știe exact câte perechi de chiloți are sau câte cutii de cola sunt în frigider și așa mai departe.

– Ea ar ști, spuse Zane. Așa e ea.

– Am înțeles asta așa că m-am gândit mai departe la varianta cu puștiul idiot. Doar că am impresia că ceva nu se potrivește. Aș vrea să-și ia cât mai repede sistemul ăla de siguranță. M-aș simți mai bine cât de cât dacă aș ști că, în cazul în care cineva ar încerca să intre la ea în casă, ar avea o surpriză a dracului de mare.

– Problema e că ea doarme buștean, zici că e moartă. Pe bune.

Lee zâmbi ușor.

– Chiar așa?

– Primele dăți, de câteva ori, am verificat dacă mai respiră. Odată ce a adormit, e gata, e lemn. Îți jur că ar putea să explodeze o bombă lângă ea, cum se spune, și ea nici măcar nu s-ar clinti.

– Atunci trebuie să stea cu tine cel puțin până când Lee deslușește toată treaba și ea își ia încuietori noi și sistemul de siguranță, spuse Emily având pe frunte cuta aceea care i se forma numai când era îngrijorată. Nu-mi place să o știu singură acolo după ce s-a întâmplat.

– Nici mie nu îmi place. Am rugat-o să se mute cu mine înainte să se petreacă treaba asta. Mi-a zis că nu e pregătită încă.

– Ai..., începu Emily punându-și jos furculița. E un pas mare, Zane. Un pas mare în ceea ce te privește, dar din câte se pare tu te simți pregătit.

– Da, mă mir și eu, dar așa este. Sunt.

– Atunci mai roag-o o dată.

El clătină din cap.

– Nu e pregătită. Cu siguranță a fost mai afectată de ce i s-a întâmplat în trecut decât pare când te uiți la ea.

Lee arătă cu degetul înspre el.

– Și tu ce ai de gând să faci în privința asta?

– O să aștept până va fi pregătită. Și o să încerc să o grăbesc cumva, pe cât pot. Oricum va rămâne cu mine până ce își pune la punct partea cu siguranța. Poate să aibă singură grijă de ea însăși, știe foarte bine asta, dar nu e proastă. Și oricum o să vrea să-și știe casa în siguranță în momentul în care se va muta cu mine. O să vrea să-și păstreze casa și pământul.

– Tot pentru siguranță, dar în altă privință, nu? întrebă Emily.

– Poate, în primă instanță, dar motivul principal este că e a ei și acolo poate să-și păstreze echipamentele, poate să-și organizeze întâlnirile cu clienții și poate să-și facă experimentele cu plantele.

Emily se întinse spre el, îl apucă de mână și i-o strânse ușor.

– Te-ai gândit ceva la toate astea...

– M-am gândit la ea. Mult. Ea este ceea ce-mi doresc în viața mea. Pot să o aștept puțin să fie și ea sigură că eu sunt ceea ce-și dorește. Zane ridică din umeri iute și zâmbi larg, și mai iute. Pentru că sunt.

Odată ce Darby își puse echipa pe direcție pentru lucrul din dimineața aceea, porni înspre casa ei ca să se întâlnească cu lăcătușul și să se consulte cu Micha.

Rochelle, lăcătușul, se dovedi a fi verișoara de-a doua a lui Ralph, din partea mamei. Avea o coadă groasă, împletită la spate, de aceeași culoare ca și ochelarii cu rame de oțel și un ruj roșu aprins.

– Mama spune că sigur lui Ralph îi place să lucreze pentru tine. Pensia nu i-a priit absolut deloc.

– Mă bucur să aud asta. Am mare noroc să-l am alături.

– E un tip liniștit Ralph al nostru, așa că atunci când spune că tu ai capul pe umeri și nu te temi să te înhami la muncă grea, poți să o iei ca literă de lege. Verișoara Lydia – adică mama lui Ralph – nu era sigură cum

se va descurca Ralph să lucreze pentru cineva atât de tânăr și femeie pe deasupra. Dar e mulțumit, nu-și mai încape în piele de mulțumire.

– Asta e bine. Sper să apuc să îmbătrânesc aici, dar cel mai probabil am de gând să rămân femeie în continuare.

Rochelle chicoti înfundat și-i trase lui Darby o palmă pe spinare, în glumă.

– Chestia asta o avem în comun. Deci să înțeleg că ai avut niște probleme aici.

– Da, a intrat cineva. Nu mi-a luat multe chestii și nici nu a provocat pagube, dar am nevoie de încuietori mai de soi.

– Ai cât se poate de multă dreptate, domnișoară McCray.

– Darby.

– Și cu asta ai dreptate. Pot să mă ocup de asta pentru tine și o voi face, dar trebuie să îți spun ceva – dat fiind că ești tânără, femeie, și o șefă atât de bună pentru vărul Ralph... eu aș putea doborî ușa asta doar cu jumătate de șut.

– Mda, m-am gândit și eu la chestia asta, spuse Darby umflându-și obrajii. E posibil să schimb ușile – și în față, și în spate – la un moment dat, la iarnă, dar acum îmi trebuie niște încuietori solide. Și l-am chemat și pe Micha Carter să vadă cum poate să instaleze un sistem de alarmă.

– Asta înseamnă să fii cu capul pe umeri. Puștiul ăla se pricepe la ce face, chiar dacă eu, una, nu înțeleg nici jumătate din ce spune. Ești cam izolată aici, adăugă ea uitându-se în jur. Deși am auzit că poți avea singură grijă de tine. Am auzit că o să ții un curs de autoapărare la centrul comunitar.

– Ăăă... da... eu nu am...

– Eu mă înscriu. Nu sunt deloc ceea ce s-ar putea numi genul de floricică delicată, dar mi-ar plăcea să învăț niște mișcări de autoapărare. Nu se știe unde ajung datorită meseriei mele. Și fiică-mea, Reanne? Tocmai

a obținut licența de agent imobiliar și și-a început slujba la Charmaine. O știi pe Charmaine.

- Da, o știu, ea m-a ajutat să-mi iau casa asta.

- Ei bine, Reanne a mea e micuță ca un fulg și frumușică precum o brioșă cu căpșune. Nu mi-aș mai face atâtea griji din pricina ei dacă ar ști cum să se apere.

Când în cele din urmă Darby reuși să o clintească pe Rochelle și să o facă să se concentreze asupra motivului pentru care se aflau acolo, căzură de acord să pună yale și în spate, și în față. Pe urmă sosi Micha dând naștere la altă rundă de conversație.

Cu gândul la câte mai avea de făcut azi, reuși să-i facă vânt înăuntru, în timp ce Rochelle se apucă de dat găuri.

- OK, bine, părerea mea este că am nevoie de un sistem simplu de alarmă. Ceva care să sperie pe oricine ar încerca să intre.

- Aș putea face asta, începu Micha scărpinându-și bărbuța. Și astfel l-aș invita cu siguranță pe Zane să-mi tăbăcească fundul. E destul de impacientat în privința asta, Darby, așa că ar trebui să-l asculți. Ridică ambele mâini înainte ca ea să aibă timp să obiecteze. Mai întâi nemernicul ăla de Bigelow te atacă și acuma apare alt nenorocit care-ți pătrunde în casă. Știi cum e, Zane are dreptul să-l asculți.

- Poate.

- În cazul acesta o să fac un compromis, spuse el zâmbind larg. La urma urmei nu din compromisuri e făcută viața? Prietenului meu, Zane, i-ar plăcea să îți instalez întregul pachet cum ar fi supraveghere video, detector de mișcare...

- Hai, pe bune...

- Am înțeles, am înțeles... Tu vrei doar ca zgomotul să îi sperie pe cei care ar încerca să intre. Eu îți zic c-am putea să ne întâlnim la jumătate de drum. Pot să-ți asigur partea cu zgomotul - dacă cineva umblă la yale sau sparge un geam, sau încearcă să forțeze ușa, alarma începe să țiuie ca naiba. Zane spune că, dacă dormi, e posibil ca asta să nu te trezească.

– Nu dorm chiar așa de adânc! Nu... rahat. Poate, poate că nu.

– Așa că o să mai adaug câteva sonerii și fluiere suplimentare. Pot face astfel încât alarma să declanșeze luminile. Deci se aprinde lumina în toată casa. Și alarma este semnalată instantaneu pe telefonul lui Lee.

– Nu vreau să-l deranjez pe Lee cu...

– Compromisuri. Există șanse să se ducă vestea că ai sistem de siguranță – de fapt chiar o să se ducă vestea, dat fiind că voi avea eu, personal, grijă de asta. Nu îmi închipui că va mai încerca cineva din nou să intre aici. Așa că e timpul să faci un compromis. Altfel, Zane o să te bată la cap până când va trebui să cedezi ca să tacă odată. Știi cum sunt avocații, sunt în stare să-ți toarne argumente unul după altul, până te scot din minți.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Vreau o cola. Hai să luăm o cola!

Ea intră înapoi în bucătărie și deschise frigiderul.

– Hei, arată bine aici. Frate, dacă nici culorile astea nu sunt în stare să te trezească dimineața, nu știu ce ar putea să o facă. Îmi plac.

– Și mie, spuse ea întinzându-i o cola.

Calculase în mare cât ar fi costat-o sistemul pe care îl dorea ea. Acum îl studie pe Micha în timp ce bea cola cu înghițituri mari.

– Care ar fi devizul estimativ pentru compromisul ăsta?

Când el îi spuse cifra, ea oftă.

– Haide, Micha, ăsta e sub prețul pe care l-am gândit pentru pachetul de bază, la naiba! Nu se poate.

– Ba se poate, cu reducerea pentru prieteni și familie. Așa revine. Plus, am și eu nevoie de un copac precum acela pe care i l-ai luat lui Zane pentru birou. Mi se pare foarte tare. Iar Cassie o să-i facă un ghiveci ca lumea.

Ea răsuflă încă o dată, zgomotos.

– Din câte se pare, am încheiat o afacere.

– Absolut.

Bătu pumnul cu ea.

– Știi ce altceva aș mai face eu dacă aș trăi aici?

– Ce?

– Te-ai gândit vreodată să-ți iei un câine?

Ea îl împunse cu degetul în mijlocul pieptului.

– Da! Dar pe urmă m-am gândit că trebuie să-mi pun mai întâi afacerea pe picioare și cum petrec foarte mult timp la Zane...

– Noi aveam câine când eram eu mic. Cred că Zane iubea câinele ăla mai mult decât mine, și pot să-ți spun că eram cu toții nebuni după Betsy. Își dorea și el un câine, dar așa ceva era absolut de neconceput în casa lui, așa că venea la noi la fel de mult pentru Betsy pe cât venea să stea cu mine.

– Pe bune?

– După ce s-a întors, l-am auzit comentând de câteva ori cum că vrea să-și ia un câine, dar cum era plecat toată ziua, nu i s-a părut corect. Îți iei tu unul? Asta mi s-ar părea încă un compromis. Întâmplarea face să am o prietenă care se ocupă de câini și pisici abandonate.

Zâmbind larg încă o dată, Micha dădu pe gât cola.

Partea a patra

Adevăruri care vindecă

Vindecarea e o chestiune de timp, dar uneori e și o chestiune de șansă.

HIPOCRATE

Și mai presus de toți și toate, față de tine însuți să fii credincios.

WILLIAM SHAKESPEARE

capitolul 22

Zane conducea de-a lungul drumului șerpuit spre casă gândindu-se că merita un pahar mare de băutură, dată fiind nu numai ziua pe care o avusese, ci și seara pe care trebuia s-o petreacă ocupându-se de pregătirile nebunești pentru petrecere.

Chiar când făcu ultimul viraj, lătratul sălbatic, răgușit, sfâșie liniștea din jur. Ceva țâșni din spatele casei, o arătare lățoasă cu alb și negru care se năpusti înspre el. Și cu dinți, observă Zane când arătarea rânji înspre el când parcă.

Se uită lung spre ea de la adăpostul de doi bani al mașinii decapotabile cu acoperișul coborât când Darby apăru în goană.

– Zod! Oprește-te!

Și bătu din palme de două ori.

Arătarea care era posibil să fie de fapt un câine încetă să mai latre și se uită în urmă spre Darby cu o mutră de ziceai că fusese strâns de gât cu un lat de sârmă ghimpată.

– Șezi! comandă ea, ceea ce câinele execută, dând dintr-un ciot de coadă.

Iar când Darby se aplecă să îl mângâie, bulbucă niște ochi imenși, plini de adorație spre ea.

– Ăla e un câine? întrebă Zane în timp ce – încet, cu grijă – se dădu jos din mașină.

– Da. Nu mușcă. M-a anunțat doar că vine cineva. N-am vrut să fac asta, continuă ea iute. Îți jur pe ce am mai sfânt că nu am vrut decât să mă duc să arunc o privire, pe urmă, dacă e cazul, să am o discuție. Și pe urmă a apărut el...

– Ești sigură că e câine?

– Sigur că e câine. E Generalul Zod.

– Din benzile desenate *Phantom Zone by Way of Krypton?*

– Așa i-au pus numele copiii lui Vicky.

– Vicky.

– Ai fost coleg de școală cu ea. Micha – adevărul e că numai el e de vină.

– OK.

Ghemuindu-se, Zane se mai uită o dată la animal, cu atenție. Fața aia crâmpoțită era albă, în cea mai mare parte, ca și ciotul de coadă pe care îl avea. Restul, aproximativ zece kilograme de mușchi compacți susținuți de niște picioare doar puțin mai lungi decât ciotul de coadă, era un amestec dungat de negru cu alb. Ochii bulbucați îi sclipeau precum două farfurioare pline cu petrol.

– Ce câine frumușel!

– Știu, știu. M-am gândit să iau un câine care să latre, ca măsură suplimentară de siguranță și oricum îmi făcusem planul că-mi voi lua un câine când voi avea timp să îl dresez. Un puiuț poate, pe care să-l dresez de mic să nu scormonească pământul și nici să nu fugă dacă îl las liber. Și pe urmă Micha a pomenit faza cu câinele și cum că are o prietenă care se ocupă de animalele găsite. Așa că m-am gândit să mă duc doar să văd care-i treaba.

– Zod.

Cu ochii la câine, Zane bătu ușurel cu palma pe genunchi. Câinele se ridică fix pe genunchiul lui, lingându-i mâna cu o limbă lată și udă.

– Măsură suplimentară de siguranță?

– Ei bine, da. Adică, după cum ai constatat deja, latră ca nebunul – dar se oprește când îi spui să se oprească. Ăsta a fost un argument esențial. Și nu latră, și îi plac copiii – Vicky are două perechi de gemeni.

Zane îi scărpină urechile ascuțite, iar Zod scheună ca și cum era disperat după senzația aceea nemaipomenit de plăcută pe care i-o provocau degetele lui. Ochii aceia sclipiră când își sprijini bărbia pe genunchiul lui Zane.

– Vezi! Așa face! Se uită la tine ca și cum ai fi centrul universului lui. Iar Vicky mi-a spus că nu i-a scormonit deloc prin grădină, deci nu i-a scos nici o floare. E dresat, e bun cu alți câini și cu oamenii. Încearcă într-un fel să-i adune la un loc, precum face un ciobănesc cu oile, dar e blând. Îi place să meargă cu camioneta. Asta a fost altă cerință, fiindcă va trebui să meargă la treabă cu mine. S-a comportat foarte bine azi când l-am luat cu mine și știu că ar fi trebuit să vorbesc cu tine mai întâi.

– Pe noi nu ne-a lăsat să avem un animal de casă când eram mici.

– Mi-a zis Micha.

– Nu mi-am putut lua câine cât am stat în Raleigh, din cauză că stăteam la bloc, într-un apartament și eram oricum mai mult la muncă decât acasă. Mă gândeam că-mi voi lua unul într-o zi, poate un labrador ori un retriever. Știi..., desfăcu el brațele ca să arate mărimea. Un *câine*.

După ce mai frecă de câteva ori cu nădejde trupușorul ciudat de musculos al animalului, provocând alte scheunături de plăcere, Zane se ridică.

– Auzi, Generalul Zod, murmură el făcându-l instantaneu pe Zod să dea din coadă ca nebunul.

– Vicky îl are cam de trei luni. Oamenii care l-au avut înainte s-au hotărât că până la urmă nu le trebuie un câine. Avea cam un an așa că l-au dus la hingheri. Era, știi cum se spune, în drum spre execuție, când Vicky l-a salvat. Cu asta se ocupă ea. O să am eu grijă de el, să-l scot afară și să-i dau de mâncare și așa mai departe, cât stau aici.

Zod se trânti la pământ și începu să se rostogolească pe iarbă.

– De ce să ai parte doar tu de toată distracția?

– Nu te superi?

– De ce m-aș supăra? Dumnezeule, e urât ca Muma-Pădurii și Baba-Cloanța la un loc, după cum ar spune bunică-mea. Dar nu știu cum se face că îmi place

chestia asta. Se aplecă și îl mângâie pe capul lătăreț. Îngenuncheați în fața lui Zod!

Izbucnind în râs, Darby își aruncă brațele în jurul gâtului lui Zane făcându-l pe câine să încerce să se strecoare între ei, după care să-și ridice capul și să scoată un urlet lung.

– Ce mama dracului de rasă mai este și ăsta?

– Mi-a zis că nu știe sigur. E posibil să fie o corcitură de buldog cu beagle cu cine mai știe ce altceva. Tocmai îi arătam împrejurimile și încercam să-l obișnuiesc cu pădurea ca să-și facă acolo nevoile.

– Bună idee! Hai să mergem să bem ceva și pe urmă să scoatem câinele la plimbare!

– Are o ciudățenie, îl avertiză ea în timp ce se îndreptau spre casă, cu Zod între ei.

Amuzat, Zane privi cum câinele sălta cumva vesel pe picioarele alea ciudate ale lui.

– Iubito, el *este* o ciudățenie.

– Fură articole de îmbrăcăminte pe care le găsește aruncate pe jos. Nu le roade, doar le adună și le bagă în cotețul lui sau, mă rog, în culcuș. Îi place să doarmă cu o șosetă sau un tricou care miroase a om. E în stare și să scoată ceva din coșul de rufe dacă ajunge la el. Și dacă încerci să i-l iei până dimineață e în stare să urle până i-l dai înapoi.

– OK, sunt în stare să suport chestia asta. Aruncă o privire spre ea și câinele dintre ei, și priveliștea asta îi făcu bine. Altceva?

– Ei bine, să nu cumva să rostești cuvântul r-e-c-o-m-p-e-n-s-ă fără să ai ceva bun pentru el la îndemână, că asta îl face să o ia razna.

– Și tu ai?

– Vicky mi-a dat o pungă. Am băgat câteva în buzunar în caz că e nevoie să îl ademenesc înspre pădure.

– Atunci, bine. Recompensă.

Pentru o clipă Zod încremeni – precum statuia celui mai credincios câine de casă –, apoi, spre încântarea teribilă a lui Zane, sări în sus vreo jumătate de metru

ca și cum ar fi avut arcuri, cu ochii mari și nebuni de bucurie. Iar când recompensa nu-și făcu apariția, el continuă să țopăie mai departe, reușind chiar să facă un salt complet pe spate, în aer.

– Câine circar. Dă-i-o!

Darby se conformă și aruncă una. Zod se repezi înspre ea, o înșfăcă, alergă de câteva ori în cerc în jurul lor și pe urmă se opri să o clefăie.

– E urât ca naiba, decise Zane punându-și brațul pe umerii lui Darby. Dar e supersimpatic.

Și puștiul din bărbatul de acum băgă mâna în buzunarul lui Darby și, zâmbind, strigă:

– Recompensă.

Chiar după ivirea zorilor, având înainte o zi plină de pregătiri pentru petrecere, Darby plecă spre locul unde avea treabă. Câteva ore, își făcu ea calculul, aveau să fie suficiente pentru ceea ce-și propusese să termine, cu mult înainte de data programată, să îi ofere însoțitorului ei canin o experiență în plus la slujbă și pe urmă avea să se întoarcă înapoi la Zane cu destulă vreme să se ocupe de ce mai trebuia pentru sărbătoarea din seara aceea.

Zod stătea alături de ea în camionetă, cu urechile lui mici vibrându-i în aerul care sufla prin ferestrele deschise. În timp ce întorcea ca să se depărteze de oraș și o apucă pe drumul liniștit de dincolo de lac ce ducea înspre dealuri, decise că ea și Zod făceau o pereche foarte norocoasă.

Amândoi își găsiseră locul.

În spatele lor, soarele se ridică pe cer, scăldând în lumină totul, cu promisiunea unei zile de vară absolut perfecte.

– O să fie o mulțime de copii mai încolo, Zod, și de câini. O să avem o sărbătoare fabuloasă anul ăsta de 4...

Apăsă brusc și cu putere pe frână. Zod icni surprins și se mișcă în momentul în care ea trase pe dreapta. Văzuse femeia cu fața plină de vânătăi luând-o la fugă

așa cum putea, șchiopătat, înspre copaci, în momentul în care se apropiase camioneta.

– Stai puțin, strigă ea în aceeași măsură și lui Zod, și femeii și sări din camionetă. Nu-ți fac nici un rău! Ai nevoie de ajutor. Se vede că ai pățit ceva. Înăbușindu-și cu greu instinctul de a se repezi spre ea, Darby rămase lângă camionetă. Nu apucase decât să-i arunce o privire, dar văzuse frica din ochii aceia umflați și vineți. Lasă-mă să te ajut! Te duc oriunde vrei să mergi. Eu sunt Darby. Cineva m-a bătut și pe mine odată și am avut nevoie de ajutor. Lasă-mă să te ajut!

Auzi foșnet de frunze și se chinui să rămână nemișcată.

– Sau pot suna pe cineva pentru tine. Pot suna pe cine vrei tu și pot rămâne aici până vine persoana aceea.

Mai aruncă o privire – fața trasă, slabă, plină de zgârieturi, păr blond spălăcit.

– Nu pot merge unde mergi tu. S-ar putea să mă vadă.

– Atunci întoarcem și o luăm în sens invers. Oriunde vrei tu. Uite, ce-ar fi să întorc camioneta chiar acum? O întorc, ca să pornim în direcția în care trebuie. Ești rănită. Nu te pot lăsa aici singură. O să întorc camioneta, bine?

Cu inima bătându-i ca un ciocan în piept, se sui înapoi în camionetă.

„Nu fugi", își spuse ea în gând, „te rog, nu fugi", repetă în timp ce întorcea încet, cu atenție.

– Nu te cunosc.

– Eu sunt Darby. Darby McCray. M-am mutat în Lakeview în februarie. Pot să sun pe cineva și să stau aici să aștept cu tine dacă nu vrei să te duc eu undeva.

Femeia ieși încetișor de la adăpostul copacilor, cu ochii aceia umflați mișcându-se de la Darby la câine.

– Îl cheamă Zod. E foarte drăguț. Nu îți face nimic.

Ca să se asigure că nu va începe să latre, Darby îl mângâie în timp ce privirea femeii se îndreptă din nou spre șosea. Apoi, cu același șchiopătat vizibil, se repezi spre camionetă și se urcă.

– Poți să mă duci departe de aici?

Cuvintele îi ieșiră ca un șuvoi de pe buzele tremurânde.

– Pur și simplu departe de aici?

– Sigur.

Trebuia să o ia ușor, cu grijă, își spuse Darby. Să păstreze tonul neprecipitat, ușor și cu grijă.

– Te duc la clinică, începu Darby după ce porni. Sau la poliție sau...

– Nu, nu, nu.

– Bine, nu-ți face griji. Nu mergem nicăieri dacă nu vrei. Ai familie?

– Nu mă pot duce la ai mei. O să mă găsească acolo.

– În regulă.

În timp ce Darby vorbea, cu vocea aceea cât se poate de calmă, Zod începu să-i lingă femeii una dintre mâinile alea care-i tremurau și pe urmă își puse capul în poala ei. Femeia începu să plângă.

– Poți să mergi cu mine acasă sau...

Femeia își băgă mâna tremurândă în buzunar și scoase o carte de vizită mototolită.

– Poți să mă duci acolo? La el?

Când aruncă o privire la cartea de vizită, Darby expiră zgomotos.

– Tu ești Traci, Traci Draper? Nu-ți fie frică, spuse repede când femeia apucă încuietoarea portierei ca și cum ar fi vrut să o deschidă dintr-o mișcare și să se arunce din mers. Îl cunosc pe Zane. E prietenul meu. Mi-a povestit că-și face griji pentru tine și de ce. Te pot duce la el. E...

„Cum naiba să spun asta?"

– Noi suntem împreună. N-o să lase să ți se întâmple nimic.

Traci îl apucă pe Zod și clătinându-se, părea că se agață efectiv de câine ca să nu cadă.

– Nu știu ce să fac.

– Ba știi. Chiar acum faci asta, chiar acum încerci să obții ajutorul cuiva.

– Dacă mă găsesc... De ce întorci aici?!! Panica o făcu efectiv să țipe. Nu e bine pe-aici!

– Aici locuiește Zane. În momentul acesta nu se află la biroul lui din oraș. E prea devreme și e sărbătoare, așa că e încă acasă. Eu tocmai de aici vin acum. Stai liniștită! Nu o să ți se întâmple nimic. Nimeni nu-ți face nimic.

„Liniștește-o, fă-o să te înțeleagă, ia-o ușor", își spuse Darby în gând.

– Le-am cunoscut pe mama și pe sora ta. Sunt foarte drăguțe.

– A spus că o să le omoare, că o să le omoare și pe ele, și pe mine dacă încerc să merg la ele. O să le omoare.

– Nu vom îngădui să se întâmple așa ceva, Traci. O să-l oprim. Uite, aia e mașina lui Zane! O să intrăm în casă și poți să-i povestești ce s-a întâmplat.

Strângând câinele și mai tare, Traci se răsuci ca să se uite în urma camionetei.

– Clint o să încerce să-l omoare dacă află că am venit aici.

– Nu-ți face griji! Nu știe nimeni că ești aici. Mergem înăuntru, spuse ea după ce parcă. Și ne vom gândi la cea mai bună variantă de plan. Coborî, se repezi să ocolească pentru a o ajuta pe Traci să coboare. E posibil ca Zane să nu se fi sculat încă, dar am cheia. Uneori stau aici.

Cu Zod înainte, deschizând drumul, cu țopăitul lui caraghios, o conduse pe Traci la ușa de la intrare, descuie, formă codul de la alarmă.

– Ce rapidă ai fost! Îmbrăcat doar în niște pantaloni scurți și cu o cană mare de cafea în mână, Zane ieși din bucătărie. Dumnezeule, Traci!

Se repezi înainte, dar încetini când Traci se crispă sprijinindu-se pe brațul ferm al lui Darby. Își îndulci mult tonul.

– Stai liniștită! Nu se întâmplă nimic, totul e OK. Hai să intrăm aici, să îți dau niște apă! Poate și niște cafea dacă vrei.

Porni înaintea lor. Nu numai că supraviețuise bătăilor și abuzurilor, dar se și ocupase cu strângerea dovezilor pentru a-i acuza pe abuzatori și audiase destule victime

la viața lui. Era posibil ca femeia să nu vrea ca un bărbat să pună mâna pe ea și nici măcar să se apropie prea tare.

Ușurat că Darby părea să înțeleagă totul, ieși să ia niște apă, să-și tragă pe el în grabă un tricou din debara, în timp ce ea o conducea pe Traci spre canapeaua din camera de zi.

Zod, cu ochii plini de dragoste, își puse capul pe canapea, lângă piciorul lui Traci.

– E... e un câine drăguț.

– Chiar că e. Vrei niște cafea?

– Doar apă, te rog. Mulțumesc. Nu știu ce să fac.

– O să ne gândim împreună la asta, îi spuse Zane aducându-i paharul cu apă și oferindu-i-l. Apoi îi dădu o pungă cu gheață. Mai ai alte răni, Traci?

– M-a lovit în stomac de multe ori și, când am căzut, m-am lovit rău la genunchi. Mă doare rău și mă doare și brațul de unde m-a apucat azi-noapte. Era beat și s-a înfuriat foarte tare. Nu i-a plăcut ce îi făcusem pentru cină, și mama lui îi spusese că am muncit în grădină numai o oră. Stau tot timpul cu ochii pe mine. Chiar dacă luă paharul cu ambele mâini, acesta tremură violent în timp ce îl duse la gură, sorbind înghițituri mici. Mi-a zis că sunt puturoasă și că nu-s bună de nimic și a început să dea în mine. Și am crezut că de data asta chiar mă va omorî. Și m-a obligat să fac sex cu el și m-a durut și m-a durut absolut totul în mine și pe urmă m-a lovit din nou și m-a zis că a fost o partidă de sex de doi bani și că oricum nu sunt altceva decât o târfă.

Lacrimi noi îi șiroiră pe obraji, și Darby își puse brațul pe umerii ei.

– Și m-am gândit că dacă nu mor pe loc, trebuie să plec de acolo.

– Acum e acasă?

Traci își ridică ochii vineți spre Zane și clătină din cap.

– Nu aș fi putut pleca dacă era acasă. A plecat foarte devreme la vânătoare cu frații și tăticul lui. Dacă nu apar

în grădină la treabă într-o oră sau așa ceva sau să agăț rufele spălate pe frânghie, maică-sa sau cumnată-sa vor veni să mă caute. Stau cu ochii pe mine, mă urmăresc de acasă de la ei și îi spun tot dacă cumva nu fac ce îmi zice el să fac sau dacă vorbesc cu cineva. Te-au văzut când ai venit, îi spuse lui Zane și începu din nou să plângă. Dar el nu s-a înfuriat prea rău, fiindcă am reușit să te fac să pleci destul de repede. Nu mi-a tras decât câteva palme pentru asta.

– Îmi pare atât de rău, Traci. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Noi o să te ajutăm. O să avem grijă să nu mai dea niciodată în tine, să nu-ți mai facă nici un rău. Doar că sunt câteva chestii pe care trebuie să le faci mai întâi. Trebuie să depui plângere.

Ea își lăsă capul în jos și umerii părură să i se prăbușească.

– A zis că mă omoară dacă încerc să fac asta și oricum nimeni nu va crede o târfă mincinoasă. Și că, dacă mă vor crede, oricum o s-o omoare pe mama și pe soră-mea.

– Nu vom îngădui să se întâmple așa ceva. Trebuie să te vadă un doctor, Traci.

– Nu pot. Nu pot! O să înnebunească dacă aude, cum a făcut când am căzut pe scări și am pierdut copilul. M-a lovit și am căzut pe scări și am pierdut copilul. Și a înnebunit pur și simplu când a văzut că am nevoie de doctor.

Darby și Zane schimbară o privire rapidă.

– Atunci ce zici să vină un medic aici? întrebă Darby încet, ținându-și în continuare brațul pe umerii ei, liniștitor. E vorba de o femeie medic. E prietena noastră. Și îl știi pe șeful poliției, Keller, nu, Traci? E un om cumsecade. Vrea să te ajute. Și te va ajuta dacă îi povestești ce s-a întâmplat azi-noapte și când ai pierdut copilul.

– Dar l-am mințit deja. A trebuit să-l mint!

– Asta nu mai contează acum, îi spuse Zane.

– Pur și simplu, trebuie să plec. Dacă voi pleca suficient de departe nu va putea să mă găsească.

„Și să mergi unde?", își spuse Darby în gând. „Să faci ce?"

– Eu am fost măritată cu un bărbat care m-a bătut de m-a adus în halul în care ești tu acum, făcu o pauză Darby când Traci întoarse capul să o privească în ochi. Dacă nu aș fi avut parte de ajutor, dacă nu ar fi fost oameni care să mă ajute atunci când am avut nevoie, mi-ar fi făcut și mai mult rău decât îmi făcuse deja. Eram îngrozitor de speriată. Dar au fost oameni acolo care m-au ajutat. Și poliția l-a închis ca să nu mai poată să-mi facă rău.

– Ce ai făcut ca să-l faci să dea în tine?

– Nimic. Exact cum nici tu nu ai făcut nimic. Oamenii de felul acesta te rănesc din cauza unor probleme, din cauză că e ceva în neregulă cu ei, nu cu tine, nu că ai fi făcut tu ceva.

– De ce ai venit la mine, Traci?

La întrebarea lui Zane, ea își plecă din nou capul, și mâinile i se încleștară pe poalele lungi ale rochiei de stofă pe care o purta.

– Clint zicea că era o minciună că tatăl tău te bătea atât de rău când erai copil, dar mama a spus că era adevărat. Și mama nu minte. Clint minte. Poți să mă ajuți să divorțez de el, dar oricum trebuie să plec departe de-aici.

– Există locuri unde să fii în siguranță fără a trebui să pleci departe de aici. Sora mea lucrează cu oameni care au nevoie de ajutor, de locuri sigure. Te putem duce la un adăpost. Pot să obțin pentru tine un ordin de restricție în ceea ce-l privește și te pot ajuta să ajungi într-un loc sigur. Și te pot ajuta și să obții divorțul.

– Nu am bani să te plătesc. Poate mama...

– Nu e nevoie să plătești. E nevoie însă să vorbești cu șeriful, să îi spui ce s-a întâmplat. Să îi spui ce s-a mai întâmplat și înainte. Ce s-a întâmplat când erai însărcinată.

– Mi-a zis că mă omoară și pe mine și întreaga mea familie, dacă fac asta.

– Asta îi vei spune șerifului Keller. Îi povestești tot, și eu voi fi acolo, lângă tine, în calitate de avocat al tău,

bine? O lași pe doctoriță să te examineze ca să îi poată spune șerifului cum te-a rănit, bine?

– Dacă fac asta poți să ai grijă ca familia mea să nu pățească ceva?

– O să ne asigurăm că nu se va întâmpla nimic cu ei.

– Pot să o sun pe doctoriță, Traci, și pe mama ta. Pot veni amândouă încoace.

Ea încremeni, și mâinile îi rămaseră inerte în poală.

– Mama poate să vină aici? Poate să meargă cu mine în locul acela sigur?

– O să vedem cum facem, spuse Zane ridicându-se. Vreau să-mi spui dacă e în regulă să-l sun pe șeriful Keller. Și lui Darby să-i zici dacă e în regulă să le sune pe doctoriță și pe mama ta. Nu vom face nimic dacă nu ești tu de acord.

– Îmi e foarte frică! Sunt atât de obosită! Își lăsă capul pe spătarul canapelei și închise ochii. Azi-noapte aproape că am sperat că o să mă omoare pur și simplu ca să scap. Nu mai pot trăi așa. Nu vreau să mai trăiesc, dacă asta e viață. Dacă sunați, se va schimba totul. Am nevoie de schimbarea asta, așa că puteți să sunați. Dar, vă rog, chemați-o pe mama! O vreau pe mama mea.

Își puse fața în mâini și suspină.

Pe Darby povestea asta o șocă până în măduva oaselor, căci îi aduse aminte totul, făcând-o să retrăiască de parcă se întâmplase ieri groaza, șocul, sentimentul teribil de neajutorare pe care îl simțise când luase bătaie de la bărbatul ce jurase să o iubească și să o prețuiască.

Mai mult decât atacul lui Graham Bigelow, realiză ea, faptul că fusese martoră la chinul lui Traci, la sentimentele de pustiire, disperare și teroare pură ce o copleșiseră, o transportase într-o clipă înapoi în trecut, la clipele când simțise și ea aceleași lucruri.

Și avu și ea aceeași senzație acută de nevoie disperată, viscerală de alinarea propriei mame.

Lee ajunse primul, așa că Darby își făcu de lucru ca să pregătească niște cafea în timp ce bărbatul vorbi încet cu Traci și Zane în camera de zi.

Voci blânde, se gândi ea, și la fel de blând intră să le ducă cafeaua, după care se retrase ca să aștepte pe cine mai trebuia să vină. Și să îi lase puțină intimitate lui Traci.

Și își aminti propria ei declarație de la poliție, cât de calmi fuseseră cei de acolo și, da, cât de blânzi. Răbdători, realiză ea, o ajutaseră să-și croiască drum înapoi în coșmarul prin care trecuse ca să poată să le ofere toate informațiile de care aveau nevoie.

Ce-și dorise cel mai mult atunci? Să fie mama ei acolo.

Urmări cu privirea mașina apropiindu-se pe șoseaua abruptă, coborî să îi iasă înainte mamei lui Traci și, observă ea, și surorii ei care coborî și ea din mașină.

Văzu că mama lui Traci era încălțată în papuci de casă. Își simți ochii pârjoliți de lacrimi fierbinți - din cauza propriilor amintiri, din cauza propriului sentiment de ușurare pe care îl simțise. Se luptă să le înăbușe și întinse mâna să o apuce pe cea a lui Lucy Abbott.

- E înăuntru, cu șeriful Keller și cu Zane. Nu vrea să meargă la clinică, dar doctorița Ledbecker e în drum spre noi.

- Cât de rău este... Trebuie să...

- A lovit-o, doamnă Abbott. Nu a fost prima oară, dar putem să ne asigurăm că a fost ultima.

- Du-te la ea, mamă! Eu am nevoie de o clipă aici. Poate să intre? întrebă Allie.

- Desigur! Drept înainte, doamnă Abbott..., spuse Darby ezitând, apoi adăugă urmându-și instinctul. O să aibă nevoie pur și simplu să o țineți în brațe un timp. Nu îi trebuie nimic altceva.

Dând din cap, Lucy se repezi spre casă și intră.

- OK, spuse Allie cu maxilarele aproape încleștate. Unde e nemernicul ăla?

– Traci zicea că a plecat dimineață devreme să meargă la vânătoare. Atunci a reușit să fugă.

– La dracu', era și vremea. Scuze... mamei nu îi place să vorbesc așa, dar pur și simplu nu mă pot abține câteodată. Cum a ajuns până aici?

– Aveam o treabă pe care voiam să o termin la un client pe Highpoint Road și am întâlnit-o pe drum, am văzut că e rănită și am convins-o să urce în camionetă. A vrut să vină aici. Avea cartea de vizită a lui Zane la ea.

– Măcar în cele din urmă a dovedit puțină rațiune. Ochii lui Allie se umplură de lacrimi și clipi de câteva ori să le alunge, după care o îmbrățișă pe Darby. Să fii binecuvântată.

– Nu, eu nu...

– Să fii binecuvântată, repetă Allie. Lasă-mă să îți mulțumesc. Am fost nebună de îngrijorare și de furie din cauza lui Traci foarte mult timp, așa că lasă-mă să-ți mulțumesc și să mă adun un pic înainte de a intra.

– Te-a amenințat. Și pe tine, și pe mama ta.

Allie se trase brusc înapoi.

– A zis că, dacă pleacă sau dacă pomenește cuiva despre bătăi, o să vă facă rău. L-a crezut, așa că poate nu e cazul să fii atât de furioasă pe ea.

Cu buzele subțiate de încordare, Allie se uită lung înspre lac, înspre dealuri.

– Uite ce e, îți spun ceva cât se poate de limpede, eu și Jim al meu putem să avem grijă de noi și de copilașii noștri. De mama și de Traci și să fie ai dracului Clint Draper și cu toți ai lui! Soră-mea vine acasă și cu asta, basta, chiar dacă va trebui să o târăsc eu însămi de data asta.

– Nu ar trebui încă să meargă acasă.

Fierbințeala furiei uscă instantaneu lacrimile lui Allie care se răsuci înspre Darby.

– Dacă zici că să se întoarcă la nemernicul ăla îți trag una în gură chiar acum.

– Nu, nu asta zic. Zane a sunat-o pe Britt, iar Britt chiar în momentul acesta se ocupă de aranjamentele necesare ca Traci să meargă la un adăpost în Asheville. Mama voastră poate merge cu ea, dacă asta vrea. Îi va fi mai bine într-un adăpost pentru moment, până când Lee apucă să îl bage pe Clint în spatele gratiilor și până când se va simți și ea cât de cât în siguranță. Acolo va avea parte de un program de consiliere, va putea să vorbească cu alte femei care au trecut prin ce a trecut ea și așa mai departe.

– Foarte bine, oricât de mult mi-aș dori să o văd acasă, poate că și asta e o decizie de bun-simț. Mereu a fost atât de deșteaptă și de drăguță surioara mea cea mică. Îmi vreau sora înapoi.

– O spionau, Allie. Familia Draper – stăteau cu ochii pe ea ca să fie siguri că nu depășește limitele impuse. Iar el i-a amenințat familia în caz că depășește limitele alea. I-a trebuit mult curaj să fugă.

– Ai dreptate.

Expirând o gură bună de aer, ca și cum ar fi vrut să se curețe de negreala pe care o simțise, Allie își împinse spre spate părul blond-închis.

– OK, ai dreptate și eu va trebui să găsesc un mod prin care să scap de furia asta. O să intru acum.

– Iar eu o să stau aici ca să o aștept pe doctoriță.

– Nu voi uita niciodată ce ai făcut astăzi. Și nimeni din Lakeview nu va uita ce ai făcut, repetă Allie strângându-i mâna. Dar nici familia Draper, așa că ai grijă, Darby!

Când sosi Charlene, Darby o duse înăuntru. În timp ce Zane le pofti pe Traci – cu mama de care se lipise toată – și pe Charlene într-o cameră de oaspeți, Darby luă o cola și-l scoase pe Zod afară la plimbare.

– Ai stat tot timpul cu ea, nu-i așa? îi murmură câinelui. Ai inimă bună.

Se duse agale spre copaci unde Zod mirosi de câteva ori, țopăi pe picioarele alea scurte ale lui și în cele din urmă își făcu nevoile.

– Da, așa se face și aici este locul unde trebuie să faci asta. Nu ai voie să-ți faci nevoile pe gazonul meu frumos sau în grădinițele de flori minunate pe care le-am creat.

Când se întoarse din nou, dădu cu ochii de Zane care stătea la una dintre mese, notându-și ceva într-un blocnotes.

– Iată-te, exclamă el ridicându-se în picioare și apropiindu-se de ea în timp ce Zod țopăia în jurul lor, o strânse în brațe. Nu fi tristă! E o zi frumoasă. Nu fi tristă!

– Știi, povestea asta m-a dus înapoi în timp. Nu a fost ca atunci când am avut de-a face cu Bigelow – atunci a prevalat instinctul de supraviețuire, trebuia să fug sau să mă lupt, și chiar și așa mi-am amintit cum mă simțisem când nu știam cum să mă lupt cu Trent. Ce s-a întâmplat azi m-a dus înapoi în timp la tot ce s-a petrecut după aceea. A fost cea mai terifiantă noapte din viața mea. De câte nopți dintr-astea îngrozitoare o fi avut parte Traci?

– Toate se termină chiar acum. O să avem grijă să fie bine. Lee deja a obținut un mandat. A sunat doi agenți și acum au plecat deja spre familia Draper.

– Nu vor fi acolo dacă au plecat la vânătoare.

– Asta-i altă poveste, spuse Zane mângâind-o ușor pe brațe și făcând apoi un pas în spate. În momentul acesta nu e sezon de vânătoare la nimic, așa că Lee o să-i înhațe și pentru chestia asta. La un moment dat, oricum Clint o să se întoarcă acasă. Între timp, Britt vine încoace. Emily a făcut un pachet cu niște provizii gen săpun și pastă de dinți și dintr-astea de baie, așa că va trece pe la ea să le ia și pe urmă o să o ia pe Traci de aici și merge să o ducă la adăpost unde va sta cu ea până se instalează. Asta în cazul în care Charlene zice că e în regulă să plece. Dacă nu, Britt o va duce mai întâi la spitalul din Asheville.

– Ai fost atât de calm cu ea, murmură Darby. Atât de calm și de bun. Ai știut exact ce să spui, cum să spui.

– Face parte din meseria mea.

– Ba nu. Nu, nu. Agitată, făcu câțiva pași îndepărtându-se în timp ce vorbea. Nu are legătură cu meseria ta. Pur și simplu așa ești tu. Și indiferent ce i-ai spus când te-ai dus să o vezi, când i-ai dat cartea de vizită, sigur a fost exact ce trebuia și în felul în care trebuia, altfel nu ar fi păstrat-o și nici nu ar fi vrut să vină la tine.

– Am fost și eu în locul ei odată.

– Mai rău. Mai rău. Și uită-te la tine acum, spuse ea întorcându-se. Ai fi putut să devii cinic, ai fi putut să devii rău și meschin, sau ai fi putut de atâta bătaie pur și simplu să nu mai ai pic de voință, să devii o cârpă. Dar nu a fost așa. Ești bun și blând, și iubitor, și ți-ai construit o viață care să aibă un scop. La dracu'. Pe-a mea, însă, chiar mi-ai dat-o peste cap.

El izbucni în râs ridicând nedumerit din sprâncene.

– Cum așa?

– Am venit aici fiindcă locul acesta corespundea listei mele de cerințe. Ar fi putut fi oricare din zece alte locuri, dar dintr-un motiv sau altul am ajuns aici. Mama spunea mereu că toate se întâmplă cu un scop în viața asta. Și cred că așa este. Lakeview era departe – ăsta a fost primul criteriu. Pe urmă sezonul cald care ținea mai mult, mărimea comunității, topografia și așa mai departe. Toate astea se potriveau.

– Mi-ar fi greu să dau peste cap sezonul de grădinărit. Mai ai ceva cola în aia?

Ea îi împinse cutia.

– Nu e vorba de asta. Aveam și niște țeluri cât se poate de clare. Dacă, după ce stăteam aici câteva săptămâni, mi se părea că mi-e bine, atunci trebuia să-mi lansez afacerea. Asta era prima chestie pe listă. Pe urmă, a doua, la mică distanță, știi? Să-mi găsesc un loc al meu, să cumpăr o casă și niște pământ, să îl transform într-un cămin. Să îmi fac relații în cadrul comunității, să mă integrez cum trebuie, să-mi fac prieteni.

– Din câte se pare ai reușit în bună măsură să faci toate astea. Nu văd unde ți-am dat eu toate astea peste cap.

– Nu? Ei bine, nu am terminat încă. Îmi place sexul.

– Și pentru chestia asta sunt recunoscător.

Agitată, ea își vârî mâinile în buzunare, apoi le scoase iar.

– La naiba, nu e nimic rău să găsesc un tip – care să nu aibă obligații, să fie de încredere, să fie un tip interesant și să mă atragă – și cu care să fac sex. Dacă e și superarătos, amuzant și deștept... cu-atât mai bine pentru mine!

Zane se sprijini cu un șold de masă mângâind câinele fericit cu piciorul în timp ce turna niște cola pe gât.

– Tot nu văd unde e partea cu viața dată peste cap.

Ea își scoase șapca și începu să se lovească peste coapsă cu ea.

– Ai auzit cumva cuvântul relație în tot ce am îndrugat eu până acum? Ai auzit pe lista cu cerințele mele să fi inclus cuvintele „relație serioasă"? Nu, nu ai auzit. Genul de relație în care ajung practic să trăiesc cu el și nu apuc să-mi transform propria casă într-un cămin.

– Am dat jos tapetul ăla înfricoșător și am și văruit.

– Asta o face cât de cât locuibilă, dar nu o face un cămin. Iar acum, chiar acum, ce fac? Mă duc cu Zod între copacii ăia din spate și îl felicit că nu a făcut caca pe gazonul *meu* ori în grădina *mea*. Nu a lui Zane, a mea. Pronumele ăsta personal e numai din cauză că mi-ai dat viața peste cap și pentru că aici e căminul meu.

– Uită-te la el, spuse Zane desfăcându-și brațele. Tu ai transformat locul ăsta într-un cămin. Eu nu ți-am dat peste cap absolut nimic.

– Dar tu m-ai lăsat, spuse ea, deși își dădea seama cât de slab era argumentul acesta. Și pe urmă te-am văzut cu Micha, un prieten pe care îl ai aproape de când erați mici. Te văd cu familia ta și cu toții sunt al naibii de extraordinari și te văd cu orice persoană pe lumea asta și îmi dau seama că ești un *om* în adevăratul sens al cuvântului.

– Om sunt. Asta nu pot nega.

– Of, nu mai face atâta pe deșteptul. Nu vezi că sunt nervoasă? Și agitată? Mă uit la tine și văd cât de bun și de iubitor ești pentru că în esență ești un om de onoare.

– Ei... s-ar putea cam acum să începi să exagerezi.

– Văd că ai onoare, se răsti ea la el. Văd asta, simt asta, aud asta. Și nu înțeleg de ce dracului nu te-am cunoscut abia peste câțiva ani de acum înainte, după ce-mi voi fi terminat tot ce-mi pusesem pe lista mea atât de înțelept alcătuită.

Acum el zâmbi.

– Soarta? Nici eu nu căutam toate astea. Nu te căutam, dar, iată-mă, te iubesc, Darby.

– Știu, exclamă ea îmbufnată. Și dacă asta nu înseamnă să am viața complet dată peste cap, să știi că și eu te iubesc.

– Știu. Dar îmi place să te aud spunând-o. Puse jos cutia de cola. Hai să mergem acasă, Darby! Vino acasă!

Ea era deja acolo, se gândi oftând resemnată.

– Îmi păstrez casa.

– De ce n-ai face-o? O să o faci absolut spectaculoasă, o să construiești acolo sera de care vorbeai, îți ții acolo echipamentele și sculele și Dumnezeu știe ce altă mașinărie complicată o să-ți treacă prin minte să mai iei. Casa ta e un element esențial firmei High Country Landscaping.

Ea îi făcu cu degetul arătător un semn amenințător.

– Vezi, mă înțelegi tot timpul. Ăsta-i încă un mod în care...

– Îți dau totul peste cap? termină el propoziția.

– Da, răspunse ea pur și simplu predându-se și prinzându-i fața în palme. Cred că pur și simplu va trebui să trăiesc cu asta. Și cu tine.

capitolul 23

Zane aștepta cu sora lui cât timp Charlene termină să se ocupe de rănile lui Traci.

– Pot să merg cu tine, începu el. Să te ajut să le duci pe ea și pe mama ei să se mute în adăpostul ăla.

– Nu, ai deja o grămadă de treburi de făcut aici, plus că așa îmi dai niște timp să vorbesc cu Traci. Pasul pe care e pe cale să-l facă e unul mare și înfricoșător.

– Să-mi trimiți mesaj după ce o instalezi acolo, bine? spuse el uitându-se la ceas. Speram ca până acum să primesc vești de la Lee.

– Lasă-l pe Lee să se ocupe de chestii polițienești. Eu mă ocup de partea mea, de psiholog, iar tu te ocupi de partea ta, avocățească. Și de aia foarte importantă de gazdă la petrecerea aia uriașă. Se uită și ea la ceas. Vin și eu peste câteva ore ca să dau o mână de ajutor – și la fel și Silas, după ce termină cu chestiile polițienești. Vine și Emily – cu Audra cu tot. Rezolvăm noi cumva totul.

– Știi, mă gândesc la ziua de azi ca la Ziua Independenței lui Traci.

– E un gând bun.

Dar Zane își cunoștea sora.

– Ți-e teamă că va renunța.

– Are oameni care o sprijină, dar are și un drum dificil de parcurs înainte. Să sperăm.

Iar el își repetă speranța asta în timp ce o ajută pe Traci să urce în mașina lui Britt, amintindu-i să îl sune la orice oră, oricând, dacă avea nevoie de el. După ce îi mulțumi lui Charlene și se asigură că Allie știa ce să facă în continuare, rămase acolo, o clipă, pe dealul lui. Care acum era liniștit, unde acum nu se mai auzea nimic, doar lacul de dedesubt sclipea în soare.

Era o zi perfectă de vară, se gândi, ca un ecou al vorbelor de mai devreme ale lui Darby. Genul de zi în care să te plimbi cu barca, să mănânci o salată de cartofi și să bei o bere la umbră. Genul de zi în care aveai impresia că nu există nimic greu sau rău pe lumea asta.

Doar că exista și mereu avea să existe. Viața însemna că trebuia să treci iar și iar precum o corabie și prin

valuri rele și prin valuri grele și să rămâi la suprafață, să le învingi.

Ceea ce avea de gând să facă și el.

După ce se folosi de mandat ca să intre în casa lui Traci și vorbi cu mama lui Clint cea cu privirea aia rea și tăioasă acasă la ea și cu soția cea șleampătă – cuvântul îi veni instantaneu în minte – a fratelui lui acasă la aceasta, Lee deduse că se prinseseră deja că ceva nu e în regulă.

Acasă la Jed Draper, trei copilași – doi în scutece care trebuiau schimbate și un al treilea cu o privire obraznică și niște genunchi plini de julituri – urlară, se schimonosiră și se certară între ei până ce Lee simți că îi plesnește capul.

Dar Sally Draper nu se abătu deloc de la povestea ei, una care se potrivea cu cea spusă de soacra ei, aproape cuvânt cu cuvânt.

Nu știa unde plecaseră bărbații – cu siguranță nu la vânătoare! Era mai degrabă posibil să fi mers la pescuit, să fi mers cu cortul, într-o drumeție o zi sau două. Și dacă nerecunoscătoarea aia de Traci spunea că fratele ei o atinsese măcar cu o floare era o mare mincinoasă pe lângă faptul că era o târfă leneșă.

Bea Draper, mama familiei, îi zisese cam același lucru și mai adăugase niște înfloriturí. Cum că Traci avea o fire îngrozitoare, că arunca mereu cu lucruri în bietul ei fiu care muncea din greu toată ziua. Că era împiedicată ca un catâr în două picioare, că mereu se împiedica de lucruri – pe care ea însăși le lăsa aiurea – și se prăvălea la pământ din te miri ce.

Lee observă oglinzile așezate în ambele case pe pervazul ferestrelor ca să dea înspre curtea din spate a lui Traci. Se gândi la toate astea în timp ce se înapoia în casa unde trăise Traci și la ce găsise – sau mai degrabă nu găsise – acolo.

Femeia fugise în zori doar cu hainele de pe ea și cartea de vizită a lui Zane în buzunar. Totuși, înăuntru găsi

doar două rochii făcute de mână, ambele din bumbac, fără nici o formă, la fel ca aceea pe care o avusese pe ea. Nici o bijuterie, nici un fel de farduri – nici măcar un ruj – două cămăși de noapte din bumbac cu care nu s-ar fi îmbrăcat nici măcar bunică-sa și nici măcar o singură pereche de pantofi.

El crescuse alături de mama și sora lui, avea o soție și locuise cu o copilă pe care o considerase practic ca fiind a lui de pe vremea când era adolescentă, așa că își închipuia că știe ceva despre nimicurile femeiești așa cum le spunea el.

În casa aceea nimic, absolut nimic nu era firesc.

Și ura faptul că nu avusese nici o putere și nici o autoritate să facă ceva în privința asta. Cel puțin până acum.

Se duse spre casa familiei McConnell și îi găsi pe amândoi afară, în grădină. Apăsându-se pe șale, Sam se îndreptă și dădu din cap în semn de salut.

– Bună ziua, domnule șerif!

– Ce roșii frumoase aveți, Sam.

– Da, chiar că avem și încă foarte multe. Putem să-ți dăm și ție să iei acasă.

Lee se scărpină în bărbie.

– Nu știu dacă vă vine să credeți, am fost convinși de cineva anul ăsta să ne plantăm și noi câteva. Nu multe, doar câteva fire, dar le merge tare bine. Aș vrea să stau puțin de vorbă cu voi dacă se poate.

– Da, ne-am gândit că o să treci pe aici, zise Mary Lou potrivindu-și ochelarii pe nas. Am făcut niște limonadă proaspătă azi-dimineață. Hai să mergem să ne așezăm la umbră!

– Foarte bine.

– Mai târziu așteptăm copiii să facem un grătar înainte să mergem cu toții la lac să vedem spectacolul, spuse Sam în timp ce se îndreptau spre verandă.

– Da, ar trebui să fie frumos.

Mary Lou se duse după limonadă, iar Lee se așeză cu Sam pe șezlongurile de pe verandă, oftând ușurat când se puse jos.

– Voiam să vă întreb dacă ați văzut sau ați auzit ceva azi-noapte dinspre casa lui Clint Draper.

– Nu prea. Aveam aerul condiționat pornit și ferestrele închise, spuse Sam oftând și el. A bătut-o din nou pe fetița aia, nu?

– Da, și ea a reușit să fugă dimineață devreme, bătută ruptă. Nu ați văzut-o, nu-i așa? Nici pe ea, nici pe Clint când a plecat?

– Îmi pare rău că nu. Nu am văzut-o niciodată la volan, deci îmi închipui că a plecat pe jos. Am fi ajutat-o noi dacă am fi văzut-o.

– Știu.

Mary Lou ieși cu o tavă cu pahare, și Lee exclamă zâmbind:

– Mamă ce bine arată, Mary Lou!

– A fugit, draga mea, îi spuse Sam. A plecat azi-dimineață, l-a părăsit.

Mary Lou puse jos tava brusc, făcând paharele să zăngănească.

– Slavă Domnului! Ne-am făcut griji când v-am văzut pe tine și pe ceilalți agenți că de data asta a omorât-o. Dar e teafără?

– Va fi. Din informațiile mele, Clint a plecat cu tatăl și cu fratele lui dimineață devreme. La vânătoare, din câte știu eu, la pescuit după câte susține bătrâna Draper.

– Eu sunt mai degrabă sigură că e vorba de vânătoare și am și auzit niște împușcături când am ieșit afară, spuse Mary Lou dându-le fiecăruia câte un pahar și așezându-se și ea. Ca întotdeauna, fac ce vor și când vor.

– Nu știți din întâmplare pe unde la place să colinde?

Acum Sam clătină din cap.

– Știu că pun capcane pentru căprioare chiar la marginea proprietății, între noi, câteva. Și ca să spun adevărul, domnule șerif, eu, unul, nu m-aș duce să îi caut în pădure când știu că au puști asupra lor și posibilitatea de a se ascunde. Dacă puneți piciorul pe pământul lor sunt în stare să golească încărcătoarele în voi și să susțină că e dreptul lor.

– Cu siguranță Bea Draper le-a spus că ați fost la ei. Au aparate de emisie-recepție, adăugă Mary Lou. Era în jur de nouă, cred – după ce am auzit noi împușcăturile alea – și am văzut-o ducându-se la casa de alături și intrând înăuntru ca și cum ar fi fost la ea acasă. Când a ieșit nu părea prea fericită. Bănuiesc că a văzut că Traci nu mai e acolo.

– Atunci cu siguranță a dat alarma și le-a spus bărbaților chestia asta, continuă Sam. După asta ați apărut voi. Probabil că le-a transmis să stea departe de aici, cel puțin până plecați.

– Bun, spuse Lee bând niște limonadă. N-o să rămână acolo, în pădure. Iar noi o să plecăm, dar cineva va rămâne să supravegheze zona. V-aș rămâne recunoscător dacă puteți face același lucru și să mă sunați imediat ce dați cu ochii de unul dintre ei.

– Sigur că da, spuse Mary Lou bătându-l ușurel pe soțul ei pe mână. Dar te rugăm să nu ne pomenești numele în toată afacerea asta. Sunt niște oameni foarte răzbunători.

– Nici o problemă. Mă sunați pe mobilul meu, da?

– Ai grijă de tine, adăugă Sam. Nu se vor purta prea frumos în momentul în care vii să îl bagi la pușcărie pe unul de-al lor.

– Fix asta intenționez să fac.

Lee stabili ture de agenți – câte doi – care să supravegheze proprietatea familiei Draper. El însuși avea să intre în următoarea tură, dar decise să dea o fugă până acasă ca să-și anunțe familia despre cum stăteau lucrurile.

Găsi mesele deja acoperite cu fețe de masă colorate, luminițele atârnate și pe fiii lui agățând în continuare altele. Și pe fetița care îi spunea Bunu jucându-se cu cel mai urât cățel din lume. Audra se ridică și păși încetișor spre el, clătinându-se pe piciorușele ei grăsuțe absolut adorabile, zâmbind și gângurind cu brațele deschise să-l întâmpine.

El o ridică în brațe și o învârti făcând-o să țipe de plăcere. Câinele cel urât se repezi să sară pe Molly și începu să se bată în joacă cu ea în timp ce Rufus al lui moțăia la umbră. Mirosea a limonadă și a mâncăruri delicioase și auzi râsul delicios al soției lui prin ușile deschise.

Normalitate, se gândi el. Se simțea bine acum că revenise, măcar pentru scurtă vreme, la normalitate.

Audra se zbătu să o dea jos, apoi se îndreptă spre Darby care – alte țipete de plăcere – o ridică pe fetiță pe umeri înainte să continue să se ocupe de beculețe.

Intră și o văzu pe Emily verificând dacă se fierseseră cartofii pentru salată și pe Zane care se lupta cu zecile de ouă fierte pe care le avea de curățat.

– Ar trebui să existe o sculă pentru chestia asta, se plânse el.

– Chiar există. Le numim mâini. Se întoarse, iar Lee văzu scânteia de ușurare din ochii ei când îi întâlni pe ai lui. Și, poftim, au mai venit două mâini disponibile să te ajute, spuse ea veselă.

– Unde e Silas?

– I-am lăsat pe el și pe Ginny să supravegheze locul pentru moment. Mă duc să-l schimb peste puțin timp.

– În regulă, stai jos aici, lângă Zane. Vrei niște cafea cu gheață?

– Iubito, m-aș fi însurat cu tine numai pentru cafeaua asta cu gheață. A primit cineva vești de la Britt?

– E la adăpost cu Traci și mama ei, spuse Zane. Curând pornește înapoi spre casă. Să înțeleg că nu i-ai găsit pe bărbații Draper.

– Da, așa e, dar o să vină ei. Femeile au aparate de emisie-recepție, așa că știu că îi așteptăm.

Se duse la chiuvetă – i se spusese asta de mai multe ori până îi intrase în obicei – și se spălă pe mâini, după care se așeză și puse mâna pe un ou.

– Femeile ne așteptau și aveau poveștile pregătite. Mary Lou McConnell mi-a spus că Bea Draper a fost acasă la Clint în jur de 9 dimineață. Probabil a văzut că Traci nu e acolo, așa că s-au pregătit să ne toarne

niște minciuni. Descoji un ou – și la chestia asta fusese școlit – și se întinse să ia altul. Pot să vă spun sigur ceva, fata aia a avut viață grea acolo. Amândouă femeile aveau binoclu la fereastră fixat drept spre curtea din spate a lui Traci. Nu mințea când a zis că o urmăresc. Și copiii ăia – copiii lui Jed Draper, știi cum sunt? Casa e împuțită și ăia doi nu erau îmbrăcați cu altceva decât niște scutece murdare și cel mare avea o mutră de parcă ar fi fost gata să-i sufoce în somn dacă ar fi putut să scape nepedepsit.

– Of, Lee!

– Știi, Em, există un anumit gen de privire. El e mic, dar totuși privirea aia pe care o au bărbații o are și el. Și pe urmă am venit acasă, continuă el în timp ce descojea al treilea ou. Am văzut băieții noștri lucrând împreună. Și fetița aia dulce aleargă spre mine, mirosind a iarbă proaspăt cosită și a șampon și îmbrăcată cu minunăția aia de costumaș... sau ce-o fi...

– Salopetă, murmură Emily, așezând cafeaua lângă el și trecând în spatele lui să-i maseze umerii încordați.

– Ei bine, îi vine de minune salopeta aia și acum e în spinarea lui Darby, țopăie acolo fericită ca un cățeluș jucăuș. Asta m-a făcut să mă gândesc la copilașii ăia – nu e vina lor –, dar copilașii ăia peste cincisprezece-douăzeci de ani o să fie băgați în spatele gratiilor de cei care se vor ocupa cu ce mă ocup eu acum, știți? Sigur vor ajunge la închisoare. Nici nu au cum altfel, nu au nici o șansă.

– Unii găsesc șanse, totuși, spuse Zane.

– Da, e adevărat. Și cel mai bine e să ne amintim asta.

Aplecându-se, Emily îl sărută pe obraz.

– Hai, du-te să te joci cu nepoată-ta! Eu și Zane putem termina aici.

– Ba nu, e OK. Mă relaxează să descojesc ouă. Și am nevoie de ceva relaxare, spuse întinzându-se să o mângâie pe mână pe Emily și uitându-se spre Zane. Zane, ești un om bun. Voiam să-ți zic asta în caz ca nu ți-am mai zis-o de curând. Nu te pricepi deloc să descojești ouă, asta fără îndoială, dar ești un om bun. Acum, dacă

aș fi în locul tău, aș lăsa chestia asta în seama mea și m-aș duce afară la femeia aia cu picioare lungi să o ajut să agațe luminițele și să mai încerc o dată să o vrăjesc ca să se mute aici cu tine.

– Nu e nevoie. Se mută mâine.

Emily scoase o exclamație fericită, foarte asemănătoare cu țipetele de bucurie de mai devreme ale Audrei și pe urmă îl luă pe Zane de gât ca și cum ar fi vrut să-l stranguleze.

– Eu sunt aici de mai bine de o oră și tu abia acum îmi spui chestia asta?

– M-am concentrat din greu să reușesc să descojesc ouăle astea.

– Tu... Acum îi înclină ușor capul într-o parte. Ieși afară! Du-te să pui luminițele alea și pe urmă ai grijă ca verișorii tăi să termine de pus toate mesele pe care le au de pus.

– Da, doamnă.

Ieși în fugă.

– La naiba, cartofii mei, își aminti ea și se repezi spre oala de pe aragaz.

– A fost o dimineață grea, începu Lee.

Serioasă, Emily turnă cartofii fierți cu apă cu tot în strecurătoare să se scurgă.

– Știu.

– Dar pe de altă parte... chestia asta... cu siguranță e o veste care poate compensa greutatea asta.

Ea se uită prin aburii care se ridicau din strecurătoare, peste chiuvetă, pe fereastră, unde Zane o ridica pe Audra de pe umerii lui Darby și și-o punea pe ai lui.

– Băiatul nostru e fericit, Lee. Pentru el mi-am făcut mai multe griji decât pentru Britt. A purtat o povară foarte grea și pentru atâta vreme... Dar acum e fericit. Iar fata aia...? I se potrivește de minune. Iar faptul că sunt atât de bine unul cu altul mă face să mă simt și eu împăcată. Îl văd pe Gabe care aruncă o minge câinilor să i-o aducă și îl văd și pe Brody clătinând din cap spre

el, râzând. Și toate astea mă fac să mă simt împăcată, să mă simt bine.

– Am făcut o treabă bună, Em.

Ea se uită spre el zâmbind.

– Nu am deloc senzația că ne-am terminat-o, dar e adevărat, am făcut treabă bună!

Câteva ore mai târziu, Zane se gândi că ar fi preferat mai degrabă să tragă un pui de somn decât să fie gazda unei petreceri. Cărase mese și scaune, se cățărase pe scări și coborâse de zeci de ori, trăsese nenumărate cărucioare cu lăzi frigorifice pline de limonadă, ceai cu gheață, frapiere gata de umplut cu gheață și bere, și vin.

De fiecare dată când își zicea că poate lua o pauză să bea o bere, să facă un duș, cineva – de obicei de sex feminin – îi mai dădea o sarcină.

Înainte să-și dea seama ce se petrece, sosi trupa pe care Emily insistase să o angajeze și se apucă să-și instaleze echipamentele pe platforma pe care o construiseră Lee și băieții lui.

– Zane, trebuie să duci afară coșurile alea de gunoi noi, îi strigă Britt care umplea niște vase colorate cu nimicuri vesele pentru copii, înainte să apuce să se furișeze de-acolo. Cu tot cu pungile din interior! Brody, tu ai terminat afișele?

– Aproape!

Brody, singurul dintre ei care avea cât de cât talent la desen, stătea jos și desena un afiș cu niște cutii și sticle și alte afișe cu cifre care să indice grupa de vârstă potrivită pentru premii.

El scoase noile coșuri de gunoi, mai băgă câteva pungi pe fundul lor, de rezervă, așa cum îl învățase Emily și deschise două ca să căptușească coșurile. Hotărât să-și ia berea și să facă dușul ăla înainte să îi găsească cineva altceva de făcut, porni spre ușile de la bucătărie.

Și-atunci ieși Darby.

Era îmbrăcată cu o rochie de vară de genul celor care îi făceau pe bărbați să aștepte cu înfrigurare, hm, zilele călduroase și însorite. El nici măcar nu era sigur că femeia avea vreo rochie, darămite una galben aprins cu niște breteluțe înguste care îi dezveleau umerii puternici și o fustă cloș care îi plutea în jurul picioarelor lungi și goale.

Purta lănțișorul cu pandantiv pe care i-l dăduse el și cercei micuți, rotunzi în urechi. Și se machiase puțin – mai ales la ochi, așa că acum păreau alungiți și sexy și aproape violeți.

– Mamă.... uită-te la tine!

– Păi ai face bine să te uiți că am pierdut ceva timp ca să mă pregătesc pentru picnicul ăsta.

– Ar trebui să facem unul în fiecare seară.

Și-atunci ea făcu ceva și mai tare – îi întinse o bere rece.

– Poți pleca, ești scuzat. Du-te să te pregătești!

– Slavă Domnului! Dar mai întâi o luă ușor de gât și o trase spre el să-i dea un sărut. Indiferent cât a durat, să știi că a meritat. Trebuie să te duc așa la o cină elegantă în Asheville.

– Ce-ar fi să te duc eu?

– Mie îmi convine.

De vreme ce trebuia să treacă pe lângă Emily și Britt – care puneau mâncarea pe platouri sporovăind vesele despre asta – se mișcă iute și fără zgomot.

Nu îi trebui mult – făcu un duș rapid, își puse un tricou curat și o pereche de blugi negri. Când deschise ușa de la balcon auzi cântec de chitară și își auzi familia, așa că ieși pentru o clipă afară.

Verișorul lui cel mic cânta la chitara pe care, amabil, i-o împrumutase un băiat din trupă. Iar Brody păru nemaivăzut de fericit în clipa în care ceilalți își luară instrumentele și porniră să-l acompanieze. Toți cei trei câini, obosiți după zbenguiala de după masă, dormeau la umbră. Audra, cu salopeta ei roșu cu alb

și cu panglica albastră din păr, bătea din palme în ritmul muzicii.

În ciuda faptului că avusese atâta de comentat cu privire la dimensiunile și amploarea petrecerii, realiză că totul arăta perfect. Absolut perfect, cu mesele acelea acoperite cu fețe de masă roșu-alb-albastru și umbrelușele albe, teancurile de farfurii asortate cu paharele și șervețelele.

Era prea devreme să aprindă luminițele, se gândi el, dar și ele aveau să arate perfect.

Scândurelele colorate pe care le așezase iscusit Darby pe gazon formând un fel de podium pentru diferite jocuri, ca și cele mai mari care împrejmuiau un teren pe care să se joace copiii mai mari arătau toate perfect.

Muzica se auzea veselă, soarele strălucea, iar iubita lui era îmbrăcată cu o rochie galbenă.

Da, își spuse el, totul era perfect.

Mirosea bine, se auzea bine, se simțea bine în timp ce se ocupa de grătarul care fumega și zeci de oameni roiau în curtea și în casa lui.

Cățeii, acum vioi din nou, se plimbau de colo-colo, sperând să se lipească de ceva bunătăți. Săculeții cu boabe de fasole loveau vesel podiumul pentru pici. Avusese parte de o mulțime de îmbrățișări, bătăi pe spate, sărutări pe obraji în timp ce făcuse, unele după altele, platouri întregi cu burgeri și hotdogi. Simți miros de pui prăjit și speră că nu va ajunge prea târziu să apuce și el câteva bucăți.

– Superpetrecere! apăru Silas lângă el. Vine Dave să te înlocuiască într-o clipă.

Prinse privirea din ochii cumnatului lui și se întoarse.

– Mă ocup eu, îi spuse Dave întinzându-i o bere.

– Hai să ne plimbăm puțin, spuse Silas sorbind din paharul de ceai cu gheață, căci se considera în continuare în timpul serviciului, conducându-l după casă, cât mai departe de mulțime.

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai am vorbit cu Lee. Bărbații Draper s-au întors – fără Clint. O țin una și bună că el a plecat cu niște prieteni la pescuit încă de ieri. Plus rahatul obișnuit cum că Traci e o mincinoasă și probabil s-a lovit singură ca să îl scoată pe Clint vinovat.

– Ce prieteni?

– Asta-i altă chestie. De unde dracului să știe ei? E bărbat în toată firea, poate să plece și să vină când vrea. Ne gândim că a aflat de toată istoria și și-a chemat un bețivan de prieten de-al lui să se întâlnească cu el, iar acum se ascunde pe undeva. Silas se uită în urmă să se asigure că nu îi auzea nimeni. Lee a zis că aveau la ei pușți și nici o undiță. Pretind că au lăsat undițele și restul echipamentului lângă pârâu într-un adăpost, ceea ce e o minciună, și aveau puștile la ei să se apere.

– L-au supărat rău pe Lee și au fost și foarte obraznici, dar îl știi pe șerif, e în stare să se descurce. Ne vom roti din nou ca să ținem casa sub supraveghere, dar e clar, Clint va sta ascuns o vreme.

– Nu poate sta ascuns pentru totdeauna, iar Traci e în siguranță.

Asta, își spuse Zane, trebuia să fie suficient pentru moment.

– Eu mâine îi fac actele pentru a înainta divorțul, mă duc să o văd, i le las să le studieze și îi explic ce trebuie să știe acum că a avut puțin timp să-și revină.

– La naiba! Sper că nu va da înapoi din nou. Mă rog. Ar trebui să mănânci și tu ceva, prietene. Bucură-te de petrecerea ta!

– Asta și vreau. Să mă ții la curent. Cu cât mai repede e închis Draper, cu atât mai bine.

Îi va fi frică, se gândi Zane în timp ce înconjurau casa pe partea cealaltă. Lui Traci îi va fi frică atât timp cât el era în libertate. Iar frica, după cum știa foarte bine din proprie experiență, te făcea fie să ripostezi, fie să cedezi.

Totuși, trebuia să lase la o parte gândurile astea pentru moment. Avea acolo mai bine de o sută de oameni

care mâncau, discutau, se jucau. Reuși să șterpelească un copan pe care îl bagă în gură înainte de a trece pe la toate mesele pline de mâncare și-și umplu cu vârf farfuria.

– Încearcă salata aia cu tortellini, îi spuse Ashley apărând de nicăieri lângă el. A făcut-o Nathan, n-o să-ți pară rău.

– Nu știam că ești aici.

Se aplecă spre ea să o sărute pe obraz.

– Nici nu sunt de prea multă vreme. Și cum am apărut, ai mei mi-au și confiscat copiii. Ai o casă extraordinară, Zane, și curtea e... uau! Trebuie să mă împrietenesc cu Darby.

– Păi se pricepe! Își face prieteni cu multă ușurință, probabil de asta nu am văzut-o de ceva vreme.

– E acolo, se ocupă de copii, conduce jocul.

El aruncă o privire în jur băgând în gură o furculiță cu tortellini și o văzu pe Darby exclamând veselă lângă o fetiță care tocmai aruncase o minge de burete la coș.

Ashley își înclină capul spre umărul lui.

– Nu e femeie pe lumea asta care să nu-și dorească pe cineva care să o privească în felul în care o privești tu pe Darby. Știe că ești îndrăgostit de ea?

– Da. Se vede, nu?

– Și-ncă cum! Mă bucur mult pentru tine, Zane. Acum o să mă duc să-l caut pe Nate să văd dacă pot să-l fac să se uite la mine în felul ăla.

El se strecură la o masă alături de Micha și Cass și lăsă muzica și zgomotul petrecerii să-l inunde, spălându-i gândurile în timp ce mânca.

– Tu chiar îi cunoști pe toți oamenii ăștia?

Zane se uită în jur și ridică din umeri băgând în gură furculiță după furculiță cu tortellini – Ashley nu îl îndrumase aiurea.

– Mai degrabă ar trebui să zic că Emily îi cunoaște pe toți oamenii ăștia. Și mai vin și alții, nu-i așa?

– Păi ai muzică bună și mâncare bună. Cine n-ar veni? spuse Cassie gesticulând cu furculița spre el. Și dacă mai faci petreceri de genul ăsta o să vină și mai mulți. Știi cum e, se duce vestea! Și o să vină să se dea pe lângă tine să îi inviți. Apoi se aplecă spre el și coborî glasul: Nu vreau să-ți stric cheful, dar ai idee dacă Traci e bine? Mama mea și a ei sunt prietene de mult timp.

– E cu mama ei și sunt în siguranță.

– Îmi ajunge să știu asta. Mă duc să îi spun maică-mii.

Se ridică, apoi îl bătu pe umăr pe Zane înainte să se îndepărteze.

– Ai făcut o faptă bună.

– Știi, cred că nu ți-am spus că am avut o mică... altercație cu Clint Draper acum câteva săptămâni.

Zane se opri din mâncat și se uită la Micha.

– Ce înseamnă altercație?

– Ne-am ciondănit ca să zic așa. Vezi tu, eu mergeam pe stradă, trebuia să mă întâlnesc cu Cass la Grandy's să mâncăm ceva. Și în timp ce treceam pe lângă Clipper's Bar, ce să vezi? Iese Draper și mă izbește cu umărul puternic, înțelegi. Așa că îi spun ceva de genul: „Hei, uită-te pe unde mergi, amice", și merg mai departe, dar el se ia după mine și începe să mă facă în toate felurile. Îți dai seama că era slobod la gură! Beat mort!

Cum nu încercase tortellini la prima rundă de mâncare pe care tocmai o terminase, Micha făcu o pauză ca să bage furculița în cei din farfuria lui Zane.

– Nu era nici măcar șapte seara, și el era beat mort când ieșea din Clipper's, așa că era cu capsa pusă și căuta ceartă. Îl dăduseră afară de acolo.

– Și iată-te pe tine, fix acolo, la îndemână.

– O, da. Eu voiam doar să mănânc ceva cu iubita mea. Oricum n-aș fi vrut să mă cert cu un tip beat, așa că nu fac altceva decât să-i spun să se calmeze, doar că el nu vrea să se calmeze. Mă împinge de câteva ori. Mă gândesc că poate pot să scap de el dacă o iau la goană, dar, frate, mă știi cum mă mișc. Așa că mă gândesc că până la urmă o să trebuiască să mă bat cu bețivul ăsta

și probabil că o să mi-o iau, asta e. Dar atunci apare Cyrus. Îl mai știi pe Cyrus, nu? Un tip ca lumea, a fost însurat cu Emily pe vremuri, vreo câteva zile sau ceva.

- Da, îl știu.

De fapt, Zane chiar îl zări și acum în mulțime fiind ușor de văzut datorită părului roșu - acum ușor încărunțit.

- Da, deci apare el, și *el* se ia de Draper și îi spune să o șteargă de acolo și să se suie în mașină să plece, că altfel o să sune la poliție că e beat mort și așa mai departe. Draper pleacă înjurând ca și cum ne-ar păsa nouă de înjurăturile lui. Eu mă ofer să-i fac cinste lui Cy cu un pahar, dar el zice să o lăsăm pe altă dată că era în drum spre casă. Și mă gândesc că gata, cu asta s-a terminat.

- Doar că nu s-a terminat?

- A doua zi dimineață când vreau să plec la muncă îmi găsesc cauciucurile tăiate, la dracu', toate patru.

- Nemernicul dracului, murmură Zane. Și i-ai spus lui Lee?

- Da, dar ce rost are? N-am cum să dovedesc că a fost Draper. Și mai bine taie cauciucurile decât să mă taie pe mine, frate! Îți spun toate astea fiindcă sigur va încerca să-ți facă și ție ceva dată fiind, cum spune Cass, fapta ta bună.

- Lasă-l să încerce!

- Când o va face, vin eu. Să-mi pui numărul pe apelare rapidă. Pe bune. Acum gata cu asta, hai să petrecem! Cum spune Cass, muzica e super. Mă duc să o caut să le arătăm oamenilor ăstora ce înseamnă să dansezi.

Mai degrabă ce înseamnă să nu dansezi, se gândi Zane. Micha nu avea nici un pic de ureche muzicală și nici ritm, dar cu siguranță se distra de minune țopăind pe ringul de dans. Zane spera să aibă ocazia să facă și el același lucru cu Darby, dar cunoscându-și îndatoririle, se înapoie să îl schimbe pe Dave le grătar. Și descoperi că îl schimbase deja Lee.

– Hei, du-te să-ți iei o bere și o farfurie, îi spuse Zane. Mă ocup eu.

– Nu, am nevoie de puțin timp să mă relaxez și am senzația că să faci grătar pentru mase întregi de oameni este tocmai ce-mi trebuie. Vorbim mâne despre restul chestiilor.

Înțelegător, Zane dădu înapoi.

– Când ești gata, dă un semnal.

– Absolut. Du-te să-ți găsești iubita!

– Așa am de gând.

Își făcu loc prin mulțime, oprindu-se să vorbească ici, colo, până ce reuși să se apropie de Darby, care se ocupa în continuare de locul de joacă cu mingi moi. Îl văzu pe Roy și un grup de adolescenți, inclusiv Gabe.

Auzi ultimele vorbe dintr-o provocare în timp ce Darby îl măsură din priviri pe Gabe și aruncă ușor una din mingi în aer.

– Dacă reușesc să nimeresc de trei ori, preiei tu aici.

– De la o distanță de opt metri, adăugă Gabe. Arunci direct, nu pe deasupra mâinii sau cine știe cum.

– Desigur.

– De acord. Dacă ratezi, îmi cumperi un sendviș mare la prânz. Sâmbătă.

– De acord.

– Lăsați-mi suficient loc, spuse ea și, în rochia aceea frumoasă de vară, se dădu înapoi ca să ajungă la linia de opt metri.

Își roti umerii, înclină capul și-și luă poziția. Se ridică pe vârfuri și trimise mingea fix prin gaura din panoul de pal, în coșul din spate.

Zane ridică din sprâncene când ea exclamă:

– Unu.

Știa deja că avea un braț priceput, iar acum era în mare formă.

Trimise următoarea minge la fel, cu un vâjâit ușor, pe urmă o luă pe a treia. Clipi din gene spre Gabe în timp ce el își dădea ochii peste cap. Și lovi fix la țintă.

Își lustrui demonstrativ unghiile pe braț și îi zâmbi lui Gabe.

- Ești salvarea mea. O, uite, mai avem un concurent.

Și chiar dacă Zane clătină din cap, ea îl luă de mână și îl trase spre linie.

- Sunt ruginit rău, spuse el.

- Ei na, adică nu poți să nimerești trei la rând prin gaura aia?

- Eu căutam un dans, nu un premiu.

- Un dans cu mine? Ăsta e premiul tău, leneșule. Hai, sus!

Îi aruncă o minge moale. Prefera mărimea și asprimea mingii de baseball, dar fără să-și dea seama cum, ceva vibră în el, ceva îl făcu să-i revină instinctele.

La dracu', își spuse, era doar un joc de copii la o petrecere la iarbă verde.

Aruncă prima minge prin gaură și simți un fior trecându-i prin vene. Mai aruncă o minge și o dădu cu putere ca să intre în plasă cu zgomot. Și se simți al naibii de bine.

Pe a treia o dădu cu și mai multă viteză, astfel că plasa coșului se dădu peste cap.

- Scuze!

- Nu ți-ai pierdut deloc îndemânarea, spuse Roy când Gabe alergă să facă la loc plasa. Absolut deloc. Asta mă face să mă gândesc la trecut.

- Da, și pe mine.

Darby îl mângâie pe braț.

- Dacă nu te apuci să joci pentru echipa din Lakeview de la anul, e crimă împotriva umanității.

- Mi se pare puțin cam mult să-i spui crimă împotriva umanității.

- Baseballul e umanitatea.

Îl luă de mână.

- Hai să dansăm, Walker!

capitolul 24

În timp ce Zane se uita la focurile de artificii ce împânzeau cerul cu milioane de steluțe colorate, Clint Draper tocmai împrumuta camioneta bunului său prieten, Stu. Desigur, după ce Stu picase mort de beat pe canapeaua din beciul putorii de bunică-sa, Clint nici n-ar fi putut să îi ceară permisiunea să o ia.

Îi era dator lui Stu, nu numai pentru că îi oferise un loc unde să stea, ci și pentru că își luase de la gură ceva din prețioasa lui rezervă de alcool și pastile ca să-l facă să-și revină cât de cât.

Și totuși, era îngrozitor de nervos.

Urma să-i dea o lecție bună lui Traci, cu vârf și îndesat, atunci când avea să se întoarcă în genunchi la el. Dar deocamdată mai erau alții cărora trebuia să le dea răsplata binemeritată. După cum îl învățase tăticul lui – și simțise lecțiile astea de multe ori pe propria piele –, când cineva se lua de tine, trebuia să te iei și tu de el. Ba chiar, la dublu.

Acum aflase întreaga istorie, știa de cine trebuia să se ia. Și nu avea nici un rost să mai zăbovească.

Peste câteva zile, urma să iasă din ascunzătoare, iar bunul și bătrânul Stu avea să jure pe Biblia bunicii lui că în tot timpul ăsta Clint fusese cu el, pescuind și făcând drumeții pe dealuri.

Nimeni nu avea cum să dovedească contrariul.

Făcu un raid prin provizia de vopsea a lui Stu. Când Stu muncea, se ocupa de zugrăvit și mereu lua tot ce mai rămânea de la fiecare lucrare, pretinzând că folosise totul până la ultima picătură.

Avea un dulap plin de cutii de vopsea, pensule vechi, role și tot felul de trafalete. După ce încărcă niște cutii în camionetă plus câteva pensule, Clint porni spre oraș.

Îi plăcea să se îmbete, considera că după ce dădea pe gât câteva pahare gândea mai limpede, vedea mai limpede, se făcea mai puternic, ba chiar mai isteț. Nu îi păsa

că își simțea capul învârtindu-i-se de câteva ori. Asta îl trezea doar.

Când viră spre cabinetul lui Zane, roata din față stânga lovi o bordură, pe urmă trecu peste ea. La ora aceasta din noapte, Lakeview dormea dus, așa că nimeni nu-l auzi fluierând ușurel printre dinți în timp ce se apuca de treabă.

Poate că sări și pe el niște vopsea când deschise o cutie la întâmplare și mai curse puțină și pe trotuar în timp ce-l traversă. Băgă o pensulă înăuntrul cutiei pe care scria Moulin Rouge și își scrise cu litere de-o șchioapă mesajul. Și fiindcă le voia așa, mari, trebui să mai deschidă o cutie. Blooming Orchid se potrivea de minune cu Moulin Rouge.

Abandonase școala la 16 ani și oricum nici până atunci nu prea se dusese pe acolo. Nu știa sigur dacă scria cum trebuie, dar ce voia să spună și ura teribilă pe care o simțea se văzură limpede în literele neglijent înșirate printre picăturile mari de vopsea împrăștiată.

SĂ MIO SUGI BOU-LE!

Se dădu înapoi să-și admire munca mândru și se uită cum picăturile de vopsea scurgându-se lăsau urme lungi pe albul imaculat al clădirii.

Mulțumit, mai folosi puțină vopsea de culoarea orhideei să mâzgălească POPONARE pe ușa principală înainte de a arunca tot ce mai rămăsese în cutie pe verandă.

Prea beat și prea idiot ca să se gândească la amprente, la urme de ADN sau la orice fel de chestie de bun-simț, lăsă cutiile goale pe verandă înainte de a-și descheia fermoarul ca să-și golească vezica pe pragul de la intrare.

În plus, îl considera pe Stu un alibi beton.

Se sui înapoi în camionetă ștergându-se de vopseaua de pe mâini pe volan. Virând și mișcându-se haotic, ieși din oraș și urcă șoseaua până la casa lui Darby.

Târfa își băgase nasul în treburile lui personale? Târfa trebuia să plătească.

Se gândi dacă să dea foc la casă, dar nu îi trecuse prin cap să aducă o canistră de benzină. Data viitoare, își jură în barbă și se mulțumi să umple casa cu un curcubeu de Cerulean Blue, Daffodil Yellow, Mountain Mist, mângâlind cuvinte oribile pe lemn.

STÂRFĂ PAMARAMĂ ȘI LESBIANĂ

Încercă să deseneze o scenă de viol în grup și consideră, privind cu ochii încețoșați, că făcuse o adevărată operă de artă. Folosindu-se de opera lui ca suport vizual, se masturbă, urlând de plăcere când ejaculă pe covorașul de la intrare.

Departe de a fi terminat, se înapoie împleticindu-se la camionetă.

Acum era timpul să bage în luptă artileria grea. La propriu.

Cocoșat peste volan, o luă spre casa lui Zane, mult prea beat și mult prea concentrat asupra drumului să ajungă acolo unde voia să se ducă încât să observe luminile farurilor din oglinda retrovizoare care păstrau o distanță constantă de vreo cinci sute de metri în urma lui. Chiar așa mort de beat, își aminti de sistemul de siguranță al lui Zane. Toată lumea știa despre el, mai ales de când Bigelow fusese rupt cu bătaia de târfa aia lesbiană. Ceea ce dovedea, în opinia lui Clint, că Bigelow era o mămăligă și încă o mămăligă mult prea mare să fi fost în stare să-și pună la punct nevasta și copiii pe vremuri.

Astea erau doar niște aiureli. Dar, la dracu', dacă se punea problema, un lucru era sigur: Clint Draper nu era o mămăligă.

Închise luminile când intră pe aleea abruptă și opri cam pe la jumătatea aleii. „Ei rahat sistem de securitate", își spuse. Avea să se strecoare înăuntru, să facă ceea ce venise să facă, și pe urmă să se strecoare înapoi. Își luă pușca de pe scaunul de alături – trecuse vremea vopsitului – și intră în pădure.

Avea o lună frumoasă, strălucitoare pe cer, să-l ghideze.

Dacă era un lucru la care să se priceapă Clint, se pricepea să vâneze și să profite pe deplin de orice cartuș. Trecu târșâindu-și picioarele printre arbuști și tufișuri fără să se teamă că va speria vânatul, căci de data asta vânatul pe care și-l dorea dormea liniștit în casa aia mare.

Nu se gândea să-i omoare – încă –, dar la dracu' dacă nu avea să-i sperie să facă pe ei!

– E timpul să vă treziți, rahaților! O să vă culeg de pe jos cu pantalonii plini!

Și poate, doar poate, unul dintre ei avea să arunce o privire, să deschidă o ușă sau un geam. Și dacă se întâmpla asta, avea să le tragă un glonț. Nici nu conta, la dracu', în care nimerea.

– Crezi că-mi puteți lua nevasta? Că o puteți întoarce pe târfa aia proastă împotriva mea? Să vă ia dracul în coarne! Vedeți voi!

Se împiedică de câteva ori, își juli rău brațele în mărăcini – și lăsă o grămadă de fibre și de bucăți de piele în urmă. Își dori să se fi gândit să-și ia o bere din rezerva lui Stu ca să-și potolească setea aceea teribilă.

Noaptea caldă, umedă și toată munca pe care o făcuse îl lăsaseră ud leoarcă. Și chiar și așa, beat cum era, își dădea seama că putea al naibii.

Nici o grijă. Avea să se spele la Stu, să dea pe gât berea aia, poate și un somnifer de-al babei. Să doarmă ca un bebeluș după ce-și termina o noapte grea de muncă.

Luna se vedea printre copaci scăldând casa în lumină. Clint nici c-ar fi putut să-și dorească ceva mai mult de-atât. Se văzu strecurându-se înăuntru și afară, printre umbre, tăcut precum o stafie, chiar dacă acum tropăia, împleticindu-se, zdrobind crengi sub picioare.

Dar umbra din spatele lui se mișcă neauzită și își luă avans.

Rămase în picioare, mă rog, cât se putea, la marginea copacilor, studiind casa. Auzise că aveau un dormitor mare și luxos în față, cu o ușă mare de sticlă pentru ca mămăliga aia de Walker să poată sta acolo, pe terasă, ca un moșier care-și contempla domeniul.

Puse pe umăr pușca și se uită prin cătare drept spre uși. Se gândi că poate avea noroc și-l dobora măcar pe unul dintre ei. Oricum ar fi fost, se gândi el, nu aveau cum să mai doarmă liniștiți după noaptea asta.

Trase de două ori, nimeri sticla, se uită cum se face țăndări, pe urmă mai trase o rundă prin fereastra spartă, lovi pervazurile și întreaga casă.

Rânjind, cu inima bătându-i nebunește, își păstră ținta, imaginându-și cum o să tragă dacă nemernicul ăla de Walker avea tupeul să vină la ușă.

Umbra se mișcă în spatele lui. Simți o durere îngrozitoare, șocantă, când bolovanul îi zdrobi țeasta. Pușca lovi pământul înaintea lui.

Acum umbra zâmbi și își spuse: „Interesant".

Când îți pică în mână o asemenea ocazie trebuie să fii prost să nu profiți de ea. Cât se poate de calm, luă pușca și îl ridică pe Clint pe un umăr.

Trebuia să-și ia ocazia și să o ducă momentan undeva, într-o locație mai privată.

Împușcăturile îl făcură pe Zane să tresară din somn. Instinctiv se rostogoli peste Darby, o acoperi cu trupul lui și își continuă mișcarea până aterizară pe podea.

- Stai aici, îi spuse în timp ce câinele începu să urle.
- Ce...
- Stai la pământ! Cineva trage în casă.
- Nu. Poate sunt alte artificii.
- Artificiile nu ar fi putut face asta.

Arătă spre cioburi și ridică glasul să se poată auzi peste alarma care se declanșase.

Zod se băgă între ei, lingându-le fețele, umerii, mâinile, în timp ce Zane alunecă de pe ea și pipăi cu mâna pe noptieră să-și ia telefonul care deja vibra.

– Da, am o problemă. E cineva afară, trage în casa mea. Sunați la poliție! Chiar acum!! Stai la pământ, strigă el spre Darby. Vreau să încerci să te târăști pe jos și să intri într-una din camerele goale să te ascunzi. Dacă îl auzi intrând în casă, sari pe fereastră. Și nu te uita în urmă.

Ea rămase pe dușumea, strângând câinele în brațe, tremurând din toate încheieturile.

– Asta o să faci și tu?

– Fă ce-ți zic.

Se mișcă ușor, fără să se ridice, până ajunse la debara și o deschise. Ieși cu bâta Louisville Slugger pe care i-o făcuse cadou Emily când împlinise 12 ani. Și văzu că în loc să se ducă să se ascundă, Darby scosese din priză o veioză de pe noptieră și acum o ținea strâns la fel cum își ținea el bâta.

– Două arme sunt mai bune decât una singură, începu ea.

– Liniște! ridică el mâna. Se aude un motor pornind.

Mișcându-se cu iuțeală, se repezi spre ușile sparte de la terasă înainte ca ea să apuce să obiecteze – și reuși să vadă doar dâra de faruri din spatele unei mașini.

– Nemernicul dracului! Mă duc după el.

– E înarmat! Tu ai ceva?

Fără să o bage în seamă, el își înșfăcă niște pantaloni și înjură când se tăie într-un ciob.

– Stai aici.

Ei îi trebui doar o secundă să se gândească: Pe dracu'! Când el ieși în goană din cameră, ea era fix pe urmele lui.

– Așteaptă! Gândește-te! Știu că ești furios. Și eu la fel. Dar s-ar putea să fie mai mulți, nu doar unul, cu puști, pentru numele lui Dumnezeu, Zane. S-ar putea să încerce să te ademenească afară, pur și simplu.

Deși o secă faptul că trebuia să facă asta, recurse la încă o armă – singura despre care considera că va funcționa asupra unui mascul furios.

– Te rog, nu mă lăsa singură aici.

Asta îl opri.

– La dracu', Darby! Nu poate merge mai repede decât un Porsche. Ascunde-te în cămară până vine poliția.

O secă din nou, și mai tare decât adineauri. Dar decise că mândria ei nu conta deloc față de pericolul ce-l pândea pe el, se lipi de el și se încolăci pur și simplu în jurul lui.

– Nu mă lăsa singură.

– Bine. Bine. Fie.

Așa că rămase cu ea în holul de sus, ținând-o în brațe.

– E în regulă, iubito. Sunt aici. Nu s-a întâmplat nimic. E în regulă.

Ușurată până în măduva oaselor, ea își spori strânsoarea.

– Sigur a fost Clint Draper, n-are cum să nu fie el. Și n-are cum să scape, Zane.

– Nu, nu are. Uite ce e... nu plec nicăieri. Vreau să iei câinele și să te duci în camera de acolo – stai departe de geamuri. Eu o să cobor să-l aștept pe Lee.

– Ba mergem cu toții jos. Dumnezeule, îți curge sânge.

– Am călcat pe un ciob sau ceva.

– La baie, se răsti ea. Ne ocupăm de rană, pe urmă o să apară Lee, sau Silas, sau cineva.

Asta îi dădea un țel, ceva asupra căruia să se concentreze, așa că mâinile nu îi mai tremurară când se apucă să examineze și să curețe rana – era mai rea decât ar fi vrut, dar nici pe departe atât de rea pe cât se temuse că e.

– Nu a încercat să intre în casă.

– Sigur știa despre sistemul de siguranță. Toată lumea știe. Probabil că e prea prost să-și dea seama că dacă sparge geamurile se declanșează instantaneu alarma.

Câteva secunde înainte să audă sirenele, Zod începu să urle din nou.

– Gata, vin! Iubito? Ești goală.

– Da. Mă duc să pun ceva pe mine și cobor imediat.

El se ridică, cu grijă să nu se lase pe piciorul rănit.

– Nu îți era frică să rămâi singură.

– Ba frică îmi era, spuse ea simplu și se duse să se îmbrace.

Câinele coborî în goană scările lătrând ca nebunul, cu Zane pe urmele lui.

În continuare goală, Darby se așeză pe marginea patului îngăduindu-și să se lase din nou cuprinsă de tremurici. Cioburile de pe jos, urmele de picioare însângerate, cearșafurile mototolite. Și văzu acum și urmele pe care le făcuseră gloanțele mușcând din pereți la doar un metru și ceva de locul unde dormiseră ei.

Dacă atacatorul ar fi așteptat? Dacă ar fi așteptat până dimineață când Zane ieșea afară pe terasă așa cum făcea în fiecare zi. Până când s-ar fi așezat amândoi la masa de pe terasa din spatele casei să mănânce cereale și să-și bea cafeaua?

Ar fi fost complet descoperiți. Fără apărare.

Sau dacă ar fi venit mai devreme, să se folosească de zgomotul asurzitor al artificiilor și să tragă când erau încă o mulțime de copii aici zbenguindu-se pe pajiște în timp ce toată lumea se uita spre cer. Își strânse brațele în jurul trupului, legănându-se.

– Revino-ți, murmură ea. Hai, gata, revino-ți! Propozițiile astea care încep cu „dacă" nu contează. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Și o să-l găsească. O să-l găsească.

Se înapoie la baie, își aruncă niște apă pe față și așteptă ca valul neașteptat de greață teribilă să treacă. Când reuși în sfârșit să-și ia ceva pe ea, Zane apăru pe scări, spre dormitor.

– Am vrut să văd dacă te-ai îmbrăcat. Lee trebuie să urce aici.

– Sigur.

Se apropie de ea și își puse mâna pe obrazul ei.

– Ești foarte palidă.

– O să mă simt mai bine după ce beau niște cafea. Mă duc să fac. Se uită în jos, spre capătul scărilor, unde aștepta Lee. Mă bucur mult să te văd, domnule

șerif! exclamă coborând. Eu nici măcar nu am auzit împușcăturile, nici geamurile spărgându-se. M-am trezit când Zane s-a rostogolit peste mine și apoi am ajuns amândoi pe podea.

– Nu-ți face griji, draga mea. Rezolvăm noi. Îți promit! Ea încuviință din cap și se duse la bucătărie să facă cafea.

Rămase pe scaun, așteptând, sorbind alene din ceașcă până când Lee și Zane coborâră din nou. Darby se considera destul de pricepută în a citi expresia cuiva, iar mutrele lor erau chiar și mai lungi decât fuseseră mai devreme.

– Dumnezeule, doar nu a împușcat pe nimeni, nu?

Clătinând din cap, Lee se așeză lângă ea.

– A sunat Silas. Cabinetul lui Zane a fost din nou vandalizat. Sunt pictate obscenități pe toată fațada clădirii. Vopseaua e încă proaspătă. Am trimis doi agenți la tine acasă să verifice.

– OK. Se poate să fie Draper cel care a intrat acolo înainte ca Micha să instaleze sistemul de alarmă.

– Se poate. O să așteptăm să se facă ziuă să vedem unde se afla în momentul în care s-a tras asupra ușilor de la balcon. Și o să mergem și la el, și la familia lui să vedem ce se întâmplă acolo, înainte de asta.

– Bine.

Lee o bătu ușurel pe mână.

– Ești o femeie puternică, Darby.

– Nu chiar, dar am încredere în sistem. Sistemul ăsta m-a apărat când am avut nevoie. Știu că îl veți prinde. Unde poate să plece? Și o să-l băgați la închisoare. În afară de cazul în care...

– În afară de cazul în care.

Privirea ei se îndreptă spre Zane.

– Ar fi o coincidență nemaipomenită dacă nu e vorba de Clint Draper, dat fiind momentul. Dar, Zane, tu ai fost procuror. Nu ar fi imposibil ca vreunul pe care l-ai băgat în spatele gratiilor să fi ieșit și să-și dorească

să se răzbune. Și după fața ta am impresia că te-ai gândit și tu la asta.

– A trebuit, recunoscu el. Dar e Draper. Faptul că s-a dus la cabinetul meu e o porcărie de doi bani care i se potrivește mănușă. Și pun pariu că oricare inculpat pe care l-aș fi acuzat eu și care ar fi avut suficientă minte ca să mă urmărească și să mă găsească aici știe să pună cratima corect.

Lee se ridică să răspundă la telefon, se îndepărtă câțiva pași și se întoarse apoi când termină de vorbit.

– Și la tine acasă e dezastru. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, Darby. Vopsea peste tot, vorbe oribile. Și... a lăsat și niște urme de ADN. Le trimitem la analize. Deja avem dosarul lui Clint. Totuși, va dura ceva. Nu și în ceea ce privește amprentele, iar pe astea cu siguranță le vom putea preleva.

– Ar trebui să mă duc să văd...

– Ba nu te duci să vezi nimic, spuse Lee înainte să apuce Zane să o facă. În momentul ăsta se consideră că este scena comiterii unei infracțiuni și vei sta departe de ea. Dacă ai nevoie de ceva de acolo, îmi zici și ți se va aduce.

Ea îl privi pe Lee drept în ochi.

– Ce fel de ADN?

– Lasă chestiile astea pe seama noastră. O bătu din nou pe mână. Aș aprecia dacă ați rămâne amândoi aici pentru moment. O să mergem să avem o discuție cu familia Draper. Și lăsați dormitorul așa cum este. Unul dintre oamenii mei o să vină să facă poze. Se aplecă și își lipi buzele scurt de creștetul lui Darby. Nimeni nu face asta cuiva din familia mea. Poți să-ți pariezi viața că va fi pedepsit.

– Te conduc.

Darby rămase unde era, așteptând până se întoarse Zane.

– Ce fel de ADN? Ție ți-a spus, nu-i așa? Am dreptul să știu și eu.

– La mine la birou a urinat pe verandă. La tine, a ejaculat pe covorașul de la intrare.

Ea răsuflă zgomotos.

– Mda. Mă bucur că nu am dat prea mult pe el.

– L-aș umple de sânge dacă aș putea fie și numai pentru asta și ți-o spun ca un om care ar prefera mai degrabă să se bată cu vorbele, decât cu pumnii. Dar pentru chestia asta l-aș umple de sânge. Darby, îmi...

Umerii ei se întăriră, și spatele i se îndreptă brusc.

– Să nu cumva să îndrăznești să spui că îți pare rău. Eu am culeș-o de pe marginea drumului. Eu am adus-o la tine să o ajuți. Suntem amândoi băgați în chestia asta. Și deși lacrimile îi apăruseră în ochi încețoșându-i privirea, vocea îi răsună tare și fermă: Să nu cumva să îndrăznești să-ți ceri iertare pentru ceva din toate astea. Își șterse cu podul palmelor lacrimile ce i se prelinseseră pe obraji. Zod trebuie dus afară.

Și cum câinele aproape că țopăia până la clanță în fața ușii, Zane trebui să fie de acord.

– Îl duc eu – cu lesa. Crezi că există vreo posibilitate să faci niște ouă prăjite?

– Pot. Doar că nu îți garantez cât de bune vor ieși.

– Mai rele ca ale mele nu au cum.

Luă lesa și o prinse de zgarda câinelui încântat.

– Dacă ai fi fost singură, la tine acasă...

– M-am gândit și eu la mai multe dintr-astea cu „dacă" înainte să-mi amintesc că propozițiile condiționale nu contează. Ai face bine să-ți faci o foame de lup dacă ai de gând să înghiți ouăle făcute de mine.

Scăldat de lumina de la becurile de siguranță, Zane plimbă câinele și se folosi de asta ca să se îndrepte fix înspre locul de unde calculase că trăsese atacatorul. Examinase destule locuri de genul acesta în cariera lui și citise nenumărate rapoarte polițienești.

Și de vreme ce o făcuse, îl ținu pe Zod strâns, aproape de el. Ceea ce se dovedi înțelept, decise, când câinele începu să adulmece în aer și să tragă de el, să-l facă să se miște.

– Încet, încet. Dacă stricăm ceva, Lee îmi tăbăcește fundul. De fapt, mi-l tăbăcesc singur.

Mișcându-se cu grijă, nu trebui să se bazeze prea mult pe instinctul lui Zod. Putea să și le urmeze pe-ale lui. Doar că acum, mai precaut, ridică câinele în brațe, chiar dacă acesta se zbătu ușor și începu să-l lingă pe față în timp ce studie pământul deja deranjat.

Și sângele, încă proaspăt.

– Ia te uită, de asta ce zici? murmură el. Stai puțin.

Ghemuindu-se, îl ținu ferm de zgardă pe Zod, în timp ce-și băgă cealaltă mână în buzunar după telefon. Făcu niște poze, pe urmă se dădu cu pași mari înapoi până ce se află la suficientă distanță ca să îi dea drumul din nou, în lesă.

Trebui să tragă de câine ca să se îndepărteze și apoi să-l conducă într-un loc în care Zod putea face ce avea de făcut fără să compromită probele.

În timp ce câinele își făcea treaba, Zane îl sună pe Lee.

– Am găsit ceva... și înainte să sari în sus, îți garantez că nu am compromis probele. Îți trimit niște poze. Ar trebui să trimiți pe cineva aici. Sigur au fost doi, Lee, și unul dintre ei sângerează.

Trimise imaginile și se întoarse cu Zod cugetând în continuare la toate astea, așteptându-și în același timp și micul dejun foarte timpuriu.

Darby era în picioare lângă aragaz strâmbându-se la tigaie.

– Mai întâi erau prea moi și acum, o secundă mai târziu, sunt prea făcute, au gălbenușul tare. Dar măcar nu le-am ars, așa că... Se întoarse în timp ce vorbea și îi văzu fața. Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Stai liniștită. Au plecat. Nu-ți face griji!

– *Au* plecat?

El dădu din cap și se aplecă să desprindă lesa de la gâtul lui Zod.

– Câinele a mirosit zona în care stătuseră. Ce câine deștept, bravo!

Îl mângâie de câteva ori, pe urmă îi turnă niște boabe în bol. Zod se aruncă asupra lor ca un leu asupra prăzii.

– Am găsit sânge.

– Sânge? Dar...

– Nu sunt detectiv, dar am lucrat cu niște detectivi la viața mea. Cea mai simplă variantă după părerea mea știi care e? Au fost doi și unul i-a tras una în cap celuilalt cu un bolovan. Am găsit sânge pe jos, niște crengi zdrobite, scurte urme de târâre. Ridică din umeri. O să mai găsească și alte chestii după ce răsare soarele, dar cea mai simplă variantă care-mi vine în minte, repet, e că au fost doi, și unul dintre ei l-a ridicat pe celălalt în spate și l-a dus de acolo după ce i-a zdrobit scăfârlia.

Ea rămase pe loc cu ochii la el în timp ce el luă două furculițe.

– Și ești al naibii de calm în privința asta.

– Ei bine, în momentul acesta ne aflăm în plin mister, ceea ce mi se pare interesant. Plus că suntem pe punctul de a lua micul dejun cu ouă și cafea.

O mângâie pe braț iute, cam la fel cum făcuse cu câinele mai devreme – cu afecțiune calmă.

– Mă enervează în continuare toată istoria asta, dar acum avem și altceva de aflat sau descifrat. E clar că primul care-ți vine în minte e Clint Draper; aproape sigur a fost el și știm și de ce. Dar, iubito, de ce l-a lovit Clint pe cineva cu un pietroi când avea pușca în mâini? Sau de ce l-a lovit altcineva pe el?

– Ca să ne apere? Mda, nu are sens, recunoscu ea în timp ce punea cu lingura bucăți de ou mult prea făcut pe farfurii.

– De ce ar fi cineva în pădure la miezul nopții? De ce l-ar fi luat pe celălalt în spate să-l ducă de acolo fără să anunțe pe cineva?

– Vezi? Ridică un deget în sus și apoi se așeză la masă. Te-am făcut să te gândești. Poate că e vorba de unul dintre tovarășii lui, mă rog, cel la care se ascund. Poate s-au certat acolo pentru cine știe ce, și unul l-a trosnit pe celălalt.

– Hmm, spuse ea gustând din ouă.

Poate mai trebuia puțină sare.

– Și pe urmă să-și fi zis „o, la dracu', ar trebui să ne cărăm de-aici". Dar mi se pare cam stupid să fi fost așa.

El mai puse niște piper.

– Iubito, vorbim – cel mai probabil – despre Clint Draper. Nu prea există cineva mai stupid de-atât.

– Cel mai probabil, repetă și ea. E cel mai probabil, dar te rog să verifici totuși ce și cum despre oamenii pe care i-ai băgat la pușcărie și care ar putea dori să-ți facă rău.

– Am dosarele lor. O să mă uit, dar e foarte probabil ca Lee să-l găsească iute pe Clint, să-l ducă în arest, pe urmă să iasă probele de ADN plus amprentele și gata, caz închis.

Și fiindcă nu erau mai rele decât i-ar fi ieșit lui dacă ar fi gătit, mai mâncă câteva guri de ou.

– E furios. Lee.

– Asta am văzut și eu.

– Oricum își va face treaba, dar de ce e atât de furios? O să pună mâna pe Clint Draper foarte repede. Și chiar și așa vreau să-ți spun că...

– Că mai sunt și alți membri ai clanului Draper, termină ea propoziția. Și – cum ți se pare că sună accentul meu sudist? – nu se vor purta cu mănuși cu cineva care se ia de unul de-al lor.

– Nu sună rău pentru o yankee, și da, așa e, nu se vor purta cu mănuși. Așa că va trebui să ai grijă. Va trebui să avem grijă, se corectă el înainte să apuce ea. Plus că avem câinele ăsta feroce care să ne păzească.

Darby aruncă o privire spre Zod. Acesta își terminase micul dejun și acum zăcea cu burta în sus, cu picioarele lui mici în aer, cu limba aia lată a lui atârnându-i din gură.

Zâmbind, ea își ridică medalionul pe care îl avea la gât.

– Plus încă ceva.

– Și vom avea grijă unul de celălalt amândoi. Își închise mâna pe deasupra mâinii ei. Toți trei.

Ca și cum fusese înțepat de un ac, Zod sări în sus și lătrând ca apucatul se repezi ca vântul spre partea din față a casei.

– Se întorc polițiștii, spuse Zane. Un lucru e sigur, nimeni nu se va putea strecura în casa asta cât timp Generalul e aici, la datorie. Se ridică, își luă farfuria și pe a ei și le duse la chiuvetă. Mă ocup eu de asta, îi spuse. Tu du-te să iei fiara.

Ea se ridică și expiră zgomotos.

– Te iubesc, Walker.

Când el se întoarse și îi zâmbi, ea ridică din umeri.

– Mi s-a părut, nu știu de ce, momentul potrivit să spun asta.

– Oricând e momentul potrivit. Și eu te iubesc.

Și știind că era adevărul adevărat, ea se duse să-și strige câinele care nu contenea din lătrat și să deschidă ușa polițiștilor.

capitolul 25

Toate astea îi reînviară amintiri, faptul că acum erau polițiști peste tot, felul în care se mișcau, felul în care vorbeau. O aduseră înapoi la momentul în care polițiștii roiau în jurul ei, la felul în care acționau, la felul în care vorbeau. O aduseră pe Darby la momentul atacului lui Bigelow, dar, în mod ciudat, întâlnirea aceea extrem de violentă se estompă în mintea ei. Tot ce se întâmplase atât de repede, atât de rău.

Dar jargonul polițienesc, munca lor de rutină, toate o aduseră brusc la dimineața în care își pierduse mama. Și revăzu clar și limpede ca lumina zilei figura ei copleșită de șoc și neîncredere, figura ei interzisă în momentul în care niște polițiști cu fețe sumbre îi apăruseră la ușă și revărsaseră asupra ei și prin ea vorbele acelea

teribile. Acum, la fel ca și atunci, nu avea nimic de făcut, nu avea cum să acționeze.

Doar să stea și să aștepte, să aștepte, să aștepte.

Deja îi luaseră declarația, nu mai avea nimic de adăugat. Cel puțin pentru moment, ordinele lui Lee rămâneau ferme.

Trebuia să stea acolo. Văzuse destule filme polițiste și citise destule cărți să-și facă o idee despre ce se petrecea în jurul ei. Aveau să se facă fotografii oficiale ale locului pe care îl găsise Zane la marginea pădurii, aveau să se ia probe de sânge și să se ridice bolovanul acela.

Alți polițiști aveau să facă fotografii în dormitor, să scoată cumva gloanțele din pereți.

Gloanțe, se gândi ea din nou, trecând din bucătărie în camera de zi. Să aștepte, să aștepte, să aștepte. I se părea totul absolut ireal.

Simți o strângere de inimă, de jenă involuntară - și absolut ridicolă - când intră Emily. Doar că Emily se apropie iute de ea și o îmbrățișă strângând-o cu putere, fără să-i mai dea drumul. Strângerea de inimă se transformă într-o ușurare nemaipomenită.

- Nu mă lasă să ies, începu ea. Nu lasă nici câinele să iasă, așa că trebuie să stau aici cu el. Zane e acolo, dar e casa lui și de-asta...

- Nu e numai din cauza asta. Emily o mai strânse o dată în brațe și se trase înapoi. A fost procuror. Știe lucrurile astea. Hai, draga mea! Îți fac un ceai.

- În clipa asta aș prefera un pahar de votcă. Dublu.

- Nici asta n-ar strica.

Acum ea fu cea care oftă adânc. Era suficient cât își plânsese de milă, dat fiind că se simțea și mai rău zăbovind în starea aia decât nefăcând nimic.

- O cola e în regulă. Tu vrei ceva?

- Acum, nu.

- Vreau să mă duc acasă la mine să văd ce-i acolo, ce stricăciuni a făcut.

- O să te duci, spuse Emily liniștitor în timp ce Darby scotea o cola din frigider. Și când Lee ne dă undă verde,

o să te ajutăm cu toții să repari ce e de reparat. Ești sigură că nu mai poți să dormi puțin? Abia a răsărit soarele.

Darby făcu un gest cu cola din mână.

– Socotește asta pe lângă trei cești de cafea. Sunt cât se poate de trează. A trebuit să-l sun pe Roy să îi spun ce s-a întâmplat fiindcă nu voi putea merge la muncă în dimineața asta. Se ocupă el de tot.

– Faptul că a început să lucreze pentru tine l-a adunat de pe drumuri pe băiatul ăla. Foarte tare! La ce lucrați acum?

– Încerci să-mi abați atenția, nu?

– Dacă îți dai seama atât de ușor de asta înseamnă că nu funcționează.

Darby se apropie de ușile de la bucătărie – bine închise – și privi afară la peisajul pe care ea îl proiectase și construise, la cascada pe care o făcuse.

– Îmi place aici. Casa asta, priveliștea pe care o văd când mă uit afară. Îl iubesc pe Zane, chiar dacă partea asta mă face în continuare să am emoții și tot felul de gânduri.

– Și acum a mai și trebuit să faci față unor acte de violență – de două ori în casa asta!

– Da. Tu crezi că unii oameni au pur și simplu o soartă aiurea? Știu... știu, *știu* că sună stupid. Dar pur și simplu, dacă unii oameni sunt sortiți să aibă parte de violență în viețile lor? Iar și iar, mereu?

– Nu cred asta în ruptul capului.

– Nici eu nu vreau să cred, dar m-am tot fâțâit pe aici de câteva ore, așteptând și am început să mă gândesc la cum s-a schimbat viața mea cu o sută optzeci de grade când l-am cunoscut pe Trent. Până atunci, chiar dacă tata a plecat și ne-a părăsit, am avut o copilărie liniștită, bună, o existență calmă. Eu și mama, școala, vecinii, prietenii, munca, băieții. Totul a mers fără probleme de nici un fel. Inspiră și expiră adânc, după care se așează. Și pe urmă a apărut Trent. M-am măritat cu el prea devreme, prea repede, dar, la dracu', Emily, nu am fost prima

care să facă așa ceva. Sigur că ține sau nu ține. Doar că la mine nu numai că nu a ținut, dar m-a și băgat în spital.

Emily prinse fața lui Darby în palme și o mișcă blând într-o parte și-n cealaltă.

– El te-a băgat în spital. *Nimic* altceva.

– M-ar mai fi băgat o dată acolo, dacă ar fi reușit. Niciodată nu am avut de-a face cu cineva care să vrea să-mi facă rău înainte. Nu în halul acela. Pe urmă ce s-a întâmplat cu mama, și felul în care am pierdut-o. Pe urmă am venit aici, am zis să o iau de la început, nu? Și pe urmă a apărut Bigelow și am dat de Traci și pe urmă asta... Toate se rostogolesc, una după alta...

Ca și cum ar fi sesizat nevoia, Zod își lăsă capul în poala lui Darby privind-o cu adorație în ochi. Iar Emily se așeză lângă ei.

– Ești o femeie deșteaptă, Darby, și cu mult bun-simț. Și de cele mai multe ori ești optimistă și ai o atitudine absolut pozitivă. Nu te pot învinovăți pentru faptul că în dimineața asta nu reușești să găsești partea asta pozitivă din tine. Dar ceea ce-mi spui acum e o mare prostie. Nu îl cunosc pe Trent, continuă ea, dar știu ce gen de om este, fiindcă am avut de-a face cu Graham și cu soră-mea ani buni. Sunt oameni răi, violenți, cruzi și urâți care poartă o mască atât de ușor, atât de firesc. Am crescut împreună cu Eliza, am interacționat de multe ori cu Graham, dar nu mi-am dat niciodată seama de măștile alea, nu până la capăt. Și asta nu a avut nimic de-a face cu soarta. A avut de-a face cu talentul lor oribil pentru așa ceva.

– Chiar este, nu-i așa? murmură Darby. E un talent oribil.

– Ce s-a întâmplat cu mama ta s-a întâmplat pentru că cineva a fost nesimțit, neglijent, egoist. Și sper din tot sufletul meu să trebuiască să trăiască cu sentimentul acela de vinovăție teribilă pentru tot restul vieții lor. Își puse brațul pe umerii lui Darby și o trase mai aproape. Și să știi că, e-adevărat, e oribil, dar ai fost în stare să te lupți cu Graham numai datorită celor întâmplate cu Trent.

Asta mi se pare atât de remarcabil, atât de admirabil – motiv pentru care o să încep din nou să te bat la cap data viitoare – faptul că ai fi în stare să ții cursul acela de autoapărare. Cât despre Traci, compasiunea și sufletul tău bun au ajutat la salvarea ei, așa că să nu te gândești la altceva, nici măcar o secundă. Și asta... Oftă adânc. Ce s-a întâmplat aici în dimineața asta a fost încercarea stupidă, violentă și prostească a unui om oribil să arate că are mușchi, când nu e altceva decât un dobitoc fără puță. Lee al meu o să aibă grijă să intre unde îi e locul înainte de apusul soarelui. Poți conta pe asta.

– Mulțumesc. Cu adevărat, îți mulțumesc mult, aveam nevoie de asta.

– Cred că ce ai tu nevoie e să ieși de aici și să treci la treabă. Să-ți iei câinele ăsta drăguț și să te duci să faci ceva productiv. Deci. Mă duc să vorbesc cu Lee să te lase să faci asta. Unde te duci să lucrezi azi?

– Aveam ceva de terminat pe Highpoint Road – așa am ajuns să dau peste Traci, dar mă duc acolo mai târziu. Am trimis echipa la casa familiei Marsh, lângă lac.

– Foarte bine, atunci.

O bătu ușurel cu palma pe genunchi, apoi se ridică. Dar înainte ca Emily să apuce să o ia spre exterior, se auziră pași iuți alergând pe treptele de la intrare. Și zgomotul ușii trântindu-se.

– Până aici a fost, sări Darby în picioare și luă lesa. Nu mai stau aici nici o secundă în plus.

Alături de câinele încântat de noua activitate și cu Emily lângă ea, Darby ieși cu pași mari din casă fix la timp să vadă două mașini de poliție demarând în trombă.

– Probabil că l-au găsit, spuse Darby luând-o spre Zane care se îndrepta și el cu pași mari spre ele. Sau a mai făcut ceva. Dar... L-au găsit? strigă ea.

Zane se apropia în continuare.

– Da, l-au găsit. Clint Draper.

„Ceva nu e în regulă", se gândi Darby, și după felul în care Emily o apucă de mână, își dădu seama că și Emily văzuse asta.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– L-au găsit... plutind pe lac. E mort, Dumnezeule! Își frecă fața cu mâinile. Gabe a sunat.

– Gabe! Doamne sfinte! Trebuie să...

– Nu. Zane își schimbă direcția ca să împiedice saltul înainte al lui Emily. Trebuie să stai aici. Se ocupă Lee. Deja a vorbit cu Gabe. Ei lucrau. Echipa ta, Darby. Și din câte am înțeles, Hallie a văzut trupul. Roy a sărit în apă ca să încerce să-l ajute. A fost prea târziu, însă, așa că a strigat să sune cineva la urgență. Iar Gabe l-a sunat pe taică-său. Luă zgarda lui Zod. Hai să mergem să stăm jos! Trebuie să nu-l lăsăm pe Zod să ajungă la locul faptei. Au terminat, sau, mă rog, așa ceva, dar deocamdată ar trebui să nu ne băgăm în zona aia.

– Trebuie să vorbesc cu fiul meu, insistă Emily.

– Du-te și sună-l, atunci! Tu și cu mine, Darby, hai să ne punem capetele la contribuție să vedem dacă reușim să facem niște ceai!

– Fac eu, le făcu semn Emily să stea acolo. Mă duc și pun de ceai, pe urmă îl sun pe Gabe. Pe urmă îl sun și pe Brody ca să mă asigur că stă departe de zona aia de lac pentru moment.

Dând din cap, Zane o împinse ușor pe Darby pe un șezlong de pe verandă și își trecu lesa peste încheietura mâinii când Zod se tolăni sub masă să tragă un pui de somn.

– Cineva l-a ucis, începu Darby.

– Sau a căzut, sau s-a sinucis. Asta e treaba poliției și a MEA să aflăm.

– Sângele de acolo, piatra, urmele de târâre. Pune totul cap la cap, Zane, și o să-ți fie limpede că cineva l-a ucis și l-a aruncat în lac. Întrebarea e cine și de ce.

– Se duc să vorbească cu un amic de-al lui. Au găsit o camionetă puțin înainte să sune Gabe. Era plină de pete de vopsea, de cutii și de sânge. Din câte se pare,

Stu Hubble a fost alături de Clint în nebunia asta, pe urmă cine știe de ce s-au luat la harță. Stu l-a lovit cu piatra aia. Probabil nu a vrut să-l omoare, dar așa s-a întâmplat, prin urmare a intrat în panică, l-a luat de acolo și a scăpat de el. Dar lucrurile nu sunt mereu cum par, și asta nu explică de ce Stu și-a lăsat camioneta pe marginea drumului spre lac. Deci va trebui să așteptăm faptele.

– Trebuie să vorbesc cu oamenii mei.

– Știu, spuse el punându-și mâna pe mâna ei. Imediat.

Umbra se transformase în bărbat, și bărbatul stătea afară, într-un loc de unde vedea de minune tot ce se întâmpla pe lac. Urmărise cum mocofanul ăla sărise în lac și înotase până la cadavrul plutitor.

Asta îl făcuse să chicotească vesel între două înghițituri de cafea.

Rămăsese chiar acolo să se uite cum polițiștii ăia de doi bani descoperiseră camioneta pe care o lăsase el într-un loc unde și un orb ar fi dat peste ea.

Prin urmare bănuia că un tip pe nume Stuart Hubble – potrivit talonului de înmatriculare – urma să aibă o zi foarte proastă.

Dar cadavrul plutitor și salvamarul care ajunsese prea târziu, întreaga scenă ce întruchipa haosul pur se dovedi cireașa de pe tort. Apăruseră polițiști țipând – frate, ce mai spectacol! Nu se distrase așa de tare de săptămâni bune. Cel puțin de când o bătuse pe târfa aia proastă pe care o agățase de undeva de prin Dickwad, Virginia.

De la depărtare cea mai tare chestie pe care o făcuse, se gândi urmărind spectacolul, fusese să-și urmeze instinctele și să-l urmărească pe dobitocul ăla cu vopseaua. Fusese un fel de intervenție divină, la dracu'.

Sperase că dacă îl omoară pe idiot îi va crea niște probleme lui Walker. Și nici acum nu era timpul trecut. Poate că așa va fi. Dobitocul vandalizase biroul nemernicului, vandalizase casa putorii căreia i-o trăgea...

Trebui să se oprească la gândul acesta, să tragă aer în piept și să-și descleștеze pumnii.

Și pe urmă ce face beţivanul? Ce să facă? Se chinuie să se strecoare neauzit până acasă la Walker și trage niște gloanțe în geamuri.

Idiotul ăla mort putea să se gândească în felul acesta: dacă nu ar fi fost el acolo să-i facă serviciul acesta zdrobindu-i țeasta cu creieri cu tot, ar fi trebuit să petreacă o grămadă de timp la pușcărie. Mai bine mort.

– Cu plăcere!

Râzând batjocoritor, intră la loc ca să mai ia o cafea, un croasant, niște gem de casă fabricat local. Le aduse afară pe verandă și se așeză pe scaunul solid. Și se desfătă în continuare mâncându-și micul dejun continental și urmărind spectacolul.

După ce Emily ieși cu ceaiul, se apropie de Zane și îi masă ușor umerii.

– O să fac o salată mare de paste, ca să ne mai liniștim puțin.

– Dar nu e nevoie, începu Darby.

– Lee le-a dat drumul oamenilor tăi și cu toții vor să vină aici să vă vadă. Așa că o să încropesc ceva de mâncare din ce găsesc în cămara aia a voastră destul de sărăcăcioasă de altfel. Și dacă tot mă apuc, o să fac o tură și prin grădina de zarzavat.

Zane întinse o mână în spate să i-o strângă ușor pe a ei.

– Înseamnă că salata aia cu paste va fi super. Gabe e bine?

– Așa pare. Vreau să mă conving singură. L-am pus pe Ralph să se ducă după Brody. Vreau ca amândoi băieții mei să fie undeva unde să-i pot vedea. Și pe urmă o să profitați și voi de prezența tuturor aici să dați jos umbrelușele astea și să urcați în pod ce-a mai rămas din scaune și mese pe gazon. Se uită în jur. Nici nu-mi vine să cred că ieri ne-am întâlnit cu toții aici să sărbătorim.

Își coborî capul ca să-l sărute pe creștet pe Zane.

– Lee mai întârzie. Are multe chestii de care să se ocupe.

– Zane. Darby se întinse spre el când Emily intră înapoi în casă. Trebuie să-i spună cineva lui Traci.

– Vreau să o fac eu, personal. Și imediat, adăugă el. Ești OK dacă rămâi aici în timp ce eu trag o fugă până în Asheville?

– Sigur că da. Nu vrei să merg cu tine?

– Stai aici mai bine, ocupă-te de oamenii tăi. Eu o să vorbesc cu Lee, să îi las pe ai lui să meargă mai departe. Oricum el are sarcina cea mai grea. Va trebui să îi anunțe pe restul membrilor familiei Draper.

Ceea ce s-ar fi și întâmplat, doar că Stu Hubble era prioritatea numărul unu. Lee îl găsi sforăind pe canapeaua din magherniță lui înconjurat de o mulțime de sticle goale de bere, pastile împrăștiate pe jos care probabil nu apucaseră să fie consumate încă, scrumiere pline de chiștoace, tutun și „iarbă" și ceva ce reprezenta probabil rămășițele unui festin cu pizza cu multă carne și câteva pungi goale de Doritos.

Lee îl scuturâ zdravăn, ceea ce îi provocă bărbatului o flatulență teribilă, urmată de un șir de râgâieli cel puțin la fel de urât mirositoare.

– Du-te dracu', murmură Stu și încercă să se întoarcă pe partea cealaltă.

De data asta Lee își folosi piciorul și îl ajută pe Stu să ajungă pe dușumea.

– Nemernicu' dracu'! Ce mama mă-sii... Se întrerupse brusc când ochii lui injectați de vinișoare roșii reușiră să se concentreze asupra lui Lee. Cine dracu' te-a lăsat să intri aici? E casa mea! Nu ai nici un drept să...

– E casa bunicii tale. Haide, adună-te de pe jos, imediat! Ești arestat!

– Ba nu sunt! N-am făcut nimic.

Lee își îngustă privirea, studiindu-l.

– Unde e Clint Draper?

– De unde mama dracului să șt...

Stu clipi nedumerit, reușind în cele din urmă să se ridice în picioare. Era un tip voluminos, cu o burtă imensă. Avea niște ochi mici și dinții stricați.

– Pe-aici pe undeva, poate la budă. Am fost împreună. Am vrut să mergem să facem o drumeție, dar s-a făcut prea cald, așa că ne-am întors ieri... am stat pe-aici. Nimic ilegal.

– Încălcarea și vandalizarea proprietății private sunt cât se poate de ilegale. Și ai mai și fost suficient de prost să-ți folosești propria camionetă când te-ai dus să pictezi obscenități pe pereții cabinetului lui Zane Walker și pe casa lui Darby McCray.

– Io n-am făcut așa ceva. Am fost chiar aici. Poți s-o întrebi pe bunica.

– În camioneta ta sunt încă o mulțime de cutii de vopsea. Plus că volanul e mânjit tot.

Doar că, observă Lee, nici o picătură nu se vedea pe Stu care, în mod cât se poate de evident, nu se spălase de zile bune.

– Pensulele tale, Stu. Și cutiile de vopsea, și camioneta ta.

– Nu se poate. Doar dacă l-a furat cineva. Întrebați-o pe bunica, întrebați-l pe Clint.

– Am întrebat-o deja pe bunică-ta care e surdă ca o ciubotă și nu a mai coborât pe treptele astea de șase luni sau mai bine. Pe Clint Draper nu-l pot întreba.

– De ce dracu' nu poți?

– Pentru că l-am pescuit de dimineață din lac, la distanță de nici măcar jumătate de kilometru de unde am descoperit camioneta ta. E mort.

– Ba nu e. Stu se apucă să dea din mâini să verifice dacă vreuna dintre sticlele goale mai avea măcar puțin lichid pe fund. E la budă, n-are unde să fie în altă parte. Aici am stat de o vreme încoace că e prea cald pentru drumeții.

Lee își scoase telefonul, căută poza de la fața locului unde Clint Draper fusese scos din lac și zăcea cu ochii larg deschiși și fața pământie. Și i-o vârî sub nas.

Se trase însă instantaneu la o parte, cu tot cu telefon, când Stu se aplecă și vomită violent pe propriii pantofi. Putoarea, îi trecu prin minte lui Lee, ar fi trezit și un cadavru în stare de descompunere.

– V-ați certat, Stu, acolo, acasă la Zane unde ați tras ca nebunii?

– Nu e Clint ăla, n-are cum. Vrei să mă-nșeli.

– L-am pescuit azi-dimineață din lac. Are o gaură cât un pumn în craniu, la ceafă. Bănuiesc că era mort dinainte să îl arunci în lac.

– Io n-am făcut așa ceva. Stu începu să tremure, dându-se înapoi, nesigur, până căzu ca o grămadă de carne pe canapea. Io n-am omorât pe nimeni în viața mea. Clint e prietenul meu. Io n-am omorât pe nimeni.

– Scoală-ți fundul de pe canapea și mișcă-te, altfel te iau pe sus. Chiar acum mergi la secție și ai face bine să începi să spui adevărul, altfel o să am grijă să înfunzi pușcăria. Vezi că deja ești în rahat până la gât și cu fiecare minciună te afunzi și mai tare.

– Io n-am omorât niciodată pe nimeni! Jur, pe viața mea! urlă Stu cu lacrimile deja șiroindu-i pe obraji. Clint doar a venit ieri – n-am fost în nici o drumeție, doar m-a rugat să spun așa. A venit pe-aici după ce a auzit că a fugit Traci și tu îl cauți. Io am vrut doar să-mi ajut un prieten, asta a fost tot și oricine ar fi făcut exact la fel.

– Adică vrei să spui că oricine ar ascunde și ar minți pentru un bărbat care și-a bătut nevasta de a snopit-o?

– Io nu știu nimic despre asta. Clint, el a fost aici, asta e tot ce știu. Am băut niște bere și chestii de-astea și cred c-am adormit la un moment dat. Nu știu nimic despre vopsea și despre nimic. Dumnezeule, e mort? Pe bune?

Un dobitoc, se gândi Lee, un ticălos violent, bețiv și leneș, dar foarte puțin probabil să fie și ucigaș.

– Scoală-te! Vii la secție să ne povestești totul, cu amănunte. Dacă nu vrei să-ți pun cătușele chiar acum, ridică-te de-acolo. Mai ai vreo pereche de pantofi?

– Ăăă... da...

– Bun, schimbă-i. N-o să te las să intri cu voma aia în secție. Și ia-ți și altă cămașă și niște pantaloni curați. Astea de pe tine le iau drept probe. Dacă găsesc vreo picătură de vopsea sau de sânge al lui Clint, te-ai dus pe copcă.

– Io n-am făcut altceva decât să-mi acopăr un prieten, ca oricine altcineva. Io n-am făcut nimic. Io n-am omorât pe nimeni.

Lee îl credea, îi era cât se poate de clar că așa stăteau lucrurile. Dar asta nu însemna că nu avea să-l strângă cu ușa înainte de a-i da drumul. Dacă Stu știa ceva, orice, la dracu' dacă n-avea să-l strângă cu ușa până scotea totul de la el, picătură cu picătură.

Până când echipa sosi aducându-l și pe Brody, Emily deja făcuse și pusese salata de paste la frigider și încă o carafă de ceai cu gheață. Darby se duse drept la Roy.

– Sunt încă ud, exclamă el, dar ea îl îmbrățișă strâns.

Și după o fracțiune de secundă de ezitare, o strânse și el în brațe, cu putere.

– Doamne sfinte! Doamne Sfinte! Niciodată n-am văzut... niciodată n-o să pot să-mi șterg imaginea asta din fața ochilor. Când am... când am ajuns la el și am pus mâna pe el și s-a întors... Fața lui...

– Hai, vino, să stăm jos!

– Am... am niște haine uscate în camionetă. Pot să mă duc undeva să mă schimb?

– Sigur.

Așteptă până se duse după ele, apoi îl conduse la demisol, pe lângă sala de sport a lui Zane, camera pe care o transformase în home cinema și îl duse în baia în toată regula de acolo.

– Fă un duș fierbinte, nu te grăbi, îi spuse Darby, apoi îi luă mâna. Roy, ești un erou.

– Dar nu am făcut nimic.

– Ai intrat în lacul ăla, ai încercat, ai sperat că vei salva pe cineva. Și când ai văzut că nu mai putea fi salvat, totuși l-ai luat de acolo și l-ai adus pe mal. Ești un erou.

Ochii lui se umeziră și clătină din cap.

– Mie niciodată nu mi-a plăcut nemernicul ăla, ăsta e adevărul adevărat. Și cu-atât mai puțin l-am putut suferi după ce s-a auzit că o lovește pe Traci. Dar...

– Asta înseamnă cu atât mai mult că ești un adevărat erou. Nu te grăbi.

Urcă și-și găsi întreaga echipă în jurul mesei, uniți din pricina șocului. Iar Brody era așezat atât de aproape de Gabe că ai fi putut să juri că sunt siamezi.

– Se simte bine? întrebă Hallie frângându-și mâinile, apoi dându-le drumul, apoi frângându-și-le din nou. Aproape nu a spus nici o vorbă de când... de când l-a scos pe Clint Draper din lac.

– Are nevoie de puțin timp, asta-i tot.

– Puteți să ne spuneți ce se petrece? întrebă Ralph. La naiba, aș vrea să știu și eu ce se petrece.

– Și eu aș vrea, dar deocamdată o să vă spun ce știu. Nu se așează. Cineva – va trebui să presupunem că e vorba despre Clint Draper – a tras în ușile de la terasă și le-a făcut praf, sus la dormitorul mare.

– Nemernicul dracului!

Ralph izbi cu pumnul în masă, făcând-o pe Hallie să sară în sus și aproape pierzându-și ochelarii care îi alunecară de pe nas.

– Nemernicul dracului! Nu trebuie să vorbești rău despre morți, dar la naiba!

– Unde e Zane? întrebă Brody. S-a întâmplat ceva cu el?

– Nu, nu. S-a dus să o ia pe sora lui Traci. Vor să meargă la Asheville să îi spună. Înainte să vină aici, Clint a pictat o grămadă de porcării pe pereții cabinetului de avocatură al lui Zane și acasă la mine.

– Familia Draper nu e sănătoasă, murmură Hallie. Nu au fost niciodată normali și nici nu vor fi vreodată.

Te ajutăm noi să o faci la loc, Darby, să nu-ți faci griji pentru asta.

– Mă bag și eu, spuse Brody. O vom face la loc. Dar... cum a ajuns în lac?

Darby expiră zgomotos.

– Au găsit – mă rog, Zane și Zod au găsit locul de unde a tras și... se vede, e chiar acolo, unde e panglica aceea galbenă, a poliției. Au găsit și niște sânge acolo. Sigur a fost acolo cu altcineva, și în mod evident acest altcineva l-a lovit cu o piatră, pe urmă l-a târât de acolo, l-a suit în mașină și l-a aruncat în lac.

– Mie nu mi se pare că ar avea vreun pic de sens, murmură Ralph.

– Nu, chiar nu are sens.

– Ba, mie mi se pare că da, interveni Brody. S-ar putea să fie două variante în care să se lege.

Intrigată, Darby trase un scaun și se uită cu atenție în ochii verzi, specifici familiei Walker, ai lui Brody.

– Care două variante?

– Probabil că era beat – sigur se vor face analize și se va stabili. Dar toată lumea știe că nemernicul devine și mai rău, și mai idiot când bea. Tata a trebuit să-l bage la arest de câteva ori pentru tulburarea liniștii publice în timp ce se afla în stare de ebrietate.

Emily mai turnă niște ceai.

– Și tu de unde știi asta, mă rog?

– Am și eu urechi, mamă, spuse el dându-și ochii peste cap, în felul acela atât de tipic adolescenților. Mă rog, persoana care a fost suficient de rea și de idioată ca să se afle cu el acolo când a început să tragă înspre casă e foarte probabil să fi fost tot beată, nu? E posibil deci să fi vrut și ăla să tragă o rundă și au început să se lupte pe armă și poc. Probabil nu a vrut să îl omoare, dar s-a întâmplat, și pe urmă ce era să facă, nu? Să scape de cadavru. Ar fi trebuit să-l lase acolo și să plece, dar era beat, rău și idiot.

– Dacă e să ne gândim așa, spuse Gabe cugetând cu voce tare, mi se pare că are sens. Și care-i celălalt raționament, Sherlock?

Brody zâmbi, apoi ridică din umeri.

– OK, deci omul se duce la cabinetul lui Zane, apoi la casa lui Darby. Îl vede cineva. Poate cineva la fel de rău precum Clint Draper, care îl urmărește până aici.

– Și de ce să-l omoare? întrebă Darby.

– Uneori răutatea extremă nu are nevoie de motiv, doar de o ocazie. L-am auzit odată pe tata spunând asta. Oricum ar fi, tata, Silas și restul vor deslușì toată istoria. Doar cu asta se ocupă.

– Asta e adevărat, spuse Emily în spatele fiului ei, strângându-i ușor umerii. Cu asta se ocupă.

– Dacă e vorba de a doua variantă de raționament..., ezită Gabe desenând ceva pe aburul condensat de pe paharul de ceai. Omul despre care vorbim este și mai nemernic, și mai rău decât familia Draper. Eu nu cunosc pe nimeni în halul ăsta. În afară de cazul în care... tata e sigur că tat... că Graham Bigelow e încă după gratii?

– A fost primul lucru pe care l-a verificat.

Acum Emily își puse o mână pe umărul lui Gabe.

– E în spatele gratiilor și acolo va rămâne, nu-ți face tu griji pentru asta.

Dar grija cât se poate de reală a tuturor, oare, nu era în momentul acesta faptul că în Lakeview se afla cineva care era mai nemernic și mai rău decât cei din familia Draper?

Care era și ucigaș pe deasupra.

După ce luă hainele lui Stu drept dovezi, Lee îl lăsă cu un agent și ordinul să facă un duș, să se schimbe și să aștepte în arest. În nici un caz nu era dispus să-l audieze pe idiot cât puțea de trăsnea a transpirație, bere trezită și vomă.

Oricum, trebuia să anunțe familia celui decedat, și oare nu reprezenta asta o adevărată încercare?

Știind cu cine avea de-a face în cazul familiei Draper, îi luă cu el și pe Silas, și pe Ginny.

Horace Draper răspunse la bătaia lui în ușă cu un rânjet batjocoritor, cu părul lui cărunt și rar lipit de scalp și o țigară făcută manual în colțul gurii.

Aerul dinăuntru, abia mișcat puțin de vreo două ventilatoare înalte, mirosea încă a prăjeală de la micul dejun.

– Dacă ai venit iar să mă întrebi de băiatu' meu, o să-ți spun iar că e plecat în drumeție. Nu pui picioru' aci fără mandat.

– L-am găsit pe Clint, domnule Draper.

Ceva se mișcă în ochii bătrânului.

– Foarte bine, în cazu' ăsta știți bine că nu a fost deloc pe lângă târfa aia mincinoasă cu care s-a însurat și care zice c-a bătut-o. N-a bătut-o pe puturoasa aia în viața lui. Se prea poate să fi trebuit însă. Arătă cu un deget pătat de nicotină acuzator spre Lee. Dacă l-ai închis pe băiatu' meu, de data asta o să te coste insigna.

Lee ignoră degetul și ignoră amenințarea.

– Domnule Draper, regret să te informez că fiul dumitale, Clint, e mort. Condoleanțe!

– Asta-i o minciună împuțită!

– Trupul lui a fost recuperat mai devreme în dimineața asta din lacul Reflection.

Din spatele lui Horace, Bea Draper începu să bocească.

– Nu băiatul meu! Nu băiatul meu! Nu băiatul meu!

– Taci, femeie! Minte!

Lee își scoase telefonul și îl deschise la poza de la locul faptei.

– Acesta este fiul dumneavoastră, Clint, domnule Draper?

Atunci văzu și el realitatea, iar durerea ce îl izbi odată cu ea îi anihilă bățoșenia. Draper se clătină, ieși pe ușă și căzu pe unul din scaunele de pe veranda de răchită.

– Băiatu' meu nu mai e?

– Da, îmi pare rău.

Durerea se transformă brusc într-o furie oarbă care îl făcu să țâșnească imediat în picioare, ca un arc.

– Tu ai făcut-o!

Înainte să se poată arunca asupra lui Lee, Silas îi prinse brațele la spate. Bătrânul era mare și musculos, și furia îl făcea și mai puternic. Ginny trebui să intervină și ea ca să-l țină pe loc.

– Nu vrem să vă punem la pământ, domnule Draper, spuse ea. Nu vrem să vă punem cătușe.

– Noi nu l-am găsit în viață, spuse Lee calm. Moartea lui nu a fost cauzată de Departamentul de poliție Lakeview.

– Atunci cine a făcut-o? Băiatu' meu știe să înoate ca un rechin. Nu a căzut în lacul ăla blestemat să se înece pur și simplu! Cine-a făcut-o?

– Acum investigăm.

– Investigați pe dracu'! Poliția e coruptă, toată, până sus la FBI. Nu dați doi bani găuriți pe mine și pe neamu' meu. Nu ați dat niciodată.

– Eu îmi voi face meseria. Mai bine ia loc și încearcă să te controlezi. Nu va face nici un bine familiei dumitale să trebuiască să te arestez pentru ultraj.

– Vă spun io cine-a făcut-o. Puștiul ăla enervant, Bigelow, care zice că-l cheamă Walker. Ăla care i-a furat femeia lu' băiatu' meu, care a pus-o să zică minciuni despre el. Ai face bine să-l bagi imediat la zdup, m-auzi? Înainte să dau io' de el! Sau ai mei!

– Ai grijă pe cine amenințI. Acum stai jos până nu te pun eu jos!

Lee îi făcu semn din cap lui Ginny să intre în casa unde Bea Draper continua să bocească cu vorbe.

– Zane nu i-a făcut nici un rău băiatului tău.

– Asta zici tu.

– Asta știu eu foarte bine. Când băiatul tău a fost ucis, Zane era ocupat să o apere pe Darby McCray și pe sine însuși de gloanțele pe care Clint le trăgea din afară prin ferestrele dormitorului lui, și să sune la poliție.

– Ei, rahat! Băiatu' meu nu a făcut așa ceva. Porcul ăla de Bigelow e priceput la minciuni, te îmbrobodește de ajungi să crezi orice.

– Am găsit pușca lui Clint, cu urme de folosire recentă, în camioneta pe care a luat-o de la Stu Hubble, și am scos gloanțe din pereții dormitorului lui Zane. Sigur se potrivesc. Am găsit amprentele lui Clint pe volanul mânjit de vopseaua pe care a folosit-o să vandalizeze cabinetul lui Zane și casa lui Darby puțin înainte să tragă cu pușca aia. Vopseaua era încă proaspătă. Dat fiind că Zane avea o jumătate de duzină de polițiști în casă cam în același timp când Clint era aruncat în lac, aș zice că are un alibi al dracului de solid.

– Ba minți, și toți polițiștii te acoperă. Toți până la unul, din poliția aia bună de nimic.

– Știi că asta-i o aiureală. Până și tu știi. Avem momentul în care s-a telefonat la poliție înregistrat. Acum l-am reținut pe Stu Hubble și din câte arăta locul în care l-am găsit, acasă la el, de unde l-am ridicat, el și Clint au băut pe săturate, au fumat niște iarbă și au băgat în ei și niște pastile până ce Stu a adormit și lui Clint i-a venit geniala idee să ia niște vopseluri de-ale lui și să-și ia pușca după care să se ducă să se răzbune. Se ghemui și privi drept în ochii lui Draper. Gândește-te la asta! Dacă tu și ai tăi nu m-ați fi mințit ieri, băiatul tău ar fi în viață acum. Ar fi fost acuzat într-un proces. Poate ar fi mers și la pușcărie o vreme, dar ar fi în viață.

– Du-te dracului!

– Da, zise Lee îndreptându-și spatele. Exact ce credeam și eu.

Văzu pumnul venind spre el, avu o fracțiune de secundă să calculeze. Îl lăsă să-și atingă ținta, încasă pumnul într-unul din pometi.

– Perfect. Ești arestat pentru ultraj împotriva unui ofițer de poliție.

Cu ajutorul lui Silas, îl priponi la pământ pe Draper care se zbătea și îi puse cătușele, în timp ce Ginny trebui să-și abandoneze rolul de a alina o mamă suferindă

și să-l înlocuiască cu acela de paznic al unei femei înnebunite de furie.

capitolul 26

După o oră foarte grea cu Traci, Zane o luă înapoi spre Lakeview. De vreme ce niște mesaje schimbate rapid cu Darby îi spuseseră că i se îngăduise să se ducă acasă la ea - cu întreaga ei echipă, după cum fu foarte ușurat să afle, mulțumit, o luă spre oraș ca să evalueze propriile stricăciuni.

Parcă, coborî din mașină și rămase pe trotuar studiind urâțenia din spatele benzii galbene puse de poliție. Era mai rău, se gândi el, mai rău decât un geam spart - și avea să necesite mult mai mult timp și efort să repare lucrurile. Mai mulți oameni se opriră, oferindu-i sprijin și o sănătoasă indignare cetățenească.

Ridică ochii auzindu-și numele strigat și așteptă o clipă până Britt ajunse lângă el. Sora lui își deschise pur și simplu brațele și-l cuprinse într-o îmbrățișare.

- Am vorbit cu Emily și cu Silas. Știu totul. Îmi pare atât de rău! Se trase înapoi, dar își ținu brațele în jurul lui. Mai întâi îi mulțumesc lui Dumnezeu că tu și Darby nu ați pățit nimic. În afară de asta sunt cât se poate de furioasă pentru ce s-a întâmplat.

- Hai că am trecut noi și prin chestii mai rele. E doar niște vopsea.

Ea își ridică sprâncenele.

- Spune-mi ce simți cu adevărat.

- Îmi pare rău că e mort. În parte, îmi pare rău că e mort pentru că nu am avut șansa să-l bat de să-l ascult cu urechea. Dacă ar fi ținut șaptezeci de centimetri mai jos, nu știu ce să zic. Dar știu că Darby doarme mai aproape de ușile de sticlă.

- Ea unde este? Să mă duc la ea? Pot să-mi amân programările.

– E acasă la ea, cu întreaga ei echipă și cu Brody. S-a oferit să ajute.

– E un puști de treabă. O să ajutăm cu toții, Zane. Ai grijă să știe și ea că suntem alături de ea.

– Asta sigur. Uite ce e, dacă mai stăm aici o să se strângă o mulțime de lume aici și, deși sunt recunoscător pentru simpatie și pentru sprijin, nu prea am chef să aud lucrurile astea acum.

– Am înțeles. Îl îmbrățișă încă o dată și se dădu înapoi ca să mai arunce o ultimă privire spre clădire. Săracu', nici nu știa să scrie!

Ceea ce îl făcu să izbucnească în râs înainte să se ducă să cumpere o grămadă de vopsea albă.

După ce rezolvă treaba asta, trecu pe la secția de poliție. Îl găsi pe Lee în birou, întocmind un raport. Înclinându-și capul, studie vânătaia de pe obrazul lui Lee.

– Pun pariu că nu ai intrat într-o ușă, nu?

– Bătrânul Draper se răcorește de nervi într-o celulă. Stai jos, vrei cafea?

– N-aș mai suporta în clipa asta, la câtă am băgat în mine, dar mulțumesc. Încep eu, zise trăgându-și un scaun. Traci e destul de marcată de veste, dar mama și sora ei sunt acolo cu ea. Va mai rămâne în adăpostul acela încă vreo câteva zile. Chiar mai mult dacă o să consideri tu necesar.

– Vom vedea, spuse Lee lăsându-se pe spate pe scaun și făcându-l să scârțâie familiar. Noi avem amprentele lui Clint pe pușcă, pe camioneta lui Stu, pe cutiile de vopsea, pe pensule, chiar și ici, colo, pe zidurile cabinetului tău și pe casa lui Darby. Mereu a fost un mare idiot.

– Nu te pot contrazice.

– Va dura ceva mai mult analiza ADN-ului lăsat la biroul tău și acasă la Darby. N-ar trebui însă să dureze prea mult analizele de sânge, cele toxicologice și așa mai departe. Și am deja o cronologie cât de cât credibilă a evenimentelor de la Stu Hubble.

– Să înțeleg că nu este suspect.

– Nu, nu are cum. A picat mort de somn în hainele în care l-am găsit eu când l-am reținut. Vom duce hainele astea la analize, dar cu ochiul liber nu se vede nici urmă de vopsea sau de sânge. Pe bolovan n-am găsit nici o amprentă, dar sânge din belșug. El e un idiot de fix calibrul lui Clint și nici nu i-ar fi trecut prin minte să șteargă arma crimei – plus că nu se vede nici urmă de așa ceva. Clint a ajuns acasă la el la prânz, ieri, continuă Lee. Pe jos. Bunica lui Stu confirmă asta. Stu spune că nu au ieșit din pivnița lui unde au mâncat, au băut, s-au uitat la TV, au jucat niște jocuri, pe urmă s-au uitat la niște filme porno. Crede că era două și ceva când a picat lat.

– Deci Clint s-a servit din vopselele lui și așa mai departe pe care le-a dus la camioneta lui Stu.

– Așa se pare.

– Nu au mai avut vreun prieten care să treacă pe la ei și să rămână la un pahar?

– Nu, din câte spune Stu, și deja când am ajuns aici era prea înspăimântat ca să mintă.

– Poate s-a întâlnit cu cineva, speculă Zane. Sau poate e vorba de cineva care îi purta pică – și n-ar fi puțini deloc –, care l-a văzut și a decis să stea să vadă ce pune la cale. Faptul că l-a omorât pare...

– Cam tras de păr, termină Lee propoziția. Sunt multe posibilități. Amenință pe cineva cu arma și se alege cu capul spart. E cu cineva, se împiedică și cade cu ceafa de bolovanul ăla, persoana cu care este intră în panică, îl ia de acolo și-l aruncă în lac. Sau e cineva care decide că e momentul să se răzbune pentru cine știe ce și profită de ocazie. O să rezolv misterul ăsta, Zane.

Zane își aminti cum Lee stătuse alături de el în celula aia îngustă, în Buncombe, după ce avusese parte de cea mai nenorocită noapte din viața lui.

– Contez pe asta.

– Vreau să fii atent, înțelegi. Lui Draper i-a intrat în cap că tu l-ai omorât pe Clint.

– Cum naiba am reușit să fac asta în timp ce eram acasă, la etaj, încercând să nu fiu împușcat – și sunând la poliție? Și cam după cinci minute primindu-i în casă pe polițiști?

– Faptele, dovezile, logica – toate astea nu contează pentru el. Pentru nici unul dintre ei, de fapt. O să iasă pe cauțiune, așa că ai grijă de tine.

– Lasă-mă să vorbesc cu el!

– Zane.

– Are avocat?

Lee izbucni ușor în râs.

– Nu crede în chestii de-astea – până va crede totuși. În momentul de față, ar spânzura toți avocații dacă ar fi după el, inclusiv pe tine.

– Lasă-mă să vorbesc cu el! Poți fi de față și tu. Dacă într-adevăr crede că e vina mea, Lee, Darby ar putea avea de suferit. Aproape că i s-a întâmplat deja, fără să fi făcut nimic.

– Bine, bine, te duc în spate.

Lee îl conduse în partea din spate a secției și descuie ușa de oțel ce făcea legătura cu cele trei celule. Stu, cu spatele spre uși, sforăia ca un tren de marfă pe șine pe patul din celula cea mai îndepărtată din dreapta. Draper stătea pe patul din celula din stânga și sări în sus în clipa în care dădu cu ochii de Zane.

– Nemernicu' dracu', strigă scoțându-și brațul printre zăbrele și încercând să pună mâna pe Zane. Te omor când pun mâna pe tine!

– Proferarea de amenințări credibile în prezența unui ofițer de poliție te va ține departe de posibilitatea de a ieși pe cauțiune.

– Du-te dracului cu tot cu cauțiune! Mai am și alți fii.

– Da, mai ai, încuviință Zane, cu privirea fermă. Poate că ți-ar plăcea să nu-ți vezi toată familia în închisoare, ce zici? Uite ce este... Eu am avut oameni la mine acasă, o mulțime, pe unii din ei chiar până la miezul nopții. Eram cu Darby McCray...

– Târfa aia te-a ajutat să-l omori pe băiatul meu?

Anii petrecuți în calitate de procuror îl ajutară să nu bage în seamă remarca asta.

– Aș zice că în sfârșit am mers la culcare pe la ora unu dimineața. În jur de patru și opt minute, așa cum am văzut în momentul în care m-am rostogolit peste Darby punând-o la pământ – am fost trezit de zgomotul împușcăturilor și al geamurilor ce se spărgeau. Ușile exterioare de la terasa în care dă dormitorul meu erau țăndări.

– Așa le-ai făcut singur. Încercând să pui pe seama băiatului meu.

Calm, relatând imperturbabil faptele, Zane continuă:

– I-am spus lui Darby să stea jos, m-am dus până la dressing, mi-am luat bâta de baseball în caz că persoana care trăsese încerca să intre și în casă. Am sunat la poliție. La cât s-a înregistrat apelul, domnule șerif?

– La 4.11.

– Da, cam așa. Am pus piciorul pe niște cioburi. Bănuiesc că există poze de la fața locului cu urmele mele însângerate. Eram furios, voiam să ies afară cu bâtă cu tot, dar Darby m-a convins să nu o fac. Mi-a curățat rana, și pe urmă au venit polițiștii. Ora sosirii, domnule șerif?

– 4.16.

– Stai puțin și gândește-te! Cum dracu' am ajuns la Clint și i-am luat pușca? De ce dracu' l-aș fi adus acasă la mine, în pădurea mea și i-aș fi zdrobit capul cu o piatră dacă *aveam* pușca lui și îi pusesem gând rău? Și cum naiba am reușit să-l duc până la lac din moment ce casa îmi era plină de polițiști?

– Îl voiai mort!

– Nu, îl voiam silit să apară în fața unui judecător, silit să răspundă pentru faptele sale, să fie judecat de un juriu. Și cineva mi-a răpit șansa de a face astfel încât să se întâmple asta. Și vreau să știu cine a făcut-o!

– Probabil că ți-o trăgeai cu târfa aia de doi bani cu care s-a însurat el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, *când?* Tu și familia ta stăteați cu ochii pe ea practic douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Eu am femeia mea. Și îți fac o promisiune aici și acum. Dacă i se întâmplă ceva, pe tine te caut.

– Zane.

El se scutură.

– E singurul limbaj pe care îl înțelege. Traci este clienta mea, nimic mai mult, nimic mai puțin de-atât. Voi face tot ce îmi stă în putință să o ajut. Dar când vine vorba de femeia mea, sunt în stare de nici nu-ți închipui ce. Stai departe de mine și de ai mei, domnule Draper și folosește-ți creierul! Indiferent ce crezi despre mine, ești suficient de isteț să-ți dai seama că nu am cum să fiu în două locuri în același timp.

Ieși și așteptă până ce Lee încuie ușa de oțel.

– Probabil nu l-ai convins.

Lee își umflă obrajii, exasperat.

– Măcar acum se gândește la asta, ceea ce e mai mult oricum decât ce făcuse înainte. E destul de greu să încerce rațional să te vâre pe tine în istoria asta și începe să-și dea seama și el de asta. S-ar putea să nu conteze. Oricum în capul lui faci parte din motivele ce au dus la deznodământul acesta. Așa că, ai grijă!

– Și tu la fel, domnule șerif. Din același motiv.

– La mine e parte din slujbă. Hai, du-te acasă, spuse Lee dându-i o palmă ușoară pe spate. Bagă niște mâncare în tine!

El o luă într-adevăr spre casă, gândindu-se că trebuia să bată niște scânduri peste ușile de la dormitor, să sune la compania de asigurări și pe urmă la firmă să vadă când puteau veni să i le înlocuiască.

Să bată scânduri însemna că trebuia să ia niște panouri de pal, de fapt, ceea ce însemna că avea nevoie să împrumute o camionetă. Poate că trebuia să cumpere o camionetă. Oricum în timpul iernii nu avea să conducă Porsche-ul.

Acesta mai era încă un aspect la care să se gândească.

Făcu un ocol pe la Darby pe-acasă, încercă să nu intre în panică atunci când nu o văzu, cum nu văzu nici echipa și camionetele. Nu văzu altceva decât obscenitățile mâzgălite pe pereți.

Polițiștii, presupuse el, ridicaseră covorașul de la intrare murdărit. În sfârșit, un lucru bun. Scoase telefonul și tastă:

„Unde ești?"

„La treabă. Acasă la familia Marsh. Lee ne-a lăsat să lucrăm. Tu unde ești?"

„Acasă la tine. Hei, singurul cuvânt scris aici cum trebuie este LESBIANĂ. Dacă ai avut asemenea experiențe în facultate, după cum se întâmplă cu multe fete, mi-ar plăcea mult să aud detalii."

„N-a fost decât un sărut lung și stângaci, mi-e teamă că te dezamăgesc, unul pe care a trebuit să îl dau din cauza unui pariu. Am câștigat douăzeci de dolari."

El zâmbi, mulțumit că încercarea lui jalnică de a însufleți atmosfera și de a o înveseli căzuse pe teren fertil.

„Felicitări. Pot să-ți iau camioneta?"

„Sigur."

„Trebuie să cumpăr niște pal să pun în locul ușilor. S-ar putea să dureze ceva timp înlocuirea reală cu uși făcute pe comandă."

„Am pus noi pal în locul ușilor înainte de a pleca. Ai nevoie de vopsea. Am trecut pe la cabinetul tău înainte de a veni aici. Acolo nu a scris nimic cum trebuie. Roy ți-ar vărui totul chiar acum, dar i-am dat de lucru. Îți trimit numele și numărul de telefon al unor tipi despre care mi-a spus că sunt în stare să se ocupe de asta foarte repede, dacă nu te pricepi tu. Aceiași care au mai zugrăvit pentru tine și altă dată."

„Am înțeles. La tine cum faci?"

„Curând. Eu nu sunt pe Main Street. Du-te acasă, mănâncă niște salată cu paste, dă telefoane."

„Ești bine?"

„Sunt mai bine. Ar trebui să ajung acasă în jur de 6. Am început târziu azi."

„Voi fi acolo. Te iubesc."

„Uau, prima dată când îmi trimiți vorbele astea într-un mesaj. Ciudat, dar și eu la fel. Pa-pa."

El băgă telefonul în buzunar și se uită în jur. Își dori să poată face ceva pentru ea. Și atunci îi veni ideea și totul îi păru incredibil de simplu. De potrivit. Se duse acasă, se ocupă de chestia asta. Dădu telefoanele, mâncă ceva paste. Când ajunse și ea acasă, chiar după ora șase, pusese masa de afară și cu o vază cu flori pe care spera că îi era îngăduit să le taie. Și cu vinul pregătit.

- Mamă, ce tare!

Darby studie masa în timp ce Zod alergă la Zane de parcă fuseseră despărțiți de ani întregi.

- M-am gândit că amândoi meritățm asta.

Ochii ei se ridicară spre ai lui.

- Cu vârf și îndesat.

- Am făcut o salată de crudități.

- Nu cred așa ceva.

El arătă cu degetul acuzator spre ea.

- Ba da. M-am gândit că va fi un bun aperitiv pentru masa noastră cu trei feluri.

- OK. Care sunt celelalte feluri?

- Pizza și Ring Dings. Salata de crudități e o confirmare a statutului nostru de adulți.

- Cred că m-am îndrăgostit.

El îi prinse fața în mâini ferm și o sărută.

- Așa ar fi bine.

Ea își puse capul pe umărul lui și oftă.

- Stai să mă duc sus, să fac un duș și să mă schimb, ca să pot fi demnă de această masă uimitoare.

- Am organizat totul în camera de oaspeți, cea care dă înspre partea din față a casei, cu bancheta aceea de lângă geam.

Ea își dădu capul ușor pe spate să se uite la el și atunci ochii i se umplură de lacrimi și îi coborî înapoi, să și-i ascundă în umărul lui.

– M-am gândit că și asta meritām.

Pentru că nu credea că nu îi va tremura vocea, ea nu răspunse nimic, doar încercă să dea din cap și apoi își spori strânsoarea.

– Stai puțin așa, reuși să spună în cele din urmă.

Iar el făcu asta, rămase acolo, cu ea în brațe, în aerul liniștit al serii și cu ciudățenia aia de câine amușinându-le încălțările.

– Ești extraordinar, Zane. Te pricepi atât de bine la tot. Eu îmi spusesem să-mi revin, asta e, nu contează. Nici ușile din pal, nici urmele de gloanțe din pereți. Nu e vorba de cameră, e vorba de bărbatul cu care ești. E o cameră frumoasă.

– Va fi o cameră frumoasă din nou. Dar, deocamdată, mai avem și altele.

Acum mai stăpână pe ea, Darcy se dădu înapoi și îi zâmbi.

– Acum te-am umplut și pe tine de transpirație și probabil și de praf de piatră. Ar trebui să faci duș cu mine.

– Ai cele mai bune idei din lume. Lasă-mă doar o clipă să dau de mâncare la câine.

– Am mâncat pe unde am fost. Îl luă pe Zane de mână și o luă înspre casă. Mai târziu îi poți da știi-tu-ce în timp ce eu gust salata ta de crudități.

La duș, Darby reuși să scape de transpirația și de murdăria de după o zi de muncă. Și prin împreunarea trupurilor lor goale, ude, alunecoase, reuși să scape și de stresul care o ținuse atât de încordată întreaga zi.

Simți cum se relaxează, simți cum acesta iese pur și simplu din ea și se scurge precum apa prin gaura din bazinul de la duș. Și deși știa că va veni înapoi, poate chiar pentru că știa asta, se putu redresa alături de el, prin ceea ce își oferiră amândoi, unul celuilalt.

Sub apa care pulsa, cu pielea plină de săpun și mâinile lacome și alunecoase, se descotorosiră de toată urâțenia și primiră din nou bucuria în sufletele lor. Ținură ușa închisă înspre locul unde se afla realitatea crudă și îl trimiseră pe Zod în al nouălea cer cu un Milk

Bone. Și aprinzând lumânările, turnând vin în pahare, vorbiră despre orice altceva în afară de ceea ce se petrecuse și le răpise liniștea în orele întunecate ale nopții trecute.

Când lumina deveni și mai joasă, iar câinele începu să moțăie sub masă, Zane mai turnă niște vin.

– Ești gata?

Darby mai luă o înghițitură și dădu din cap.

– Da. Tu?

– Da.

– Povestește-mi întâi cum a primit Traci vestea.

– Mă bucur că era acolo mama ei și mă bucur chiar și mai tare că am luat-o și pe soră-sa. A avut nevoie de amândouă să poată trece cumva de etapa „a fost vina mea".

– A fost bătută și anihilată pur și simplu atâta vreme, și fizic, și emoțional, că e o reacție absolut reflexă. În grupul de sprijin cu care am făcut eu terapie erau femei care automat își asumau vina pentru orice. Copilul meu a luat notă mică la o lucrare – sigur e vina mea, sunt o mamă groaznică. A plouat ieri, când nu se aștepta nimeni, așa că sigur am făcut eu ceva greșit.

– Da, am văzut și eu atitudinea asta la victimele abuzurilor când lucram în Raleigh.

– Tocmai din motivul acesta prezența ta acolo a ajutat-o și pe ea.

– Sper. Oricum, va mai rămâne în Asheville ceva timp. Îi este frică de familia Draper și are și de ce.

– Crezi că vor încerca să se răzbune, să îi facă ei ceva?

Nu avea nici un rost, se gândi el, să încerce să îndulcească adevărul.

– Pentru unii oameni răzbunarea e un fel de religie. Darby, trebuie să afli că, cel puțin pentru moment, au întors toată povestea cu susul în jos și consideră că eu am înscenat totul și l-am omorât pe Clint.

– Asta nu are nici un sens, pe nici o planetă.

– Nici nu trebuie să aibă. Cred că Horace Draper începe să vadă cum stau lucrurile cu adevărat, dar asta

nu înseamnă că nu vor încerca să riposteze. Și tu faci parte din povestea asta. Nu numai pentru că erai aici, ori pentru că ești cu mine, ci pentru că și Clint a fost la tine acasă.

– Mi-am dat și eu seama de asta. Poate că a avut ceva probleme cu mine dinainte. Poate că el a fost cel care a intrat în casa mea atunci.

Încruntându-se, Zane își studie vinul.

– Nu mi se pare a fi stilul lui. Nu faptul că ar fi pătruns în casă, ci mai degrabă faptul că nu a fost luat nimic de valoare, că nimic nu a fost distrus. Totuși... Ai putea face legătura dintre faptul că a făcut labă pe covorașul de la intrare cu faptul că ți s-a furat lenjeria. Deja era furios pe mine, se gândi Zane, fiindcă nu am fost dispus să-l accept de client. Așa că... poate. Se întinse spre ea și o apucă de mână. Oricum ar fi, trebuie să ai grijă.

– Amândoi trebuie să avem grijă.

– Amândoi trebuie să avem grijă. Între timp, Lee deja a descoperit amprentele lui acasă la tine, la cabinetul meu, pe camionetă și pe cutiile de vopsea și așa mai departe. Idiotul la care stătea Clint i-a oferit lui Lee o cronologie credibilă, până la momentul când idiotul pomenit a adormit buștean. Camioneta lui, vopseaua lui. Vor primi în curând cauza morții, balistica, rezultatele toxicologice. Partea cu ADN-ul va mai dura, dar se știe deja ce a făcut Clint.

Se gândise și ea la toate astea în timpul zilei lungi de muncă fizică pe care tocmai o sfârșise.

– Dar nimic din toate astea nu va indica exact cine l-a ucis.

– Nu.

Citindu-i expresia de pe chip, ea îl bătu ușurel pe mână.

– Ai niște teorii, domnule procuror, nu?

– Poate.

Ea îi făcu semn să continue.

– Dă-i drumul!

– Bine, Clint nu era ceea ce s-ar putea numi un tip popular, cel puțin, nu în afara familiei lui și a câtorva idioți precum Stu Hubble. A enervat o mulțime de oameni. Având obiceiul de a se îmbăta ca porcul, luându-se la bătaie sau cine știe, luându-se de soția, prietena sau sora cuiva. A hărțuit oameni precum familia McConnell, a făcut braconaj pe pământuri care nu erau ale lui. E un tip care locuiește undeva mai sus, pe dealurile alea, care a susținut anul trecut că al nostru Clint și fratele lui Jed i-au otrăvit câinii de vânătoare.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Darby mângâindu-i piciorul lui Zod care sforăia.

– Nu a putut dovedi asta, dar – Lee mi-a dat dosarul lui Clint să-l citesc – sigur el a fost vinovatul. Așa că o mulțime de oameni nu se gândeau la Clint în termeni prea buni, ca să zic așa.

– Și teoria ta este că unul dintre ei l-a văzut furișându-se aici, l-a urmărit și a profitat de ocazie ca să se răzbune pe el.

– Asta e o teorie.

– Mai ai una care te îngrijorează și mai tare.

– Da. Graham Bigelow.

– E în pușcărie, se precipită Darby. A verificat Lee. Emily a zis că...

– Graham e în pușcărie, confirmă Zane, dar asta nu înseamnă că nu are cum să fie parte din toată istoria. A petrecut aproape douăzeci de ani în pușcărie. Știe cum funcționează viața de acolo. Există posibilitatea să fi făcut o înțelegere cu un alt deținut care a fost eliberat sau cu cineva de afară. Cineva care să vină aici, să urmărească modul nostru de viață, să aștepte un moment favorabil – poate – și să intre în casa ta fără a lăsa amprente și fără a deranja prea mult lucrurile.

Ideea asta, chiar și ca simplă teorie, îi trimitea fiori de gheață pe șira spinării.

– Dar... dar de ce să-l omoare pe Clint?

– Aici ducem teoria puțin mai departe. Să-l omoare ca să provoace necazuri, să facă vâlvă. Pentru că a fost nevoie de ceva creier, dacă e să ne referim strict la ideea răufăcătorului comun, să nu ia arma crimei, să nu lase amprente, să nu intre în casă să ne atace pe noi. Cineva cu creier ar fi știut că poliția va fi aici în câteva minute. Cineva cu creier încearcă să câștige timp, așteaptă următoarea ocazie. Dacă ni s-ar întâmpla ceva oricăruia dintre noi acum, unde s-ar îndrepta mai întâi și mai întâi cercetările lui Lee?

– La familia Draper.

– Exact. Și în timp ce Lee face asta, adevăratul făptaș fuge. În momentul ăsta aș merge mai degrabă pe prima teorie, dar nu o putem elimina pe a doua.

– A doua este mai apropiată de una din teoriile lui Brody.

Surprins, Zane se opri puțin din turnatul vinului care mai rămăsese în sticlă.

– Brody are o teorie?

– Două, de fapt, și ambele se apropie în bună măsură de cele două ale tale. Uneori răutatea extremă nu are nevoie de motiv, doar de o ocazie, spune el.

– Și nu-i ăsta adevărul gol-goluț?

Ea privi spre dealurile vestice, unde soarele ce cobora spre apus scălda totul în lumina lui.

– Iubesc locul acesta. Știu că nu am locuit aici prea mult, dar îl iubesc, pur și simplu. Îi iubesc înfățișarea, oamenii, modul în care mă simt aici. Îmi dau seama că există și rău aici, pentru că nu există locuri unde să nu fie și rău. Dar tocmai acest rău este motivul pentru care cei din familia Draper sunt atât de renegați aici, continuă uitându-se din nou spre Zane și ridicând paharul. O să fim bine, Walker. O să punem vopsea nouă peste tot ce e rău. Știm că există acolo, dar nu-i vom permite să învingă. Și ca să o dovedesc, îmi voi vopsi casa precum mandarinele, nuanța Tangerine Dream.

Zane deschise gura, o închise la loc, și-și drese glasul.

– Asta nu e portocaliu?

– Ba da, și știi cum o să fac ușa și finisajele? Tango In Teal. Adică mov-închis. Îndrăznețe, vesele, genul de culori care transmit un mesaj de putere și sfidare. Tu cum îți faci cabinetul?

– Eu am cumpărat alb. Mult alb.

– Haide! făcu ea un gest din mână ca și cum albul trebuia scos din discuție. Poți ceva mai bine de-atât.

– E cabinetul unui avocat, iubito!

Ea se întinse spre el.

– Și legea e cumva plictisitoare?

– În nici un caz nu-l zugrăvesc Tangerine Dream.

– Eu mă gândeam mai degrabă la ceva bleumarin, ceva gen Nautical Navy, cu Mystic Gray, gri pal, pentru finisaje și verandă. Îți arăt culorile pe evantaiul meu de culori.

– Am cumpărat alb.

– Și pun pariu că ți-l primesc înapoi și ți-l înlocuiesc cu altceva tocmai pentru că e alb. Profită de ocazia pe care ți-a oferit-o răul, Walker, transformă asta într-o poziție de forță. Îți arăt eu cum, spuse ea din nou. După ce terminăm vinul ăsta și plimbăm câinele.

– Albul e clasic și are și clasă, insistă el când se ridicară, iar Zod sări în picioare ca și cum sunase alarma.

– Casc deja.

– Zugravii încep mâine.

– Pun pariu că ar fi de acord cu mine, asta dacă au un pic de gust.

Îi luă mâna în mâna ei.

Iar el avu sentimentul că îl conducea spre un țel mai important decât plimbarea câinelui.

Mai târziu, când îi arătă evantaiul de culori, după cum îl amenințase, se văzu în stare să schimbe nenorocita aia de vopsea a doua zi dimineață.

În timp ce ei plimbau câinele, bărbatul care venise în Lakeview și comisese o crimă ieși și el la o plimbare.

Iar când trecu pe lângă cabinetul de avocatură al lui Zane, se opri intenționat la poartă.

- Ce îngrozitor! spuse el.

După cum speră, o fetișcană gură-cască se opri să vorbească cu el.

- Absolut oribil! repetă accentuându-și șocul din voce.

- Sunteți în vizită pe-aici?

- Eu, da.

- Familia mea locuiește în Lakeview. Și pot să vă spun că nu se întâmplă așa ceva în mod obișnuit.

- Sper din inimă că nu.

- Sigur, sigur.

Îi zâmbi. Era o fetișcană frumușică. Poate că era cazul să se înfrupte dintr-o fetișcană frumușică. Poate că după aceea putea și să o omoare. Existau atâtea posibilități.

- De fapt, eu lucrez aici. E un cabinet de avocatură. Iar eu sunt stagiară. Gretchen Filbert, spuse ea prietenoasă ca un cățeluș.

- Drake Bingley. Mă bucur să te cunosc. Dar...

Se uită înapoi la urmele de vopsea și calculă cât va mai dura până va apune soarele de tot și pe de altă parte cât îi va lua să o ademenească pe fetișcana frumușică în bârlog.

- Nu ești îngrijorată?

- Ba cred că aș fi, dar bărbatul care a făcut asta... O văzu cum se oprește înainte de a spune: Nu se mai întoarce. E un oraș frumos, domnule Bingley. Sper să vă simțiți bine aici.

- O, dar deja mă simt bine. Spune-mi, mă întrebam dacă îmi poți recomanda un loc unde să mănânc o friptură bună și să beau un pahar de vin bun. Am chef de așa ceva.

- O, desigur.

Îi zâmbi privindu-l drept în ochii albaștri și liniștiți din spatele ochelarilor cu rame subțiri.

Știa că seamănă cu un profesor, unul care își luase câteva săptămâni de vacanță ca să lucreze la romanul

lui. Petrecuse un timp considerabil construindu-și înfățișarea asta – lăsându-și părul să-i crească, adăugând bărbuța academică (după părerea lui).

Era îmbrăcat cu blugi prespălați, tenișI Birkenstocks, și un tricou vechi cu logoul Grateful Dead pe care îl luase dintr-o piață de vechituri. Avea chiar și o borsetă în care băgase un exemplar uzat din *Fructele mâniei* (normal) plus portofelul, actul de identitate fals, o bandană și un Glock calibrul 9 mm pe care îl șterpelise din colecția cumnatului lui.

– Nu puteți da greș cu Grandy's Grill – e la câteva cvartale mai încolo, peste stradă.

– Sună bine. Spune-mi..., începu el doar pentru a se întrerupe brusc în momentul în care o altă fetișcană frumușică alergă spre ei.

– Gretch! Îmi pare rău că am întârziat. Luke tocmai mi-a trimis mesaj. El și Jim sunt deja la Ricardo's, au găsit un separeu. Scuze!

Ca și Gretchen, îi zâmbi deschis.

– Vă întrerup?

– Nu, tocmai îi spuneam domnului Bingley cum să ajungă la Grandy's.

– Într-o bună zi o să trebuiască să-l pun pe Luke să mă ducă acolo pentru ceva mai mult de o bere și niște nachos. Trebuie să facem rezervare.

– Poftă bună la friptură! strigă Fetișcana Frumușică Numărul Unu luând-o din loc grăbită cu Fetișcana Frumușică Numărul Doi.

Ocazie ratată, se gândi el. Pentru moment. Poate data viitoare.

Își continuă plimbarea și decise să se ducă până la urmă să mănânce friptura aia. Poate reușea să mai pornească o conversație cu cineva și să găsească o altă fetișcană frumușică.

La urma urmei nici nu trebuia neapărat să fie foarte tânără.

capitolul 27

Deși nu era sută la sută convins, Zane schimbă vopseaua. Lucră toată dimineața în timp ce oamenii din echipa de zugravi acoperiră cu glet porcăriile scrise de Clint. Trebui să treacă prin întreaga istorie – versiunea abreviată – cu fiecare client, să le asculte tuturor manifestările de indignare, înainte să se apuce de treburile pentru care veniseră la el.

Ridică ochii din notițe când intră Maureen.

– Am venit să-ți aduc aminte că trebuie să pleci fiindcă ai întâlnire cu Mildred Fissle.

– Da, și pisicile ei. Acum mă pregăteam pentru asta și pentru modificările pe care vrea să și le facă astăzi la testament.

– Nepoata ei din Charlotte i-a trimis flori pentru ziua ei. Așa că intră din nou în rândul moștenitorilor. Ai două ore, clar. După care să te duci să mănânci și să te odihnești un pic.

– Poate.

– Sună-i pe Micha ori pe Dave, vezi dacă pot veni să mănânce cu tine.

El își înclină capul.

– Îți faci griji pentru mine?

– Te iubesc, Zane, aproape la fel de mult cum îmi iubesc pantofii cei noi pe care i-am cumpărat la reducerile de Ziua Independenței. Știi, Horace Draper a ieșit pe cauțiune.

– Nu o să vină în The Sunshine Diner cu arma scoasă ca să mă caute, Maureen.

– Oricum, fă ce-ți spun.

– Bine. Hotărât lucru, femeile îmi conduc viața în toate privințele.

– Ne și pricepem. Și că veni vorba, ar trebui să te gândești să o antamezi pe Gretchen și pentru vara viitoare. E tocmai bună pentru afacerea ta, iar când va lua examenul de barou, îți va deveni o asociată excelentă.

– M-am gândit și eu la asta, așa că nu te mai făli atâta închipuindu-ți că a fost ideea ta.

Ea zâmbi doar cu superioritate.

– Le-am dus lui Cubby și Mike ceva rece de băut acum un timp. Cubby mi-a arătat cu ce vor zugrăvi. Mă gândeam că vei rămâne la alb.

– Așa ar fi trebuit, nu?

– Numai dacă ai fi vrut să fii obișnuit și plictisitor, ceea ce evident voiai de vreme ce Milly de la magazin mi-a spus că ai cumpărat albul pe care l-ai dus apoi înapoi dis-de-dimineață când au deschis și l-ai înlocuit cu albastrul acela puternic și griul drăguț.

– Doamna știe-tot! spuse el începând să-și pună dosarele în servietă.

– Darby te-a convins să faci asta?

– Poate.

– Bine, sunt de acord că e meritul tău, spuse ea așteptând o clipă pentru ca apoi să continue: Pentru că ai avut bunul-simț să te combini cu o femeie care are gust și viziune.

– Mulțumesc. Acum, treci înapoi la treabă! Nu te plătesc ca să-l bați la cap pe șefu'.

Amuzată, ea se apropie de el, îl sărută pe un obraz, apoi pe celălalt.

– Te rog să îl suni pe Micha sau pe Dave – sau chiar pe amândoi. Faci asta pentru mine, da, drăgușule?

– Da, da.

Ieși prin spate ca să nu dea nas în nas cu zugravii și le trimise mesaje lui Micha – și, la naiba, de ce nu, și lui Dave – în timp ce ocolea casa ca să-și ia mașina.

După ce avu de-a face cu Mildred Fissle, pisicile ei și testamentul care nu mai contenea din evoluție, îi veni să ia ceva tare de băut în loc de prânz. Dar se abținu.

De vreme ce și Dave, și Micha erau disponibili – își imagină că Maureen îi avertizase ca nu cumva să nu fie – decise să mănânce un prânz bărbătesc – o bucată zdravănă de friptură – sub luminile strălucitoare și pereții portocalii – Tangerine Dream? – ai restaurantului.

– Friptură, ha? cugetă Micha studiind meniul laminat în timp ce dădea pe gât câteva înghițituri mari de limonadă cu apă minerală. Cassie tot îmi spune că ar trebui să devin și eu vegetarian. Ceea ce nu se va întâmpla. Deci două porții.

– Să fii tânăr și capabil să mănânci o friptură întreagă la prânz. La dracu'. Trei porții, Bonnie.

– Sigur că da. A ta e din partea casei astăzi, Zane. În semn de sprijin.

– Nu e nevoie să...

– Deja s-a făcut.

Îl bătu ușurel cu degetul ascuțit pe umăr și îi lăsă să plaseze comanda.

– Hai că ies și niște lucruri bune dintr-o hazna de rahat, spuse Micha.

– Și mă scutește să îți cumpăr prânzul după cum ți-am promis, nu?

– Hei, Micha dădu din mână. Nu mă ignora. Și ca să terminăm partea cu haznaua de rahat înainte să mâncăm... Se spune că și ceilalți băieți Draper vin pentru, știi tu, înmormântare. Unul primește o învoire de o zi, sub pază, după care se întoarce la pușcărie. Cel care face parte din pușcașii marini a primit permisie pentru deces în familie sau cum se spune.

– Minunat!

– Iar Stu Hubble a apărut la clinică azi-noapte cu fața praf și un braț rupt. A spus că a căzut pe scări, dar nu e adevărat. Știți bine că Jed Draper i-a tras o mamă de bătaie.

Dave clătină din cap, fără să pară mirat.

– Să-l învinovățească pe Stu Hubble este un comportament ilogic și ignorant, atât de tipic pentru familia Draper. Putem spera că prin asta Jed Draper s-a răcorit măcar.

– Doar că tu nu crezi asta, îi spuse Zane lui Dave.

– E genul care în permanență dă vina pe altcineva. Mai devreme sau mai târziu o să sfârșească în spatele gratiilor. Sper că se va întâmpla mai devreme.

– Dar, frate, trebuie să-și dea seama că nu a fost vina ta.

– Da, trebuie să-și dea seama.

Doar că nu avuseseră cum să nu-și dea seama că nu fusese nici vina lui Stu Hubble, se gândi Zane. Pe de altă parte, lui Jed Draper i-ar fi fost mult mai greu să-i tragă lui o mamă de bătaie în comparație cu ce se întâmplase cu Stu Hubble.

Nu îi plăcu faptul că parte din el de-abia aștepta încercarea lui.

La prima rafală de ploaie și zgomot de tunete, Darby și oamenii ei își luară uneltele și porniră spre camionete. Patsy Marsh ieși pe ușa din spate și le făcu semn.

– Veniți cu toții aici să stați jos, pe verandă. Bem un pahar de ceai și mâncăm o felie de chec.

– Nu trebuie să te deranjezi, începu Darby, după care se răzgândi brusc. Ai spus chec?

– Rețeta secretă a mamei mele. Hai, veniți, stați jos nițel, să vă odihniți! Ploaia asta nu va dura.

– E un loc frumos de unde să urmărești o furtună în desfășurare, spuse Ralph. Mulțumim frumos.

– Oricum în felul acesta îl împiedicați pe Bill al meu să mănânce mai multă prăjitură decât ar trebui.

– Pot să vă ajut, doamnă Marsh? întrebă Hallie ștergându-se pe pantofi pe covorașul de la intrare.

– Sigur că da. Ce mai fac mama și bunica ta? întrebă Patsy intrând în casă.

Darby se lăsă pe balansoar, fiindcă Ralph avea dreptate. Era într-adevăr locul ideal să urmărești o furtună în desfășurare. Ploaia biciuia copacii și vălurea lacul care se lumină la primele fulgere. Și odată cu ea, și aerul se răcori devenind mai respirabil.

Ralph se așeză pe scaunul tapițat, iar Darby îi făcu semn lui Roy să se așeze lângă ea.

– Ești bine?

– Da, răspunse el, răsuflând totuși greoi cu ochii spre lac. Nu mă pot abține să nu mă gândesc. Îmi doresc din toată inima să îl prindă pe cel care a făcut asta.

– Uite ce cred eu, spuse Ralph aplecându-se înainte pe scaunul său. Cred că Clint i-a luat pe unul dintre idioții lui de prieteni, poate chiar pe fratele lui, și s-a dus să facă porcăria aia acasă la Zane. De beți și idioți s-au apucat să se certe din te miri ce. Un dobitoc a apucat o piatră și i-a dat în cap celuilalt. Nu a vrut să-l omoare, dar s-a întâmplat, așa că a făcut tot restul lucrurilor ca să-și acopere urmele. Și altceva? Indiferent cine a făcut asta a fost, se pare, suficient de stupid ca să-și închipuie că polițiștii se vor gândi că Clint a căzut în apă și s-a înecat.

Pentru o clipă, Darby nu spuse nimic. Calculă că Ralph folosise mai multe cuvinte într-un singur minut decât făcea în mod normal într-o săptămână întreagă.

– Asta crede Adele, interveni Roy, că a fost mai degrabă un accident decât o chestie deliberată. Beți și idioți.

Și pentru că, deși ea nu era de acord, ideea părea să îl facă pe Roy să se simtă mai bine, Darby nu spuse nimic.

– Deci, știi, mă rog...

Roy mai scoase o răsuflare adâncă în timp ce ploaia începu să toarne chiar cu găleata făcând acoperișul să zăngănească precum tobele de război.

– M-am logodit.

– Cum?! exclamă Darby ciupindu-l de braț. Când?

– Am cerut-o aseară.

– Și ai așteptat toată ziua asta ca să ne spui?

– Nici eu nu m-am obișnuit încă cu ideea, spuse el iute, dar zâmbind involuntar cu gura până la urechi. Nu am vrut să o cer până când am inel. Știam că femeile țin mult la povestea asta cu inelul, și eu nu am avut timp să iau inel. Dar ieri, după... după tot ce s-a întâmplat, mi-am spus că viața e a naibii de imprevizibilă și că trebuie să fac o mișcare. Așa că m-am dus și am cumpărat un inel. Pare să îi placă, așa că bănuiesc că m-am

descurcat. Am întrebat-o dacă vrea să se mărite cu mine și a zis da.

– Ce-mi aud urechile? spuse Patsy ieșind cu o carafă generoasă plină ochi cu un lichid de culoarea chihlimbarului, cu Hallie pe urmele ei cu o tavă. Roy Dawson, am auzit cumva că ai avut în sfârșit bunul-simț să o ceri pe fata aia drăguță de nevastă?

– Da, doamnă. Așa am făcut.

– Ce veste bună! exclamă ea punând jos carafa și începând să toarne ceai în paharele de pe tava lui Hallie. Pun pariu că mama ta e încântată.

– Chiar că e.

– Ați fixat o dată?

– Ei bine, Adele vrea să fie primăvara, când e suficient de cald să o facem afară. Ea și mama mea și mama ei se ocupă deja de chestia asta, așa că o să las data pe seama lor. Doar că s-ar putea să lipsesc câteva zile atunci, spuse spre Darby, cu nunta și luna de miere, cum se spune.

– Nu-ți face nici cea mai mică grijă!

– Prima felie pentru ginerică, spuse Patsy pompos și îi întinse lui Roy o farfurioară cu o felie generoasă de chec. Vestea asta bună, fericită, este tocmai ce avem nevoie cu toții.

Cu ochii ușor încețoșați de lacrimi, continuă să servească prăjitura.

– Cei tineri, Ralph, ei nu știu cât de repede trece viața asta și cum trebuie să profiți la maximum, să te agăți de fiecare bucățică, bună ori rea, să-ți poți construi lucrurile pe care vrei să le lași în urmă.

– Trebuie să accepți și furtunile pe lângă soare, așa obișnuia să spună mama.

– Și nu e adevărat? Mie îmi place o furtună bună, spuse ea încet. Spală atmosfera de căldură și de tot ce e mai rău, cel puțin pentru o vreme.

Și, se gândi Darby, oare parte din răul acela nu era, de exemplu, să pășești afară pe veranda ei atât de frumoasă, să se uite înspre lacul pe care îl iubea și să-și amintească de trupul care fusese scos de acolo?

Ca și cum i-ar fi auzit gândul, Patsy se întoarse și zâmbi strălucitor.

- Ceea ce ați reușit să faceți voi unui teren care era o adevărată pacoste pentru mine și atât de urât ochiului pe panta aia abruptă e cea mai tare fază... de la checul mamei mele încoace.

- Și chiar e un chec bun, doamnă, spuse Gabe vârându-și în gură ultima îmbucătură. Foarte bun.

- Trece furtuna, spuse Hallie. Haideți că duc eu farfuriile astea înăuntru înainte să ne întoarcem la treabă.

- Nu-ți bate tu capul cu ele, drăguță. O să mai stau și eu puțin aici, afară, să mă bucur de răcoare și să mă uit la voi cum lucrați.

Darby se gândi la furtuni și la faptul că trebuia să te agăți de orice bucățică de viață, pe lângă simplul gest de bunătate și amabilitate de a le oferi prăjitura aia, în timp ce săpa următoarea groapă. Soarele se eliberase de după nori și acum strălucea puternic deasupra apei transformând în aburi aerul umed de după furtună.

Bărci prinseră să alunece din nou pe lac, și niște copii începură sară în lac de pe o plută, umplând aerul cu râsete și țipete vesele.

Moartea nu oprea viața, sau cel puțin nu pentru prea mult timp.

La viață se gândi ea în timp ce planta un trio de ghiocei de feluri diferite pe care le alesese pentru că numele suna frumos - ca și pentru faptul că se potrivea de minune aici, în sud.

Aveau să înflorească devreme, se gândi ea, aveau să-și scoată frunzulițele din zăpadă în miezul iernii, ca să înflorească, cu florile acelea atât de dulci și delicate, la prima boare de primăvară.

- Te preocupă ceva, șefa? se întrebă Hallie cu voce tare.

- Mă gândeam doar că e cam târziu acum pentru astea, dar că la anul vor face un adevărat spectacol.

- Și acum e foarte frumos aici.

– Da, este și aș spune că am terminat pentru ziua de azi aici. Dar primăvara următoare și vara de după ea, până la sfârșitul toamnei, Doamne, ce o să se mai mire lumea de ce minunăție am făcut aici!

Făcu un pas în spate ca să-și verifice poziția și, mulțumită, scoase telefonul ca să facă niște poze. Coborî până la pietrele de râu pe care le aduseseră Ralph și Roy pe un platou și mai făcu niște poze din alt unghi, înainte să arunce o privire spre apă gândindu-se cum arăta de acolo.

Văzu mica ambarcațiune trecând pe lângă mal, condusă de un bărbat singuratic. Părul lunguț, decolorat de la soare, îi ieșea din pălăria de paie; soarele i se reflecta în ochelarii de soare. Când ridică mâna într-un fel de salut, ea simți brusc un fior de frig prin căldura umedă. Dar ridică și ea mâna ca răspuns înainte să se întoarcă cu spatele.

– Ei bine, prieteni...

În mod ciudat, se simțea încordată. Își scoase sticla cu apă din suport și bău puțină.

– E timpul să încheiem aici. Hai să facem curățenie!

Se trezi aruncând o privire înapoi, dar mica ambarcațiune se îndepărtase.

Hohotele de râs aproape că-l făcură pe Bingley să se răstoarne cu barcă cu tot.

Auzi, să se uite fix la el și să-i facă cu mâna! Dacă ar fi avut Glockul la el, ar fi putut s-o împuște exact unde se afla – pe ea și pe toți ceilalți alături de ea.

Poate că idioții ăia de adolescenți care săreau țipând de pe pluta aia stupidă erau tocmai ce trebuia ca să acopere zgomotul. Poate că să o împuște în cap nu era neapărat planul lui, dar îi făcea o mare plăcere să știe că putea face asta.

„A venit clipa, târfă", se gândi el, dar cu mult umor având în vedere momentul. „Ți-a sosit momentul și ție, și dobitocului ăluia de avocat!"

Și oricui i-ar fi stat în cale.

Dacă aflase ceva de când intrase și apoi ieșise din închisoare, acel lucru era faptul că avea un apetit puternic pentru sânge. Pentru vărsare de sânge.

Iulie continuă cu ale sale călduri tropicale și furtuni cu ploi torențiale la fel de tropicale. Turiștii se înghesuiră în Lakeview ca să stea la soare pe mal și să facă drumeții, ca parte a vacanțelor lor. Oamenii veniră și plecară din oraș fără ca întâmplarea cu acea crimă să provoace prea mare preocupare în activitățile lor obișnuite ori în vânătoarea de suvenire.

Gletul acoperi iute urâțeniile mâzgălite la biroul lui Zane, așa că oamenii continuară să treacă indiferenți pe lângă el, chiar dacă nu după multă vreme culorile îndrăznețe și noi începură să îl scoată din nou în evidență.

În timp ce aștepta să se mai întâmple ceva, căci știa că se va întâmpla, Zane încerca în același timp să-și vadă de viață.

Nu îl mira să-l vadă pe Lee apărând pe aleea din fața casei lui în timp ce stătea pe veranda din față, uitându-se după SUV-uri pe tabletă. O puse deoparte când Lee se dădu jos din mașină.

– Bună dimineața, domnule șerif.

– Zane, îi răspunse acesta la salut, ridicând ochii spre ușile acoperite de pal. Nu ai primit încă ușile de sticlă?

– Vin săptămâna viitoare, și zugravii mei de încredere vor termina treaba de la birou, și vin să repare găurile din pereții dormitorului. Vrei ceva rece de băut?

Lee se uită la paharul înalt al lui Zane.

– Aia e cafea cu gheață?

– Da. Hai încoace! Îți aduc eu una și ție.

– Nu spun nu. Darby e pe aici?

– Are câteva consultații în dimineața asta. Ar trebui să se întoarcă destul de repede dacă vrei să vorbești cu ea.

– Fetele mereu au ceva de făcut, comentă Lee când Zane o luă înainte, intrând în casă.

– Ea sigur are. Poate de asta doarme ca și cum ar fi moartă. Deci ești de serviciu, șerifule?

– Vara de obicei e nevoie de noi toți, tot timpul. Mai ales în vara asta.

– Mda, încuviință Zane umplând încă un pahar înalt cu gheață. Deci ce mai faci?

– Avem un nimeni pe post de victimă, dar avem și familia lui și câțiva alți idioți care îl plăceau pe nemernicul bețiv și drogat care a ajuns pe proprietatea ta în căutarea răzbunării, dar s-a ales cu o gaură în craniu înainte de a fi aruncat, deja mort, în lac.

După ce luă o carafă de cafea la temperatura camerei pe care o făcuse deja, Zane aruncă o privire spre el.

– Îmi trebuie un avocat?

– Mie mi-ar face munca mai ușoară dacă ai avea unul.

Zane turnă cafea peste gheață și după ce adăugă lapte din frigider, i-o întinse.

– Dacă aș fi ieșit după el, poate aș fi văzut ceva sau pe cineva.

– Și ai fi fost împușcat.

– Există și aspectul acesta. Ce zici să ieșim pe verandă?

– N-aș spune nu nici la propunerea asta. Faci o cafea a naibii de bună, Zane, fie ea fierbinte sau rece!

– Dacă nu funcționează chestia cu legea, aș putea încerca o carieră de barista.

Se înapoiară pe verandă și se așeză. Zane ridică mingea de baseball pe care o adusese cu el și îi frecă ușurel cusăturile.

– Am auzit că familia Draper îl înmormântează mâine pe Clint.

– La Casa de pompe funebre Dexter. Nici unul dintre Draperi nu merge la biserică, ceea ce simplifică lucrurile. Și îl îngroapă undeva departe, pe propriul pământ.

– E o practică legală încă, sigur, cu respectarea anumitor considerente, în statul acesta.

– Da, așa este, ceea ce în cazul de față simplifică din nou lucrurile. Am vorbit cu toată lumea care a avut

vreodată un dinte împotriva lui Clint ori a familiei Draper în general.

– Și primești ore libere pe chestia asta?

Lee izbucni în râs, după care mai bău din cafea.

– Pot să-ți spun că a durat mult mai mult decât să discut cu cei care se înhăitaseră cu el. Dar, în ambele privințe, pistele nu au dus nicăieri. Din câte se pare, Clint a avut un schimb mai dur de cuvinte cu Richie Fields acum câteva săptămâni, iar Fields este genul care ar zdrobi scăfârlia cuiva. M-am gândit că am dat de un fir, doar că la momentul despre care e vorba, omul era găzduit la secția districtului după ce fusese tras pe dreapta la ieșirea din Hickory pentru depășirea vitezei legale, manevre periculoase și conducere sub influența alcoolului – la care se mai adăugaseră probleme suplimentare și pentru faptul că ripostase în fața polițiștilor comunitari.

– Ei bine, un alibi mai solid de-atât nici că e posibil.

– Mda, nu e posibil, încuviință Lee și mai bău niște cafea, privind spre dealuri. Dată fiind munca ta din Raleigh, ai fi putut primi niște amenințări.

– Da, e un risc asumat, Lee, la fel cum e și în cazul meseriei tale.

– Așa este. Vreau să începi să te gândești dacă există cineva care ar fi avut mijloacele financiare și ar fi fost în stare de așa ceva, cineva care ar fi putut trimite aici un ucigaș care să-ți facă necazuri.

– M-am gândit la asta, spuse Zane studiind mingea și trecându-și degetul mare peste cusături. S-ar putea să am câteva nume.

– Vreau numele alea, fiule.

– Da, zise Zane învârtind mingea în mână. M-am gândit să fac o călătorie până la Raleigh și să am o discuție cu Graham.

– Și la faza asta suntem pe aceeași frecvență. Deja am vorbit eu cu un gardian. Graham a avut câțiva colegi de celulă cât a stat la pușcărie și s-a și împrietenit cu alți

câțiva. Unii sunt afară acum. Trebuie să vedem unde duce și pista asta.

– Adevărul e, Lee, că deși nu pare a fi ceva la care s-ar gândi el – îi place să fie el cel care provoacă durerea – dacă totul este cauzat de el –, eu îmi fac mai multe griji pentru Darby. Nu ar trece niciodată peste rușinea de a fi fost pus la pământ de o femeie.

– Ce-ar fi să fac niște aranjamente să mergem să vorbim amândoi cu el?

– Foarte bine. Să mă anunți ce și cum și îmi organizez programul în funcție de asta.

– Te anunț. Între timp, chiar ai de gând să-l reprezinți pe idiotul acela de Cal Muldoon pentru că l-a pocnit pe Larry Easterday după ce el și Easterday s-au certat din cauza accidentului aceluia minor?

– Ce pot spune, domnule șerif? Oricine are dreptul la apărare.

– Avocații ăștia, oftă Lee. Cafeaua asta e a naibii de bună.

– Mai am, să știi.

Lee clătină din cap și puse jos paharul gol.

– Trebuie să plec. Știi, adăugă el ridicându-se, cabinetul tău din oraș arată excelent. Primarul a început să mă bată la cap cum că poate ar trebui să încurajăm și ceilalți proprietari ai clădirilor de pe Main să se gândească să și le vopsească.

– Mereu vezi partea plină a paharului.

Sprâncenele lui Lee dispărură sub cozorocul șepcii.

– Darby, zâmbi Zane, ridicând din umeri. Încerc să îi fac pe plac.

– Succes! Ne auzim.

– Transmite-i lui Emily toată dragostea mea.

– Normal.

Zane se așeză, frecând mingea de baseball.

Avea să-i trimită lui Lee numele celor care îl amenințaseră în trecut și datele lor, dar... Lucrurile astea nu erau atât de problematice în opinia lui. Era mai degrabă preocupat de cei pe care îi vârâse la pușcărie și care

nu proferaseră amenințări. Care fuseseră suficient de deștepți și de grijulii să nu spună nimic, dar care stătuseră în spatele gratiilor gândindu-se tot timpul la nimic altceva decât la cum să se răzbune pe el.

Dacă Lee considera că eliminase toate posibilitățile locale, era timpul să se gândească mai serios la trecut, era timpul să sape prin dosare.

Intră în casă și înlocui tableta cu laptopul. Avea suficiente date pe el ca să înceapă ceea ce avea să fie un lung proces.

Spera că Darby va mai întârzia o oră și ceva și nu numai pentru că îi promisese (îl amenințase) că îl va învăța să se ocupe de grădină la întoarcere. Voia să facă ceva progrese, să elimine și/sau să listeze posibilitățile viabile înainte de venirea ei.

Nu voia să înnegureze seara cu... nici un fel de curent din adâncuri, decise el.

Cam peste vreo douăzeci de minute, auzi o mașină urcând pe alee, automat închise documentul pe care îl făcuse după ce îl salvă. Și ca acoperire deschise din nou unul dintre contractele pe care le întocmise mai devreme.

Doar că nu era o camionetă, nu era Darby.

Instinctul îl făcu să strângă mai tare mingea pe care o avea în mână în momentul în care mașina bej, compactă, se opri lângă decapotabila lui.

Nu îl recunoscu pe bărbatul care coborî, cel puțin, nu la început, dar văzu dintr-o privire că avea de-a face cu un om înalt, bine făcut, îngrijit îmbrăcat în pantaloni de vară și un tricou polo, tuns scurt, cu maxilare puternice, probabil aproape de 40 de ani.

Atunci vizitatorul își scoase ochelarii de soare de pilot și porni spre el.

Era militar, se gândi Zane, judecând după postură și după felul în care călca.

– Zane Bigelow – scuze, se corectă el. Walker.

– Exact, reuși în sfârșit Zane să pună totul cap la cap și se ridică în picioare. Ești Bo Draper, nu-i așa? Sergent major Draper acum.

– Da. Îmi cer scuze că vin la tine acasă așa, nepoftit, dar speram să stau de vorbă puțin cu tine.

– Vino sus! Vrei niște cafea cu gheață?

– Eu... Mulțumesc, dar nu e nevoie. Locul ăsta e fantastic. E nou, nu îl știu, e de dinainte să plec eu din Lakeview.

– Are cam opt ani. Tu ai fost plecat ceva timp.

– Deja de mai bine de douăzeci de ani. Am intrat în armată la 18 ani. Nu m-am mai întors de atunci, dar...

– E o încercare grea să pierzi un frate.

– Chiar și pe unul pe care nu poți spune că-l cunoști. Cred că avea opt sau nouă ani când am plecat.

– Stai jos, domnule sergent major.

– Nu e nevoie, repetă el. Nu te țin mult. Aruncă o privire la mingea de baseball pe care Zane o avea încă în mână. Pe vremuri am fost la unele dintre meciurile tale. Mai joci?

– Nu, nu.

Zane puse jos mingea.

– Păcat! Domnule Walker...

– Zane.

– Zane, am ascultat ce a avut de spus familia mea. Am ascultat ce a avut de spus șeful poliției. Nu pot vorbi cu văduva lui Clint pentru că e... plecată. Voi pleca imediat după înmormântare, dar înainte aș vrea să ascult și ce ai tu de spus.

– Văduva fratelui tău este clienta mea. Pot să-ți spun doar că se află într-un loc sigur. A fost necesar să căutăm un astfel de loc sigur pentru ea, un adăpost, dat fiind faptul că, potrivit spuselor ei, pe deplin credibile, fratele tău o bătea. Nu numai în noaptea de 3 iulie, ci în mod regulat. A venit la mine căutând ajutor. Am ajutat-o.

– E sora mai mică a lui Allie Abbott, nu? O știam pe Allie cât de cât când locuiam aici.

– Exact.

– Ai mei mi-au spus mai întâi că niciodată Clint nu a atins-o, după care i-am auzit zicând că niciodată nu a atins-o fără să merite. Bo strânse din dinți. Eu sunt căsătorit și am două fete. Nu aș fi deloc îngăduitor cu cineva care ar ridica mâna la ele. Eu nu semăn cu frații mei, nu semăn cu părinții mei.

– Nici eu nu semăn cu părinții mei.

Bo încuviință din cap.

– Am auzit ceva despre asta. Ai mei spun că tu aveai o aventură cu văduva lui Clint.

– Am întâlnit-o pe Traci de două ori de când m-am întors în Lakeview. O dată când Clint a adus-o cu el la mine la cabinet sperând să mă convingă să demarez un proces complet neîntemeiat și rău-intenționat împotriva vecinilor săi.

– Familia McConnell?

– Exact. Nu a fost deloc mulțumit când am refuzat să-i accept cazul. Am mai întâlnit-o o dată când m-am dus la ei acasă fiindcă văzusem semnele abuzului. Ea n-a vrut să stea de vorbă cu mine, dar i-am lăsat cartea mea de vizită. Traci este clienta mea, nimic mai mult.

– Femeia cu care ai o relație – Darby McCray –, era aici în noaptea aia?

– Da.

– Clint i-a vandalizat casa, la fel cum a făcut și cu biroul tău. Și ferestrele de la etaj – ușile, adică, se corectă el, cele care sunt acum acoperite cu placaj. El a tras în ele.

– Există dovezi clare care arată că a făcut toate aceste lucruri. Nu știu cine l-a ucis pe fratele tău, domnule sergent major, dacă era prieten sau dușman, dacă a fost un act deliberat ori un simplu accident. Știu însă că s-a întâmplat aici, pe proprietatea mea, fix acolo, lângă casa mea, când eu și femeia pe care o iubesc ne-am trezit cu gloanțele provenite din pușca lui Clint lovind pereții la mai puțin de un metru de capul ei.

– Era un fel de scursură de pe oală, cum spunea bunicul meu. Și îi trăgea o mamă de bătaie de fiecare dată când avea chef, fără nici un motiv. Asta nu e o scuză pentru ce a făcut el – și să știi că te cred în tot ce spui. Dar a fost crescut foarte rău.

– Și tu ai crescut în aceeași casă.

– Eu am plecat, spuse Bo simplu. Știi, armata pe mine nu numai că m-a format, Zane, pur și simplu m-a salvat. Și tu ai fost crescut cu bătaie și mi se pare că ai făcut cu totul alte alegeri în viață decât cei trei frați ai mei.

– Pe mine m-a salvat familia mea. Sora mea, mătușa mea, bărbatul cu care s-a măritat, bunicii mei.

– Îi mai țin minte pe bunicii tăi, murmură Bo, sunt oameni de treabă. Despre ai mei nu pot spune că sunt oameni de treabă, dar voi fi alături de ei cât îl vom îngropa pe frate-meu mai mic. La fel cum voi sta aici, acum, să te privesc în ochi și să-ți cer iertare pentru ce a făcut frate-meu.

– Nu e nevoie.

– Pentru mine este. Poate că, dacă aș mai fi stat, aș fi putut să îl ajut să vadă că mai există și un altfel de existență. Dar eu m-am salvat pe mine însumi și nu pot regreta asta. Am un frate în închisoare și altul care seamănă atât de bine cu tata că aproape nici nu știi care e unul și care-i celălalt. Acum văd că unul intră în pământ înainte să împlinească 30 de ani.

– Îmi pare rău. Nu voiam să spun asta, pentru că nu o simțeam. Dar acum pot să o spun. Îmi pare rău, Bo!

– Îți mulțumesc pentru asta. Aș vrea să plătesc eu stricăciunile pe care fratele meu le-a făcut aici, acasă la tine, la cabinet și acasă la domnișoara McCray.

– În nici un caz.

– Dacă nu accepți, vreau să mă lași să te plătesc pentru cheltuielile pe care le implică demersurile legale ale lui Traci.

– Sunt *pro bono*.

Bo oftă, strângându-și ușor partea de sus a nasului.

– Mie și familiei mele cu siguranță nu ne datorezi absolut nimic, dar vreau să te rog totuși ceva. Trebuie să existe o anumită dreptate. Vreau răzbunare pentru Clint, vreau să cred că, indiferent cine a fost cel care l-a ucis, va fi prins, judecat și pedepsit. Dar trebuie să existe o modalitate prin care pot face și eu dreptate în sensul răscumpărării faptelor rele pe care le-a făcut Clint, altfel nu mă voi putea liniști.

– Dacă-mi lași numărul și adresa ta, peste câteva zile îți voi trimite numele adăpostului pentru femei. Poți face o donație să îi ajuți.

Bo închise ochii scurt, apoi dădu din cap.

– Asta pot să-ți promit că voi face, spuse scoțându-și portofelul și oferindu-i o carte de vizită. Mă poți suna când consideri potrivit. Eu o să merg să-mi fac datoria față de familia mea și apoi voi pleca, mă întorc la soția mea, la fiicele mele, la viața mea. Nu mă mai întorc aici.

Întinse mâna și i-o strânse cu putere.

– Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să discuți cu mine.

– Voi spune și eu același lucru și, în același timp, îți mulțumesc pentru activitatea ta în serviciul patriei, domnule sergent major Draper.

Bo o luă înapoi spre mașină, se opri, apoi se uită înapoi.

– Probabil că nu aveai mai mult de 13–14 ani când am plecat.

– Cam așa ceva.

– Erai foarte talentat la baseball!

Zane îl privi coborând panta aleii, apoi se așeză și-și luă din nou în mână mingea.

Poate că armata îl transformase, îl construise și îl salvase pe Bo Draper cu adevărat. Dar, în mintea lui, Zane știu că ar fi fost absolut imposibil să se întâmple așa ceva dacă el însuși nu ar fi ales să le permită să o facă.

– Nu contează numai familia în care te naști, murmură el frecând ușurel mingea. E mai important ceea ce faci tu.

Puse jos mingea, ridică laptopul din nou, și se înapoie la ceea ce avea el de făcut pentru a proteja ceea ce conta.

capitolul 28

Emily trase în fața bungalow-ului, cu fiul ei mai mic pe bancheta din spate, chiar după ora nouă dimineață. Împreună, ea și Brody scoaseră cearșafurile și prosoapele curate, săpunurile, loțiunile și pungile de cumpărături pe care le comandase oaspetele.

Departe de a fi genul de persoană care se trezește ușor dimineață, Brody bombăni și se strâmbă tot drumul până duseră înăuntru proviziile.

- Când o să preiau eu afacerea, nu mă voi ocupa eu de curățatul băilor.

Emily izbucni în râs pufnind.

- Pe bune? Să mă anunți și pe mine cum îți merge, prietene.

Cum prin ferestrele deschise se auzea televizorul mergând și observă că nu era atârnat semnul cu *Nu deranjați* pe ușa de la intrare, își mută lucrurile pe brațul din dreapta și ciocăni.

Avea zâmbetul pregătit pentru momentul în care se deschise ușa.

- Bună dimineața, domnule Bingley. E un moment bun acum pentru menaj?

El îi zâmbi la fel de larg.

- Întotdeauna este un moment bun dacă nu trebuie să-l fac eu. O așteptam pe Janey.

- Mama lui Janey s-a împiedicat, și-a rupt glezna în dimineața asta, așa că ne ocupăm noi de ceea ce trebuie făcut.

- Îmi pare rău să aud asta. Cum merge, voinicule?

Brody abia rezistă să nu se strâmbe la el și reuși să-și scoată la iveală vocea cea politicoasă.

- Foarte bine, domnule.

Se duse cu pungile de produse spre bucătărie.

– Doriți să verificați, domnule, să vă asigurați că totul e în regulă?

– Sunt sigur că este exact ce am comandat.

– Brody, haide, pune-le în dulap și ai grijă să pui factura cu un bold în panoul de acolo.

Tonul lui politicos coborî ca un bolovan într-o fântână.

– Știu, mama.

Ca și cum ar mai fi făcut asta de miliarde de dăți înainte.

– Bun, atunci poți să începi să scoți gunoiul. Eu încep în dormitor, domnule Bingley, dacă nu vă încurc.

– Știți care e cel mai convenabil aspect la scris? Faptul că poți să scrii oriunde. Eu o să mă duc pe verandă cu laptopul, să nu vă încurc eu pe dumneavoastră. O să văd dacă priveliștea mă inspiră să îmi fac porția de pagini în dimineața asta.

„Nu arăta prea rău pentru o muiere bătrână", se gândi el scoțându-și laptopul din priză. În mod clar avea un fund frumos, dar probabil că sânii îi atârnau de vreme ce avea doi copii. Plus că era măritată cu polițistul local, așa că era mai bine să nu se bage.

Mucosul ei nu părea deloc fericit cu ce avea de făcut. Nu-l putea învinovăți pentru asta. Cumpărături, menaj – muncă de femei.

– Sunt sigur că ai prefera mai degrabă să fii cu prietenii tăi decât să faci curat prin case, nu?

Brody ridică din umeri.

– Așa se întâmplă când familia ta are o afacere.

Puse în frigider sticla de lapte, sticla de suc de mango și aruncă o privire spre cartea de pe masa din bucătărie. Atunci se simți ceva mai însuflețit datorită autorului.

– Știu că asta a câștigat premiul Pulitzer și așa mai departe, dar mie îmi place mai mult *Strada Sardinelor*.

– Ce?

– Aia e un eșec total, după părerea mea. Mamei îi place cel mai mult *La răsărit de Eden* și e destul de bună

și aia. Dar pentru mine tot *Strada Sardinelor* este cea mai bună.

El se uită la băiat cu o privire goală.

– Bravo ție!

Brody îl privi lung pe Bingley.

– Vărul meu mi-a adus *Virgil Flowers* și mi se pare foarte, foarte tare. Și o să mă ocup de întreaga serie a lui Sandford în vara asta.

– Eu nu prea mă uit la televizor, spuse Bingley ieșind cu laptopul pe veranda din față și punând capăt oricărei conversații.

Gândindu-se la toate acestea, Brody puse deoparte restul cumpărăturilor pe care bănuia că Bingley era prea leneș să și le ia singur de la magazin.

Știind ce avea de făcut – la fel cum o știa și pe maică-sa – încărcă mașina de spălat cu farfuriile de la micul dejun pe care Bingley nu avusese chef să le bage acolo din start. Apoi, urmându-și mișcările de rutină, goli gunoiul din bucătărie în sacul de plastic înainte să observe că Bingley nu separase produsele reciclabile ca să le pună în a doua cutie.

Uitându-se dezaprobator spre ușa de la intrare, Brody se ocupă de asta înainte să ducă punga în dormitor. Mama lui deja scosese lenjeria de pe pat și băgase așternuturile și prosoapele de la baie în punga de rufe.

Brody dădu să spună ceva, după care se gândi la ferestrele deschise și își păstră comentariile pe mai târziu.

Întinse cearșafurile curate pe pat – era ceva ce oricând prefera să facă în loc să curețe baia altcuiva. Ceea ce era absolut scârbos, frate.

Știa că nu trebuia să facă asta, dar deschise ușurel sertarul noptierei, doar puțin. Prezervative. Apoi îl deschise și pe cel de la cealaltă noptieră. Nimic.

Își făcu treaba, golind și celelalte coșuri de gunoi, ștergând de praf mobila, punând paharul și farfuria de lângă pat în mașina de spălat vase. Mătură ambele dormitoare, deși nu părea că tipul pusese piciorul măcar

în al doilea dormitor, lăsă a doua baie mamei lui să o curețe, apoi mătură și șterse praful în living.

Păstrându-și ritmul susținut, se duse să mătură veranda din spate, verifică apa din ghivece în timp ce mama lui se ocupa de bucătărie.

În mai puțin de o oră, încărcară așternuturile murdare, gunoiul și tot ce putea fi reciclat. Iar Brody observă că în loc să scrie ceva, Bingley se jucase Candy Crush înainte să închidă repede *screen saver*-ul.

– Gata. O zi bună!

– Mulțumesc, la fel, îi spuse Bingley lui Emily. Chiar că aici e un loc liniștit. Adică voiam să spun că peisajul, grădina este minunată. Probabil vă pricepeți foarte bine la grădinărit.

– Mi-ar plăcea mie. Pentru asta însă meritul este doar al lui Darby McCray și al echipei ei de la High Country Landscaping. V-am lăsat o altă listă cu produse din care vă puteți alege împreună cu factura pentru comanda de astăzi. Să ne anunțați dacă aveți nevoie de ceva.

– Așa fac. Dacă reușesc să-mi scriu paginile pe ziua de azi, poate încerc să ies diseară cu caiacul.

– Dacă vă hotărâți să o faceți, nu uitați cuponul de reducere pentru închiriere. Îl găsiți în folderul de bun venit. Spor la scris!

Brody așteptă până ce urcară în camionetă, și mama lui porni motorul.

– Ei pe dracu', scris!

– Brody Michael Keller!

– Pe bune, mamă. Se juca Candy Crush pe laptop.

– Ei bine, Brody, înseamnă că lua o pauză ori încerca să-și găsească ceva de făcut cât făceam noi curat.

Dar Brody nu se lăsă.

– Dacă e scriitor, cum de crede că *Virgil Flowers* e un serial la televizor?

– Eu... nu toată lumea citește romanele la modă, nici măcar toți scriitorii.

Brody clătină din cap în timp ce Emily conducea spre următorul bungalow de pe lista lor.

– Exclus, mamă. E imposibil. Se presupune că e profesor de engleză, nu? Și încă la colegiu. Dar când am zis ceva despre *Strada Sardinelor* și *La răsărit de Eden* – pentru că avea *Fructele mâniei* pe masă – nici habar nu a avut despre ce vorbesc.

– Ba sigur a avut habar.

– Ha, ha.

Când Emily parcă în fața următorului bungalow, Brody se întoarse pe scaun cu o expresie concentrată pe față, chiar revoltată.

– Nu avea habar de nimic. Și dacă este profesor de engleză și scriitor, cum se face că nu are decât o singură carte în întreaga cabană?

– Probabil folosește un reader electronic. Probabil are un Kindle.

– N-am văzut nici un Kindle. Și s-a uitat... s-a uitat la fundul tău când ai plecat spre dormitor să te apuci să cureți acolo.

– O, Doamne! Atunci ar fi bine să-l sunăm pe taică-tău să îl aresteze.

– Nu mi-a plăcut felul în care s-a uitat, murmură Brody, deloc amuzat. Nu mi-a plăcut de el.

– Brody, nu e nevoie să ne placă fiecare oaspete pe care îl avem. Noi trebuie doar să le oferim servicii corespunzătoare. Și asta vom face pentru familia Campbell chiar acum. Patru oameni, inclusiv doi copii sub zece ani în cabana asta. Deci așteaptă-te la și mai multă muncă.

El mai avea chestii de zis, dar cum mama lui nu părea să priceapă deloc, poate că tatăl lui avea să o facă.

Curăță trei bungalow-uri cu mama lui – în mod clar cel al familiei Campbell fiind cel mai rău –, apoi se sui pe bicicletă și se duse în oraș. Trecu pe lângă secția de poliție, apoi ezită.

Tatăl lui avea să-l asculte, știa asta. Și cel mai probabil avea să îi spună mamei. Atunci Brody urma să asculte o întreagă prelegere.

Poate că nu tatăl lui în cazul ăsta – cel puțin nu încă –, dar trebuia să fie cineva din familie și cineva care să înțeleagă care era treaba cu nemernicii și mincinoșii. Parte din familie, un adult, un avocat. Unul care la un moment dat băgase nemernicii la pușcărie.

Își întoarse bicicleta și o luă spre cabinetul lui Zane.

Clădirea arăta minunat, se gândi el. Nu văzuse porcăriile pe care le făcuse Clint Draper acolo, nu personal, dar unul din prietenii lui făcuse o poză și i-o trimisese. Se gândi că acest Clint Draper era unul dintre nemernicii cu care aveau de-a face tatăl lui și Silas, și Zane. Dar acum era mort, așa că nu mai trebuiau să aibă de-a face cu el.

Își lăsă bicicleta în față și intră în casă. Doamna Carter ridică ochii din computer – sigur ea nu se juca rahatul ăla de Candy Crush.

– Hei, bună, Brody.

– Bună, doamnă Carter.

– Ai probleme legale?

El zâmbi pentru că sigur asta aștepta femeia.

– Nu cred, dar poate aș putea vorbi puțin cu Zane despre niște chestii.

– Ai noroc. Mai are jumătate de oră înainte de următoarea programare. Intră liniștit.

Gretchen, pe care o considera foarte frumoasă – deși nici nu-i trecea prin minte să se uite la fundul ei așa cum rahatul ăla de Bingley se uitase la maică-sa –, apăru de acolo cu un dosar gros.

– Bună, Brody.

– Bună. Mă duc în spate să îl văd pe Zane.

– Minunat. Poți să-i spui că am făcut copiile alea pe care le voia?

– OK.

Merse mai departe, oprindu-se în fața biroului lui Zane, unde acesta stătea jos, încruntându-se la ecranul computerului. Nici el nu se uita la un joc, spuse Brody.

Ciocăni ușor pe tocul ușii.

– Hei, Zane?

– Hei, Brody!

Fără nici o ezitare, observă Brody când Zane se răsuci din fața ecranului. Unii adulți se prefăceau că sunt atenți, dar se gândeau în continuare la alte chestii de-ale lor. Chiar și părinții lui făceau asta uneori, în afară de cazul în care îi făceai să realizeze că e ceva important.

– Vreau să vorbesc cu tine despre ceva.

– Sigur, stai jos. Ai nevoie de ceva?

– Nu. Nu știu. Nu chiar. Știi, mama nu mă ascultă. Deci... mama lui Janey și-a rupt glezna.

– Am auzit. Adică a auzit Maureen, deci am auzit și eu.

– Mă rog, știi cum e, ce păcat și așa mai departe, dar a trebuit să o ajut pe mama să facă curat în unele dintre bungalow-uri, pentru ca Janey să o ajute pe maică-sa. Nu mă deranjează asta atât de mult, dar când voi conduce eu afacerea, mă gândesc că voi angaja mai mult personal pentru menaj. În sfârșit, ne-am apucat să facem curat la un tip care se presupune că e profesor de engleză la colegiu și care a venit să stea acolo ca să scrie o carte.

– Se presupune că e?

Da, Zane știa să asculte.

– Da, se presupune. Dacă tu ai avea *Fructele mâniei* pe masă și eu ți-aș spune că îmi place mai mult *Strada Sardinelor*, tu ce ai zice?

– N-aș avea cum să nu fiu de acord, chiar dacă aceea e considerată capodopera lui. Deși, mie, personal, îmi place mult *Cartierul Tortilla*.

– Eu n-am citit-o pe asta – dar vezi? Tu ai știi, ai spune ceva despre cărți. Nu ai rămâne, cum să spun, așa, uitându-te în gol. Iar dacă ai fi cu adevărat profesor de engleză, ar trebui să ai o grămadă de chestii pe care să le spui.

– Sunt de acord cu tine, din nou, dar poate că nu voia să vorbească. Poate că a fost surprins că un adolescent poate avea opinii despre Steinbeck. Nu toată lumea e prietenoasă.

– Dar el încerca să fie prietenos, știi? „Hei, salut voinicule", imită Brody dându-și ochii peste cap. Urăsc chestia asta. Nu sunt deloc voinic, ceea ce mi se pare că sună foarte rău, a desconsiderare.

– OK...

Puștiului îi plăceau puzzle-urile, se gândi Zane. Și de vreme ce îl intriga faptul că Brody considera că găsise unul, Zane se lăsă pe spate și se răsuci ușor cu scaunul, într-o parte și alta.

– Clar te-a enervat de moarte. Ce altceva ai mai remarcat?

– Bine, mai întâi, înainte de faza cu cartea, s-a uitat la fundul mamei.

– Trebuie să joc rolul avocatului diavolului, aici, prietene. Și eu m-am uitat la câteva funduri de femei pe vremea mea. Și mă gândesc că o să mă mai uit.

– Dar nu în felul acela. A fost...

În continuare simplul gând îl făcea să nu se simtă în largul lui și pe deasupra îl făcea să simtă curenți fierbinți de enervare pe ceafă.

– Nu a fost deloc drăguț. A fost... știi... m-a făcut să mă gândesc: „Slavă Domnului că mama nu e acolo singură cu el".

Amuzamentul inițial din expresia lui Zane se duse.

– În regulă. Dacă ai simțit ceva aiurea legat de privirea lui, ne vom asigura că mama ta nu va merge acolo singură.

Căldura și jena se duseră, iar băiatul răsuflă ușurat.

– Mă crezi.

– Cred că ai avut un sentiment aiurea, și asta îmi e de ajuns.

– OK, OK, în regulă. Mai sunt niște treburi. Deci am început să îmi pun întrebări când s-a purtat ca și cum nu auzise niciodată de *Strada Sardinelor*, ce zici de asta? Eu i-am spus că vărul meu – tu adică – mi-ai adus *Virgil Flowers* și că vreau să termin toată seria Sandford în vara asta.

– Cât de tare e *Flowers*! Super!

– Da, chiar super. Și ce-mi spune el la faza asta? Că nu prea se uită la televizor – chiar dacă televizorul ăla blestemat e deschis chiar atunci.

– Ha. Ce să zic, îl compătimesc pentru lipsa lui de gusturi în ceea ce privește ficțiunea, dar...

– Nu are nici o carte, Zane! Din ce în ce mai impacientat, Brody ridică mâinile. Nu are nici o carte în afară de cea de care ți-am spus. M-am uitat eu în timp ce făceam curat. Și să nu-mi spui că are e-reader, pentru că nu are. M-am uitat. Te rog să nu îi spui mamei sau tatei – mă rog, nu partea asta –, dar m-am uitat în sertarele lui.

– Consider că ceea ce îmi povestești face parte din relația confidențială avocat-client, dar știi că nu trebuie să faci așa ceva, Brody.

Pentru că știa și poate că merita prelegerea în privința asta – dar mai târziu –, el continuă grăbit:

– Nu scria nimic, se juca Candy Crush pe laptop. Cred că minte când spune că e profesor de engleză și că e aici ca să scrie o carte. Cum naiba să minți despre așa ceva?

– Nu avem de unde să fim siguri că minte, dar oricum oamenii mint pentru tot felul de motive. De cât timp e aici?

– Nu știu. Nu am putut să verific, fiindcă mama s-a dus înapoi la birou. Are o sticlă foarte scumpă de whisky în dulap. Gen cea pe care bunicul i-a dăruit-o tatei Crăciunul trecut. Am văzut-o când am pus cumpărăturile acolo. Și bocancii de drumeție aproape că nu sunt deloc purtați. Și nici nu a separat deșeurile reciclabile, deși coșul e chiar acolo. Cum naiba se face că un tip care conduce un Prius nu reciclează deșeuri? Minte, Zane, insistă Brody. Oamenii care se ascund mint. Infractorii mint, infractorii care se ascund sunt cei care mint cel mai mult. Poate el este acela care l-a ucis pe Clint Draper și l-a aruncat în lac.

– Ho-ho, stai să nu ne grăbim! Multe din argumentele tale sunt foarte puternice și cât se poate de întemeiate. Dar nu o lua pe câmpie. Cum îl cheamă?

– Bingley. Nu îi știu prenumele, la dracu'. Dacă mama pleacă de la birou pot să intru în computerul de acolo să găsesc chestii.

Dumnezeule, se gândi Zane, puștiul era deja pe cai mari.

– Stai puțin, acum. Nu are nici un rost să intri în bucluc din pricina asta. Gânditor, Zane ridică mingea de baseball și o învârti în mână. Ai venit la mine și o să respect asta. O să respect faptul că ai motive să simți ceea ce simți. Așa că o să fac niște cercetări. Dacă totul despre el se verifică, cu atât mai bine. Dacă sunt chestii care nu, mă duc la tatăl tău.

– Promiți?

Zane își trecu un deget peste piept, în dreptul inimii.

– S-ar putea să-mi ia câteva zile, dar mă voi interesa. Te rog, în schimb, să-mi faci și tu favoarea de a sta departe de cabana aceea.

– OK.

– Promiți?

Ezitarea îi spuse lui Zane că acel „OK" fusese numai așa, dar promisiunea nu avea cum să fie încălcată. Brody își trecu și el degetul peste piept în dreptul inimii. Ca să oficializeze totul, Zane scoase un blocnotes.

– Bun, hai să scriem ce știm! Bingley, profesor de colegiu – cine știe unde.

– Undeva în nord, dar Priusul e închiriat. Are vârsta apropiată de a ta, cred. Nu e la fel de înalt ca tine. În jur de 1,82 și poate în jur de... 70 kilograme. Are părul blond, destul de lung, o bărbuță gen cioc sau cum se zice, ochii albaștri și poartă ochelari.

Puștiul fusese atent, se gândi Zane în timp ce nota totul. Mai puse câteva întrebări ca să se lămurească în măsura în care se putea.

– Pot porni de aici.

Mulțumit, Zane se ridică.

– Hai să mergem să bem ceva rece înainte să-mi vină următorul client.

Se duse la Brody și îi întinse mâna știind că gestul avea să pecetluiască înțelegerea de ambele părți.

Odată ce trimise băiatul de acolo, Zane se așeză din nou la birou și mai notă câteva amănunte desprinse din discuția lor.

Știa că Brody e un puști isteț, și asta nu numai în sensul că era bun la școală. De asemenea, știa că e și foarte prietenos din fire. Sigur exista la Bingley ceva care îl făcuse să reacționeze astfel. Și deși nu vedea cum un tip care închiriase un bungalow pe Reflection Lake i-ar fi zdrobit craniul lui Clint Draper, avea să-și țină promisiunea făcută.

Așa că avea nevoie de un nume complet, de locul unde se presupunea că predă, poate și de adresa lui.

Simplu – dacă ar fi putut să o întrebe pe Emily ori să vorbească cu Lee. Dar făcuse o promisiune și trebuia să și-o țină.

Lăsă misiunea aceasta la o parte când veni următorul client și nu se mai putu întoarce la ea înainte de terminarea zilei de muncă. Dar avea un plan.

Ieși în timp ce Maureen și Gretchen închideau cabinetul.

– Mâine ar trebui să ajung în jur de 11, le spuse ca și când ambele nu știau deja asta. Nu mă aștept să dureze mai mult de o oră la tribunal.

– Oricum ar fi, prima întâlnire o ai programată la 13.30, spuse Maureen scoțându-și poșeta din sertarul de jos. Ar trebui să mănânci ceva înainte.

– Ce ziceți să aduc ceva de mâncare și să facem un mic picnic toți trei pe terasa din spate?

– De acord. Doar să nu fie pizza.

– Ești o femeie foarte dură, Maureen. Fii atentă, pun pariu că știu ceva ce tu nu știi.

Ea îl privi pieziș și superior.

– Pregătește-te să pierzi!

– Avem un Hemingway pe cale de afirmare într-unul dintre bungalow-urile Walker. Acum își scrie acolo capodopera.

Maureen își flutură degetele în aer.

– Ca și cum asta ar fi o noutate pentru mine. Profesor de la un colegiu din nord, care își petrece o bucată bună din vară aici, pentru liniștea și inspirația pe care i-o oferă locurile astea. Cam de vârsta ta, bănuiesc. Necăsătorit, de vreme ce e aici singur și nici nu poartă verighetă.

– Oh, eu l-am cunoscut, spuse Gretchen închizându-și computerul și scoțându-și și ea poșeta. Domnul Bingley – sau, mă rog, profesorul Bingley.

– John Bingley?

– Ăăă..., făcu o pauză Gretchen, încruntându-se ușor scormonind în memorie. Nu, era... Blake, Drake, Deke? Ceva de genul ăsta. Nu John. De ce?

– Atunci nu e cineva pe care să-l cunosc, spuse Zane firesc. Tu cum l-ai cunoscut?

– O, era în trecere pe stradă, acum câteva zile sau ceva de genul ăsta. Se uita la clădire – la fel cum se uita toată lumea înainte să fie zugrăvită. Eu am spus ceva, a spus și el ceva. Voia să știe unde ar putea găsi o friptură bună și niște vin. I-am spus că la Grandy's.

– O alegere foarte bună.

Aruncă o privire în urmă și se gândi dacă să nu se ducă la Grandy's chiar atunci să întrebe una, alta. Dar decise să înceapă cu Blake, Drake ori Deke.

Îi trimise mesaj lui Darby în timp ce mergea spre mașină.

„Minele de sare s-au închis. Vin acasă."

„Și eu! Acum sunt la coadă să comand sendvișuri cu carne de porc, salată de varză și cartofi prăjiți. În seara asta avem parte de-un festin."

„Te aștept cu o bere rece."

„Douăzeci de minute."

Bună afacere, se gândi el. Superbună afacere.

Conduse spre casă, fără să se oprească nicăieri, așteptând cu nerăbdare să împărtășească povestea lui

Brody cu Darby – dat fiind că Brody nu o inclusese și pe ea în rândul celor cărora nu trebuia să le pomenească despre asta. Plus că voia și opinia ei despre toate astea.

Căci care era treaba cu un tip care conducea un Prius, dar nu folosea coșul de gunoi marcat clar pentru reciclare? Sau un profesor de engleză căruia nu îi făcea plăcere să discute despre Steinbeck cu un puști adolescent?

„Un puzzle", se gândi el, „un mister" – și încă unul în care de-abia aștepta să se cufunde. „Asta mă face să mă simt din nou", realiză el, „ca pe vremea când lucram cu detectivii, când reușeam să rezolv cazuri alături de ei și să-i înfund pe nemernici".

Viră să intre pe strada lui și-și luă avânt. După care apăsă brusc și puternic pe frână. Camioneta era pusă de-a latul șoselei, blocându-i trecerea. Iar Jed Draper era deja afară, lângă ea.

Și Zane speră din suflet că nu era pe punctul de a fi împușcat la mai puțin de jumătate de kilometru de propria casă.

Nu văzu nici o armă când coborî – dar asta nu însemna că Jed nu avea una la îndemână.

Totuși, era mai înalt decât Jed câțiva centimetri buni și, deși Jed avea statura aceea solidă a familiei Draper, Zane se gândi că se putea descurca dacă era să se pornească o bătaie cu pumnii.

– Vezi că blochezi drumul, Jed!

– Frate-meu e în pământ.

– Știu. Nu eu l-am băgat acolo.

Jed se apropie, cu pumnii strânși și trupul încordat ca un arc.

– Mama crede că tu ai fost.

– Îmi pare rău că mama ta și-a pierdut un copil. Nu cred că e ceva mai rău pe lumea asta. Nu l-am omorât eu.

– Dacă ai făcut-o, oricum întregul oraș te-ar apăra și acoperi. Tot orașul ăsta nenorocit ți-ar lua apărarea împotriva unui Draper, spuse scuipând a scârbă. Așa că vom rezolva cazul acum și aici.

– Și ce va schimba asta? Tu mă lovești pe mine, eu te lovesc pe tine? Clint tot mort va fi, și eu tot nu voi fi vinovat pentru asta.

– Nu ar fi mort dacă nu i-ai fi luat tu nevasta. Indiferent dacă tu ai fost cel care l-a aruncat în lac sau nu, ar fi încă în viață dacă nu ai fi fost tu.

„La dracu'", se gândi Zane. Clar nu avea cum să scape de aici fără nici un fel de vărsare de sânge și lovituri.

– Ar fi în viață dacă nu ar fi venit aici să tragă cu pușca în ușile de la terasa mea.

– Ai primit ce-ai meritat pentru că ți-ai băgat nasul în treburile noastre, în treburile familiei noastre. Te crezi mai bun decât el? Mai bun decât mine?

Zane își calculă centrul de greutate și se pregăti pentru lovitură, căci era clar pe punctul să vină.

– Da. Știu că sunt mai bun.

Blocă primul pumn pivotând și lăsându-l să-i treacă pe lângă umăr. Apoi, modificându-și din nou centrul de greutate, îi trase un pumn cu putere lui Jed în plex. Ceea ce-l dădu înapoi pe acesta, dar nu îl opri. Zane simți durerea încheieturilor goale lovindu-se de bărbia lui și o folosi ca să-și alimenteze propriile lovituri. Pumnul pe care îl trase drept în fața lui Jed îi sparse acestuia buza.

Jed, cu dinții rânjiți plini de sânge, se repezi spre el precum un taur care a văzut roșu.

Ceea ce era o greșeală, se gândi Zane, și se feri grațios din calea lui în timp ce cu pumnul stâng execută un upercut în falca lui Jed.

– Nu are nici un rost să facem asta, începu Zane, trăgându-se la o parte în timp ce Jed își scutura capul ca să-și revină.

Și era greșeala lui că nu asculta de vorbele astea. Jed se repezi spre el și în același timp îi trecură prin cap vorbele lui Dave pentru un puști care avea nevoie să învețe să se bată.

În afara ringului, nu există noțiunea de luptă corectă.

Cu gustul propriului sânge în gură, Zane se năpusti spre agresor.

Cântând alături de Lady Gaga care se auzea la radio și cu Zod dând din coadă în timp ce intrau pe drumul spre casă, Darby decise că avusese o zi perfectă și abia aștepta încununarea ei cu o seară la fel de perfectă.

Atunci puse piciorul brusc pe frână și avu o clipă de șoc profund când Zod icni ca protest.

Sări din camionetă scoțându-și telefonul din buzunar și alergă pe după mașina lui Zane spre locul unde un bărbat cu fața însângerată se pregătea să-i tragă un pumn lui Zane.

Zane mârâi spre ea:

– Fără polițiști!

Fracțiunea aceea de secundă în care se concentră asupra ei făcu să fie suficient ca pumnul să-și atingă ținta. Iar ea aproape că simți fizic lovitura. Degetele îi înțepeniră pe telefon, și câinele începu să urle acompaniind sunetul teribil al încheieturilor degetelor care se izbeau de carne și de oase.

Se forță să respire – să inspire și să expire – rezistând imboldului de a forma numărul de urgență, căci, din câte vedea ea, cel puțin pentru moment, Zane era în avantaj. Era în formă, își spuse ea, și, Dumnezeule, ce priceput era să încaseze un pumn. Dar dacă nu se termina curând, avea să sune.

Sfârșit, cu unul din ochi deja umflat, Jed se mișca în cerc, slăbit.

– După ce termin cu tine, o să-i trag o bătaie bună și târfei tale.

Zane o auzi pe sora lui țipând, își văzu tatăl trăgând-o de păr. Cu imaginea asta în fața ochilor, se năpusti spre adversar, însuflețit de o furie rece. Dacă mai primi lovituri, nici nu le simți, concentrat așa cum era asupra acelei imagini, împingându-l pe Jed înapoi, împingându-l și mai înapoi.

Acum Jed începu să dea sălbatic din brațe, în cerc, căci începuse să se împleticească. Și totuși, încercă să atace mai departe, să avanseze, până ce îi cedară genunchii.

Și când căzu la pământ, o parte din Zane simți o nevoie nebună să sară pe el și să-l lovească și să-l tot lovească până ce se ducea toată furia din el, până se răcorea. Dar el nu era tatăl lui. Niciodată nu avea să fie tatăl lui.

Așa că își puse piciorul pe pieptul lui Jed să-l împiedice să se mai ridice.

– Stai jos! Stai jos, pentru numele Domnului, și folosește-ți ce rahat de creieri mai ai. Sunt mai bun decât tine la chestia asta și sunt sigur că știi la fel de bine că sunt mai bun și decât era Clint. Nu aș fi avut nevoie de o piatră să-l opresc. Se ghemui la pământ și se uită în ochii aceia vineți și umflați. Și dacă aș fi genul care e gata să se folosească de așa ceva, ai fi la fel de mort ca fratele tău. Știi că nu a fost vina mea.

– Atunci a cui?

– Nu știu. Dar nu mă voi opri până nu voi afla. Indiferent despre cine e vorba, crima a fost făcută pe pământul meu și o văd ca pe o amenințare pentru femeia pe care o iubesc, femeia cu care vreau să-mi construiesc o familie. Deci nu mă voi opri până când nu voi afla. Se îndreptă de spate și privi în jos spre Jed cu un amestec de repulsie și de milă. Nu eu am făcut asta și nu eu am fost cauza a ceea ce s-a întâmplat. Dacă mai vii o dată după mine, va fi și mai rău pentru tine. Dacă îndrăznești doar să te uiți la femeia mea sau la familia mea, va fi și mai rău pentru tine. Dacă te iei în cea mai mică privință de Traci sau de familia ei, va fi și mai rău pentru tine. Mă auzi?

– Frate-miu a murit.

– Asta e un fapt. Dacă ție îți tăbăcesc fundul și te bag la închisoare – ceea ce se va întâmpla fără îndoială –, în nici un caz nu se va schimba acest fapt. Acum șterge-o de pe pământul meu. Și nu cumva să te întorci.

Fără să spună nimic, Darby se sui înapoi în camionetă și o trase pe dreapta, după care se dădu din nou jos să aștepte până ce Jed reuși să se ridice în picioare.

Nici măcar nu aruncă o privire spre ea când demară și trecu pe lângă ea.

Zane își șterse cu dosul palmei sângele de pe față și încercă să zâmbească.

– Deci cum a fost ziua ta?

capitolul 29

Odată intrați în casă, Darby îl puse pe Zane să se așeze jos la blatul din bucătărie și îi scoase o pungă de gheață și o bere.

– Ești cea mai bună iubită, spuse Zane hotărât, dar se crispă când sorbi prima gură de bere.

– Mă duc să aduc ceva să te curăț. Dumnezeule, Walker, ești într-un hal fără de hal.

– Hei, pe celălalt tip l-ai văzut?

– Da. O să vorbim despre asta. Stai jos!

Își luă și ea o bere și se duse să aducă ce-i trebuia.

Zane aruncă o privire spre câinele care se uita în sus la el cu toată dragostea și grija din lume în priviri.

– N-a fost prea rău, nu? Dar, când își schimbă poziția pungii de gheață pe ochiul stâng, sâsâi de durere. Am uitat cât de tare doare. Rahat! Rahat! Trebuie să mă duc mâine la tribunal. O, nu s-a întâmplat nimic, onorată instanță! Doar m-am bătut cu fratele tipului ucis pe pământul meu. Nu e mare lucru.

„Mama mă-sii", se gândi el și mai luă o înghițitură de bere.

– Am proces dimineață, îi spuse lui Darby când aceasta reveni.

Ea puse jos trusa de prim ajutor și se apropie de chiuvetă ca să ude o cârpă.

– Vrei adevărul sau o minciună? întrebă ea.

– Sunt avocat, pot să le fac pe ambele în același timp. Nu e atât de rău, nu?

– O să ai ochiul vânăt – în stânga. N-a apucat să te lovească în cel drept. Pot să doftoricesc tăietura de deasupra ochiului rănit. Ai falca vânătă și zgâriată, pe aceeași parte – trebuie să lucrezi la felul în care te aperi pe stânga. Tot în stânga, pe pomet, ești destul de zgâriat. Pot să te doftoricesc și aici, dar e posibil să ai nevoie de o radiografie.

– Nu s-a rupt nimic. Știu ce înseamnă să ai ceva rupt în zona aia.

Și fiindcă și ea știa, dădu din cap.

– Ceva greață, tulburări de vedere?

– Nu.

Cu o expresie impasibilă, se întoarse.

– Scoate-ți cămașa. Vreau să văd și restul.

El dădu să și-o scoată, după care sâsâi din nou de durere.

– O... K... M-a nimerit de câteva ori.

– De mai mult decât de câteva. La început e clar că tu nu prea l-ai lovit.

O lăsă să-i scoată ea cămașa.

– Fratele lui e mort.

– Și dacă tu te abții să ripostezi nu schimbă cu nimic asta. A, ce să zic, ai primit destule lovituri în coaste.

Zane îi luă mâna înainte să-l poată pipăi să vadă dacă are ceva rupt.

– Ești supărată pe mine?

– Nu, de ce aș fi?

El îi trecu ușor degetul peste obraz.

– Pari supărată.

– Chiar *sunt* supărată, dar nu pe tine. Sunt supărată pentru că tu a trebuit să vii acasă și să dai peste așa ceva, că eu a trebuit să fac același lucru și că tu a trebuit să te bați cu un idiot pe care eu nu-l văzusem în viața mea. Ține-ți gheața pe coaste, în timp ce eu îi dau câinelui să mănânce. Îi turnă lui Zod mâncare în bolul lui, asupra căruia acesta se și aruncă, și îi deschise ușile la bucătărie

ca să poată ieși când voia. N-ai vrut să-l sun pe Lee pentru că nu ai vrut ca ăla - cum naiba îl cheamă, Jed sau ceva... Nu ai vrut să trebuiască să suporte consecințe legale pentru asta. Nu ai terminat mai repede bătaia, deși ai fi putut, pentru că ai vrut să îl lași să încaseze ceva. Și nici nu ai încetat să te abții în a-l lovi prea tare până a spus porcăria aia despre mine.

- Nu te înșeli, așa e.

Ea se întoarse spre el, cu figura plină de îngrijorare și amărăciune.

- N-a fost vina noastră, Zane.

- Iubito, știu asta. Nici măcar nu cred că îl plăcea prea tare pe Clint, dar sângele apă nu se face. Nu a venit aici înarmat. Bănuiesc că a sperat să mă bată până mărturisesc, dar în schimb trebuie să sper și eu că a plecat de aici știind foarte bine că nu l-am omorât eu pe fratele lui.

- Dacă se mai întâmplă vreodată, te rog să nu te mai abții.

- Probabil că nu se va mai întâmpla, spuse mișcându-și ușurel maxilarul. Mai ales dacă voi avea audiere la tribunal în dimineața următoare.

O enerva la culme faptul că nu se putea abține să nu admire modul în care el gestionase situația. Băgă cârpa udă într-un bol și o stoarse.

- Lasă-mă să mă ocup de fața aia a ta.

Avea mână ușoară, se gândi el, cu mișcări blânde, dar fără să fie ezitante. Și nici nu se făcu albă la față și nici nu se văzu nimic în expresia ei în momentul când stoarse din nou cârpa de data asta plină de sânge. Îi privi ochii în timp ce îl curăța, ochii albaștri și profunzi. Mirosea a pământ, a iarbă și a viață.

- Cred că am uitat să-mi folosesc filtrul rațiunii, începu el, când am spus lucrurile alea despre restul vieții mele și despre clădirea unei familii și așa mai departe.

- Mmm. O să te usture, îl avertiză ea punând mâna pe substanța antiseptică.

El mormăi o mulțime de înjurături înfundate în timp ce ea aplica substanța pe diferite zgârieturi și tăieturi.

– De ce e tratamentul aproape la fel de dureros ca și cauza?

– Poate ca să ne reamintească să nu luăm la bătaie pe nimeni. Ăsta e termenul legal?

Cu grijă, fixă bandajul astfel încât să țină închisă tăietura de deasupra ochiului stâng.

– Filtrul rațiunii? Ăsta e termenul legal sau ce?

– Plănuiam – mă rog, e un fel de-a spune că plănuiam – să-ți mai dau ceva timp înainte de a face referiri la niște angajamente pe viață, cum ar fi căsătorie sau copii. Să punem asta pe seama inflamării de moment, de-asta mi-a scăpat.

Când ea luă un alt pansament, el îi apucă din nou ușor mâna.

– Tu vrei să ai copii la un moment dat, Darby? Să te căsătorești, să îți construiești o viață alături de mine?

Ea nu făcu altceva decât să-și lipească fruntea de fruntea lui.

– Ideea de căsătorie îmi pune încă un nod în gât, dar vreau copii și am sentimentul că deja am început să ne clădim o viață unul alături de celălalt.

– Căsătoria e un simplu contract.

Ea se trase ușor înapoi ca să-l privească în ochi.

– Ba nu, nu e.

– Ba nu, nu e. Pot pune filtrul rațiunii înapoi până ce vei fi pregătită.

– Suntem în regulă, chiar și având acest dezacord?

– Suntem mai mult decât în regulă, din punctul meu de vedere.

Darby se aplecă înainte și își lipi buzele ușor de tăieturile și vânătăile de pe fața lui.

– Mă întrebam dacă o să ajungi la chestia asta.

– A trebuit să îmi treacă furia mai întâi. Nu în ceea ce te privește. Când ai fost la facultate ai boxat?

– Da, puțin. M-a încurcat problema cu cotul.

Ea se duse să arunce apa sângerie.

– Pot să-ți arăt niște mișcări să te ajut să compensezi problema asta.

– Ce tare! E bine să te aibă omul la îndemână.

– Din toate punctele de vedere. Zane, trebuie să îi spui lui Lee. Nu spun să depui plângere neapărat sau să-l trimiți să dea ochii cu tipul ăsta, dar trebuie să știe.

– Mda, știu.

Deja se gândea la o modalitate de a aborda problema asta.

– Nu e nevoie să-mi și convină, dar de știut, știu.

– Oricum, oricine îți va vedea fața va ști că ai fost implicat într-o bătaie. Îi aduse trei pastile de ibuprofen și un pahar de apă. Deci, spune-i și termină cu asta. După aia o să mâncăm sendvișurile alea minunate cu porc și încă o bere.

– Știi că nu îmi dai de ales să fiu altfel decât nebun după tine.

– Adevărul este că sunt o partidă a naibii de bună. Tu sună-l și povestește-i totul. Eu mă duc să încălzesc mâncarea.

Să îl sune pe Lee – și ar fi trebuit să știe asta – nu însemna altceva decât că acesta va insista să vină să-l vadă pe Zane cu propriii ochi. Ceea ce însemnă că veniră și Emily, și copiii.

Apoi, pentru că Emily nu se lăsase până nu-i spusese lui Britt, asta îi aduse și pe ceilalți. Măcar Silas și Britt mai luară ceva sendvișuri cu porc plus salată și cartofi.

Astfel, o confruntare violentă se transformă într-o reuniune de familie intempestivă. Darby o privi pe Aubra pupând „bubițele" lui Zane „să-i treacă" și ghemuindu-se la pieptul lui ca să-i confere alinare.

Se gândi că ea nu avusese parte de reuniuni mari de familie, chiar și intempestive, fiind singurul copil al unui părinte singur. Decise însă că, dat fiind că acum putea face parte din toate astea, avea încă un avantaj de pe urma locuitului cu Zane.

Apoi Britt se folosi de scuza de a-i pune niște întrebări despre grădinărit ca să o ademenească departe de ceilalți și în fața casei.

– Voiam să te întreb cum te simți, dacă ești bine.

– Zane e cel care a primit niște pumni.

– Eu îți cunosc povestea și știu că ai avut parte de trei experiențe violente în ultimele câteva luni. Dacă simți nevoia să vorbești – ca prietene, doar ca prietene – să știi că sunt aici.

– Atunci voi fi sinceră cu tine. Parte din mine s-a panicat și am început să tremur când am intrat pe drumul spre Zane și am dat de cea mai recentă problemă provocată de un Draper. A trebuit să îmi înăbuș sentimentul ăsta, fiindcă nu ajuta la nimic. Dar restul? Restul din mine a fost absolut impresionat pentru că Zane, în ciuda felului în care arată acum, a deținut tot timpul controlul situației. Se uită în jos spre lacul care părea că își schimbă consistența în lumina liniștitoare. Eu știu să am grijă de mine, și asta e foarte important în mintea mea. Acum știu că Zane poate avea grijă de el însuși și de mine, dacă e cazul.

– Așa este, spuse Britt. Am crescut într-un loc groaznic, dar întotdeauna am știut că el mă va apăra. Așa că știu exact ce vrei să spui. Dar dacă se clatină ceva, dacă apare undeva nesiguranța, să mă suni.

– Eu chiar sper că am ajuns la sfârșitul acestui ciclu de nebunii, spuse ducându-și mâna la tatuajul de pe ceafă. Chiar este timpul ca lucrurile calme și ușoare, și firești să echilibreze totul.

În timp ce Darby vorbea cu Britt în fața casei, Zane îi făcu semn lui Brody și se strecură cu el și cu câinele ca acoperire înspre pădure.

– Hai repede, vreau să-ți cer permisiunea să îi povestesc ce mi-ai spus tu azi mie lui Darby.

– O, hei, eu nu...

– Ascultă-mă până la capăt. Să zicem că ai dreptate și avem de-a face cu un răufăcător. Și ea locuiește aici. Și, mai mult decât atât, vreau să aud și opinia

ei în privința asta. Iar dacă îi spun să nu vorbească despre asta cu nimeni altcineva, nici nu o va face.

– Trebuie să jure.

– Absolut.

– În regulă. Dar nimănui altcuiva.

– Nimănui altcuiva. Deja am indicii despre numele lui complet – asta fără a spune nimănui altcuiva.

– Pe bune?

Admirația ce se citi instantaneu în vocea puștiului îl făcu pe Zane să-i crească inima.

– Da și o să verific după ce toată lumea pleacă acasă. Nu pot să-ți promit nimic, Brody, dar am de unde să încep. Acum, gândește-te la asta: dacă găsesc ceva ilegal sau peste măsură de ciudat, trebuie să îi spunem tatălui tău.

Brody încuviință din cap, ferm.

– Dacă găsești o dovadă de ceva, vorbim cu tata.

– Bun.

Bătură palma și apoi pumnul închis.

– Poți să-mi arăți unde a fost ucis Clint Draper?

– Nu.

– Of, frate! exclamă Brody trăgând un șut în aer. Atunci poți să-mi arăți unde i-ai tăbăcit fundul lu' frate-său și l-ai făcut să se potolească?

Zane se prefăcu că-i trage una, după care îl prinse pe Brody de gât.

– Bine, ne întoarcem.

Aproape că se gândi să amâne relatarea pe care voia să i-o facă lui Darby, căci ai lui nu plecară înainte de ora nouă. Dar cum voia să-și înceapă cercetările, se gândi că e mai bine să asculte și părerea ei. O mângâie pe părul scurt și rămaseră încă o clipă în lumina blândă răspândită de becurile din grădină.

– Am un client care mi-a acordat permisiunea de a împărtăși niște informații cu tine cu condiția să o iei ca pe un privilegiu și să tratezi aceste informații ca fiind complet confidențiale.

– De ce ar vrea un client de-al... Se întrerupse când el o privi cu expresia aceea de „fă-mi pe plac, bine?" în ochi. Bine. Stai liniștit, sunt în stare să-mi țin gura.

– Clientul meu cere să juri că o vei face.

– Clientul tău – oricine ar fi el – are cuvântul meu solemn că îmi voi ține gura în privința acestui fapt. Care-i treaba?

– Îți povestesc, dar hai să ne plimbăm puțin! O să înțepenesc dacă mai stau jos.

– O să înțepenești la noapte în pat, dar hai, este o idee bună.

Luna, puțin mai mare decât un degetar, își contura secera subțire pe cerul senin, plin de stele. Câinele țopăia ușurel alături de ei, oprindu-se ocazional ca să se ferească de licurici. Iasomia pe care o plantase Darby și o pusese în valoare cu un mic reflector își deschidea florile noaptea, iar acum umpluse aerul de parfum. Și în acea atmosferă relaxată a frumoasei nopți de vară, Zane aduse misterul, ciudata lui poveste.

Ea îl întrerupse de câteva ori ca să pună întrebări, să lămurească diferite aspecte.

Când el termină, ocoliră casa și se așezară jos, pe șezlongurile de pe veranda din față, uitându-se la luna argintie care înota în lac.

– Aș spune că puștiul ăsta are o intuiție fantastică, concluzionă Darby. Fiindcă sunt mai multe aspecte aici care nu au sens. O singură carte? În nici un caz, dată fiind profesia pe care pretinde că o are și ceea ce pretinde că a venit aici să facă. Doar că poate există un e-reader, dar nu l-a văzut Brody.

– Posibil, încuviință Zane.

– Ori ar putea citi de pe laptop, dar e greu de crezut că un profesor de engleză, la colegiu, și-ar aduce o singură amărâtă de carte pentru o ședere atât de lungă.

– De acord.

– De asemenea, e posibil să fie pur și simplu un imbecil în privința reciclării și a luat Priusul la cine știe

ce ofertă de închiriere. Mereu lucrurile par altfel dacă modifici perspectiva din care le privești, nu-i așa?

– Nu numai că așa e, răspunse Zane, dar unii dintre noi trăim din chestia asta.

– Totuși... Ești profesor de engleză, deci ți-ai petrecut o bună bucată de viață studiind și predând literatură. E absolut imposibil să rămâi impasibil când vine vorba de John Steinbeck. Ce? Că e ficțiune digerabilă de masele largi? Poate că e un snob în privința cărților, dar de ce să nu întrebe pur și simplu „Ce e Virgil Flowers?" Și când pui toate chestiile astea la un loc, încheie Darby, e clar că ceva nu e în regulă. Ce intenționezi să faci în continuare?

– Din câte se pare, Gretchen a dat peste el pe stradă. În modul meu isteț de avocat, pe care îl cunoști, am reușit să fac rost de un nume. Sau, mă rog, niște nume. Crede că îl cheamă ceva de genul Blake, Drake ori Deke Bingley. Așa că, de vreme ce nu știu la ce colegiu sau universitate din nord zice că e profesor, voi începe cu asta.

– Asta îți va lua o viață. Stai puțin. Scoase telefonul și ridică un deget să-l oprească înainte ca el să poată obiecta. Salut, Emily, scuze. Am uitat dat fiind meciul de box al lui Zane că voiam să trimit pe cineva din echipa mea să se ocupe puțin de niște lucrări de întreținere la bungalow-uri. Mă gândeam să începem cu cinci, pe urmă să mergem mai departe. E cineva în cinci?

Darby scoase niște onomatopee de încuviințare.

– O să avem grijă să începem pe la 10 în cazul acesta. În afară de situația în care are de gând să plece curând. Nu? O, chiar? Alt yankeu? De unde e? Îi zâmbi încrezută lui Zane. New York City. Bun, atunci vom avea grijă să nu-l deranjăm. Da, mă asigur că-și mai pune gheață înainte să ne culcăm. Pe mâine atunci, pa.

Închise telefonul.

– I-a spus domnul Bingley și ar fi părut ciudat dacă aș fi întrebat și mai cum. Dar mi-a spus că lucrează la un roman și că vine din New York City.

– Mă ajută asta. Te pricepi

– O să trimit echipa acolo – și o să mă duc și eu pe la recepție să îi mai arăt o dată care-s buruienile din grădina de piatră, dar asta face parte din serviciul de întreținere. Se ridică și-i întinse mâna. Haide să-ți mai pun o altă pungă de gheață și poți să te apuci. Iar eu pot în sfârșit să am parte de dușul acela îndelung amânat și să mă ocup de niște hârțoage.

Și el avea nevoie de un duș, dar din nefericire nu de unul de distracție.

Până când termină el, iar Darby lucră la documentele de care trebuia să se ocupe în alt dormitor, simți nevoia de gheață și de alte pastile de ibuprofen. Și de opțiunea de a lucra pe laptop în pat.

Ea veni să arunce o privire o oră mai încolo – fără îndoială, se gândi el, ca să verifice dacă e bine.

– Cum merge?

– Încet, zise el trecându-și mâna prin păr. Sunt peste o sută de colegii și universități în New York.

– Mda, trebuia să-ți închipui.

– Chiar dacă elimin profiluri precum dansul, medicina, moda, dreptul și așa mai departe, tot sunt o mulțime. Și, de asemenea, considerând că e posibil să-și fi umflat titlul didactic și să nu fie chiar profesor universitar, cel mai bine e să verific toți angajații. Până acum nu am găsit nici un Blake, Drake ori Deke Bingley. Dar mai am destule de verificat. Simțea că înțepenește, așa că se ridică – și simți asta până în măduva oaselor –, apoi încercă să meargă să și le întindă. Ar merge mult mai repede dacă aș putea pune pe cineva, gen detectiv sau chiar un asistent de la cabinetul de avocatură, să verifice.

– Eu nu sunt nici una, nici alta, dar pot să mă ocup. Am terminat ce aveam de făcut. Și mi-ar și plăcea să te ajut. Aș cam dori să dovedesc că puștiul are dreptate. Ceea ce e ciudat.

– Chiar este ciudat. Și ce e mai ciudat e că și eu vreau la fel. Dar trebuie să te trezești peste... șase ore jumătate.

– Oricum o să mă scol atunci. Deci, încă o jumătate de oră. E valabil și pentru tine, Walker, zise netezindu-i părul pe care și-l ciufulise. Ești mai obosit decât crezi.

– Da, cred că sunt destul de obosit, recunoscu el. O jumătate de oră, deci.

La sfârșitul celor treizeci de minute, Darby dădu stingerea, fiindcă el chiar arăta istovit. Și Zane se oferi să mai scoată o ultimă oară afară câinele, fiindcă avea nevoie să se miște. Când se înapoiară, și Zod își luă cea mai nouă șosetă în culcușul lui, ea deja era adormită.

Zane se urcă în pat lângă ea, respiră de câteva ori ca să înlăture senzația neplăcută de junghiuri și durerile de mușchi. Pe urmă îi luă mâna și și-o apăsă pe obraz.

– Nu mă face să aștept prea mult să îndepărtez filtrul rațiunii, iubito.

În timp ce Zane cădea într-un somn adânc, bărbatul care trecea drept Bingley își sorbea whisky-ul patrulând încoace și încolo prin bungalow-ul în care se găsea.

Nu îi plăcuse felul în care se uitase la el mucosul ăla. Și asta îl sâcâise întreaga zi, suficient de mult încât să treacă cu mașina pe lângă casa în care știa că locuia mizerabilul ăla mic, sperând să-l prindă afară.

Să-l ademenească să se urce în mașina lui și să-i facă felul. Dar nu îl văzuse – ceea ce, recunoscu el acum, fusese de fapt mult mai bine. Un alt trup în lac? Nu ar fi fost bine deloc. Chiar simpla dispariție a unui puști ar fi atras atenția.

Deja rămăsese aici prea mult, acum își dădea seama de asta. Îngăduise plăcerii de a construi totul pentru a ajunge încet la punctul culminant al îndeplinirii țelului lui suprem să-l rețină atâta vreme în orășelul ăsta pierdut în lume. La naiba, nici măcar în orășelul ăsta pierdut în lume.

Locuia în pădure de fapt.

„Gata, destul", se gândi el, se uită la ceas.

Odată ce termina ceea ce venise să facă, avea să se suie în mașina aia ridicolă potrivită pentru persoane

amorezate de natură și să se îndepărteze la sute de kilometri distanță înainte să poată vedea cineva diferența.

Urma să abandoneze mașina în parcarea pe termen lung a aeroportului, unde își parcase mașina *lui*. Să aștepte până se întuneca, să plece spre casă, să-și tundă părul și să-și radă barba.

Gata cu totul și cu totul.

Doar că acum avea treabă. Voia să șteargă cu grijă fiecare centimetru din bungalow, pur și simplu, în caz de ceva. După aceea, avea să poarte mănuși.

Darby se trezi fix la șase, se strecură din pat și, așa cum avea obiceiul, se îmbrăcă în baie ca Zane să mai poată dormi ceva timp.

- Nu-ți face griji, mormăi el. Sunt treaz.

- Ai dureri?

- Întotdeauna e mai rău a doua zi.

Îi simți mâna mângâindu-l pe păr în timp ce încerca să se ridice în capul oaselor - au! - ca să aprindă lumina.

- Gheață și niște calmante. Îți aduc acum.

- Stai liniștită, oricum trebuie să mă mișc.

- Ia-o încet. Te ajut eu să te dai jos.

Ieși din baie iute - pe el deja nu-l mai surprindea degajarea cu care femeia umbla prin casă dezbrăcată, iar el își coborî picioarele la podea.

- Am fost și mai rău. Mult mai rău, zise el ridicându-se în picioare și expirând zgomotos. Dar eram mai tânăr.

Se așeză din nou.

Și se gândi dacă să solicite o amânare pentru tribunal, punând în balanță argumentele pro și contra prezentării la proces cu un ochi vânăt. O modalitate de distragere a atenției... poate și compătimirea judecătorului. Poate că da, poate că nu.

- Nu fi un papă-lapte. Poți să te descurci să ajungi cu mașina până în Asheville și după aia să petreci o oră la tribunal.

Înainte să se ridice din nou, Darby reveni cu gheață și pastila de Advil, după care îl studie.

– Adevărul e că și arată mai rău a doua zi.

– Mulțumesc.

– Oricum o să vezi și singur asta.

Îi puse punga de gheață pe partea stângă a feței, apoi îi întinse pastilele și apa.

– La urma urmei, uite, am parte de o asistentă supersexy.

– Cea mai sexy. Uite ce e, pot să-l sun pe Roy, să-i dau indicații despre echipă și ce trebuie să facă fiecare, ca să mai pot sta aici cu tine să te drăgălesc.

– Nu, trebuie doar să încep să mă mișc.

– De dormit ai dormit?

– Așa și așa. Într-una dintre reprizele de nesomn am mai parcurs o bucată din lista de New York, așa că măcar am făcut ceva util. Tot nu am dat de vreun Bingley.

– Se va dovedi că Brody are dreptate. Sunt absolut sigură.

– Poate. Între timp, tot într-una dintre reprizele de nesomn mi-a mai trăsnit ceva prin cap. Conduce mașina, deci sigur are permis. Eu am niște amici la poliția din Raleigh. De vreme ce nu pot să-l întreb pe Lee, pot să îl rog pe unul dintre ei să facă niște verificări.

– Păi e legal?

– Eh..., făcu el un gest cu mâna în aer. Mai întâi voi plăti taxa, apoi îl dau în căutare – cu toate cele trei nume – ca și cum ar fi nevoie de el pentru un proces, ceea ce este absolut legal.

– Hai să mă îmbrac, să te ajut să cobori și să fac niște cafea. Cum arată? întrebă ea scoțând o pereche de bermude cu buzunare.

– Din descrierea lui Brody, e un bărbat cu părul blond, destul de lung, cu cioc și ochelari. În jurul vârstei mele, nu la fel de înalt după părerea lui, mai slab.

Ea se opri puțin înainte să tragă pe ea o bustieră sport.

– Știi, am văzut pe cineva care se potrivește descrierii pe o bărcuță pe lac acum câteva zile. Și, nu știu de ce, am avut un sentiment straniu când l-am văzut. Mi s-a făcut frică sau ceva.

Zane își îngustă privirea.

– A făcut ceva?

– Nu, nu, răspunse ea, trăgându-și un tricou peste cap. Oricum nu l-am văzut prea bine. Pur și simplu a trecut pe lângă locul unde ne aflam în timp ce încheiam treaba la familia Marsh. Mi-a făcut cu mâna, asta-i tot. Dar, am avut o senzație foarte aiurea. Poate ar trebui să-mi iau liber în dimineața asta ca să te ajut să dai de capătul istoriei.

– Mă descurc. Dar cafeaua aia mi-ar prinde bine. Sunt bine, iubito. Nu trebuie să fiu la tribunal înainte de 9, așa că o să-mi pun niște pantaloni pe mine și cobor.

– Bine. Hai, Zod!

Câinele sări, cât se poate de bucuros și dornic să coboare. Ea se opri puțin la ușă.

– E frumoasă camera asta, dar o să mă bucur când ne întoarcem în a noastră.

– Și eu. Mai durează doar câteva zile.

„Spusese *a noastră*", se gândi el în timp ce-și trăgea pe el niște pantaloni de trening.

Poate că nu mai trebuia să recurgă la filtrul acela prea mult.

Când ajunse jos, unde ea își bea cafeaua și mânca niște Cheerios cu căpșune proaspete, reușise să scape în bună măsură de înțepeneală.

– Arăt mult mai rău decât mă simt, îi spuse el.

– Mă bucur să aud asta. Să te oprești undeva pe drum să-ți iei un gel cu arnică. Nu m-am gândit mai devreme că-s cam dusă. Poate să te ajute să se vindece loviturile.

El își notă în minte să nu uite și-și luă cafea.

– Azi unde lucrezi?

– Dat fiind că Bingley e posibil să fie, într-adevăr, un tip dubios, o să-i trimit pe Roy și Ralph mai târziu în cursul dimineții să se ocupe de lucrările de întreținere.

Eu o să trec pe la Emily la un moment dat, dar trebuie să încep undeva în nordul lacului. Îl știi pe George Parkison?

– Sigur. Are acolo câteva căsuțe de închiriat, locuiește în Asheville, dar are și aici o casă.

– Da, despre asta e vorba, spuse ea în timp ce se apucă și el de mâncat. Din câte se pare, compania pe care o angajase să se ocupe de întreținerea proprietății lui s-a dovedit complet incapabilă, așa că ne-a angajat pe noi. Trebuie să tundem iarba, să plivim buruienile, să tundem arbuștii și așa mai departe. Are patru căsuțe, așa că e un client nou superbun. Îi zâmbi cu cereale în gură. Mai ales dacă putem să-l vrăjim ca să ne angajeze și pentru propria casă.

– Sunt sigur.

– Dat fiind halul în care arată căsuțele și trimițându-i pe Roy și Ralph dincolo ca acoperire, ne va lua două zile cel puțin. Pe urmă sper ca Cherylee Fogel, care face parte din clubul de lectură al lui Patsy Marsh, să muște propunerea pe care i-am făcut-o ieri. Din câte se pare a divorțat recent de al doilea soț și acum stă cât se poate de bine dată, fiind înțelegerea și alocația pe care o primește de la el; în condițiile astea, vrea – după spusele ei – „să-și reinventeze căsuța de pe malul lacului pe dinăuntru și pe dinafară, de sus în jos și de jos în sus".

– Cred că poți să îi dai lui Maureen o cotă parte din câștiguri, dat fiind că știe tot apropo de cine e cineva în Lakeview.

– Oamenii îmi spun lucruri. Cum ar fi faptul că al doilea soț al lui Cherylee a fost chirurg estetician – și pot atesta, dat fiind că am văzut-o de aproape pe Cherylee că se pricepe de minune la ce face. Au locuit în Greensboro în timpul mariajului lor de patru ani, au avut o căsuță de vacanță/weekend, care e de fapt e o minunată casă cu un hol înalt imens și o bucătărie de vară care dă spre lac. A venit aici și a transformat-o în locuință

permanentă cu aproape un an în urmă, în timpul divorțului și a primit casa asta și un acord de alocație sănătoasă, dat fiind faptul că fostul avea nu una, ci chiar două amante. Una dintre amante a aflat despre cealaltă, explică Darby mâncând. Așa că s-au întâlnit, s-au înțeles și s-au dus la Cherylee. Datorită solidarității feminine, medicul cel fustangiu a rămas acum fără casa de lângă lac și tot ce conține ea, două BMW-uri, mai multe obiecte de artă și antichități, plus înțelegerea bănească de 3,3 milioane dolari. Asta ca să nu mai menționez un procentaj separat rezultat din acțiuni și dividende.

Zane asculta fascinat.

– Te rog să mă prezinți și pe mine doamnei, că dacă se mai mărită o dată și mai și divorțează o dată aș vrea să o reprezint eu.

Darby zâmbi.

– Zice că s-a săturat de măritiș și intenționează să aibă doar aventuri sexuale din când în când, fără obligații, până la vârsta de cel puțin 90 de ani.

– Nu inventezi toate astea, nu-i așa?

– Nici nu am nevoie să o fac. Are 58 de ani, arată de 40 – după cum am spus, doctorul face o treabă excelentă. Nu a avut niciodată copii, dar are o mulțime de nepoți și nepoate și și-a făcut un cerc de prieteni din lumea bună în Lakeview. După ce a văzut ce am făcut la familia Marsh, mi-a căutat site-ul pe net și a văzut cascada pe care am făcut-o la tine.

Darby luă ultimele înghițituri, curățându-și bolul de tot.

– Vrea și ea una – plus tufe de gladiole. Își amintește cu drag de gladiolele bunicii ei. Și mai vrea o mulțime de alte lucruri. Mi-a spus că sunt absolut adorabilă, ceea ce e drăguț, dar pe de altă parte, unul dintre motivele principale pentru care m-ar angaja este acela că susține cu tărie antreprenorii de sex feminin. Dacă mușcă, și cred că o va face, High Country Landscaping va avea de lucru din plin până la toamnă.

Își luă bolul și îl luă și pe al lui, fiindcă terminase, și le duse la chiuvetă.

– Mai e ceva. Se gândește să înființeze o mică fundație caritabilă – care ar fi fondată cu jumătate din banii ce-i revin ei pe jumătate din avionul lor privat, care nu au fost incluși în acordul financiar. Am spus că poate ar fi bine să angajeze un avocat local să o ajute să demareze totul, ți-am pomenit numele și am fost și onestă să îi spun că locuim împreună. Așa că s-ar putea să primești un telefon.

Încântat, impresionat, Zane se holbase la ea tot timpul.

– Pe bune sunt nebun după tine, în toate felurile posibile.

– Cine n-ar fi? exclamă ea apropiindu-se de el și înfășurându-și brațele în jurul gâtului lui. Trebuie să îți cer ceva ce mi se pare puțin cam ciudat.

– Dă-i drumul!

– Vreau să-mi trimiți un mesaj când ajungi la tribunal. Și pe urmă, din nou, când ajungi înapoi la birou.

El își puse mâinile pe șoldurile ei.

– Ai grijă de mine, iubito?

– Așa se pare. E o chestie pe care nu o fac prea des, deci nu se află printre cele mai definitorii caracteristici ale mele, dar vreau să-mi scrii.

– Atunci așa voi face.

Se aplecă spre ea și o sărută. Iar ea, înainte să termine, își puse buzele pe ochiul lui vânăt, tăietura de deasupra lui, falca vânătă.

– Trebuie să plec. Haide, Zod! Gata de plecare, își luă sticla cu apă, telefonul, șapca. Nu uita de arnică. La chiar două cutii, adăugă ea în timp ce se îndepărta cu pași mari și câinele alergând deja înaintea ei. Mi-ar fi de trebuință în trusa de prim ajutor.

Nu avea să uite, se gândi el. Și, de asemenea, se gândi că era timpul să îi aducă din nou flori. Ea deschise portiera pentru câine, coborî geamul pe partea lui în timp ce câinele dădea din fund vesel pe scaun.

– Azi mergem într-un loc nou, Zod, dar trebuie să urmezi aceleași reguli. Nu ai voie să sapi sau să-ți faci nevoile până nu te duc într-un loc potrivit. Nu ai voie să alergi după pisici și/sau câini, continuă ea în timp ce demara. Și nici nu te apuci să amușinezi prin zone nepotrivite.

El se uită la ea cu ochii aceia visători de îndrăgostit.

– Munca pe care o avem de făcut azi e în bună măsură o simplă curățenie, îi spuse ea. Dar este posibil să conducă la un angajament mult mai important. Dacă facem treabă bună, e posibil să o convingem pe clientă să ne angajeze să primenim locul la primăvară. Trebuie să te gândești în avans, îi aminti ea și făcu virajul de la capătul străzii, apoi încetini când văzu mașina trasă pe dreapta, cu capota ridicată. Opri în spatele ei.

– Vin imediat, îi spuse lui Zod și se dădu jos.

– Aveți necazuri? strigă ea.

Auzi, destul de puțin clar, fără îndoială din pricina capotei ridicate, răspunsul cu un puternic accent spaniol privind probleme cu bateria.

– Pot să vă dau eu curent, începu ea, apropiindu-se de partea din față a mașinii, sau...

Avu o fracțiune de secundă în care să vadă pantofii, blugii, jumătatea de jos a siluetei ghemuite sub capotă.

Pumnul țâșni spre ea atât de puternic, atât de neașteptat, încât nici măcar nu văzu ce o lovește.

capitolul 30

Pentru că trebuia să se miște repede, o prinse înainte să cadă pe pământ. Avea cătușele de plastic dur pregătite, i le puse – pentru orice eventualitate, și o aruncă pe bancheta din spate. Aruncă o pătură peste ea, tot pentru orice eventualitate, chiar dacă nu avea de mers prea mult.

Într-un minut sau poate câteva secunde în plus de când femeia oprise în spatele mașinii lui, el se așeză la volan

și demară. Izbucni într-un hohot nebunesc de râs prinzând viteză cu muzica de la radio la maximum.

Și cum muzica era la maximum, nu auzi câinele care, abandonat în camionetă, începu să urle.

Avea totul pregătit la cabană și se forță să-și înghită veselia până ce parcă și se uită prudent în jur. Era abia răsăritul soarelui, se gândi el, mulțumit. Chiar și lacul era gol.

O scoase din mașină, o duse înăuntru, o aruncă pe podea după ce se asigurase că semnul cu *Nu deranjați* era agățat pe clanță, ușa încuiată și toate jaluzelele trase.

– Doar tu și cu mine, păpușă. Doar tu și cu mine.

Când ea gemu și se mișcă ușor, o lovi din nou.

– Nu suntem gata încă.

Tăie cătușele de plastic, o târî pe un scaun pe care îl pusese în centrul camerei. Un scaun solid, greu. Îi prinse din nou în cătușe de plastic mâinile de brațele scaunului și gleznele de picioarele scaunului.

– Azi nu o să mai încerci cu mine rahaturi dintr-alea gen Bruce Lee, târfă. O, da, am citit tot despre asta. Chiar am găsit un interviu on-line. Îmi place să mă masturbez când mă uit la el.

O căută prin buzunare, îi luă telefonul și îl băgă în buzunarul lui, iar briceagul, în altul. Și o și scuturâ viguros de câteva ori de sâni, doar așa, de distracție.

Verifică ora. La fix! Deși se gândi că putea profita de timpul ăsta cu ea două ore fără problemă, își promisese că nu va depăși una singură.

Curățase și șterse totul, de sus până jos și își și împachetase lucrurile. Era timpul să-i dea drumul.

Îi dădu capul pe spate și încercă să o pălmuiască să se trezească. Dar capul ei se bălăngăni într-o parte și în cealaltă, fără alt rezultat. Probabil o lovise un pic prea tare a doua oară, decise el. Ridicând din umeri, scoase o sticlă rece de Gatorade din lada frigorifică pe care o umpluse pentru drum.

Se așeză, își puse Glockul în poală, bău și se uită la ea.

Ea începu încet să-și revină, cu fața în flăcări de durere. „E un coșmar, un coșmar", se gândi amețită. Durere de cap îngrozitoare.

– Trezește-te, somnorilă!

Sângele îi îngheță în vene, simți un gol teribil în stomac și apoi acesta i se strânse nod în capul pieptului. Deschise ochii mari, și durerea pe care o simți nici nu se compară cu groaza.

– Ți-a fost dor de mine, păpușă?

O singură persoană îi spusese așa în toată viața ei. Îl cunoștea. Barba, părul – lung și cu o nuanță de blond mai pală – erau schimbate, dar ochii, nu. Îl cunoștea.

Când el se ridică, cu pistolul în mână, într-o poștură atât de firească, sudori de spaimă îi inundară pielea rece ca gheața.

Încercă să sară în picioare, să se apere, să lupte, dar își dădu seama că era țintuită în loc.

– Dacă țipi, o avertiză el, te împușc, și nu ca să te omor, ci doar ca să te chinui. Pe urmă îți pun căluș. Vreau să avem o mică discuție, dar putem să ne mulțumim și cu un monolog și cu tine sângerând pe podea. Tu alegi.

– Ce vrei, Trent?

– Nu ți-am spus adineauri? O plesni – nu prea tare, doar suficient încât să știe cine era *șeful*. Ce ți-am *spus*? Repetă după mine! Trent vrea să avem o mică discuție.

Ea își înghiți sila și gustul amar ce-i venise în gât.

– Trent vrea să avem o mică discuție. Nu ai nevoie de pistol, Trent. Sunt legată de scaun. Nu pot pleca nicăieri.

– Cumva îmi spui ce să fac?

– Nu. Te rog doar dacă vrei să pui pistolul jos în timp ce discutăm.

– Negativ.

Creierul ei se goli, lăsând doar teroarea să preia controlul în momentul în care el îi vârî țeava pistolului sub bărbie.

– Negativ! Ce-ar fi să apăs pe trăgaci chiar acum? Ce zici de asta?

– Nu te pot împiedica, dar nu aș mai auzi ce ai venit atâta drum să-mi spui.

– Tremuri, Darb. Ți-e frică?

– Da. Da, mi-e frică.

– Bun. Așa și trebuie. Dar îndepărtă pistolul și făcu un pas înapoi. Ce păpușă speriată avem aici, nu-i așa? Îmi vei da orice vreau, nu-i așa?

Când o ciupi de sân, ea nu-și putu înfrâna tresărirea, greața instantanee care o făcu să se cutremure, dar se forță să răspundă:

– Da.

Crezuse că îl urâse cu toată puterea ei de a urî. Doar că descoperi că mai avea.

– Crezi că vreau sex de la tine? Aș fi putut avea parte de sex, dacă aș fi vrut, dar nu scapi tu așa ușor, și nici nu te distrezi, o, nu! N-am nimic bun pentru tine, târfă. Vrei să știi ce vreau? Îți spun eu ce mama dracului vreau.

Furia din glasul lui o făcu să se încordeze în așteptarea unei noi lovituri, dar el se răsuci pe călcâie și din nou înapoi, dând din mâini nebunește cu pistolul într-una din ele.

– Îmi vreau viața înapoi, viața pe care mi-ai furat-o tu, nemernico! Vreau înapoi fiecare secundă din timpul pe care l-am petrecut la închisoare. Îmi vreau afacerea înapoi, în loc să îi am pe ai mei tot timpul în spinare să mă îndese în spatele ușilor închise, să-mi dea bani ca să nu mă bag în ale lor și să nu îi *fac de râs*. Îmi vreau nenorociții de parteneri morți, așa-zișii mei prieteni morți pentru că m-au exclus de peste tot, pentru că au luat ce era al meu. Vreau să încetez să mă prefac că-mi pare rău că am bătut-o pe nevastă-mea când

a meritat-o. Ce zici despre toate astea, Darb? Poți să-mi dai tu ce vreau?

Era roșu la față ca focul de furie și se apropie la câțiva centimetri de fața ei. Supunere, se gândi ea, voia să o supună, voia să o umilească. Poate că, dacă îi dădea ceea ce voia, avea să supraviețuiască. Le îngădui lacrimilor să-i inunde ochii, le lăsă să îi curgă șiroaie pe obraji.

– Îmi pare atât de rău, Trent! Îmi pare atât de rău!

– Chiar, Darby? Chiar îți pare? Ți-a părut rău când te-ai dus la tribunal și ai depus mărturie împotriva mea? Nu arătai deloc că-ți pare rău, curvă mincinoasă, când juriul m-a găsit vinovat și târfa aia de maică-ta te-a îmbrățișat ca și cum ar fi fost ziua ta blestemată sau ceva.

„Dă-i ce vrea!"

– Mi-a fost frică, mi-a fost frică și am făcut o greșeală.

– O greșeală? Așa îi spui tu? În prima săptămână de pușcărie, din cauza greșelii tale, au sărit la mine. Nemernicii m-au bătut de m-au rupt numai pentru că au putut. Greșeală?

„Oh, ce ironie a sorții", se gândi ea, dar își ținu capul plecat și ochii în jos.

– Erai atât de puternic. Îmi era teamă.

– Trebuia să stai acasă, în casa pe care ți-am dat-o eu, sub acoperișul pe care eu ți l-am pus deasupra capului, nu să fii tot timpul plecată să scormonești în pământ ca un câine blestemat.

Câinele, câinele, câinele. Cineva avea să găsească câinele, să-i găsească camioneta. Cineva...

– Mă asculți?

Îi trase capul înapoi.

– Îmi e rușine, atât de rușine! Nu știu cum ai putea vreodată să mă ierți. Dacă m-ai putea lăsa să încerc să mă revanșez față de tine...

– Crezi că te vreau? Râzând ca un descreierat, o trase violent de păr și îi dădu drumul. Crezi că am bătut atâta drum până aici, crezi că m-am adăpostit în mizeria

asta la dracu' în praznic pentru că te vreau înapoi? O să plătești, Darby, o să plătești pentru toate lucrurile pe care le vreau și nu le pot avea înapoi. Îi înfipse pistolul în stomac. Ce zici să începem cu asta? Ce face mămica ta, Darb? Ce face mămica ta, fetița lu' mămica? Știi cât de ușor a fost cu ea?

Auzi soneria telefonului ei – un mesaj oare? Distras, Trent îndepărtă pistolul și scoase telefonul din buzunar.

– De la Roy. Și pe el îl execuți? Trent aruncă telefonul pe podea și călcă cu putere pe el. Scuze, Roy, Darby nu poate veni la telefon acum.

Tremuratul o cuprinse din nou, așa că încheieturile mâinilor începură să i se izbească violent de brațele scaunului.

– Despre ce vorbești? Ce e cu mama?

– Ce? A, da. Se înapoie să-și ia sticla de Gatorade, luă o înghițitură zdravănă. Ai dat fuguța la ea acasă, nu-i așa? Ai dat fuguța înapoi la ea acasă în timp ce soțul tău legitim putrezea în pușcărie. Ba chiar ai făcut rost de încă un ordin de restricție împotriva mea când am ieșit și ai stat acolo, la căldurică și în siguranță la mămica.

– Tu...

Nimic, nici măcar după tot ce fusese el în stare să facă, nu o pregătise pentru asta. Nimic n-ar fi putut să o facă să se gândească la așa ceva.

– Tu ai omorât-o pe mama!

– Ba tu ai omorât-o! Tu i-ai semnat condamnarea la moarte când m-ai băgat la pușcărie. Am furat o mașină – înveți chestii foarte folositoare la mititica. Așa i se spune, știi. Mititica. Am furat o mașină, mi-am băgat bicicleta în portbagaj, am turnat niște bere pe jos, am aruncat și niște iarbă, chestii de-astea. N-a fost nevoie decât să o aștept să vină la jogging și bam! Țopăi ca într-un dans nebunesc pe podea. Frate și a zburat! Eu am mers mai departe, am abandonat mașina, am luat bicicleta și m-am înapoiat în locul unde o lăsasem pe a mea. Bum și bum, Și, bu-hu-hu! Mami e moartă!

Durerea, furia, șocul o copleșiră atât de tare, încât încercă să se ridice, să se legene măcar pe scaun în ciuda pistolului apăsat în stomacul ei.

– Ea nu ți-a făcut nimic!

– Te-a luat la ea când tu îmi aparțineai mie! S-a uitat la mine, peste umărul tău în sala aia de tribunal, s-a uitat la mine cu satisfacție când m-au luat de acolo. Nu ar fi trebuit să facă asta. O să te omor după ce termin și, la un moment dat, poate peste un an, poate peste doi, mă întorc să-l omor și pe dobitocul ăla cu care te culci. Și cu siguranță mă voi descurca mai bine decât idiotul ăla beat care a crezut că face un rahat dacă vine să tragă aiurea într-o casă.

Nu era doar un bătăuș violent, crud și extrem de egoist. Era un ucigaș.

Masca pe care o purtase, chiar și la tribunal, îi căzuse acum. Și dedesubt se vedea nu numai ucigașul, ci un ucigaș căruia îi făcea plăcere să omoare.

Iar ea avea să moară aici, de mâna lui.

Deși avea suficientă vreme până să trebuiască să fie la tribunal, Zane se îmbrăcă, punându-și tot în afară de cravată, și își băgă o minge de baseball în buzunarul de la haină. Maureen avea dreptate că ieșea ușor din peisaj cu umflătura aia în buzunar, dar lui îi plăcea să poată să-și bage mâna acolo și să o învârtă ușor în timp ce-l asculta pe adversarul lui examinând un martor.

Împături cravata și o băgă în celălalt buzunar, după care scoase telefonul căci începu să sune.

– Walker – salut, Roy sunt.

– Salut, Roy.

– Zane, Darby e acolo?

– A plecat acum aproape o oră.

Simți un fior rece pe șira spinării.

– Tu ești la căsuțe?

– Da. Poate s-a mai oprit undeva, dar nu răspunde la telefon. Am încercat și să o sun, și să-i trimit mesaj. Dar sunt multe locuri pe-aici unde nu e semnal.

– Mda. Uite ce e, eu plec acum... Avea să-și sune contactele din Raleigh când ajungea la Asheville. Trec pe la Emily. Poate că s-a dus acolo mai întâi și s-a luat cu treaba, cine știe? Hai că te țin la curent!

– Mulțumesc. Știi, mă gândesc să sunăm și noi la Best Blooms, în caz că a hotărât să treacă pe acolo mai întâi să mai ia ceva.

– Bună idee!

Dar auzi îngrijorarea din vocea lui Roy care îi răsună ca un ecou în propria minte. Darby nu avea cum să se ia cu treaba ori să mai facă o oprire care s-o întârzie la serviciu – în nici un caz fără să-și anunțe echipa.

Se gândi să-l sune pe Lee în timp ce cobora în goană scările. „Hai, haide", încercă să se liniștească. „Stai să vezi, probabil nu e nimic." Încercă să o sune când plecă de acasă, dar îi răspunse doar căsuța vocală.

– Sună-mă, se răsti el și sări în mașină.

Când intuiția îți spune că ceva nu e în regulă, se gândi, trebuie să te încrezi în ea. Dădu să apese pe *hands free* să-l sune pe Lee până la urmă și făcu virajul pe șosea.

Văzu camioneta lui Darby.

Încercă să-și spună că poate s-a stricat ceva la motor, dar știu care era realitatea chiar înainte de a auzi câinele urlând. Înainte de a vedea pe jos șapca pe care ea și-o pusese când plecase de acasă.

Câinele îi sări în brațe când Zane deschise portiera cu levierul. Luptându-se să se calmeze, îl sună pe Lee.

– Cineva a răpit-o pe Darby. Camioneta ei este pe Șoseaua 50, la o sută de metri de intersecția cu drumul spre noi. Câinele era înăuntru. Șapca ei e pe jos. Cineva a luat-o.

– Vin acum!

Îi trecu prin minte Jed Draper și, într-un acces de furie, se sui la loc în mașină și puse câinele pe podea, în fața locului din dreapta.

– Stai acolo!

Băgă în viteză, acceleră. Ce naiba îl făcuse să creadă că Draper ar fi în stare să încaseze o bătaie fără să riposteze? Pentru că văzuse asta cu ochii lui, realiză Zane. Pentru că el citise asta în privirea bărbatului când se ridicase de jos. Dar dacă se înșelase...

Făcu un viraj prea iute, derapă și fundul mașinii se mișcă nebunește pe șosea, dar merse mai departe.

„Am văzut pe cineva care se potrivește descrierii pe o bărcuță pe lac acum câteva zile", spusese Darby. „Și, nu știu de ce, am avut un sentiment straniu când l-am văzut. Mi s-a făcut frică sau ceva."

Nici o carte în casă, se juca jocuri pe calculator, nici urmă de un Bingley la nici unul dintre cele peste o sută de colegii pe care le verificase până acum. Nu avea sens, nu avea absolut nici un sens, dar... Îndreptă mașina în direcția Walker Lakeside Bungalows.

– Nu ar fi oprit dacă ar fi fost vorba de Jed Draper. Asta are chiar și mai puțin sens. Stai aici, îi ordonă câinelui când trase mașina undeva în apropierea Bungalow-ului 5, fără să fie văzut.

Ca să-l țină pe loc, Zane îi aruncă lui Zod cravata lui. Apoi se mișcă iute și în liniște pe marginea aleii.

Văzu jaluzelele trase. Cine naiba ar fi tras jaluzelele dată fiind priveliștea din jur? La dormitor, poate, pentru somn, dar în restul casei?

Continuă să se miște, cât se poate de ghemuit, pe pământ, încercând să dea de o mică despărțitură sau ceva în jaluzele prin care să poată privi înăuntru. Când ocoli casa, auzi glas de bărbat urlând furios.

– Uită-te la mine, târfă! Uită-te la mine când vorbesc cu tine. Te împușc în ambii genunchi și pe urmă în burtă dacă nu îmi arăți respectul cuvenit!

Zane își scoase telefonul și îi trimise un mesaj lui Lee: „Bungalow 5. E înarmat".

Apoi închise telefonul.

Fără a intenționa să-l aștepte pe Lee, ocoli casa până ajunse în față. Trebuia să-l scoată de acolo – să declanșeze

alarma la mașină – să îl facă să iasă și-ncă repede. Să-l facă să iasă afară, departe de Darby.

Și înainte de a ajunge chiar în față, Zod începu să urle.

– E bine și așa, murmură Zane.

Continuă să se miște, își pipăi greutatea din buzunar și își închise palma pe mingea de baseball.

– Ce dracu' e asta? strigă Trent.

Se apropie de fereastra din față, dădu la o parte jaluzeaua ca să se uite afară. În spatele ei, Darby încercă să se legene, să-și flexeze mușchii. Zod, prins de stâlpul de iluminat cu cravata lui Zane, ridică capul și urlă din nou.

– Câine imbecil! Am un glonț în plus pentru o pocitanie de câine oribil ca tine!

Deschise ușa, ieși afară pe verandă și rânji încercând să țintească.

Zane apăru din spatele ghiveciului cu planta uriașă pe care o plantase Darby și aruncă mingea cu boltă, precum odinioară puștiul care visase să joace fundaș sau ceva la Camden Yards.

Mingea lovi fața lui Trent cu un zgomot înfundat și, când acesta se împletici, când pistolul îi sări din mână, Zane se repezi să termine treaba. Din spate, Darby sări cu tot cu scaunul de care era legată în continuare peste picioarele lui.

Căzu pe spate, aproape zdrobind și scaun, și tot, și-atunci Zane se apropie de ea.

– Manevră triplă, spuse ea cu dinții clănțănindu-i în gură. Zod la Walker la McCray.

Apoi izbucni în plâns ca și cum inima și fiecare bucățică din trupul ei erau praf.

– Stai liniștită! Acum e bine. Acum nu-ți mai poate face nici un rău.

Își băgă pistolul sub picior și-și ținu talpa pe el în timp ce o mângâia pe față.

– Am nevoie de ceva să tai astea, bine? O să te eliberez și o să te iau de-aici.

– E Trent. El a omorât-o pe mama. Mi-a spus. El a omorât-o pe mama.

Zane nu avea cuvinte. Nu putu face altceva decât să-și lipească buzele de fruntea ei, de fața ei.

– Stai liniștită! Stai liniștită! Să găsesc ceva să-ți tai astea.

– Mi-a luat briceagul. E în buzunarul lui. E mort?

– Încet, încet, uite-l pe Zod!

Zane îl ridică, cu tot cu cravata pe care o târa după el și îl puse în poala lui Darby.

– Stai liniștită o clipă aici.

Nu era mort. Zane văzu că avea puls și găsi și briceagul. O furie nouă îl însufleți când văzu cât de tare tăiaseră în carne cătușele din plastic.

– Te duc acasă, bine? Lee e pe drum, așa că te duc acasă. O să am eu grijă de tine și de tot.

– A omorât-o pe mama pentru că mă iubea, pentru că mi-a fost alături când am avut nevoie de ea. L-a omorât pe Clint Draper, așa mi-a zis. Poate pentru că pur și simplu i-a făcut plăcere, poate doar pentru a-ți provoca necazuri și mai mari. Pentru că eram cu tine.

– Nu-ți va mai face niciodată vreun rău. Nu va mai ieși din închisoare. Trebuie să îi spun lui Lee ce s-a întâmplat și să-l pun să cheme ambulanța. Vrem ca el să trăiască, Darby, crede-mă, așa vrem, spuse el scoțându-și telefonul și deschizându-l din nou. Ca să petreacă o eternitate într-o celulă. Lee, l-am doborât. Am găsit-o pe Darby. Avem nevoie de o ambulanță. Da, ea e aici cu mine. Își bagă telefonul la loc în buzunar. Veneau fără sirene, dar sunt doar la câteva secunde depărtare. Nu e nevoie să vorbești cu el acum. Te duc acasă.

Ochii aceia minunați ai ei erau uriași acum, puțin sticloși, dar privirea nu i se mută din ochii lui.

– L-ai lovit cu o minge de baseball. L-ai lovit în față cu o minge de baseball. Vreau mingea aia.

– Sigur, vom ajunge și acolo peste puțin timp. Deocamdată, va trebui să o ia Lee. Uite-l, a venit, și el, și cu el aproape toată poliția din Lakeview.

Lee alergă spre ei, aruncă o privire spre Trent.

– Ambulanța e pe drum. Mai sun să mai vină una.

– Eu nu am nevoie, zise Darby strângând în brațe câinele care era în extaz. Acela e Trent Willoughby, fostul meu soț. Am oprit fiindcă am văzut mașina, care părea că s-a stricat pe marginea drumului. Nu sunt în stare să deosebesc o mizerie de Prius de o Toyota, îi spuse lui Zane.

– Iubito, Priusul e Toyota.

– Vezi? M-a pocnit de mi-am pierdut cunoștința și m-am trezit aici, legată de scaun. A venit după mine, să mă omoare, dar mai întâi avea multe să-mi zică. Mi-a spus că a omorât-o pe mama și cum a făcut-o. Mi-a spus că l-a omorât pe Clint Draper. Restul prefer să-l povestesc mai încolo. Nu mă simt prea bine.

– Sigur că da. Ce zici dacă Zane te duce acasă la noi? E aproape, și Emily e acolo. Vin și eu imediat.

Ea dădu să se ridice, dar se clătină. Zane o luă pe sus cu câine cu tot.

– Nu mă simt prea bine.

– Stai liniștită, sunt eu aici, am grijă de tine, îi spuse Zane, apoi aruncă o privire spre Lee. Am eu grijă de ea.

– Văd. Du-o la Emily! Se uită în jos spre Trent în timp ce Zane o ducea pe Darby de acolo. Eu am grijă de ăsta.

Totul dură ore întregi. În timp ce Emily făcu tot ce-i stătu în putință să o aline pe Darby și să o facă să se simtă mai bine, Zane se duse să se plimbe puțin ca să se liniștească și el. Nu funcționă, dar avea suficientă stăpânire de sine rămasă ca să se prefacă cum că da, pentru Darby.

Ea îi dădu o declarație lungă și detaliată lui Lee, îl lăsă pe Dave să îi îngrijească rănile de la încheieturile mâinilor și de la glezne pe care Emily i le bandajase.

Întrebă de el, așa că Dave o puse la curent pe Darby cu starea lui Trent: contuzie, retina desprinsă, nasul spart, pometele spart.

– Foarte tare, colega, îi spusese Lee lui Zane. O lovitură năprasnică.

– Dar va supraviețui? întrebă Darby.

– E în stare gravă. Nu critică. A, și a pierdut și câțiva dinți, probabil când a lovit cu fața veranda, plus că are niște contuzii serioase pe partea din spate a picioarelor.

– Ea a sărit pe el cu scaunul de care fusese legată.

– Altă lovitură năprasnică. Nu ar fi rău să mergi să te vadă și pe tine un doctor.

– Nu a fost prima lovitură în față pe care am primit-o. Sper, sincer, să fie ultima. Se ridică, mai stăpână pe sine. Emily, nu pot să-ți spun ce înseamnă pentru mine faptul că ai fost aici când am avut nevoie de tine.

– Iubito, promit că voi fi aici întotdeauna.

– El mi-a luat mama de lângă mine, spuse cu ochii din nou plini de lacrimi. Dar mama s-ar fi bucurat să știe că am găsit pe cineva care să îi ia locul.

Izbucni în hohote și își lipi capul de umărul lui Emily care o trase într-o îmbrățișare. Când Darby își îndreptă spatele și se trase înapoi, Emily puse un braț pe umerii lui Brody.

– Eu nu voi mai pune niciodată la îndoială instinctele tale, în legătură cu nimeni. Niciodată.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu mama ta, Darby. Din toată inima.

– Și mie. Tu ești eroul meu, Brody. Darby se aplecă și îl sărută ușor pe buze. Am mulți eroi în jurul meu.

Și mai găsi și alții când el o duse în sfârșit acasă. Întreaga ei echipă aștepta pe verandă cu vaze de flori și caserole de mâncare, tarte și prăjituri. Și un chec.

– Am vrut doar să te vedem cu ochii noștri, începu Roy. Știm că trebuie să te odihnești, dar am vrut doar să te vedem cu ochii noștri mai înainte de orice.

Coborî vocea și începu să respire întretăiat.

– Deja am curățat ca lumea terenul la două dintre căsuțe, spuse Ralph dregându-și glasul. Ne-am gândit că asta ai vrea tu. O să ne ocupăm de restul mâine,

fiindcă pe tine nu vrem să te vedem pe-acolo mâine și cu asta, basta.

– Cine-i șeful aici? întrebă ea.

– Nu-mi pasă. Dacă dau ochii vreodată cu ăla care ți-a făcut vânătăile alea pe față o să-și dorească să nu se fi născut. Și cu asta, basta și în privința asta.

– Ce zici să te duc în casă, să te întinzi undeva, spuse Hallie coborând treptele. Și bărbații ăștia pot să intre înăuntru să discute. E foarte probabil să mai vină și alții, continuă în timp ce-și punea un braț pe umerii lui Darby. Zane, ai lăsat ușa descuiată, adăugă ea, conducând-o pe Darby înăuntru. Nu am putut să intrăm. O să mai vină și alții, continuă ea, fiindcă s-a dus foarte repede vestea despre ce s-a întâmplat. Oamenii vor să ajute cum pot. Ești importantă aici, în Lakeview, Darby.

– Hallie, trebuie să ajung sus ca să pot plânge așa cum trebuie.

– Te duc eu acolo. Gabe, dă-mi una din vazele alea să o duc sus.

– Asta e de la domnișoara Cherylee. E foarte arătoasă.

O mângâie ușor pe Darby pe spate.

– Ce zici dacă-i dau lui Zod o știi-tu-ce? Cred că merită cu vârf și îndesat.

– Mulțumesc, Gabe. Vă mulțumesc tuturor.

Hallie o ținu în brațe până își termină lacrimile, apoi rămase cu ea până adormi.

Când se trezi, se uită pe fereastra înaltă spre lac, la bărcile care alunecau pe el, la copiii care săreau în el de pe plute.

Se uită la vaza cu flori extraordinar de frumoase trimise de o femeie pe care abia o cunoscuse. Se gândi la mulțimea de oameni care o întâmpinase când Zane o adusese acasă.

Ridicându-se, își studie fața în oglindă, pometul vânăt, ochiul negru – mă rog, nu chiar negru-negru, date fiind toate loviturile pe care le încasase.

– Niciodată nu ai fost proastă, îi spuse ea propriei imagini. În afară de dățile când ai crezut că ești.

Coborî și-l găsi pe Zane patrulând prin sufragerie, cu telefonul la ureche.

– S-a trezit, spuse el privindu-i fix fața. Te mai sun eu. Toată lumea vrea să vadă cum te simți. Am intrat acum puțin timp să văd cum ești. Ai dormit ceva.

– Da și mă simt mai bine acum. Zane...

– Te rog, spuse el și o trase încetișor înăuntru – așa, așa, încet – intră. Am nevoie să-ți spun ceva. Doar o clipă.

– Nu contează cât durează, fă ce trebuie să faci.

– Când ți-am găsit camioneta, mi s-a părut că viața s-a oprit pentru o clipă. Totul s-a oprit, ar fi trebuit să mă duc la Lee să-i spun ce mi-a povestit Brody.

– Ba nu. Nu, nu și nu. Asta ar fi însemnat trădare, iar Lee nu ar fi putut face mai mult decât ai făcut tu însuți. Dacă te învinovățești pe tine fie și în cea mai mică măsură, mi se pare că ești complet, dar complet deplasat. Te rog, nu face asta. Se trase înapoi. Nu face asta cât timp vărul tău cel genial, câinele nostru cel incredibil și excelenta ta minge de baseball mi-au salvat viața. Putem să...

– Orice.

– Stai așa, s-ar putea să-ți cer o călătorie în Aruba. Putem să ne așezăm afară pe verandă să bem niște vin?

– Sigur că da.

Când el aduse vinul și se așeză lângă ea, Darby își puse mâna peste mâna lui.

– Vreau să terminăm o dată pentru totdeauna cu povestea asta. Cum de-ai știut unde să mă găsești?

– La început m-am gândit la familia Draper, dar mi s-a părut că nu se potrivește ceva. Pe urmă mi-am amintit că ai spus că ai văzut un tip exact ca acela despre care vorbea Brody, care ți-a făcut cu mâna de pe lac. Care te-a făcut să te simți aiurea, speriată sau ceva.

– Doar atât?

– Atât și tot ce ne povestise Brody. Plus că nu reușisem să găsesc pe nimeni cu numele acela la vreun colegiu din New York. Intuiția mi-a spus să mă duc într-acolo, așa că acolo m-am dus.

– O să beau pentru intuiția ta.

– Îmi pare rău pentru mama ta, Darby. Îmi dau seama că te-ai simțit ca și cum ai mai fi pierdut-o o dată.

Lacrimile îi umplură din nou ochii și începură să i se prelingă pe obraji.

– La început m-am simțit pustiită, secată de orice putere. Nemernicul se lăuda cu asta, era nemaipomenit de mândru de el. Pe urmă chestia asta mi-a dat puterea, avântul de care aveam nevoie ca să-i fac rău. Nu aș fi reușit să scap fără tine și Zod, dar eram pregătită să nu mă las învinsă fără luptă. Își șterse lacrimile și sorbi puțin vin. Ceva s-a rupt în el, Zane. Cred că mereu a avut o doagă lipsă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Da, înțeleg.

– A reușit să acopere asta, să își țină problema sub ceea ce se vedea la suprafață. Curenții ăia din adâncuri despre care vorbeam, mai știi? Și-a mai pierdut controlul față de mine și altă dată, dar nu așa. Ce a făcut acum a fost calculat, a fost o dovadă de nebunie pură, vreau să-ți zic. A plănuit totul după ce a văzut articolele despre mine și faptul că m-am luptat cu Graham. A plănuit totul, la fel cum a plănuit să o omoare pe mama. Expiră îndelung. Nu cred că ar fi funcționat planul. Cred că oricum ar fi fost prins. Dar el, nu, dimpotrivă. S-a gândit că va scăpa nepedepsit așa cum a mai scăpat nepedepsit și altă dată. Și i-a plăcut. Știi, a omorât doi oameni pentru că pur și simplu i-a plăcut să o facă.

– Aș spune că mai mulți.

– Mai mulți... Șocul o izbi din nou. Mai mulți oameni?

– Cu mult timp înainte de mama ta și de Clint. Și când vor termina cu el, voi spune că e vorba de mai mulți. Cel puțin unul sau doi.

– Deci oricum avea să o ia pe arătură la un moment dat, murmură ea. Se pricepea de minune să ascundă asta. Eu eram tânără și nu aveam chiar atâta experiență de viață pe cât credeam. El era fermecător, îmi spunea întruna doar ce voiam să aud. O, Doamne sfinte, era atât de drăguț cu mama.

– Știa că era persoana la care țineai cel mai mult pe lumea asta.

– Da, știa. Dar după ce am fost a lui, a început să-și dea arama pe față. Nu eram proastă. Mi-am dat seama că nu are cum să funcționeze, dar trebuia să încerc. Doar nu te căsătorești azi și renunți fix a doua zi. Nu a fost o prostie să încerc.

– Sigur că nu.

– Mi-am spus că sunt o proastă. Că am luat o hotărâre aiurea, că m-am lăsat dusă de un bărbat chipeș care părea potrivit pentru mine. Am fost o proastă pentru că m-am convins că am fost proastă.

– Mă bucur că ți-ai dat seama de asta.

Îi sărută mâna, cu încheietura bandajată.

– Eram convinsă că sunt o proastă, așa că mi-am spus că în ceea ce ne privește pe tine și pe mine ar fi bine să mergem așa un timp, să vedem ce se întâmplă. Adică după tot ce se petrecuse, nu voiam altceva decât să pot face sex ca lumea cu un bărbat pe care să-l plac, un tip sexy care înțelege proprietățile vitale ale unei mingi de baseball, care apreciază calitățile unui câine urât, care e în stare să-mi îmbrățișeze viziunile creatoare și așa mai departe.

– Eu sunt bărbatul ăla.

– Tu ești bărbatul ăla și multe altele pe deasupra. Și te iubesc – asta nu e o prostie. Vreau să-mi clădesc o viață alături de tine, nici asta nu e o prostie. Vreau să îmi fac o familie cu tine, iar asta nu e o prostie chiar deloc.

– O să te măriți cu mine, Darby?

– Da.

El se ridică, o ridică și pe ea și se așeză cu ea pe genunchii lui.

– Când?

– E cam complicat. Vreau o nuntă simplă, chiar aici, cu o petrecere în curtea din spate. Dar îl am pe Roy care se însoară la primăvară. E tocmai la începutul sezonului în care suntem foarte ocupați și vrea să și plece în luna de miere. Nu pot să plec și eu tot atunci.

El o sărută pe obraz, pe ochi, pe buze. Stărui asupra buzelor.

– În weekendul prelungit de Ziua Muncii?

– Ziua Muncii?

– Până și tu o să-ți iei liber de Ziua Muncii. Mai ales ca să te măriți cu mine.

– Dar... vrei să spui în septembrie anul *acesta*. Walker, practic vorbim despre mâine.

– De ce să mai așteptăm? Mai ales că nu ești proastă! Și întâmplarea face să cunosc niște femei capabile să organizeze o petrecere de mari dimensiuni în nu mai mult de cinci minute.

– Dar am de făcut întreținerea de toamnă, am de plantat copaci. Am de...

– Vom aștepta și vom merge în luna de miere la iarnă. Când e sezonul mort. Atunci putem merge în Aruba.

Ea nu se putu abține și izbucni în râs.

– Mi se pare foarte isteț din partea ta să spui asta.

– Nici eu nu sunt vreun prost. Viața s-a oprit, Darby, murmură el și își trecu degetul peste tatuajul ei de pe ceafă. Hai să nu mai irosim nici o clipă din ea acum că a început din nou!

– Mi-ai salvat viața cu o minge de baseball. Vreau mingea aia. Vreau să o pun într-o vitrină, să o păstrez în biroul pe care am de gând să mi-l fac într-una din camerele goale. Asta după ce mă hotărăsc care mi se potrivește cel mai bine.

Îi luă fața în mâini.

– Uită-te la noi! Ochi înnegriți și vânătăi. Suntem o pereche de groază. În weekend, de Ziua Muncii.

Își puse buzele pe buzele lui.

– Ne-am înțeles.

- Poți pecetlui înțelegerea aia mult mai bine de-atât.

- Nu am terminat încă, spuse ea apăsându-și mâna pe pieptul lui ca să-l țină la distanță. Dacă vorbim serios când ne gândim să avem o familie, să avem copii, consider că măcar unul dintre noi trebuie să învețe să gătească.

Zane îi făcu cu ochiul.

- Putem trage la sorți... Să zicem cap, învăț eu, pajură, înveți tu.

- Putem juca piatră, hârtie, foarfece...

- Două din trei.

- Gata, așa facem!

Apoi, după ce ea își puse capul pe umărul lui, el își spuse că era imposibil ca gătitul să fie o chestie chiar atât de complicată.

- O seară pe săptămână e seară de pizza, decise el. Congelată sau la comandă.

- Asta e clar, de la sine înțeles.

Îl sărută apăsat pe obraz.

Împreună, cu câinele la picioarele lor sforăind, rămaseră acolo în liniște, privind cum soarele apunea peste dealurile dinspre vest și aprindea lacul cu lumină strălucitoare.

Zane Bigelow a crescut într-o casă superbă, în Carolina de Nord, în peisajul mirific al Blue Ridge Mountains. Străinii – chiar și rudele lui Zane – îi văd pe părinții săi, chirurgul bogat și respectat și stilata sa soție, drept unii dintre cei mai de vază membri ai comunității. Doar Zane și sora lui știu adevărul crud… până când, într-o noapte teribilă, acesta iese la iveală, și odată cu el tot eșafodajul de minciuni al respectabilității se prăbușește.

E timpul pentru Zane să-și construiască o nouă viață…

Ani buni mai târziu, Zane se întoarce în orașul natal hotărât să refacă legătura cu locul și cu oamenii care înseamnă atât de mult pentru el, în ciuda amintirilor dureroase. Și în timp ce își reia viața în orășelul de pe malul lacului, soarta i-o scoate în cale pe Darby, o femeie frumoasă și pasională, venită și ea aici în căutarea propriei liniști și a unui nou început.

Împreună, încearcă să-și construiască un viitor așa cum au visat mereu. Și, deși conștientizează că trecutul va fi mereu o umbră mereu prezentă, tot el le oferă și puterea de a se apăra atunci când, încă o dată, trebuie să lupte nu doar pentru propria viață, ci și pentru a celor dragi…

◆

„O combinație de personaje complexe într-un cadru superb, acțiune realistă și dură pe alocuri, plus scene de o tandrețe înduioșătoare."
Library Journal

◆

NORA ROBERTS a scris peste 225 de romane, publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare. Este autoarea distinsă cu cele mai multe premii RITA – peste 20.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-5794-7

9 786063 357947

Lira

eBook disponibil